Jules Verne

Vulcanul de aur

EDITURA ION CREANGĂ

Proiectul RI - Jules Verne 2010

Prezentarea grafică:
VAL MUNTEANU

Proiect RI 2010

JULES VERNE

Colecţia Editurii Ion Creangă

JULES VERNE
LE VOLCAN D'OR
Collection Hetzel

Jules Verne

12

Jules Verne

Vulcanul de aur

În românește de Paula Găzdaru

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1976

PARTEA ÎNTÎI

I

UN «UNCHI DIN AMERICA»

La 17 martie al antepenultimului an din secolul trecut, poştaşul de serviciu pe strada Jacques-Cartier, din Montreal, lăsă la numărul 29 o scrisoare adresată domnului Summy Skim.

Scrisoarea glăsuia astfel:

Maestrul Snubbin prezintă salutări domnului Summy Skim şi-l roagă să treacă fără întîrziere pe la biroul său, pentru o problemă care-l interesează.

În ce problemă voia oare notarul să stea de vorbă cu domnul Summy Skim? Ca toată lumea din Montreal, acesta îl cunoştea pe maestrul Snubbin, om foarte de treabă şi bun sfătuitor. Canadian prin naştere, el ţinea cel mai bun birou de notariat din oraş, cel care, cu şaizeci de ani în urmă, aparţinuse faimosului maestru Nick, pe adevăratul lui nume Nicolas Sagamore, notarul acela de origină huronă, amestecat, din dragoste de patrie, în teribila afacere Morgaz, afacere cu un deosebit răsunet prin 1837[1].

Domnul Summy Skim rămase cam uimit la primirea scrisorii maestrului Snubbin. Se grăbi să răspundă invitaţiei; o jumătate de ceas mai tîrziu, sosea în piaţa Bon-Secours şi era introdus în cabinetul notarului.

— Bună ziua, domnule Skim, îi spuse acesta, ridicîndu-se. Îngăduiţi-mi să vă prezint omagiile mele...

— Şi eu pe ale mele, răspunse Summy Skim, luînd loc lîngă masă.

— Sînteţi primul la întîlnire, domnule Skim...

— Primul, maestre Snubbin? Aşadar, nu m-aţi convocat numai pe mine?

— Vărul dumneavoastră, domnul Ben Raddle, trebuie că a primit o scrisoare identică, răspunse notarul.

---

1 Povestirea acestei drame constituie subiectul unui roman intitulat «Famille-sans-nom», din seria «Călătorii extraordinare» de Jules Verne. (n.a.)

— În cazul acesta, e mai bine să spuneţi «va primi» în loc de «a primit». Ben Raddle lipseşte în prezent din Montreal, declară Summy Skim.

— Se întoarce curînd? întrebă maestrul Snubbin.

— Peste trei-patru zile.

— La naiba!

— Comunicarea pe care doriţi să ne-o faceţi este, aşadar, urgentă?

— Într-un fel, da, răspunse notarul. În sfîrşit, am să vă spun despre ce-i vorba, urmînd ca, îndată ce se va întoarce domnul Ben Raddle, dumneavoastră să-l înştiinţaţi despre cele ce am datoria să vă comunic.

Notarul îşi puse ochelarii, frunzări cîteva hîrtii împrăştiate pe masă, luă un plic, scoase din el o scrisoare şi, înainte de a-i citi conţinutul, spuse:

— Domnul Raddle şi dumneavoastră, domnule Skim, sînteţi nepoţii domnului Josias Lacoste, nu-i aşa?

— Întocmai, era frate cu mama mea şi cu a lui Ben Raddle; dar, de la moartea lor, de acum şapte sau opt ani, am întrerupt orice legături cu unchiul Josias. Între noi s-au ivit nişte probleme de ordin bănesc, el a părăsit Canada, plecînd în Europa... Într-un cuvînt, de atunci n-a mai dat nici un semn de viaţă şi nu ştim ce s-a întîmplat cu el....

— A murit, declară maestrul Snubbin. Tocmai am primit vestea morţii sale, survenită la 26 ianuarie.

Deşi între Josias Lacoste şi familia sa încetase de mult orice legătură, această veste îl impresionă pe Summy Skim. Vărul său Ben Raddle şi cu el nu mai aveau nici tată, nici mamă, şi, fiind amîndoi copii unici la părinţi, reprezentau unul pentru celălalt singura rudă, uniţi în acelaşi timp printr-o prietenie frăţească. Summy Skim se gîndea că din tot neamul nu mai rămîneau acum decît el şi Ben. Încercaseră în repetate rînduri să afle ce s-a întîmplat cu unchiul lor, regretînd că acesta rupsese orice legătură cu ei. Nădăjduiau să-l revadă într-o bună zi, dar iată că moartea zădărnicea acum totul.

Josias Lacoste, om cam ursuz din fire, avusese întotdeauna înclinaţii spre aventură. Trecuseră douăzeci de ani de cînd plecase din Canada, cutreierînd lumea în căutarea norocului. Necăsătorit, acesta avea o mică avere pe care nădăjduia s-o rotunjească lansîndu-se în afaceri. Îşi realizase visele? Ori nu cumva se ruinase, cu binecunoscuta-i înclinaţie de a miza totul pe o carte? Nepoţilor lui, singurii moştenitori, le va mai fi rămas ceva de moştenit?

La drept vorbind. Summy Skim nu se gîndise niciodată la asta, şi cu atît mai puţin s-ar fi gîndit în aceste clipe, impresionat cum era de dispariţia ultimei lor rude.

Maestrul Snubbin îşi lăsă clientul să se reculeagă, aşteptînd ca

acesta să-i pună unele întrebări, la care era pregătit să răspundă.

— Maestre Snubbin, întrebă Summy Skim, unchiul nostru a murit la 26 ianuarie?

— La 26 ianuarie, domnule Skim.

— Au trecut de atunci patruzeci şi nouă de zile?....

— Într-adevăr, patruzeci şi nouă de zile. Atît a durat pînă ca vestea să ajungă la mine.

— Unchiul nostru se afla deci în Europa... la capătul Europei, în vreun ţinut îndepărtat? întrebă Summy Skim.

— Nicidecum, răspunse notarul.

Şi-i arătă o scrisoare, ale cărei timbre purtau însemnele canadiene.

— E vorba de un «unchi din America»; dumneavoastră şi domnul Ben Raddle moşteniţi cu adevărat un «unchi din America», după cum obişnuiesc să spună europenii. O fi avînd acest «unchi din America» însuşirile ce i se atribuie în general? Iată un punct ce trebuie lămurit!

— Aşadar, se afla în Canada fără ca noi să fi ştiut?

— Da, în Canada. Dar în ţinutul cel mai îndepărtat al Dominionului[1], la graniţa care desparte ţara noastră de Alaska americană, şi veştile sosesc de acolo pe cît de greu, pe atît de încet.

— Probabil în Klondike, maestre Snubbin?

— Da, în Klondike, unde unchiul dumneavoastră se stabilise cu vreo zece luni în urmă.

— Zece luni! repetă Summy Skim. Şi străbătînd America, în drum spre această regiune minieră, nici nu s-a gîndit să treacă prin Montreal să-şi vadă nepoţii!....

— Ce vreţi? Fără-ndoială că domnul Josias Lacoste se grăbea să ajungă în Klondike, ca atîtea mii de semeni ai lui.... mai bine zis, ca atîtea mii de bolnavi, pradă acestei febre a aurului, care a făcut şi va mai face încă nenumărate victime! E o adevărată năvală, din toate colţurile lumii, spre aceste *placers*[2]. După Australia a urmat California, după California, Transvaalul; după Trasvaal, Klondike, apoi alte teritorii aurifere, şi aşa va fi pînă la judecata ... vreau să zic pînă la zăcămîntul de pe urmă.

Maestrul Snubbin îi împărtăşi domnului Skim tot ce aflase. Pe la începutul anului 1897, Josias Lacoste sosise la Dawson City, capitala ţinutului Klondike, cu echipamentul obişnuit al căutătorului de aur. Din iulie 1896, după descoperirea aurului în Gold Bottom, un afluent al Hunterului, privirile se aţintiseră asupra acestui district. În anul

---

1 Pe vremea cînd se petrece acţiunea, Canada era dominion britanic. (n.t.)

2 *Placers* (în limba engleză în text) locurile unde se practică mineritul, prin spălarea pietrişului, în vederea obţinerii particulelor de aur. (n.t.)

următor, Josias Lacoste sosea şi el pe aceste meleaguri, pe care se şi aşezaseră o mulţime de mineri, hotărît ca din puţinii bani ce-i mai avea să-şi cumpere un *claim*[1]. După cîteva zile de la sosire devenea proprietarul *claim*-ului 129, aşezat pe Forty Miles Creek,[2] un afluent al Yukonului, marea arteră canado-alaskiană.

Maestrul Snubbin adăugă:

— După cum reiese din scrisoarea pe care mi-a trimis-o guvernatorul din Klondike, se pare că acest *claim* nu a dat pînă acum randamentul la care se aştepta domnul Josias Lacoste. Totuşi nu s-ar zice că este nici complet lipsit de valoare şi poate că unchiul dumneavoastră ar fi obţinut în cele din urmă rezultatele dorite, dacă boala nu i-ar fi curmat zilele....

— Aşadar, unchiul nostru n-a murit din pricina sărăciei? întrebă Summy Skim.

— Nu, din scrisoare nu reiese cîtuşi de puţin că ar fi ajuns pînă acolo. A murit de tifos, boală deosebit de temută, care face multe victime în clima aceea. De la primele simptome ale bolii, domnul Lacoste a părăsit *claim*-ul şi s-a dus la Dawson City, unde a încetat din viaţă. Cum se ştia că s-a născut la Montreal, guvernatorul mi-a scris mie, ca să iau legătura cu familia şi s-o înştiinţez despre deces. Domnul Ben Raddle şi dumneavoastră, domnule Skim, sînteţi prea bine cunoscuţi în Montreal — aş adăuga, drept oameni respectabili — pentru a-mi mai fi îngăduit vreo ezitare, astfel că v-am invitat pe amîndoi la biroul meu să luaţi cunoştinţă de drepturile ce vă revin de pe urma defunctului.

Drepturi! Summy Skim schiţă un zîmbet de tristă ironie. Se gîndea la viaţa pe care trebuie s-o fi dus Josias Lacoste în timpul acestei exploatări anevoioase... Cu ea îşi cheltuise probabil şi ultimul gologan, după ce cumpărase *claim*-ul la un preţ exagerat, aşa cum făceau mulţi prospectori nechibzuiţi!... Poate că murise dator, fără să-şi fi acoperit obligaţiile! ... După ce cugetă astfel, Summy Skim îi spuse notarului:

— Maestre Snubbin, e posibil ca unchiul nostru să fi murit înglodat în datorii... Ei bine, mă angajez în numele meu şi al vărului meu Raddle — care sînt sigur că-mi va împărtăşi gîndul — să apărăm cinstea numelui pe care l-au purtat mamele noastre... De va fi nevoie de sacrificii, le vom face cu dragă inimă... Deci, va trebui ca în cel mai scurt timp să se stabilească printr-un inventar...

— Vă opresc aici, scumpul meu domn, îl întrerupse notarul. Aşa cum

---

1 *Claim* — lot de pămînt concesionat de stat în vederea exploatării miniere (în limba engleză în text). (n.t.)

2 Forty Miles Creek — riuleţul de la mila patruzeci. (n.t.)

vă cunosc, nu mă miră hotărîrea dumneavoastră. Dar nu cred că va fi nevoie de sacrificiile despre care vorbiţi. Deşi se pare că unchiul dumneavoastră a murit sărac, nu uitaţi că el era proprietarul *claim*-ului de pe Forty Miles Creek şi că valoarea proprietăţii poate acoperi toate sarcinile succesiunii, dacă ele ar exista. Or, această proprietate vă revine acum în indiviziune dumneavoastră şi vărului dumneavoastră Ben Raddle, ca fiind singurele rude ale domnului Josias Lacoste, cu drept de moştenire.

Maestrul Snubbin mai spuse că va trebui acţionat totuşi cu oarecare prudenţă. Moştenirea va fi acceptată doar sub beneficiu de inventar. Mai întîi se va stabili activul şi pasivul, şi abia după aceea moştenitorii vor putea lua o hotărîre în deplină cunoştinţă de cauză.

— Mă voi ocupa de această problemă, domnule Skim, spuse el în încheiere, şi voi căuta să obţin informaţii cît mai sigure... La urma urmei, cine ştie?... *Claim*-ul *e claim!* Chiar dacă pînă acum n-a produs nimic, sau aproape nimic... Ajunge o lovitură fericită de cazma, cum spun prospectorii, ca să te trezeşti cu buzunarele doldora...

— Foarte bine, maestre Snubbin. Dacă proprietatea unchiului nostru valorează ceva, vom căuta să ne debarasăm de ea în condiţii cît mai avantajoase.

— Fără-ndoială, încuviinţă notarul, şi sper că vărul dumneavoastră va fi de aceeaşi părere.

— Sînt încredinţat, răspunse Summy Skim. Nu-mi închipui că lui Ben Raddle i-ar trece vreodată prin minte să devină el însuşi căutător de aur...

— Ehei! Cine ştie, domnule Skim? Domnul Ben Raddle este inginer. Are o fire cutezătoare, înclinată spre aventură... S-ar putea să-l ispitească!... Dacă ar afla, să zicem, că proprietatea unchiului dumneavoastră e aşezată pe o vînă bună...

— Vă garantez, maestre Snubbin, că nu se va duce acolo să cerceteze! Dealtfel, în trei-patru zile va fi acasă... Vom discuta amîndoi problema şi vă vom ruga să luaţi măsurile cuvenite, fie pentru a vinde *claim*-ul de pe Forty Miles Creek celui care oferă mai mult, fie pentru a onora datoriile unchiului nostru Josias Lacoste, ceea ce mi se pare mai probabil.

După această concluzie pesimistă, Summy Skim părăsi biroul notarului, stabilind o nouă întrevedere peste două sau trei zile, şi se întoarse acasă, în strada Jacques-Cartier, unde locuia împreună cu vărul său.

Tatăl lui Summy Skim fusese de origină anglo-saxonă, iar mama franco-canadiană. Familia Skim dăinuia de pe vremea cuceririi din 1759. Stabilită în Canada de Jos, în districtul Montreal, stăpînea acolo

un domeniu întins, cu păduri, ogoare şi păşuni, care alcătuiau partea cea mai însemnată a averii sale.

În vîrstă de treizeci şi doi de ani, de o statură depăşind-o pe cea mijlocie, cu înfăţişarea plăcută şi sănătatea înfloritoare a omului care trăieşte în aerul curat de la ţară, cu ochi albaştri, barba blondă, Summy Skim reprezenta tipul atît de caracteristic şi de simpatic al franco-canadienilor, moştenit de la mama sa. Trăia, din veniturile pămîntului, viaţa lipsită de griji sau ambiţii a unui gentleman-farmer, în inima acestui privilegiat district al ţării.

Fără a fi prea mare, averea lui îi îngăduia să-şi satisfacă gusturile, dealtfel puţin costisitoare, şi niciodată nu simţise dorinţa ori nevoia să şi-o mărească. Amator de pescuit, avea la dispoziţie întreaga reţea hidrografică alcătuită din afluenţii şi subafluenţii fluviului Sfîntul Laurenţiu, fără să mai punem la socoteală şi lacurile, atît de numeroase în partea de nord a Americii. Vînător pasionat, se putea deda în voie acestei plăceri pe păşunile întinse şi prin pădurile bogate în vînat care ocupă cea mai mare suprafaţă din această regiune a Canadei.

Casa în care locuiau cei doi veri, lipsită de lux, dar confortabilă, era situată într-unul din cartierele cele mai liniştite ale Montrealului, în afara centrului comercial şi industrial al oraşului. Aici îşi petreceau ei, aşteptînd nerăbdători întoarcerea primăverii, iernile atît de aspre în Canada, cu toate că se află situată pe aceeaşi paralelă cu sudul Europei. Aici bat iarna nişte vînturi îngrozitoare, în faţa cărora nu se află nici un lanţ de munţi să le ţină piept, şi vijelii încărcate de aerul îngheţat al regiunilor arctice se dezlănţuie fără răgaz, cu o nemaipomenită violenţă.

Montrealul, din 1843 reşedinţă a guvernului, i-ar fi putut oferi lui Summy Skim prilejul de a lua parte la viaţa publică. Însă firea lui independentă îl făcea să dispreţuiască lumea oficialităţilor şi să stea cît mai departe de înalta societate. Dealtfel, se considera supus al suveranităţii, mai degrabă formale decît efective, a Marii Britanii şi nu se alăturase niciodată partidelor care subminau unitatea Dominionului. Se putea spune despre el că era un filozof căruia îi plăcea să trăiască liniştit, fără nici un fel de ambiţii. După părerea lui, orice schimbare a modului de viaţă nu i-ar fi adus decît neplăceri, griji şi mai puţină tihnă.

E lesne de înţeles că acest filozof nu s-a gîndit şi nici nu se va gîndi vreodată la însurătoare, cu toate că împlinise treizeci şi două de primăveri. Poate, dacă ar fi trăit mama lui — se ştie prea bine cît de mult doresc femeile să-şi continue neamul prin nepoţi — poate că în acest caz s-ar fi străduit să-i aducă o noră. Bineînţeles, soţia lui Summy Skim ar fi trebuit să aibă aceleaşi gusturi ca şi el. Printre numeroasele familii

Vînător pasionat...

din Canada, care au adesea cîte doisprezece copii, ar fi găsit, fie la oraş, fie la ţară, o fată cuminte şi sănătoasă care să-i fie pe plac. Dar doamna Skim murise cu cinci ani în urmă, la trei ani după moartea soţului, şi de atunci este sigur că fiului ei nu-i trecuse cîtuşi de puţin prin minte ideea căsătoriei.

La cele dintîi semne de îndulcire a acestei clime aspre, cînd soarele, răsărind mai devreme, vestea întoarcerea primăverii, Summy Skim se grăbea să părăsească locuinţa din strada Jacques-Cartier. Pleca atunci la ferma lui din Green Valley, situată la o depărtare de douăzeci de mile la nord de Montreal, pe malul stîng al fluviului Sfîntul Laurenţiu. Acolo îşi relua viaţa în aer liber, întreruptă de asprimea unei ierni ce îngheaţă toate apele curgătoare şi acoperă întreaga cîmpie cu un covor gros de zăpadă. Acolo se regăsea în mijlocul fermierilor săi, oameni de nădejde, aflaţi în serviciul familiei Skim de o jumătate de secol, care nutreau o dragoste sinceră, dublată de un devotament nemărginit, faţă de acest stăpîn bun, liniştit, gata oricînd să le vină într-ajutor. Aşa se face că îl întîmpinau la venire cu explozii de bucurie, după cum la plecare îşi manifestau părerea de rău.

Proprietatea din Green Valley producea anual în jur de treizeci de mii de franci, pe care şi-i împărţeau între ei cei doi veri, proprietatea fiind rămasă în indiviziune, ca şi locuinţa din Montreal. Cultivau cereale şi nutreţuri pe suprafeţe întinse ale acestui pămînt fertil, al cărui venit se adăuga celui obţinut de pe urma minunatelor păduri ce acoperă încă teritoriul Dominionului, mai ales în partea de răsărit. Ferma cuprindea un ansamblu de construcţii bine întreţinute, grajduri, hambare, staule, cotețe pentru păsări, magazii, şi era înzestrată cu un utilaj complet şi perfecţionat, răspunzînd cerinţelor agriculturii moderne. La intrarea unei vaste împrejmuiri, cu peluze de iarbă şi copaci umbroşi, se afla un pavilion mare, a cărui simplitate nu excludea confortul: casa proprietarilor.

Astfel arăta locuinţa în care Summy Skim îşi trăia cea mai frumoasă parte a vieţii şi unde Ben Raddle venea să-şi petreacă două-trei zile, pe fugă, în timpul verii. Primul n-ar fi vrut s-o schimbe nici pentru cel mai măreţ palat al celui mai bogat dintre americani. Aşa modestă cum era, lui îi era de ajuns şi nu visa nici s-o mărească, nici să-i aducă alte înfrumuseţări, mulţumindu-se cu cele pe care i le dăruise din belşug natura. Aici îşi petrecea zilele, vînînd după pofta inimii, şi nopţile binecuvîntate de un somn liniştit.

Contentus sua sorte[1], după cum ne sfătuieşte înţelepciunea, Summy Skim se socotea destul de bogat cu veniturile obţinute de pe pămîntul

1 Mulţumit de soarta ta (în limba latină în text). (n.t.)

lui, pe care izbutea să-l valorifice cu pricepere şi inteligenţă. Avea grijă să-şi păstreze avutul, dar nu-şi bătea capul ca să-l sporească. Pentru nimic în lume nu s-ar fi avîntat în vreuna din numeroasele afaceri de care e plină America, speculaţii comerciale şi industriale, de căi ferate, bănci, mine, societăţi maritime etc. Nu! Acestui înţelept îi era groază de tot ce însemna risc sau întîmplare. Să se lase în voia norocului, să se ştie legat de nişte factori pe care nu poţi nici să-i împiedici, nici să-i prevezi, să se trezească dimineaţa cu întrebarea: «Oare sînt mai bogat, sau mai sărac decît ieri?»... asta i s-ar fi părut îngrozitor, ar fi preferat să nu mai adoarmă niciodată sau să nu se mai trezească niciodată din somn.

Iată marea deosebire dintre cei doi veri. Că erau fiii a două surori, că aveau amîndoi sînge francez în vine, nu încăpea nici o îndoială. Dar, în vreme ce tatăl lui Summy Skim era de origine anglo-saxonă, tatăl lui Ben Raddle era american, şi este ştiut că între englez şi yancheu există o deosebire pe care timpul o adînceşte. Jonathan şi John Bull[1], chiar dacă se înrudesc, au, în orice caz, un grad de rudenie foarte îndepărtat, care va sfîrşi prin a se stinge cu totul.

Fie datorită deosebirii de origine, fie datorită deosebirii de caracter, era limpede că cei doi veri, deşi foarte legaţi unul de altul şi hotărîţi să rămînă împreună toată viaţa, nu aveau aceleaşi gusturi, nici acelaşi temperament.

Ben Raddle, mai mic de statură, cu părul şi barba brună, mai tînăr cu patru ani decît Summy Skim, privea altfel viaţa. În vreme ce unul se mulţumea să ducă o existenţă de proprietar aşezat şi să-şi supravegheze recoltele, celălalt era puternic atras de mişcarea industrială a epocii în care trăia. Absolvise studiile de inginer şi luase pînă acum parte la cîteva dintre lucrările acelea uluitoare, pe care americanii caută să le ducă la bun sfîrşit prin originalitatea concepţiei şi îndrăzneala execuţiei. Totodată, el rîvnea să devină bogat. Nu-şi dorea bunăstarea milionarilor noştri de mijloc, ci fluviul de aur al miliardarilor americani. Averile fabuloase ale familiilor Gould, Astor, Vanderbitt, Rockefeller, Carnegie, Morgan şi mulţi alţii îi înfierbîntau mintea. Visa la tot felul de împrejurări extraordinare, în stare să te ridice doar în cîteva ceasuri în Capitoliu[2]. după cum, uneori, te pot azvîrli, tot în cîteva ceasuri, de pe stînca tarpeiană[3]. În vreme ce Summy Skim nu se ducea într-altă parte decît la Green Valley, Ben Raddle străbătuse de

---

1 Sub aceste nume, sînt desemnaţi, în mod obişnuit, englezii şi americanii.

2 Capitoliu — una din colinele Romei, unde erau veneraţi cei trei mari zei, Jupiter, Junona şi Minerva.

3 Stînca de pe care erau aruncaţi delicvenţii, în Roma antică.

mai multe ori Statele Unite, traversase Atlanticul, vizitase o parte din Europa, fără să fi întîlnit pînă acum ocazia cea mare. Se întorsese de curînd dintr-o lungă călătorie de peste ocean, şi de atunci pîndea fără-ncetare afacerea aceea uriaşă la care să-şi poată aduce contribuţia.

Deosebirea dintre înclinaţiile lor era pentru Summy Skim un veşnic prilej de amărăciune. Îi era mereu teamă ca nu cumva Ben Raddle să fie tîrît departe de el sau să nu angajeze într-o afacere primejdioasă modesta avere care le asigura amîndorura independenţa şi libertatea.

Acesta era subiectul unor nesfîrşite discuţii dintre cei doi veri.

— La urma urmei, Ben, de ce să-ţi baţi capul cu ceea ce numeşti tu atît de pompos «marile afaceri»? îl întreba Summy.

— Datorită lor poţi deveni bogat, foarte bogat, îi răspundea Ben Raddle.

— Ei, vere, şi de ce să devii atît de bogat? Ca să trăieşti fericit la Green Valley, nu-ţi trebuie bogăţie. Ce-ai putea face cu atîţia bani?

— Alte afaceri, vere, mai mari.

— În ce scop?....

— Ca să string şi mai mult aur, pe care să-l investesc în afaceri şi mai mari.

— Şi aşa mai departe?

— Şi aşa mai departe....

— Pînă la ultima suflare, nu-i aşa? întreba cu ironie Summy Skim.

— Pînă la moarte, Summy, încheia Ben Raddle netulburat, în timp ce vărul său, negăsind răspunsul potrivit, ridica descurajat braţele spre cer.

II

SUMMY SKIM PORNEŞTE, ÎMPOTRIVA VOINŢEI LUI, PE CALEA AVENTURII

Întors acasă, Summy Skim luă măsurile cerute de moartea lui Josias Lacoste. Întocmi ferparul ce urma să-l trimită prietenilor familiei, se ocupă de îmbrăcămintea de doliu, de slujba ce trebuia oficiată la parohie.

În privinţa afacerilor personale ale unchiului, va discuta serios cu maestrul Snubbin după ce se va pune de acord cu vărul său şi după ce notarul va primi lămuririle cerute, care-i vor îngădui să întocmească inventarul succesiunii defunctului.

Ben Raddle se întoarse la Montreal abia peste cinci zile, în dimineaţa de 22 martie, după o şedere de o lună la New York, unde studiase, ca trimis al unei mari societăţi, uriaşul proiect de a se construi un pod peste Hudson, între metropolă şi New Jersey.

Era cu neputinţă ca o asemenea muncă să nu stîrnească interesul unui inginer şi Ben Raddle se înhămase la ea cu toată ardoarea. Dar, după cît se părea, construcţia podului nu avea să înceapă curînd. Deşi ziarele vorbeau mult despre asta, deşi se făceau multe planuri şi calcule pe hîrtie, fără îndoială că se va scurge cel puţin un an, dacă nu doi, înainte ca lucrările să înceapă efectiv. Ben Raddle se hotărîse să se întoarcă acasă.

Lui Summy Skim, lipsa vărului său i se păruse nesfîrşită. Cît îi părea de rău că nu izbutise să-l convertească la ideile lui, să-l atragă spre un trai lipsit de griji! Afacerea asta cu podul de peste Hudson îi sporea şi mai mult neliniştea. Dacă Ben Raddle va participa la ea, n-o să fie reţinut vreme îndelungată, poate cîţiva ani, la New York? Atunci el, Summy Skim, va rămîne singur în casa din Montreal, singur la ferma din Green Valley!

De îndată ce se întoarse inginerul, vărul său îl înştiinţă despre moartea unchiului lor Josias, decedat la Dawson City, lăsînd drept unică avere *claim*-ul 129, aşezat pe malul lui Forty Miles Creek, în Klondike.

La acest ultim cuvînt, foarte răsunător pe atunci, inginerul ciuli urechile. După toate aparenţele, el nu primea cu nepăsarea unui Summy Skim perspectiva de a deveni proprietarul zăcămîntului aurifer. Dar, oricare i-ar fi fost gîndurile, nu şi le mărturisi pe loc. Obişnuit să studieze lucrurile în adîncime, voia să chibzuiască bine înainte de a-şi spune părerea.

Douăzeci şi patru de ore i-au fost de ajuns pentru a cîntări situaţia pe toate feţele, iar a doua zi, la dejun, îl întrebă *ex abrupto*[1] pe Summy Skim:

— Ce-ai zice, vere, dacă am discuta puţin despre Klondike?

— Dacă nu discutăm decît puţin!...

— Puţin... sau mai mult, Summy.

— Facă-se voia ta, dragă Ben!

— Notarul nu ţi-a vorbit despre titlurile de proprietate ale *claim*-ului 129?

— Nu, nici nu m-am gîndit că mi-ar folosi la ceva, răspunse Summy Skim.

— Cu tine nu-i de mirare, bunul meu Summy! strigă Ben Raddle rîzînd.

---

1 Fără introducere, direct (în limba latină în text). (n.t.)

— De ce rîzi? Din cîte mi se pare, nu e cazul să ne frămîntăm atît cu problema asta. Lucrurile sînt foarte simple: ori moştenirea valorează ceva şi o vom lichida în mod cît mai avantajos pentru noi, ori nu are nici o valoare şi atunci nu ne mai batem capul cu ea, ceea ce mi se pare mai probabil.

— Ai dreptate, încuviinţă Ben Raddle. Dar să nu ne pripim... Cu zăcămintele astea aurifere, nu se ştie niciodată... Le crezi secătuite, lipsite de valoare... pentru ca o lovitură de cazma să-ţi aducă o avere.

La auzul acestor cuvinte, Summy Skim simţi cum îi încolţeşte în suflet neliniştea.

— Dragă Ben, spuse el cu însufleţire, realitatea trebuie s-o ştie oamenii din partea locului, cei care exploatează în prezent vestitele zăcăminte din Klondike. Dacă *claim*-ul de pe Forty Miles Creek are vreo valoare, o să încercăm, ţi-o repet, să scăpăm de el în condiţii cît mai avantajoase... Dar nu prea îmi vine a crede că unchiul Lacoste a părăsit această lume tocmai cînd să devină milionar!

— Rămîne de văzut. Meseria de căutător de aur este plină de astfel de surprize. Oricînd poţi descoperi o vînă bogată în aur. În sfîrşit, trebuie să fii de acord că există şi prospectori care n-au avut de ce se plînge...

— Poate unul la sută, la o mie, sau mai degrabă la suta de mii, dar cu preţul cîtor griji, cu cîtă trudă şi, putem adăuga, cu cîtă suferinţă!...

— Frumoase vorbe, Summy, dar astea-s numai vorbe. Eu unul nu înţeleg să mă iau după vorbe mari, ci după fapte concrete, numai după fapte!

Pricepînd, dealtfel fără să se mire, cam unde voia să ajungă vărul său, Summy Skim se agăţă din nou de tema lui obişnuită şi-şi începu iar veşnica litanie:

— Dragă prietene, oare nu ne ajunge moştenirea pe care ne-au lăsat-o părinţii?... Proprietatea noastră nu ne asigură ea independenţa şi bunăstarea?... Îţi vorbesc astfel pentru că îmi dau seama că atribui acestei afaceri o importanţă pe care nu cred s-o merite... Spune drept, nu sîntem noi destul de bogaţi?...

— Niciodată nu ai destul, dacă poţi căpăta şi mai mult.

— Numai să nu te lăcomeşti, dragă Ben, să nu păţeşti ca anumiţi miliardari, care au tot atîtea necazuri cîte milioane şi care trebuie să lupte mai mult să şi le păstreze, decît au luptat să le dobîndească.

— Haide, haide, răspunse Ben Raddle, filozofia o fi ea frumoasă, dar să nu întrecem măsura. Dealtfel, nu-mi atribui lucruri pe care nu le-am spus. Nu mă aştept deloc să găsesc tone de aur pe *claim*-ul unchiului Josias. Vreau doar să mă lămuresc, asta-i tot.

— O să ne lămurim, dragă Ben, de asta poţi fi sigur, şi să dea Dom-

nul ca, odată aflate amănuntele, să nu ne trezim într-o situaţie neplăcută căreia va trebui să-i facem faţă, din respect pentru familia noastră... În acest caz, l-am asigurat pe maestrul Snubbin....

— Bine ai făcut, Summy, dar mi se pare că nu avem nici un temei să ne gîndim la aşa ceva. Dacă ar fi existat datornici, poţi fi sigur că aceştia şi-ar fi revendicat pînă acum drepturile. Mai degrabă hai să vorbim despre Klondike. Poate îţi închipui că aud pentru prima oară de aceste zăcăminte. Cu toate că exploatarea a început abia de doi ani, am citi tot ce s-a scris despre bogăţiile acestui teritoriu şi ţi-aş putea spune multe lucruri în stare să-ţi zdruncine mîndra ta indiferenţă. După Australia, California, Africa de Sud, s-ar fi crezut că planeta noastră nu mai cuprinde alte filoane aurifere. Dar iată că întîmplarea le-a scos din nou la iveală, în America de Nord, la graniţa dintre Alaska şi Dominion. Se pare că aceste ţinuturi nordice sînt chiar mai bogate. În afara minelor din Klondike, s-a mai găsit aur şi în Ontario, Michipicoten, Columbia engleză, unde s-au organizat companii puternice ca War Eagle, Standard, Sullivan Grup, Alhabarca, Ferm, Sans Poel, Cariboo, Deer Trail, Georgie Reed şi multe altele, ale căror acţiuni sînt în continuă creştere, ca să nu mai pomenesc de minele de argint, aramă, magneziu, fier şi cărbune. Dacă ne referim îndeosebi la Klondike, gîndeşte-te, Summy, la întinderea acestei regiuni aurifere — două sute cincizeci de leghe lungime, cu aproape patruzeci lăţime, numai pe teritoriul Dominionului, fără să mai punem la socoteală zăcămintele din Alaska. Oare nu reprezintă asta un cîmp larg deschis activităţii omeneşti, poate cel mai larg ce s-a aflat vreodată pe faţa pămîntului? S-ar putea ca într-o bună zi produsele acestei regiuni să valoreze nu milioane, ci miliarde!

Ben Raddle ar fi putut continua la nesfîrşit pe această temă, dar Summy Skim nu-l mai asculta. Se mulţumi să spună ridicînd din umeri:

— E limpede, Ben, te-a cuprins şi pe tine febra....

— Ce spui?... Am febră?

— Da, febra aurului, ca atîţia alţii, şi asemenea febră nu se vindecă doar cu sulfat de chinină, pentru că, din păcate, nu are leac.

— Linişteşte-te, dragul meu Summy, răspunse Ben rîzînd, pulsul meu nu bate mai repede ca de obicei. Dealtfel, m-ar mustra conştiinţa dacă ţi-aş primejdui sănătatea, punîndu-te în contact cu un om atins de febră...

— Oh! Cît despre mine, poţi fi sigur că sînt vaccinat, dar mă doare să te văd pierzîndu-te în nişte vise, care nu pot duce la nimic bun, şi entuziasmîndu-te...

— Ce te face să crezi asta? îl întrerupse Ben. Deocamdată se pune

doar problema de a studia o afacere şi de a trage foloase de pe urma ei, dacă e cu putinţă. Te gîndeşti că unchiul n-a izbutit niciodată în încercările lui. *Claim*-ul de la Forty Miles Creek poate că i-a dăruit mai mult noroi decît pepite[1]. Dar poate că nici n-a avut mijloacele necesare ca să-l exploateze. Poate nu a procedat metodic, cum ar face-o, de pildă...

— Un inginer, nu-i aşa, Ben?

— Fără-ndoială, un inginer....

— Tu... de exemplu?

— De ce nu? răspunse Ben Raddle. În orice caz, nu despre asta e vorba acum. Trebuie doar să ne informăm. Cînd vom cunoaşte amănunte despre valoarea *claim*-ului, vom vedea ce-i mai bine de făcut.

Conversaţia se opri aici. Dealtfel, Summy n-ar fi avut de ce să se împotrivească propunerilor lui Ben Raddle. Era firesc să te informezi înainte de a lua o hotărîre. Că inginerul era un om serios, inteligent, cu spirit practic, nu încăpea nici o îndoială. Totuşi, Summy Skim nu putea să nu se întristeze şi să se neliniştească văzînd cu cîtă aviditate se aruncă vărul lui asupra acestei prăzi, venită pe neaşteptate să-i stîrnească ambiţia. Va izbuti oare să-l oprească? În orice caz, un lucru e sigur: Summy Skim nu se va despărţi niciodată de Ben Raddle. Interesele lor vor rămîne comune, orice s-ar întîmpla. Dar asta nu-l împiedica să blesteme proasta inspiraţie pe care o avusese unchiul de a-şi căuta norocul în Klondike, unde îl aşteptau sărăcia şi moartea, şi ar fi dorit ca informaţiile pe care le vor primi să fie de aşa natură, încît să înlăture orice alte preocupări în această direcţie.

În cursul după-amiezii, Ben Raddle se duse la biroul notarului pentru a lua cunoştinţă de titlurile de proprietate şi constată că acestea sînt în regulă. Un plan la scară mare îngăduia să se precizeze cu exactitate poziţia *claim*-ului 129. Îl găseai la patruzeci şi doi de kilometri de Fort Cudahy, cătun întemeiat de Compania golfului Hudson pe malul drept al lui Forty Miles Creek, unul din numeroşii afluenţi al Yukonului, acest lung fluviu care, după ce a scăldat teritoriile apusene ale Dominonului, străbate întreaga Alaskă, şi ale cărui ape, englezeşti în partea de sus, devin americane în aval, de pe vremea cînd această regiune întinsă a fost cedată Statelor Unite de către imperiul rusesc.

— Maestre Snubbin, dumneavoastră aţi cercetat harta, dar nu aţi observat un amănunt destul de curios, spuse Ben Raddle. Înainte de a se vărsa în Yukon, Forty Miles Creek taie meridianul 141, ales ca linie de hotar între Dominion şi Alaska, iar acest meridian se confundă

---

1 Pepită — masă de metal în stare pură, în special de aur.

cu limita apuseană a *claim*-ului nostru, aşezat, deci, matematic, la graniţa dintre cele două ţinuturi.

— Aşa este, încuviinţă notarul.

— La prima vedere, situaţia nu pare deloc rea, adăugă Ben Raddle, continuînd să studieze harta. N-ar exista nici un motiv ca Forty Miles Creek să fie mai prejos decît Klondike River, ori afluentul său Bonanza, ori subafluenţii săi Victoria, Eldorado şi alte rîuri, atît de bogate şi de căutate de mineri!

Ben Raddle nu-şi mai dezlipea ochii de pe acest ţinut minunat, a cărui reţea hidrografică rostogoleşte din belşug nobilul metal care, la preţurile curente din Dawson City, valorează două milioane trei sute patruzeci şi două de mii de franci tona!

— Iertaţi-mă, domnule Raddle, pot îndrăzni să vă întreb dacă aveţi de gînd să exploataţi personal zăcămîntul aurifer?

Ben Raddle făcu un gest nelămurit.

— Domnul Skim zicea....

— Summy nu s-a pronunţat încă, i-o retează Ben Raddle, iar eu nu-mi voi exprima părerea pînă cînd nu voi avea toate informaţiile necesare.... pe care le voi culege eu însumi, de va fi nevoie...

— Vă gîndiţi cumva să întreprindeţi această lungă călătorie pînă în Klondike? întrebă maestrul Snubbin ridicînd capul.

— De ce nu? După părerea mea, afacerea merită deranjul, orice ar zice Summy... Odată ajuns la Dawson City, te poţi lămuri... Trebuie să recunoaşteţi, maestre Snubbin, că şi în cazul în care am vinde acest *claim*, tot e mai bine să mergem la faţa locului pentru a-i stabili valoarea.

— Este într-adevăr nevoie?

— Nu trebuie să găsim un cumpărător?

Notarul se pregătea să-i răspundă. Îl opri intrarea unui funcţionar care aducea o telegramă.

— Domnule Raddle, dacă numai asta e pricina, spuse el după ce o deschise, iată ce vă va scuti de osteneala unei astfel de călătorii.

Zicînd acestea, maestrul Snubbin îi întinse lui Ben Raddle o telegramă datată cu opt zile în urmă, care, după ce fusese purtată de la Dawson City la Vancouver, sosea la Montreal prin reţeaua telegrafică a Dominionului.

Din telegramă rezulta că Anglo-American Transportation and Trading Co (Cicago-Dawson), companie americană ce stăpînea pînă în prezent opt *claim*-uri, a căror exploatare era condusă de căpitanul Healey, oferea, pentru cumpărarea *claim*-ului 129 de pe Forty Miles Creek, suma de cinci mii de dolari, sumă ce urma să fie expediată la Montreal îndată după primirea răspunsului de acceptare.

Ben Raddle apucase telegrama şi o citea cu aceeaşi luare-aminte cu care studiase titlurile de proprietate.

— Ce spuneţi de asta, domnule Raddle? întrebă notarul.

— Nimic, răspunse inginerul. Să fie de ajuns cît ni se oferă? Cinci mii de dolari pentru un *claim* în Klondike!

— Cinci mii de dolari sînt totuşi bineveniţi.

— Mai puţin însă decît zece mii, maestre Snubbin.

— Desigur. Bănuiesc totuşi că domnul Skim...

— Summy îmi va împărtăşi părerea, dacă o voi putea sprijini cu argumente serioase. Şi dacă îi dovedesc necesitatea acestei călătorii, fiţi sigur că o va face.

— Dînsul?... Omul cel mai fericit, cel mai independent pe care l-a cunoscut vreodată un notar în exerciţiul funcţiunii sale!

— Da, el, acest fericit, acest independent, cînd îi voi arăta că-şi poate dubla fericirea şi independenţa... La urma urmelor, ce riscăm, de vreme ce vom fi oricînd în măsură să acceptăm oferta acestei companii?

După ce părăsi biroul notarului, Ben Raddle porni pe drumul cel mai scurt, cugetînd la cele ce avea de făcut. Odată ajuns acasă, în strada Jacques-Cartier, hotărîrea lui era luată. Urcă degrabă în camera vărului său.

— L-ai văzut pe maestrul Snubbin? Ai aflat ceva noutăţi? întrebă acesta.

— Şi noutăţi, şi veşti, dragă Summy.

— Bune?

— Foarte bune.

— Ai cercetat titlurile de proprietate?...

— Desigur. Totul e în regulă. Sîntem într-adevăr proprietarii *claim*-ului 129.

— Să vezi ce-o să ne îmbogăţim! spuse rîzînd Summy Skim.

— Poate mai mult decît îţi închipui, declară inginerul pe un ton serios.

Şi Ben Raddle îi întinse vărului său telegrama primită de la Anglo-American Transportation and Trading Company.

— Dar e grozav! strigă acesta. N-are rost să mai stăm la îndoială. Să vindem repede *claim*-ul nostru acestei îndatoritoare societăţi.

— Pentru ce să vindem la preţul de cinci mii de dolari ceea ce valorează poate mult mai mult?... se împotrivi Ben Raddle.

— Totuşi, dragul meu Ben...

— Ei bine, dragul tău Ben îţi răspunde că nu se procedează astfel în afaceri. Pentru a acţiona în cunoştinţă de cauză, trebuie să fi văzut, să fi văzut cu ochii tăi.

— Tot la asta îţi umblă mintea?

— Mai mult ca oricînd. Ia gîndeşte-te, Summy. Dacă mi se face această propunere, înseamnă că se cunoaşte valoarea *claim*-ului şi că ea este mult mai mare. Există atîtea alte zăcăminte neexploatate de-a lungul rîurilor sau în munţii din Klondike...

— Ce poţi tu să ştii?

Fără să ia în seamă întreruperea, Ben Raddle continuă:

— Şi dacă o societate care stăpîneşte în prezent mai multe *claim*-uri vrea să-l cumpere pe al nostru, înseamnă că ea nu are numai cinci mii de motive să ne ofere cinci mii de dolari, ci zece mii, o sută de mii de motive!...

— Un milion, zece milioane, o sută de miliarde, continuă Summy glumeţ. Zău, Ben, te joci cu cifrele.

— Cifrele înseamnă viaţă, dragul meu, şi am impresia că tu nu socoteşti de ajuns...

— Poate fiindcă socoteşti tu prea mult.

— Ascultă, Summy dragă, îţi vorbesc foarte serios. Nu eram convins că trebuie să plec. De la sosirea acestei telegrame m-am hotărît să duc eu însumi răspunsul.

— Cum!... Vrei să pleci în Klondike?...

— Da.

— Fără să fi luat informaţii?

— Mă voi duneri la faţa locului.

— Şi o să mă laşi din nou singur?

— Nu, de vreme ce vei merge cu mine.

— Eu?...

— Tu.

— Niciodată!...

— Ba da, pentru că afacerea ne priveşte pe amîndoi.

— Îţi dau libertatea să acţionezi şi în numele meu.

— Nu primesc. De tine am nevoie.

— O călătorie de o mie cinci sute de leghe!...

— Da de unde!... Numai o mie opt sute.

— Dumnezeule!... Şi cît va dura!...

— Cît va fi nevoie. S-ar putea întîmpla să nu fim interesaţi să vindem *claim*-ul, ci să-l exploatăm.

— Cum... să-l exploatăm?... strigă Summy Skim deznădăjduit. Asta înseamnă un an întreg...

— Chiar doi, dacă va trebui.

— Doi ani!... Doi ani!...

— Şi ce dacă!... De vreme ce fiecare lună, fiecare zi, fiecare ceas ne va spori averea!...

— Nu, nu!... strigă Summy Skim ghemuindu-se, afundîndu-se în

fotoliu, de parcă s-ar fi hotărît să nu se mai ridice din el niciodată.

Dar avea de-a face cu un adversar puternic. De bună seamă că Ben Raddle nu-l va slăbi pînă ce nu-i va smulge încuviinţarea.

— În ceea ce mă priveşte, dragă Summy, m-am hotărît să plec la Dawson City şi nu pot crede că vei refuza să mă însoţeşti. Dealtfel, prea ai fost sedentar pînă acum!... Trebuie să cutreieri puţin prin lume...

— Ehei! Dacă mi-ar veni poftă, aş avea eu alte ţinuturi de vizitat, în America sau în Europa. N-aş începe prin a mă înfunda în inima acestui groaznic Klondike.

— Care-ţi va părea încîntător, Summy, după ce vei fi constatat tu însuţi că e presărat cu praf de aur şi pardosit cu pepite.

— Ben, dragul meu Ben, mă înspăimînţi!... Da, mă înspăimînţi!... Vrei să te vîri într-o afacere în care nu vei găsi decît primejdii şi dezamăgiri.

— Rămîne de văzut!

— Prima dezamăgire ţi-o va oferi acest *claim* blestemat, care fără-ndoială nu valorează nici cît o ceapă degerată!...

— Atunci de ce ne oferă compania cinci mii de dolari pentru el?

— Şi cînd mă gîndesc, Ben, că trebuie să mergem în căutarea acestui *claim* prăpădit, într-un ţinut în care temperatura coboară la 50 grade sub zero!...

— Vom face focul.

Ben Raddle găsea răspuns la toate. Deznădejdea vărului său nu-l mişca deloc.

— Dar Green Valley, Ben!... suspină acesta.

— Ei bine, ai să vezi că şi în Klondike există destul vînat pe cîmpii şi destul peşte în ape. Vei vîna şi vei pescui într-o ţară nouă, care-ţi va dezvălui lucruri pline de neprevăzut.

— Dar fermierii noştri, bunii noştri fermieri care ne aşteaptă... se văicări Summy.

— Crezi că vor mai regreta lipsa noastră, cînd ne vom întoarce atît de bogaţi încît să le putem construi alte ferme şi să cumpărăm întreg districtul?...

În cele din urmă, Summy Skim trebui să se dea bătut... Nu, nu-l va lăsa pe vărul lui să plece singur în Klondike... Îl va însoţi, chiar de n-ar face-o decît pentru a-l aduce mai repede acasă...

Astfel, în ziua aceea, prin firele telegrafice ale Dominionului îşi luă zborul o depeşă, vestindu-l pe căpitanul Healey, directorul lui Transportation and Trading Company, Dawson City, Klondike, despre apropiata plecare a domnilor Ben Raddle şi Summy Skim, proprietarii *claim*-ului 129....

III

LA DRUM

Pentru a ajunge în Klondike, turişti, negustori, emigranţi, căutători de aur pot călători de la Montreal la Vancouver, fără să părăsească teritoriul Dominionului şi fără nici o transbordare, pe linia Pacific Canadian railway. Debarcaţi în metropola columbiană, le rămîne să aleagă între calea terestră, maritimă ori fluvială şi să combine diferitele mijloace de transport posibile: vaporul, caii, trăsura, la care se adaugă mersul pe jos, pentru cea mai mare parte a drumului.

Plecarea odată hotărîtă, Summy Skim n-avea decît să lase în seama vărului său, Ben Raddle, amănuntele călătoriei, procurarea echipamentului şi stabilirea itinerarului. Toate acestea urmau să fie rezolvate de ambiţiosul, dar priceputul inginer, singurul iniţiator al acţiunii, căruia îi revenea şi care îşi asuma întreaga răspundere.

În primul rînd, Ben Raddle observă, pe bună dreptate, că plecarea nu putea fi întîrziată. Era necesar ca moştenitorii lui Josias Lacoste să ajungă în Klondike la începutul verii, o vară ce nu încălzeşte decît foarte puţine luni această regiune hiperboreală, aflată la marginea cercului polar arctic.

Într-adevăr, atunci cînd studiase codul legilor miniere canadiene din districtul Yukonului, Ben Raddle dăduse peste un anume articol 9, care suna astfel:

> Orice *claim* va reintra în patrimoniul public, dacă pe el nu se va lucra de cincisprezece ori douăzeci şi patru de ore, în perioada călduroasă, stabilită de comisar, în afara cazurilor în care acesta eliberează o autorizaţie specială.

Or, începutul perioadei călduroase, dacă nu este prea timpurie, are loc în cea de a doua jumătate a lunii mai. Dacă de la această dată *claim*-ul 129 va sta nelucrat mai mult de cincisprezece zile, proprietatea lui Josias Lacoste va reveni statului, şi, lucru foarte probabil, compania americană nu va întîrzia să semnaleze autorităţilor orice pricină care ar duce la pierderea dreptului de proprietate asupra loţului la care rîvnea.

— Înţelegi, Summy, nu trebuie să-i lăsăm să ne-o ia înainte, spuse Ben Raddle.

— Înţeleg tot ce vrei tu să înţeleg, dragă Ben, răspunse Summy Skim.

— Cu atît mai mult cu cît am perfectă dreptate, adăugă inginerul.

— Nici nu mă-ndoiesc, Ben. Dealtfel, sînt de acord să părăsim

imediat Montrealul, dacă asta ne va îngădui să ne întoarcem mai repede aici.

— Nu vom zăbovi în Klondike mai mult decît va fi nevoie.

— Ne-am înțeles, Ben. Pe cînd plecarea?...

— Pe 2 aprilie. De azi în zece zile.

Stînd cu brațele încrucișate, cu capul aplecat, lui Summy Skim îi veni să strige: «Cum!... Atît de curînd?»... Dar se stăpîni, de vreme ce văicărelile tot nu i-ar fi ajutat la nimic...

Pe deasupra, Ben Raddle dădea dovadă de înțelepciune stabilind data de 2 aprilie ca termen maxim pentru plecare. Cu planul călătoriei în față, el se porni să facă o serie de observații, împănate cu cifre de care se slujea cu deosebită pricepere.

— Ca să ne ducem la Klondike, spuse el, n-avem de ales între mai multe căi, fiindcă nu există decît una singură. Poate că, într-o bună zi, se va putea ajunge la Yukon trecînd prin Edmonton și portul Saint-John, urmînd apoi cursul lui Peace River, care străbate districtul Cassiar din nord-estul Columbiei...

— O regiune bogată în vînat, din cîte am auzit, îl întrerupse Summy Skim, furat de pasiunea lui de vînător. La urma urmei, de ce n-am alege drumul acesta?

— Pentru că, după ce am trece de Edmonton, ar trebui să mergem o mie patru sute de kilometri pe uscat, prin niște ținuturi aproape neumblate.

— În cazul ăsta, ce direcție crezi că e mai nimerită, Ben?

— Spre Vancouver, fără-ndoială. Iată cifrele exacte care te vor lămuri asupra lungimii itinerarului: de la Montreal la Vancouver sînt patru mii șase sute șaptezeci și cinci de kilometri, iar de la Vancouver la Dawson City, două mii patru sute optzeci și nouă.

Punînd cifrele pe hîrtie, Summy Skim socoti:

— Cinci și cu nouă fac paisprezece, țin unu; opt și cu opt fac șaisprezece, țin unu; șapte și cu patru fac unsprezece, țin unu; cinci și cu două fac șapte... În total, șapte mii o sută șaizeci și patru de kilometri.

— Exact, Summy.

— Ei, Ben, de-am aduce cu noi cîte un kilogram de aur pentru fiecare kilometru parcurs!...

— La prețul actual, de două mii trei sute patruzeci de franci kilogramul, asta ar însemna șaisprezece milioane șapte sute șaizeci și trei de mii șapte sute șaizeci de franci!

— De-ar fi măcar și șapte sute șaizeci de franci! șopti Summy Skim printre dinți.

— Ce spui, Summy?

— Nimic, dragă Ben, absolut nimic.

— Suma asta nu m-ar mira deloc, adăugă Ben. Oare n-a declarat geograful John Minn că Alaska va produce mai mult aur decît California, al cărei randament a fost totuşi de patru sute cinci milioane numai într-un singur an, în 1861? De ce n-ar adăuga şi ţinutul Klondike ofranda lui la cele douăzeci şi cinci de miliarde de franci, care alcătuiesc bogăţia în aur a globului nostru?

— E foarte posibil, încuviinţă Summy cu o înţeleaptă prudenţă. Dar trebuie să ne gîndim la pregătiri, Ben. Nu te poţi duce în ţinutul acela fantastic luînd cu tine doar o cămaşă de schimb şi două perechi de ciorapi.

— N-avea grijă, Summy, mă ocup eu de toate. Tu nu vei avea altceva de făcut decît să te urci în tren la Montreal şi să cobori la Vancouver. Cît despre pregătiri, noi nu vom avea nevoie de tot echipamentul necesar unui emigrant care, rătăcind la voia întîmplării într-un ţinut îndepărtat, este silit să-şi ia cu el foarte multe materiale. Ale noastre au şi ajuns la destinaţie. Le vom găsi pe *claim*-ul unchiului Josias. Va trebui să ne ocupăm doar de transportul propriilor noastre persoane...

— Nici asta nu-i puţin! exclamă Summy Skim. Merită osteneala de a lua anumite precauţii... mai ales împotriva frigului... brrr! Mă şi simt îngheţat pînă-n vîrful degetelor.

— Fii serios, Summy! Vom ajunge la Dawson City în plină vară.

— Dar va veni şi iarna.

— Nu te speria, îi răspunse Ben. Nici iarna nu vei duce lipsă de nimic. Îmbrăcăminte potrivită, hrană bună. Ai să te întorci mai gras decît ai plecat.

— Vai, nu! Nu sînt chiar atît de pretenţios, se împotrivi Summy Skim, care luase hotărîrea de a se resemna. Te anunţ că de va trebui să mă îngraş, fie numai cu două livre, nu mai plec!

— Glumeşte, Summy, glumeşte cît pofteşti... dar ai încredere în mine.

— Natural... încrederea e obligatorie. Va să zică, rămîne hotărît că pe 2 aprilie vom porni la drum, în chip de prospectori.

— Da... răstimpul ăsta îmi va fi suficient pentru pregătiri.

— Atunci, Ben, fiindcă am la dispoziţie zece zile, mă voi duce să le petrec la ţară.

— După cum ţi-e voia, încuviinţă Ben Raddle, deşi nu cred să se fi îndreptat vremea la Green Valley.

Summy Skim i-ar fi putut răspunde că, oricum, vremea de acolo nu era mai friguroasă decît cea din Klondike. Dar socoti că e mai bine să se abţină şi se mulţumi să spună că-i va face mare plăcere să stea cîteva zile printre fermierii săi, să-şi revadă cîmpiile, chiar dacă

sînt înveşmîntate în zăpadă, frumoasele păduri încărcate de promoroacă, lacurile acoperite de gheaţă şi sloiurile de pe Sfîntul Laurenţiu. De fapt, chiar şi pe ger, vînătorul poate găsi prilejul să doboare cîteva exemplare frumoase, cu blană sau pene, fără să mai vorbim de sălbăticiuni ca urşi, pume şi altele, care dau tîrcoale prin împrejurimi. Era ca un fel de bun rămas pe care Summy Skim voia să-l adreseze tuturor vieţuitoarelor din ţinut...

— Ben, ar trebui să mergi şi tu cu mine.

— Nu mai spune! Şi cine se va ocupa de pregătiri? întrebă inginerul.

Chiar a doua zi, Summy Skim luă trenul, găsi la gara Green Valley o sanie bine înhămată şi în cursul după-amiezii poposi la fermă. Ca întotdeauna, Summy Skim se dovedi foarte simţitor la primirea călduroasă ce i se făcu. Dar, după ce aflară pricina acestei întoarceri timpurii, cînd înţeleseră că va trece o vară întreagă în care stăpînul lor nu se va afla printre ei, fermierii nu-şi putură ascunde tristeţea.

— Da, prieteni, le spuse Summy Skim, eu şi Ben Raddle ne ducem în Klondike, un ţinut blestemat, atît de îndepărtat încît ne vor trebui vreo două luni ca să ajungem acolo şi tot pe atît ca să ne întoarcem!

— Şi toate astea doar ca să aduni pepite! zise un ţăran ridicînd din umeri.

— Dacă le găseşti, adăugă un bătrîn filozof, clătinînd din cap cu o expresie puţin încurajatoare.

— Ce vreţi, prieteni, spuse Summy Skim, asta e ca o boală, sau mai degrabă ca o molimă care străbate din cînd în cînd omenirea şi căreia îi cad numeroase victime!

— Dar de ce să se ducă stăpînul nostru acolo? întrebă cea mai bătrînă dintre fermiere.

Atunci, Summy Skim trebui să le explice precum că el şi vărul său moşteniseră un *claim* de la unchiul lor, Josias Lacoste, şi pricina pentru care Ben Raddle socotea necesară prezenţa lor în Klondike.

— Da, vorbi din nou bătrînul, am auzit şi noi despre cele ce se întîmplă la graniţa Dominionului, mai ales despre suferinţele atîtor bieţi oameni pe care truda îi doboară! În fine, domnule Skim, la dumneavoastră nu se pune problema să rămîneţi prin locurile acelea şi, după ce veţi vinde grămada de noroi, o să vă întoarceţi...

— Fiţi siguri, prieteni! Dar pînă atunci se vor scurge cinci sau şase luni, vremea frumoasă va fi pe sfîrşite! Voi pierde o vară întreagă!...

— O vară pierdută înseamnă o iarnă şi mai tristă! adăugă o bătrînă. apoi spuse: Dumnezeu să vă apere, bunul nostru stăpîn!

După o săptămînă petrecută în Green Valley, Summy Skim se gîndi că venise timpul să se întoarcă la Ben Raddle. Despărţirea de bunii lui fermieri n-a fost lipsită de emoţie, o emoţie împărtăşită

de toţi. Şi cînd se gîndea că peste cîteva săptămîni soarele de aprilie se va înălţa la orizont în Green Valley, că de sub zăpadă vor scoate capul cele dintîi ierburi ale primăverii, că, de n-ar fi fost călătoria asta blestemată, ar fi venit, ca în fiecare an, să se instaleze în pavilionul lui, pînă la întoarcerea primului suflu îngheţat al iernii! În aceste opt zile nădăjduise că va sosi la Green Valley o scrisoare de la Ben Raddle care-l va înştiinţa că nu mai e cazul să dea curs planurilor lor. Dar scrisoarea nu sosise. Totul rămăsese neschimbat... Plecarea va avea loc la data stabilită... Prin urmare, Summy Skim trebui să fie condus la gară, şi în dimineaţa de 31 martie se afla la Montreal, în faţa aprigului său văr.

— Nimic nou?... întrebă el, postîndu-i-se înainte, ca un semn de întrebare.

— Nimic, Summy, atîta doar că am terminat pregătirile.

— Deci ai luat...

— Totul, în afară de alimente, pe care le vom găsi pe drum, răspunse Ben Raddle. M-am ocupat numai de îmbrăcăminte. În privinţa armelor, tu le ai pe ale tale, eu pe ale mele. Două puşti straşnice pe care ne pricepem să le mînuim şi echipamentul complet de vînătoare. Dar, fiindcă acolo nu ne putem reînnoi garderoba, iată care sînt diferitele obiecte pe care, din prevedere, le vom lua cu noi: cămăşi de flanelă, cămăşi de noapte şi indispensabili de lînă, pulovere groase tricotate, costume de catifea raiată, pantaloni din postav gros şi pantaloni din pînză, costume din pînză albastră, scurte din piele cu blană pe dinăuntru şi glugă, îmbrăcăminte impermeabilă de marinar, pelerine de cauciuc, şase perechi de ciorapi pe măsură şi şase perechi cu un număr mai mare, mitene îmblănite şi mănuşi de piele, cizme de vînătoare cu ţinte, mocasini cu carîmb, batiste, prosoape...

— Vai de mine! se minună Summy Skim, ridicîndu-şi braţele spre cer. Ai cumva de gînd să deschizi un bazar în capitala Klondike-ului? Ce-ai înşirat tu ne-ajunge pentru zece ani!

— Numai pentru doi ani!

— Numai! repetă Summy. Cînd aud acest «numai», mă apucă groaza. Să fim serioşi, Ben, mergem la Dawson City să vindem *claim*-ul 129, apoi ne întoarcem la Montreal. Pentru atîta lucru nu ne trebuiesc doi ani, ce naiba!

— Fără-ndoială, Summy, dacă ni se va da pentru *claim*-ul 129 preţul pe care-l merită.

— Şi dacă nu ni se va da?

— Vom hotărî atunci, Summy!

Ştiind că alt răspuns nu va căpăta, Summy nu mai stărui.

În dimineaţa de 2 aprilie, cei doi veri se aflau în gară, unde le fuse-

seră aduse şi bagajele. Puse la un loc, acestea nu erau prea voluminoase, şi echipamentul lor de prospectori nu va deveni cu adevărat stînjenitor decît după ce-l vor fi completat la Vancouver.

Dacă cei doi călători s-ar fi adresat Companiei Canadian Pacific înainte de a părăsi Montrealul, ei ar fi putut obţine bilete pentru steamer[1]-ul de Skagway. Dar Ben Raddle nu hotărîse încă ce rută vor urma pentru a ajunge la Dawson City; cea maritimă şi fluvială, care merge pe Yukon, de la vărsarea acestuia pînă în capitala ţinutului Klondike, sau cea terestră, care, dincolo de Skagway, se desfăşoară printre munţii, cîmpiile şi lacurile Columbiei engleze.

Iată-i deci pe cei doi veri plecaţi, unul tîrîndu-l pe celălalt după el, primul plin de încredere, ultimul resemnat, dar, pentru început, instalaţi amîndoi confortabil în trenul expres. Cînd ai de străbătut distanţa de patru mii şapte sute de kilometri dintre Montreal şi Vancouver, călătorie ce durează şase zile, e firesc să-ţi doreşti, cel puţin, un mijloc de locomoţie cît mai plăcut.

Părăsind Montrealul, trenul înaintează prin acea parte a Dominionului alcătuită din districtele de răsărit şi de mijloc, cu privelişti atît de variate. Abia după ce depăşeşte regiunea marilor lacuri intră într-un ţinut mai puţin populat, pe alocuri pustiu, îndeosebi în apropierea Columbiei.

Vremea era frumoasă, aerul proaspăt, cerul uşor acoperit de ceaţă. Mercurul termometrului oscila în jurul lui zero. Cît vedeai cu ochii, se aşternea o întindere de cîmpii albe, care peste cîteva săptămîni se vor acoperi de verdeaţă şi ale căror numeroase rîuri vor fi eliberate de gheţuri. Depăşind trenul, cîrduri de păsări se îndreptau spre răsărit, cu largi fîlfîiri de aripi. De o parte şi de alta a drumului, pe stratul de zăpadă, se vedeau urme de animale ce duceau spre pădurile din zare. Iată nişte semne după care ar fi fost lesne să te ţii şi care ţi-ar fi putut aduce trofee frumoase!

Dar acum nu-i ardea nimănui de vînat. Chiar dacă se aflau niscai vînători în trenul acesta, cu destinaţia Vancouver, ei nu puteau fi decît vînători de pepite, iar cîinii care-i însoţeau nu fuseseră dresaţi să adulmece potîrnichi şi iepuri, nici să urmărească cerbii şi urşii. Nu, erau doar nişte biete animale de povară, hărăzite să tragă săniile pe oglinda îngheţată a lacurilor şi a apelor curgătoare, în acea parte a Columbiei ce se întinde de la Skagway pînă în districtul Klondike.

La drept vorbind, febra aurului era abia la început. Dar ştirile soseau fără-ncetare, vestind descoperirea unor numeroase zăcăminte pe cursul lui Eldorado, Bonanza, Hunter, Bear, Gold Bottom şi alţi

---

1 Vapor cu aburi (în limba engleză în text). (n.t.)

afluenţi ai lui Klondike River. Se vorbea despre *claim*-uri unde prospectorii spălau, dintr-un singur taler, aur în valoare de o mie cinci sute de franci. Aşa stînd lucrurile, valul de emigranţi creştea fără încetare. Se năpusteau asupra ţinutului Klondike la fel cum se năpustiseră şi asupra Australiei, Californiei, Transvaal-ului, iar companiile de transport începeau să nu mai facă faţă. Dealtfel, în tren nu călătoreau reprezentanţii societăţilor sau companiilor înfiinţate cu sprijinul marilor bănci din America şi Europa. Aceia, înzestraţi cu utilajul cel mai perfecţionat şi aprovizionaţi mereu cu haine şi alimente, n-aveau de ce să-şi facă griji pentru viitor. Nu! Aici se aflau doar oameni nevoiaşi, pradă tuturor vicisitudinilor vieţii, care pot risca totul, neavînd nimic de pierdut, şi cărora, trebuie să mărturisim, nădejdea într-o întorsătură a norocului le cam tulbură minţile.

Transcontinentalul gonea în plină viteză. Summy Skim şi Ben Raddle nu s-ar fi putut plînge de lipsă de confort în cursul acestei lungi călătorii. Aveau la dispoziţie un salon pe timpul zilei, un dormitor pentru noapte, un fumoar în care puteau fuma în voie ca în cea mai bună cafenea din Montreal, o sufragerie unde calitatea mîncărurilor şi a serviciului nu lăsau nimic de dorit, o cameră de baie, pentru cazul în care ar fi vrut să facă baie pe drum. Dar toate acestea nu-l împiedicau pe Summy Skim să ofteze ori de cîte ori îşi amintea de casa lui din Green Valley.

După patru ore, trenul ajunsese la Ottawa, capitala Dominionului, care, de pe înălţimea unei coline, străjuieşte ţinutul din jur — oraş încîntător, avînd pretenţia, mai mult sau mai puţin întemeiată, de a se socoti centrul lumii.

Mai departe, aproape de Carlton Junction, se putea zări rivalul său Toronto, vechea capitală detronată.

Gonind direct spre apus, trenul ajunse în staţia Sudbury, localitate îmbogăţită de pe urma exploatărilor miniere de nichel, unde linia se bifurcă. O luă apoi pe ramificaţia dinspre nord, ca să înconjoare Lacul Superior şi să ajungă la Port Arthur, lîngă Fort William. La Heron Bay, la Schreiber şi în toate staţiile de pe litoralul marelui lac, opririle fuseseră destul de lungi pentru ca cei doi veri, dacă ar fi dorit, să-şi poată face o idee despre însemnătatea acestor porturi de apă dulce. Apoi, trecînd prin Bonheur, Ignace, Eagle River, situate într-o regiune minieră foarte bogată, ajunseră la cunoscutul oraş Winnipeg.

În alte împrejurări, dornic să păstreze măcar o amintire din călătoria sa, lui Summy Skim i s-ar fi părut prea scurtă o oprire de numai patru ore. De n-ar fi fost hipnotizat de mirajul din Klondike, fără îndoială ca ar mai fi zăbovit o zi-două, să viziteze acest oraş cu patruzeci de mii de locuitori şi aşezările învecinate din Western

Canada... Din nefericire, Summy Skim nu-şi putea îngădui acum astfel de preocupări. Trenul îşi purtă deci mai departe călătorii, în majoritatea lor adevărate colete umane, care nu călătoreau de plăcere, ci pentru a ajunge la destinaţie, pe cea mai rapidă şi mai scurtă cale.

În zadar încercă Ben Raddle să-i stîrnească interesul coproprietarului de la Green Valley.

— Ai observat, Summy, ce bine e cultivat pămîntul prin regiunea asta?...

— Îhî... răspunse Summy Skim fără convingere.

— Şi ce păşuni întinse are! Se spune că pe aici s-ar afla mii şi mii de bivoli. Ia te uită, Summy, o vînătoare!...

— Poţi fi sigur că mai degrabă aş petrece aici şase luni, chiar şi şase ani, decît şase săptămîni în Klondike, admise Summy Skim pe un ton cam acru.

— Ei, şi tu! Dacă n-or exista bizoni prin împrejurimile lui Dawson City, ai să-ţi scoţi pîrleala cu elanii.

După ce depăşi Regina City, trenul apucă spre trecătoarea Crow New din Munţii Stîncoşi, apoi, după o oprire de cîteva ceasuri la Calgary City, se îndreptă spre frontiera Columbiei britanice.

Din acest oraş se desparte o ramificaţie care merge spre Edmendon, unde se sfîrşeşte calea ferată, drum pe care apucă uneori emigranţii pentru a ajunge în Klondike. Trecînd pe lîngă Peace River şi fortul Saint-John, apoi pe lîngă Dease River, Francis River şi Pelly River, acest drum leagă nord-estul Columbiei de Yukon, străbătînd districtul Cassiar, binecunoscut pentru bogăţia vînatului său.

Dacă s-ar fi aflat într-o călătorie de plăcere, fără îndoială că Summy Skim ar fi preferat această cale, a vînătorilor. Dar e un drum anevoios şi lung de peste două mii de kilometri, iar călătorul e silit să-şi reînnoiască mereu proviziile de hrană. Ce-i drept, ţinutul e deosebit de bogat în aur, pe care-l găseşti în toate apele lui curgătoare. Din păcate, însă, e lipsit cu desăvîrşire de posibilităţi de aprovizionare, astfel că va rămîne aproape neumblat pînă în ziua în care guvernul canadian va organiza locuri de popas, din cincisprezece în cincisprezece leghe.

Străbătînd lanţul Stîncoşilor, călătorii au putut admira aceşti munţi semeţi, veşnic împodobiţi cu glugile lor de zăpadă. În inima pustiurilor îngheţate domnea o linişte deplină, tulburată doar de pufăitul locomotivei.

Pe măsură ce trenul înainta spre vest, întinderile ce i se aşterneau în faţă nu erau deloc nişte cîmpii roditoare, de pe urma cărora s-ar fi putut obţine recolte bogate. Nu!... Acum străbătea ţinutul Koota-

way, acele Gold Fields[1] din Cariboo, unde aurul s-a aflat şi se află încă din abundenţă, o adevărată reţea hidrografică ce rostogoleşte paiete din nobilul metal. Te întrebai chiar de ce nu veneau mai mulţi prospectori să cerceteze aceste regiuni în care se ajungea mult mai lesne, în loc să înfrunte oboseala unei călătorii în îndepărtatul Klondike, fără să mai vorbim de cheltuielile uriaşe pe care le necesită.

— De fapt, observă Summy Skim, unchiul Josias ar fi trebuit să-şi caute norocul aici, în Cariboo!... Acum, ne-am afla la destinaţie... Am şti cît 'valorează *claim*-ul său! În douăzeci şi patru de ore am transforma în bani moştenirea ce ne-a lăsat-o, iar lipsa noastră n-ar dura mai mult de o săptămînă!...

Summy Skim avea dreptate. Dar, fără îndoială, în cartea vieţii lui sta scris că va ajunge pînă în acest înspăimîntător Klondike şi că se va bălăci prin noroaiele lui Forty Miles Creek.

Aşadar, trenul îşi urma calea, îl purta pe Summy Skim tot mai departe de Montreal şi de Green Valley, spre ţărmul columbian, pentru ca, în cele din urmă, la 8 aprilie, să-l depună împreună cu vărul său, Ben Raddle, pe peronul gării din Vancouver, fără ca nimic deosebit să-i fi tulburat călătoria.

IV

O VECINĂTATE SUPĂRĂTOARE

Oraşul Vancouver nu se află pe marea insulă cu acelaşi nume. El se înalţă pe o bucată din limba de pămînt ce înaintează în apă din litoralul columbian. Nu-i decît o metropolă. Capitala Columbiei britanice, Victoria, a cărei populaţie atinge şaisprezece mii de suflete, este clădită pe coasta de sud-est a insulei, tot acolo aflîndu-se şi oraşul New Westminster, cu cei zece mii de locuitori ai săi.

Vancouver e aşezat la capătul unei rade deschise spre întortocheata strîmtoare Juan-de-la-Fuca, ce se prelungeşte spre nord-vest. În spatele radei, printre pîlcuri dese de pini şi de cedri, înalţi cît turnurile unei catedrale, suie spre cer clopotniţa unei biserici.

Braţul de mare trece prin capătul de sud al insulei, apoi îi înconjoară ţărmurile de răsărit şi de miazănoapte. După cum se vede, portul Vancouver este uşor accesibil vapoarelor ce vin din Pacific, atît celor ce coboară de-a lungul litoralului canadian, cît şi celor ce urcă de-a lungul litoralului Statelor Unite ale Americii.

---

1 Cîmpii de aur (în limba engleză în text). (n.t.)

Întemeietorii oraşului Vancouver să fi prevăzut oare viitorul? Un lucru e sigur, că în acest oraş ar fi loc pentru o sută de mii de locuitori şi că această populaţie ar putea circula cu uşurinţă chiar şi pe cea din urmă dintre străzile lui geometrice, tăiate în unghiuri drepte. Are biserici, hoteluri, bănci, se iluminează cu gaz şi curent electric, are poduri aeriene, construite deasupra estuarului lui False Bay, şi un parc de trei sute optzeci de hectare, amenajat în partea de nord-vest a peninsulei.

Părăsind gara, Summy Skim şi Ben Raddle au cerut să fie conduşi la hotelul *Westminster*, unde aveau să locuiască pînă în ziua plecării spre Klondike.

Le-a fost tare greu să găsească locuri în hotelul acesta înţesat de călători. Trenurile şi vapoarele aduceau pe atunci cîte o mie două sute de emigranţi în douăzeci şi patru de ore. E lesne de închipuit ce cîştiguri realiza oraşul de pe urma lor, mai ales cetăţenii aceia care îşi asumaseră sarcina de a-i găzdui pe străini, impunîndu-le nişte preţuri de necrezut, în schimbul unei hrane şi mai de necrezut. Fără-ndoială, populaţia flotantă din Vancouver se oprea aici cît mai puţină vreme, într-atît se grăbeau aceşti aventurieri să ajungă pe pămîntul al cărui aur îi atrăgea la fel cum atrage magnetul fierul. Dar trebuia să poţi pleca mai departe, şi adesea nu găseai loc pe numeroasele vapoare cu aburi ce urcau spre nord, după ce făcuseră escale prin diferite porturi ale Mexicului şi Statelor Unite.

De la Vancouver există două drumuri. Unul trece prin Pacific şi ajunge la Saint-Michel, pe coasta de apus a Alaskăi, şi pînă la gurile Yukonului, apoi urcă pe firul acestuia pînă la Dawson City. Celălalt merge tot pe ocean, de la Vancouver la Skagway, devenind apoi terestru între acesta din urmă şi capitala ţinutului Klondike. Pe care dintre cele două drumuri îl va alege Ben Raddle?

Îndată ce-şi luară în primire camera, Summy Skim îi adresă vărului său următoarea întrebare:

— Dragul meu Ben, cît timp vom rămîne la Vancouver?

— Doar cîteva zile, răspunse Ben Raddle. Socotesc că nu va trece mult pînă la sosirea lui *Foot Ball*.

— Fie şi *Foot Ball*, răspunse Summy. Dar ce-i cu acest *Foot Bal*, dacă nu te superi?

— Un steamer al Companiei Canadian-Pacific, care ne va duce pînă la Skagway şi pentru care voi merge chiar azi să reţin două locuri.

— Aşadar, Ben, dintre diferitele căi spre Klondike ai şi ales una?

— Nu mi-a fost greu să aleg, dragă Summy. Vom merge pe drumul cel mai umblat şi, plutind pe lîngă litoralul columbian, la adăpostul insulelor, vom ajunge la Skagway fără probleme. În această epocă

a anului, albia Yukonului este încă plină de gheţuri şi nu arareori vapoarele pier în mijlocul sloiurilor sau sînt reţinute acolo pînă în luna iulie. Dimpotrivă, lui *Foot Ball* nu-i va trebui mai mult de o săptămînă ca să ajungă la Skaway sau chiar la Dyea. După ce vom debarca, o să avem, ce-i drept, de urcat pantele abrupte ale Chilkootului, sau cele din White Pass. Dincolo de ele, în parte pe uscat, în parte peste lacuri, vom ajunge fără multă osteneală la Yukon, pe care vom pluti pînă la Dawson City. Presupun că vom fi la destinaţie înainte de luna iunie, adică la începutul verii. În prezent, nu ne rămîne decît să avem răbdare şi să aşteptăm sosirea lui *Foot Ball*.

— De unde vine pachebotul ăsta cu nume sportiv? întrebă Summy Skim.

— De la Skagway, fiind destinat legăturii permanente dintre Vancouver şi acest oraş. Este aşteptat să sosească cel tîrziu pe data de 14 a lunii curente.

— Abia pe 14! strigă Summy.

— Vai! Vai! Iată-te şi mai grăbit decît mine! exclamă rîzînd Ben Raddle.

— Desigur, încuviinţă Summy Skim, fiindcă, la urma urmei, trebuie să pleci înainte de a te întoarce!

Cei doi veri nu prea aveau cu ce să se ocupe în timpul şederii la Vancouver. Echipamentul lor era complet. Nu trebuiau să-şi bată capul nici cu procurarea uneltelor necesare exploatării unui *claim*, ştiind că la faţa locului se aflau cele aduse de unchiul Josias. Confortul de care s-au bucurat în trenul Companiei Transcontinental Pacific îl vor regăsi şi la bordul vaporului *Foot Ball*. Abia la Skagway, Ben Raddle urma să se intereseze de mijloacele de transport pînă la Dawson City. Va trebui să-şi cumpere o barcă demontabilă pe care s-o folosească la traversarea lacurilor şi un atelaj de cîini pentru sănii, unicul mijloc de locomoţie prin cîmpiile îngheţate ale Nordului Îndepărtat, dacă nu cumva socotea mai nimerit să cadă la învoială cu un şef de caravană, urmînd ca acesta, în schimbul unei sume de bani, să-şi ia obligaţia de a-i conduce la Dawson City. Evident, şi într-un caz şi în celălalt, călătoria va fi foarte costisitoare. Dar una sau două pepite frumoase nu-ţi acoperă oare cu prisosinţă cheltuielile?

Oraşul era atît de însufleţit şi forfota călătorilor atît de mare încît cei doi veri, deşi n-aveau nici o treabă, nu se plictisiră o clipă. Nimic nu poate fi mai curios decît sosirile trenurilor, fie că ele vin din răsăritul ţării, fie că vin din Statele Unite. Nimic nu poate fi mai interesant decît debarcarea acestor mii de călători pe care vapoarele îi depun fără încetare la Vancouver. În aşteptarea pornirii spre Skagway, o mulţime de oameni rătăceau de-a lungul străzilor, cea mai mare

parte din ei fiind siliți să se adăpostească prin toate unghiurile portului sau sub bîrnele cheiurilor inundate de lumină electrică.

Polițiștii aveau mult de furcă datorită acestei gloate pestrițe de aventurieri fără nici un căpătîi, atrași de uluitorul miraj din Klondike. La fiece pas întîlneai agenți îmbrăcați în uniforme de culoarea frunzei uscate, pregătiți să intervină în veșnicele scandaluri care amenințau să sfîrșească prin vărsare de sînge.

Într-adevăr, agenții poliției trebuiau să dea dovadă de multă perseverență și îndrăzneală în îndeplinirea primejdioasei lor sarcini, mai ales în numeroasa tagmă a declasaților. Cum de nu le-o trece prin minte că ar putea cîștiga mult mai bine, cu mai puține primejdii, dacă s-ar apuca să spele mîlul din afluenții Yukorului? Cum de nu se gîndesc la cei cinci polițiști canadieni care, la începutul exploatărilor din Klondike, s-au întors în țară cu un cîștig de două sute de mii de dolari? Asta face cinste tăriei lor de caracter, de vreme ce nu se lasă îmbătați ca atîția alții.

Summy Skim citi în ziare că, pe timp de iarnă, în Klondike temperatura coboară uneori pînă la minus 60°. La început nu-i veni să creadă. Îi dădură însă de gîndit niște termometre gradate pînă la 90° sub zero, pe care le văzuse la un optician din Vancouver. Încercă să se liniștească spunîndu-și: «La naiba! Asta-i doar o chestiune de amor propriu!... Nouăzeci de grade!... Mîndri de gerurile lor neobișnuite. cei din Klondike încearcă să le scoată în evidență cu oarecare cochetărie!»

Summy Skim era totuși îngrijorat și, în cele din urmă, se hotărî să intre într-o prăvălie și să studieze mai îndeaproape aceste ciudate termometre.

Diferitele modele pe care i le arătă negustorul nu erau gradate după scara Fahrenheit, obișnuită în Regatul-Unit, ci după scara centigradă, folosită mai mult în Dominion, unde se păstrau încă obiceiurile franceze.

După ce privi cu luare-aminte, Summy Skim se convinse că ziarele nu mințeau. Termometrele erau într-adevăr gradate pentru temperaturi foarte scăzute...

— Termometrele astea sînt corect executate? întrebă Summy Skim, ca să zică și el ceva.

— Desigur, domnule, răspunse opticianul. Cred că veți fi mulțumit.

— În orice caz, nu în zilele cînd vor înregistra șaizeci de grade, declară Summy Skim pe tonul cel mai serios.

— Vă cred, dar important este să înregistreze corect, răspunse negustorul.

— Acesta-i un punct de vedere, domnule. Dar spuneţi-mi, adăugă Summy Skim, presupun că aceste instrumente se află în galantarul dumneavoastră doar ca reclamă. Nu-mi închipui că în realitate...

— Ce anume?

— ... coloana de alcool ar coborî vreodată pînă la şaizeci de grade.

— Adesea, domnule, foarte adesea, şi uneori chiar mai jos.

— Mai jos!

— De ce nu? răspunse negustorul, nu fără oarecare mîndrie. Dacă domnul doreşte un instrument gradat pînă la o sută de grade...

— Mulţumesc, mulţumesc, se grăbi să răspundă Summy Skim, înspăimîntat. Şaizeci de grade îmi par mai mult decît suficiente!

Şi, în definitiv, la ce i-ar folosi o astfel de achiziţie? Cînd îţi ard ochii sub pleoapele înroşite de vîntul aprig din Nord, cînd răsuflarea ţi se transformă în zăpadă, cînd sîngele, pe jumătate îngheţat, este pe cale să ţi se prefacă în sloiuri prin vene, cînd nu poţi atinge un obiect metalic fără să-ţi laşi pe el pielea de pe degete, cînd îngheţi în faţa celei mai încinse sobe, de parcă însuşi focul şi-ar fi pierdut orice căldură, nu te interesează prea mult dacă frigul care te doboară se opreşte la şaizeci sau atinge o sută de grade.

Între timp, zilele treceau şi Ben Raddle nu-şi putea ascunde nerăbdarea. Să se fi întîmplat ceva pe mare cu vaporul *Foot Ball?* Se ştia că pornise din Skagway la 7 aprilie. Or, traversarea nu dura mai mult de 6 zile, deci pe data de 13 ar fi trebuit să acosteze la Vancouver.

Ce-i drept, fiind destinat să-i transporte pe emigranţi cu bagajele lor, fără altă încărcătură, pachebotul nu va face decît un scurt popas. Douăzeci şi patru de ore, cel mult treizeci şi şase, îi vor ajunge pentru curăţatul cazanelor, aprovizionarea cu cărbuni şi apă potabilă, în sfîrşit, pentru îmbarcarea cîtorva sute de călători care îşi reţinuseră dinainte locurile.

Cei ce nu avuseseră această prevedere vor fi siliţi să se îmbarce pe alte vapoare, care vor sosi după *Foot Ball.* Pînă atunci, hotelurile şi hanurile din Vancouver nefiind destul de încăpătoare ca să-i adăpostească, familii întregi vor dormi sub cerul liber. Judecînd după suferinţele prezente, îţi dădeai lesne seama ce le rezervă viitorul!

Cei mai mulţi dintre aceşti oameni necăjiţi nu vor afla condiţii mai bune nici pe pachebotul care îi va transporta de la Vancouver la Skagway, unde va începe pentru ei nesfîrşita, înspăimîntătoarea călătorie care-i va duce pînă la Dawson City. Pe vapor, cabinele de la pupa şi prova abia ajung pentru pasagerii mai înstăriţi; pe coridoare se adăpostesc înghesuite numeroase familii care, timp de cinci pînă la şapte zile, cît durează traversarea, trebuie să-şi asigure hrana pe cont propriu. Restul, adică cei mai mulţi, acceptă să fie închişi

în cală, asemenea vitelor sau mărfurilor. De fapt, tot e mai bine acolo decît pe punte, în bătaia rafalelor de vînt înghețate și a furtunilor de zăpadă, atît de dese prin meleagurile acelea din apropierea cercului polar.

Vancouver nu era invadat numai de emigranții sosiți de prin Lumea Veche și Lumea Nouă. Mai trebuiau puși la socoteală și sutele de prospectori care nu voiseră să rămînă în anotimpul friguros printre ghețarii din Dawson City.

Pe vreme de iarnă, exploatarea *claim*-urilor nu poate continua; cînd pămîntul e acoperit cu un strat de zăpadă gros de zece-douăsprezece picioare, cînd acest strat, cuprins de geruri de 40°—50°, se întărește ca granitul încît sparge tîrnăcopul și cazmaua, orice activitate încetează.

Astfel, aceia dintre prospectori pe care norocul i-a favorizat cît de cît sînt bucuroși să se întoarcă în principalele orașe columbiene. Vin cu buzunarele doldora de aur și-l risipesc cu o nepăsare greu de închipuit. Ei sînt încredințați că norocul nu-i va părăsi, că vara următoare va fi rodnică, se vor descoperi noi zăcăminte și acestea le vor aduce grămezi de pepite. Ale lor sînt cele mai bune camere prin hoteluri și cele mai bune cabine pe vapoare.

Summy Skim își dădu repede seama că în această categorie de prospectori se aflau oamenii cei mai violenți, mai grosolani și mai scandalagii, spaima tripourilor și cazinourilor unde, azvîrlind cu bani în dreapta și-n stînga, făceau pe stăpînii.

La drept vorbind, liniștitul Summy nu-i băga deloc în seamă pe acești zurbagii. Socotind că n-o să aibă nicicînd de-a face cu vreunul dintre ei, rămînea indiferent la zvonurile care circulau pe seama lor, și poate că greșea.

În dimineața de 14 aprilie, în timp ce se plimba împreună cu Ben Raddle pe chei, se auzi sirena unui vapor.

— Să fie oare *Foot Ball?* strigă Summy.

— Nu prea-mi vine să cred, răspunse Ben Raddle. Sunetele vin dinspre sud, iar *Foot Ball* trebuie să sosească dinspre nord.

Într-adevăr, era vorba de un vas ce se apropia de portul Vancouver urcînd prin strîmtoarea Juan-de-la-Fuca, și, ca atare, nu putea veni de la Skagway.

Totuși, neavînd altceva mai bun de făcut, Ben Raddle și Summy Skim se îndreptară spre capătul digului, prin mulțimea atrasă, ca întotdeauna, de sosirea unui vapor.

Dealtfel, sute de pasageri se pregăteau să debarce, așteptînd să-și găsească loc pe unul din vapoarele care circulă spre Nord, iar spectacolul pe care-l ofereau nu era lipsit de pitoresc.

Vasul ce se apropia în şuierul strident al sirenei era *Smith*, o construcţie de două mii cinci sute de tone, care făcuse escale prin toate porturile, începînd cu portul mexican Acapulco. Destinat serviciului de coastă, el urma să coboare din nou spre sud, după ce îşi va fi debarcat la Vancouver pasagerii care vor spori şi mai mult înghesuiala de aici.

De îndată ce *Smith* acostă la ponton, întreaga lui încărcătură umană se îndreptă spre locul de coborîre. Cît ai clipi din ochi, se stîrni o învălmăşală, o amestecătură de oameni şi bagaje, încît, la drept vorbind, părea că nimeni nu va putea trece...

În orice caz, nu aceasta era şi părerea unuia dintre pasageri, care se zbătea cu furie să ajungă primul pe chei. Fără-ndoială, acesta ştia cum merg lucrurile şi-şi dădea seama cît e de important să te înscrii înaintea celorlalţi la biroul plecărilor spre Nord. Era un zdrahon, înalt, brutal şi puternic, cu barba neagră şi aspră, pielea bronzată a oamenilor din Sud, cu o privire rece şi o expresie duşmănoasă. Îl însoţea un alt pasager, după înfăţişare de aceeaşi origine, care nu părea să fie nici mai răbdător, nici mai prietenos decît el.

Ceilalţi erau probabil la fel de grăbiţi ca şi pasagerul nerăbdător şi zgomotos. Dar nu era chip să te împotriveşti unui asemenea îndrăcit care, fără să ţină seama de protestele ofiţerilor şi ale căpitanului, izbea cu coatele şi-i îmbrîncea pe toţi din preajma lui, insultîndu-i cu un glas răguşit, ce făcea să pară şi mai aspre injuriile rostite cînd în engleză, cînd în spaniolă.

— Doamne fereşte! exclamă Summy Skim. Simpatic tovarăş de drum, n-am ce zice! Şi dacă s-o îmbarca pe *Foot Ball*...

— Ei şi! În cele cîteva zile cît durează traversarea, vom izbuti noi să-l ţinem sau să ne ţinem la distanţă, îl linişti Ben Raddle.

În clipa aceea, un om din mulţime, care se afla lîngă cei doi veri, strigă:

— Dar ăsta-i blestematul de Hunter! Să vedeţi ce tărăboi va face deseară prin tripouri, dacă nu părăseşte chiar azi oraşul!

— Vezi,-Ben, că nu m-am înşelat. Individul pare să fie o celebritate, îi spuse Summy vărului său.

— Ai dreptate, consimţi Ben, e foarte cunoscut...

— Şi nu ca soi bun!

— Trebuie să fie unul dintre aventurierii aceia care se duc în America să-şi petreacă iarna şi se întorc vara în Klondike pentru a începe o nouă campanie.

Într-adevăr, Hunter se întorcea din Texas, ţara lui de baştină, şi venise la Vancouver împreună cu prietenul său, tocmai pentru a-şi putea continua drumul spre Nord, cu primul vapor ce se va îndrepta

într-acolo. Erau amîndoi niște hispano-americani, ce-și găseau în această lume pestriță a căutătorilor de aur mediul prielnic instinctelor violente, purtărilor nesăbuite și înclinației lor pentru o viață dezordonată, în care totul e lăsat la voia întîmplării.

Aflînd că *Foot Ball* nu sosise și că probabil nu va pleca spre Nord decît peste treizeci și șase sau patruzeci și opt de ore, ceru să fie condus la hotelul *Westminster*, unde poposiseră și cei doi veri cu șase zile în urmă. Cînd să intre în holul hotelului, Summy dădu nas în nas cu el.

— Asta-i culmea! bombăni Summy printre dinți.

În zadar se străduia să-și înfrîngă impresia neplăcută pe care i-o lăsase întîlnirea cu acest individ. Degeaba își spunea că el și Hunter, pierduți prin mulțimea emigranților, aveau mii de motive să nu mai dea niciodată ochi unul cu celălalt. Ceva îi spunea că nu va fi așa. Aproape fără să știe ce face, parcă împins de un presentiment, se duse la biroul hotelului și căută să afle unele amănunte despre noul sosit.

— Cum, nu-l cunoașteți pe Hunter? i se răspunse.

— E proprietar de *claim?*

— Da, al unui *claim* pe care-l exploatează el însuși.

— Și unde se află acest *claim?*

— În Klondike.

— Mai precis?

— Pe Forty Miles Creek.

— Pe Forty Miles Creek! repetă Summy uimit. Tare ciudat. Îmi pare rău că nu pot să aflu numărul acestui *claim*. Aș pune rămășag că...

— Dar oricine din Vancouver vă poate indica numărul, spuse interlocutorul lui Summy.

— Adică?...

— Numărul 131.

— Mii de draci! exclamă Summy uluit. Noi avem numărul 129! Sîntem deci vecinii acestui simpatic gentleman. Se pare că ne vom distra, nu glumă!

Summy Skim nici nu bănuia cît de adevărate erau spusele lui.

V

LA BORDUL LUI *FOOT BALL*

Foot Ball porni în larg la 16 aprilie, cu o întîrziere de patruzeci și opt de ore. Și dacă acest steamer de o mie două sute de tone nu purta cu el mai mulți pasageri decît tonele sale, se datora numai opoziției inspectorului de navigație.

Chiar şi aşa, linia de plutire, însemnată cu un zero tăiat, vopsit pe coca vasului, se afla sub nivelul normal.

Vreme de patruzeci şi opt de ore, macaralele au depus la bord nenumăratele bagaje ale emigranţilor, materiale grele destinate exploatărilor miniere, la care se adăuga o impunătoare cireadă de boi, de cai, de măgari şi de reni, fără să mai vorbim de sutele de cîini, din rasa Saint-Bernard şi Eschimos, ce urmau să fie înhămaţi la sănii pentru traversarea regiunii lacurilor.

Pe *Foot Ball* întîlneşti pasageri de toate naţionalităţile: englezi, canadieni, francezi, norvegieni, suedezi, germani, australieni, americani din cele două Americi, unii cu familiile, alţii singuri.

Forfotind pe bordul vaporului, această mulţime îl umplea de o dezordine pitorească.

În cabine fuseseră montate cîte trei sau patru paturi, în loc de două. Spaţiul de sub punte avea înfăţişarea unui vast dormitor, cu capre de lemn, printre care fuseseră întinse hamacuri. Cît priveşte puntea, acolo era tare greu să te mişti. Oamenii sărmani, care nu-şi putuseră cumpăra bilete pentru cabină la preţul de treizeci şi cinci de dolari, se înghesuiau de-a lungul tamburilor şi al bastingajelor. Acolo îşi pregăteau cîte ceva de mîncare, se spălau, îşi duceau mica lor gospodărie în văzul tuturor.

Ben Raddle izbutise să reţină două locuri într-o cabină de la pupa. În ea se mai afla şi un norvegian, pe nume Royen, proprietar de *claim* pe Bonanza, unul din afluenţii lui Klondike. Era un om blînd şi liniştit, îndrăzneţ şi totodată prevăzător, din rasa aceasta scandinavă, care dobîndeşte ce şi-a dorit prin îndelungi strădanii. Venea din Christiania, oraşul său natal, unde îşi petrecuse iarna, şi se întorcea la Dawson City. Nu era un tovarăş de călătorie prea vorbăreţ, dar nici supărător.

Cei doi veri erau fericiţi că nu trebuiau să-şi împartă cabina cu texanul Hunter. Dealtfel, chiar de ar fi vrut, această împărţeală n-ar fi fost cu putinţă. Împrăştiind dolari în dreapta şi-n stînga, Hunter izbutise să reţină o cabină de patru locuri pentru el şi prietenul lui. Zadarnic încercaseră mai mulţi pasageri să-i înduplece pe aceşti bădărani să le cedeze locurile goale. Pe toţi îi refuzaseră cu brutalitate.

După cum se vede, Hunter şi Malone — astfel se numea însoţitorul texanului — nu se uitau la preţ. Erau în stare să risipească fără noimă, să azvîrle cu pumnii, pe mesele de bacara sau de pocher, tot cîştigul dobîndit de pe urma exploatării *claim*-ului lor. Fără-ndoială că nici în timpul călătoriei nu vor sta departe de sala de joc de pe vapor.

Foot Ball părăsi portul şi golful Vancouver la ora şase dimineaţa şi înaintă prin canal ca să ajungă la capătul de nord al acestuia. De

acolo, nu-i rămînea decît să plutească pe lîngă ţărmul american, cel mai adesea la adăpostul insulelor Reine Charlotte şi Prince de Galles.

În timpul celor şase zile de călătorie, pasagerii de la pupa n-au avut posibilitatea să părăsească duneta ce li se rezervase. Nu era chip să se plimbe şi pe punte, aceasta fiind înţesată de ţarcurile boilor, cailor, măgarilor, renilor şi traversată în toate direcţiile de haita de cîini care umblau urlînd printre grupurile de nenorociţi, bărbaţi încă tineri, dar cu pecetea mizeriei pe chip, femei vlăguite, înconjurate de copii bolnăvicioşi. Aceştia nu emigrau pentru a exploata vreun zăcămînt pe cont propriu, ci ca să-şi pună braţele în slujba companiilor la care se vor grăbi să se angajeze.

— În fine, spuse Summy Skim în clipa cînd pachebotul ieşea din radă, tu ai vrut-o, Ben. De data asta, iată-ne de-a binelea în drum spre Eldorado. Facem şi noi parte din această lume a căutătorilor de aur, care nu pare să fie cea mai cumsecade.

— Nici n-ar putea fi altfel, dragul meu Summy, răspunse Ben Raddle. Trebuie s-o luăm aşa cum este.

— Mi-ar plăcea mai mult să n-am de-a face cu ea. Ce naiba, doar nu sîntem de teapa lor! Am moştenit un *claim*, fie! Admit că acest *claim* ar fi înţesat de pepite! Dar ăsta nu-i un motiv să ne transformăm în căutători de aur.

— Ai dreptate, răspunse Ben Raddle înălţînd uşor din umeri, ceea ce nu-l linişti deloc pe Summy Skim.

Acesta stărui:

— Ne ducem în Klondike pentru a vinde *claim*-ul unchiului Josias, nu-i aşa?... Doamne Sfinte! Numai la gîndul că am putea împărtăşi instinctele, pasiunile, obiceiurile acestei gloate de aventurieri!...

— Fii atent, Summy! Începi iar să ţii predici, îi zise în glumă Ben Raddle.

— Şi de ce nu, Ben? Da, mi-e groază de această blestemată sete de aur, de această nesăbuită dorinţă de înavuţire care îi face pe oameni să înfrunte atîta mizerie. Parcă-s în întrecere. E o adevărată goană după lozul cel mare, după pepita cea mare... Ah, cînd te gîndeşti că, în loc să plutesc la bordul acestui steamer în drum spre ţinuturi fantastice, acum ar trebui să fiu la Montreal, pregătindu-mă să-mi petrec vara în minunatul Green Valley!

— Mi-ai făgăduit că n-o să-mi reproşezi, Summy.

— Gata, Ben, e pentru ultima oară. De acum înainte nu mă mai gîndesc decît să....

— Să ajungi la Dawson City? întrebă Ben Raddle, nu fără oarecare ironie.

— Să mă întorc de acolo, Ben, îi răspunse Summy Skim.

Cîtă vreme *Foot Ball* plutise pe canal, pasagerii n-au suferit de rău de mare. De abia dacă se simţea ruliul. Dar îndată ce depăşi capul insulei Vancouver, pachebotul fu expus hulei din larg.

Vremea era rece, vîntul aspru. Valuri puternice izbeau plaja de pe ţărmul columbian. Rafale de ploaie amestecată cu zăpadă cădeau din abundenţă. Nu-i greu de închipuit ce trebuie să fi îndurat pasagerii de pe punte, cei mai mulţi dintre ei copleşiţi şi de răul de mare. Nici animalele nu erau mai puţin încercate. Printre şuierăturile rafalelor răsuna un adevărat concert de behăieli, nechezaturi, răgete. Cîinii alergau şi se rostogoleau pe lîngă rufuri, şi nu era chip să-i închizi ori să-i legi. Unii dintre ei se repezeau furioşi la gîtul oamenilor, căutau să-i muşte, astfel că şeful de echipaj trebui să doboare cîţiva cu focuri de armă.

În timpul acesta, texanul Hunter şi prietenul său Malone, însoţiţi de o şleahtă de cartofori cu care se împrieteniseră chiar din prima zi, nu se mai dezlipeau din jurul unei mese de monte şi de faro[1]. Din sala de jocuri, transformată în tripou, se auzeau zi şi noapte certuri şi încăierări de o brutalitate sălbatică.

Cît despre Ben Raddle şi Summy Skim, e de prisos să arătăm că înfruntau cu străşnicie vremea rea. Hotărîţi să observe totul, nu părăseau duneta cît era ziua de lungă şi intrau în cabină doar la căderea nopţii. Nu se mai săturau de spectacolul ce-l oferea atît puntea, cu furnicarul ei de lume, cît şi duneta, pe care se încrucişau exemplare ceva mai puţin pitoreşti, dar mai caracteristice, în marea lor majoritate reprezentanţi ai păturii superioare din această tagmă de aventurieri. Încă din primele ceasuri ale traversării remarcaseră doi călători sau mai exact două călătoare, foarte deosebite de lumea din jurul lor. Erau două femei tinere, de douăzeci sau douăzeci şi doi de ani, mai degrabă două fete, probabil surori, judecînd după un oarecare «aer de familie», una brună, cealaltă blondă, amîndouă mici de statură şi pe deasupra foarte drăguţe.

Tot timpul se aflau împreună. O zăreai mereu pe cea blondă lîngă cea brună, care părea să fie conducătoarea micei lor asociaţii. Dimineaţa se plimbau amîndouă la pupa vasului, apoi treceau pe punte, umblînd prin mulţimea aceea de oameni sărmani. Se opreau pe lîngă mamele împovărate de treburi şi se străduiau să le vină într-ajutor în mod delicat, aşa cum numai femeile ştiu s-o facă.

De multe ori, Ben şi Summy priviseră de sus, de pe dunetă, la acest spectacol emoţionant, şi interesul lor pentru cele două tinere crescuse. Asprimea mediului înconjurător punea în valoare rezerva lor atît de

1 Jocuri de noroc. (n.t.)

demnă, distincţia lor atît de izbitoare, încît nici unuia dintre oamenii aceea fără căpătîi, de care se izbeau la tot pasul, nu-i trecuse prin minte să se arate nerespectuos cu ele.

Ce căutau pe bordul *Foot Ball*-ului aceste două tinere încîntătoare? Cei doi veri îşi puneau întrebarea fără să-i găsească răspunsul, şi la simpatia pe care începuseră s-o aibă pentru ele se adăuga o curiozitate mereu crescîndă.

Dealtfel, nu poate fi trecut cu vederea că cele două tinere mai aveau şi alţi admiratori printre tovarăşii lor de călătorie. Cel puţin doi dintre ei le acordau o atenţie deosebită, şi aceştia nu erau alţii decît texanul Hunter şi blestematul lui prieten, Malone. De fiecare dată cînd catadixeau să părăsească masa de joc, pentru a veni să respire în grabă puţin aer proaspăt pe dunetă, făceau cîte o nouă demonstraţie. Îşi dădeau coate, aruncau ocheade însoţite de insinuări jignitoare, rostite răspicat şi cu voce tare, dădeau tîrcoale celor două surori, dar acestea nici nu-i băgau în seamă.

Adesea, Ben Raddle şi Summy Skim fuseseră martorii unor astfel de manifestări şi îşi stăpîniseră cu greu dorinţa de a interveni. Cu ce drept-ar fi făcut-o? În definitiv, Hunter şi Malone nu depăşeau limitele îngăduite în acest mediu, iar persoanele vizate de mojiciile lor nu ceruseră sprijin nimănui.

Prin urmare, cei doi veri se mulţumeau să-i supravegheze de la distanţă pe viitorii lor vecini de la Forty Miles Creek, dar doreau din ce în ce mai mult ca întîmplarea să le îngăduie să intre în vorbă cu tinerele pasagere.

Prilejul se ivi abia a patra zi de la îmbarcare. *Foot Ball* naviga atunci la adăpostul insulei Reine Charlotte, în condiţii mai puţin aspre, ferit de hula din larg. Dinspre ţărm se înşirau fiorduri asemănătoare celor din Norvegia, care trebuie că-i răscoleau numeroase amintiri din patrie tovarăşului de cabină al lui Summy Skim şi Ben Raddle. În jurul acestor fiorduri se ridicau faleze înalte, cele mai multe împădurite, iar printre ele se zăreau, dacă nu sate, cel puţin nişte cătune de pescari. Pe alocuri se ivea cîte o căsuţă izolată ai cărei locuitori, de origine indiană, trăiau din vînat şi pescuit. Cînd trecea vaporul, aceştia veneau să-şi vîndă produsele, găsind cu uşurinţă cumpărători.

Departe, îndărătul falezelor, se profilau prin ceaţă crestele înzăpezite ale munţilor, în vreme ce spre insula Reine Charlotte nu se zăreau decît nişte cîmpii întinse ori păduri albite de promoroacă. Ici şi colo, pe malurile înguste ale golfurilor, unde bărcile pescarilor aşteptau vîntul prielnic, se arătau cîteva pîlcuri de colibe. În clipa în care *Foot Ball* atingea capul insulei Reine Charlotte, cei doi veri intrară în vorbă cu pasagerele ce le stîrniseră atîta interes şi simpatie. Lucrurile

s-au petrecut în modul cel mai banal, cu prilejul colectei de binefacere organizată de ele în folosul unei biete femei care născuse un copil pe bordul vaporului, dealtfel un copil voinic şi sănătos.

Urmată ca de obicei de blonda ei însoţitoare, tînăra cu părul negru veni cu mîna întinsă la Ben şi Summy, aşa cum procedase şi cu ceilalţi călători. După ce îşi dădură obolul, Ben Raddle intră în vorbă cu ele, fără alte formalităţi, şi căpătă lămuririle pe care le dorea. Într-o clipă, află că cele două fete nu erau surori, ci verişoare primare, că erau de aceeaşi vîrstă, cu o diferenţă de cîteva zile, că numele lor de familie era Edgerton, că pe cea blondă o chema Edith, iar pe cea brună Jane.

Toate acestea i le-a spus Jane în cîteva cuvinte simple şi precise. fără să şovăie sau să se simtă încurcată; apoi se îndepărtă urmată îndeaproape de verişoara sa, care nu scosese o vorbă.

Dar destăinuirile primite nu satisfăceau cîtuşi de puţin curiozitatea lui Ben şi a lui Summy. Dimpotrivă, cercul lor de presupuneri se lărgise şi mai mult. Edgerton, aşa se numeau cei doi fraţi despre care se vorbise foarte mult în America la un moment dat. Oameni de afaceri îndrăzneţi, ei dobîndiseră în cîteva ceasuri o avere uriaşă de pe urma unei speculaţii asupra bumbacului, avere pe care au păstrat-o timp îndelungat. Apoi, soarta li s-a schimbat dintr-o dată, ruina a luat locul bogăţiei, iar fraţii Edgerton au dispărut în mulţimea anonimă care a înghiţit şi va înghiţi încă mulţi ca ei. Exista oare vreo legătură între vestiţii miliardari şi tinerele pasagere de pe *Foot Ball?*

Nu era greu de aflat răspunsul la această întrebare. Gheaţa fusese spartă şi, oricum, în preajma cercului polar, nu e cazul să te împiedici prea mult de chestiuni protocolare. Aşadar, la mai puţin de un ceas de la prima întrevedere, Ben Raddle se adresă Janei Edgerton şi-şi reluă cercetările, punîndu-i întrebări directe.

Răspunsurile nu se lăsară aşteptate. Da, Edith şi Jane erau într-adevăr fiicele celor doi «regi ai bumbacului», cum fuseseră numiti odinioară părinţii lor. În vîrstă de douăzeci şi doi de ani, fără să le fi rămas nici un grăunte din aurul pe care aceştia îl întorseseră cu lopata, fetele erau singure pe lume, fără familie, orfane, mamele lor fiind moarte de multă vreme, iar fraţii Edgerton pierind, cu cinci luni în urmă, într-un accident de cale ferată.

În vreme ce Ben punea întrebări, iar Jane îi răspundea, Edith şi Summy tăceau. Poate mai sfioşi, în orice caz cu o expresie mai puţin hotărîtă, păreau, într-adevăr, opusul celor doi interlocutori.

— Domnişoară Edgerton, aţi considera indiscret din partea mea, continuă Ben Raddle discuţia, dacă v-aş spune că eu şi vărul meu am fost tare uimiţi cînd v-am văzut pe *Foot Ball* şi dacă v-am întreba cu ce scop aţi pornit în această lungă şi grea călătorie?

— Deloc, răspunde Jane Edgerton. Doctorul Pilcox, medicul care l-a îngrijit pe vremuri pe unchiul meu, numit de curînd director la spitalul din Dawson City, i-a oferit un post de infirmieră verişoarei mele Edith, care a acceptat de îndată şi a pornit la drum fără întîrziere.

— La Dawson City?

— Da, la Dawson City.

Privirile celor doi veri, a lui Ben Raddle calmă, a lui Summy Skim tulburată de uimire, se îndreptară spre blonda Edith care susţinu liniştită aceste priviri, fără să pară cîtuşi de puţin stînjenită. Aveau acum posibilitatea să se uite bine la tînăra fată şi, pe măsură ce-şi prelungeau cercetarea, fapta ei îndrăzneaţă nu li se mai părea atît de necugetată. Încetul cu încetul, descopereau sufletul ascuns îndărătul chipului ei gingaş. De bună seamă, Edith se deosebea de verişoara ei. Nu avea privirea ei cutezătoare, glasul ei convingător, atitudinea ei hotărîtă. Dar un observator atent n-ar fi pus la îndoială că era tot atît de energică şi de voluntară. Deşi se manifestau deosebit, aveau acelaşi caracter. Una se distingea prin hotărîre şi acţiune, cealaltă prin chibzuinţă şi bună rînduială. Văzînd fruntea ei netedă, de formă puţin pătrată, ochii ei albaştri, cu priviri inteligente, înţelegeai că toate gîndurile, toate impresiile noi trebuiau să-şi ocupe, în mod atomat, locul lor în nişte sertăraşe speciale, bine etichetate, din care Edith Edgerton putea să le scoată la nevoie, fără să dibuie, aşa cum le-ar fi scos dintr-un dulap bine rînduit, şi că acest cap încîntător dispunea de toate calităţile unui clasor perfecţionat. Fără-ndoială, fata asta blondă avea pronunţate însuşiri de organizator şi puteai fi sigur că va aduce mari servicii spitalului din Dawson City.

— E-n regulă! exclamă Ben Raddle, fără să arate nici cea mai mică uimire. Dar dumneavoastră, Miss Jane, aveţi de gînd să vă consacraţi viaţa tot alinării celor suferinzi?

— Oh! Eu sînt într-o situaţie şi mai proastă decît Edith, nu mi s-a oferit nici o slujbă. Fiindcă nu mă mai leagă nimic de Sud, m-am hotărît să plec cu ea, să-mi caut norocul în Nord, asta-i tot.

— Dumnezeule, în ce fel?

— La fel ca toată lumea, domnule, făcînd prospecţiuni, răspunse Jane liniştită.

— Asta-i bună! exclamă Summy, de-a dreptul uluit.

Respectul pentru adevăr ne sileşte să spunem că lui Ben Raddle i-a trebuit toată stăpînirea de sine pentru a nu-l imita pe vărul său şi pentru a-şi respecta principiul după care un bărbat, demn de acest nume, nu trebuie să se mire niciodată de nimic. Tînăra asta firavă să facă prospecţiuni!

Între timp, jignită parcă de exclamaţia nepotrivită a lui Summy Skim, firava tînără se întoarse către el.

— Şi de ce vă miraţi? întrebă ea pe un ton cam bătăios.

— Dar... Miss Jane... bîigui Summy, încă năucit, doar nu vă gîndiţi să... O femeie!...

— Şi mă rog, domnule, de ce n-ar face o femeie ceea ce veţi face şi dumneavoastră? i se adresă Jane, fără să-şi piardă cumpătul.

— Eu!.... se împotrivi Summy. Dar eu nu prospectez!... Dacă am ajuns proprietarul unui *claim* şi dacă mă duc în ţinutul acela diavolesc, o fac împotriva voinţei mele, vă rog să mă credeţi. Tot ce doresc e să mă întorc cît mai repede.

— Fie! încuviinţă Jane, cu o undă de dispreţ în glas. Dar nu sînteţi singurul aflat aici. Ceea ce pe dumneavoastră vă îngrozeşte, mii de bărbaţi o fac. De ce n-ar putea s-o facă şi o femeie?

— Doamne!... bîigui din nou Summy. Mi se pare că... Puterea... Sănătatea... Chiar şi îmbrăcămintea, ce naiba!...

— Sănătatea? răspunse Jane Edgerton. Vă doresc să fiţi la fel de sănătos ca mine. Puterea? Jucărioara pe care o am în buzunar mă face mai puternică decît şase atleţi la un loc. Cît despre îmbrăcăminte, nu văd întrucît a mea ar fi mai prejos decît a dumneavoastră. Poate că există pe lume mai multe femei în stare să poarte pantaloni, decît bărbaţi demni să îmbrace fustele noastre!

Rostind aceste vorbe, Jane Edgerton — desigur, o îndîrjită feministă — puse capăt întrevederii cu o înclinare din cap către Summy, redus la tăcere, schimbă o strîngere de mînă cu Ben Raddle şi se depărtă urmată de tăcuta ei verişoară, care, în timpul acestui sfîrşit de conversaţie, nu încetase să zîmbească liniştită.

Între timp *Foot Ball* depăşise capul de nord al insulei Reine Charlotte. Străbătînd strîmtoarea Dixon, închisă la nord de insula Prince de Galles, fură expuşi din nou valurilor din larg; dar pentru că vîntul sufla de la nord-est, venind dinspre uscat, zdruncinăturile tangajului şi ale ruliului erau mai puţin violente.

Denumirea de Prince de Galles este dată unui arhipelag destul de întortocheat, care se termină la nord într-un pîlc de insuliţe.

Dincolo de el se întinde insula Baranof, pe care ruşii au înălţat fortul Noul Arhanghelsk şi al cărui oraş principal, Sitka, a devenit capitala provinciei, de pe vremea cînd Alaska a fost cedată Statelor Unite de către imperiul moscovit.

În seara de 19 aprilie, *Foot Ball* trecu prin faţa portului Simpson, ultima şezare canadiană de pe litoral. Peste cîteva ceasuri intra în apele statului american Alaska, iar la 20 aprilie, dis-de-dimineaţă, făcea escală în portul Vrangel, la gurile lui Stikeen River.

Orașul număra pe atunci doar vreo patruzeci de case, cîteva joagăre în funcțiune, un hotel, un cazinou și niște tripouri pline de mușterii în timpul verii.

La Vranghel debarcă prospectorii doritori să ajungă în Klondike pe linia Telegraph Creek, în loc să se îndrepte spre lacurile situate dincolo de Skagway. Dar drumul acesta nu măsoară mai puțin de patru sute treizeci de kilometri, care trebuiesc străbătuți în condiții foarte grele, ce-i drept, mai puțin costisitoare. Astfel, deși li se spusese că drumul sănilor nu putea fi încă folosit, vreo cincizeci de emigranți părăsiră vaporul, hotărîți să înfrunte primejdiile și oboseala prin nesfîrșitele întinderi din nordul Columbiei.

Începînd de la Vranghel, canalul devine mai îngust, cotiturile se înmulțesc. *Foot Ball* a trebuit să se strecoare printr-un adevărat labirint de insulițe pînă să ajungă la Juneau, sat pe cale de a deveni tîrg, apoi oraș, numit astfel de către întemeietorul său, în anul 1882.

Cu doi ani în urmă, același Juneau și camaradul său, Richard Harris, descoperiseră zăcămintele din Silver Bow Bassin, de unde se întorceau, după cîteva luni, cu pepite în valoare de șaizeci de mii de franci aur.

De atunci datează prima invazie de prospectori, atrași de răsunetul acestei descoperiri și de exploatarea pămînturilor aurifere din ținutul Cassiar, începută înaintea celor din Klondike. Foarte curînd, mina de la Tread Ville, lucrată de două sute patruzeci de ciocane pneumatice, ajunsese să macine pînă la o mie cinci sute de tone de cuarț în douăzeci și patru de ore, producînd un venit de aproape două milioane cinci sute de mii de franci.

Cînd Ben Raddle îi povesti despre minunatele rezultate obținute pe acest teritoriu, Summy Skim răspunse:

— Drept să-ți spun, mi-e necaz că unchiului Josias nu i-a dat prin minte să treacă pe aici, cînd se îndrepta spre viitorul lui *claim* de pe Forty Miles Creek.

— De ce, Summy?

— Fiindcă probabil s-ar fi oprit aici, iar astăzi am face și noi ca el.

Cuvintele lui Summy Skim nu erau lipsite de temei. Și de-ar fi fost nevoiți să meargă numai pînă la Skagway, n-ar fi avut de ce se plînge. Dar adevăratele chinuri de abia acolo vor începe, cînd vor trebui să străbată trecătorile din masivul Chilkoot și să ajungă la malul stîng al Yukonului, mergînd pe drumul lacurilor.

Și totuși, cît de grăbiți erau acești călători să se aventureze în regiunea scăldată de marele fluviu al Alaskăi! Gîndindu-se la viitor, nu-și imaginau deloc oboseala, încercările, primejdiile, dezamăgirile. Pentru ei, mirajul aurului se înălța din ce în ce mai sus la orizont.

După ce părăsi portul Juneau, pachebotul urcă din nou pe canal, care pentru vasele de un anumit tonaj se termină la Skagway, unde urma să sosească a doua zi, dar pe care vapoarele mai mici pot să înainteze pînă la tîrgușorul Dyea. Spre nord-vest strălucea gheţarul din Muir, înalt de două sute patruzeci de picioare, ale cărui avalanşe zgomotoase se rostogolesc fără încetare în Pacific.

În această ultimă seară a călătoriei, în sala de jocuri se încinsese o partidă grozavă şi mulţi dintre cei care o frecventaseră în timpul traversării aveau să-şi piardă acolo ultimul sfanţ. Printre aceşti jucători înrăiţi, bineînţeles că se numărau texanii Hunter şi Malone. Ce-i drept, nici ceilalţi nu erau mai de soi şi ar fi fost greu să faci vreo deosebire între aceşti aventurieri, care se adunau de obicei prin tripourile din Vancouver, Vranghel, Skagway şi Dawson City.

După zgomotele ce veneau din sala de jocuri, nu încăpea nici o îndoială că acolo se petreceau nişte scene foarte tari. Răsunau strigăte, insulte grosolane; se părea că însuşi căpitanul vasului va fi silit să intervină. Ceilalţi pasageri socotiră că e mai prudent să stea închişi in cabinele lor.

Pe la ceasurile nouă, Ben Raddle şi Summy Skim se hotărîră să intre şi ei în cabină. Cînd deschiseră uşa salonului cel mare, pe care trebuiau să-l străbată, le zăriră la celălalt capăt pe Jane şi Edith, care, tot atunci, se îndreptau spre cabina lor. Cei doi veri merseră spre ele să le ureze noapte bună, cînd, deodată, uşa de la sala de jocuri se deschise zgomotos şi prin ea năvăliră în salon vreo doisprezece jucători.

În fruntea lor se afla Hunter, aproape beat şi foarte înfierbîntat. Ţinînd în mîna stîngă un portofel îndesat cu bancnote, urla cît îl ţinea gura un adevărat marş triumfal. Gloata de bezmetici venea în urma lui, aclamîndu-l furtunos.

— Hip! Hip! Hip! scanda Malone.

— Uraaa! strigau toţi ceilalţi într-un glas.

— Uraaa! repeta Hunter.

Apoi, pierzîndu-şi cu desăvîrşire controlul, strigă cu glas tunător;

— Steward! Şampanie!... Zece, douăzeci, o sută de sticle de şampanie! Am curăţat tot în seara asta!... Tot! Tot! Tot!

— Tot! Tot! Tot! mugi ca un ecou gloata.

— Şi poftesc pe toată lumea, pasagerii şi echipajul, de la căpitan pînă la ultimul mus.

Salonul se umpluse acum de pasageri care veniseră atraşi de zgomot.

— Uraaa!... Bravo, Hunter! strigau aventurierii, bătînd frenetic din palme şi din picioare.

Acesta nu-i mai asculta. Deodată, le descoperise pe Edith şi Jane

Edgerton pe care mulţimea le împiedicase să se retragă. Se năpusti înainte, o prinse cu brutalitate pe Jane de mijloc şi strigă:

— Da, poftesc pe toată lumea, fără să te uit nici pe tine, frumoasă copilă...

În faţa acestui atac neaşteptat, Jane Edgerton nu se pierdu cu firea. Îşi trase pumnii îndărăt, apoi îl lovi pe mizerabil drept în faţă, după cele mai corecte reguli ale boxului. Dar ce puteau face mînuţele ei slabe împotriva unui bărbat ieşit din minţi, căruia alcoolul îi sporea şi mai mult puterea!

— Aşa... mîrîi Hunter, eşti rea, frumoaso! Deci va trebui să...

Dar nu-şi sfîrşi vorba. O mînă puternică se înfipse în pieptul lui Hunter. Neputincios, acesta se rostogoli pe jos, la zece paşi.

În salon se aşternuse liniştea. Toţi priveau la cei doi adversari, unul binecunoscut pentru violenţa lui, celălalt care îşi dovedise acum puterea. Hunter se ridică puţin năucit, scoţîndu-şi cuţitul de la cingătoare, dar un nou incident veni să-i schimbe pornirile bătăioase.

Cineva cobora de pe punte şi trosniturile scărilor vesteau, fără-ndoială, că sosea căpitanul, atras de gălăgie. Hunter ciuli urechea, apoi, înţelegînd că nu mai poate continua, se uită la acest adversar, al cărui atac fusese atît de neaşteptat încît nici nu avusese timp să-i vadă chipul.

— Ah!... Dumneata erai!... zise el, recunoscîndu-l pe Summy Skim.

Apoi, vîrîndu-şi arma în teacă, adăugă cu un glas plin de ameninţări:

— O să ne mai întîlnim noi, prietene!

Împietrit, Summy părea că nu auzise nimic.

Ben Raddle îi veni într-ajutor.

— Cînd şi unde doriţi, îi spuse el apropiindu-se.

— La Forty Miles Creek, domnilor de la 129! strigă Hunter în timp ce se grăbea să părăsească salonul.

Summy tot nemişcat rămăsese. El, care în condiţii normale n-ar fi strivit nici o muscă, era pur şi simplu uluit de propria-i violenţă.

Jane Edgerton se apropie de el.

— *Thank you, sir*[1], spuse ea pe tonul cel mai natural, strîngîndu-i bărbăteşte mîna.

— Oh! Vă mulţumesc şi eu, domnule, repetă Edith cu emoţie în glas, strîngîndu-i cealaltă mînă.

La această dublă atingere, Summy reveni cu picioarele pe pămînt. Dar îşi dădea oare seama de cele petrecute? Zîmbind năuc, de parcă

---

1 Vă mulţumesc, domnule! (în limba engleză în text). (n.t.)

ar fi picat atunci din lună, rosti cu o desăvîrşită politeţe:

— Bună seara, domnişoarelor!

Din păcate politeţea lui n-a mai fost primită de cele două fete, deoarece ele părăsiseră încăperea cu treizeci de secunde înainte ca Summy să-şi dea seama de prezenţa lor.

VI

JANE EDGERTON AND Co

Asemeni tuturor locurilor de popas, pierdute în mijlocul unor regiuni prin care nu s-au croit încă drumuri, lipsite de mijloace de transport, oraşul Skagway a fost la început doar o tabără a căutătorilor de aur. Mai tîrziu, acestui talmeş-balmeş de colibe îi urmă un grup de barăci, construite mai cu rînduială, apoi, pe terenul al cărui preţ creştea fără încetare, începură să se înalţe case. Dar cine poate şti dacă în viitor, cînd zăcămintele de aur vor fi secătuite, asemenea oraşe, ridicate pentru necesităţi de o zi, nu vor fi părăsite?

Oricum, aceste teritorii nu pot fi comparate cu cele din Australia, California şi Transvaal. Acolo, satele s-ar fi transformat în oraşe, chiar de n-ar fi existat pămînturi aurifere. Acolo, solul este fertil, prielnic, afacerile comerciale şi industriale cu mari perspective de dezvoltare. După ce şi-a dăruit comorile metalice, pămîntul mai are din ce să răsplătească munca oamenilor.

Dar aici, în această parte a Dominionului de la graniţa Alaskăi, aproape de cercul polar, unde clima este atît de aspră, situaţia e alta. După ce vor fi fost extrase ultimele pepite, la ce bun să mai rămîi într-un ţinut fără resurse, încă de pe acum aproape secătuit de traficanţii de blănuri?

Aşadar, este foarte posibil ca oraşele, atît de repede întemeiate prin aceste regiuni, oraşe însufleţite în prezent de afaceri şi de forfota călătorilor, să dispară încetul cu încetul, atunci cînd minele din Klondike vor fi sleite — şi asta în ciuda societăţilor financiare care se înfiinţează pentru a stabili comunicaţii mai uşoare, în ciuda chiar a drumului de fier, proiectat să se construiască între Vranghel şi Dawson City.

Cînd *Foot Ball* ajunse la Skagway, oraşul era înţesat de emigranţi, unii aduşi de vapoarele din Pacific, alţii de trenurile canadiene sau ale Statelor Unite, toţi în drum spre pămînturile din Klondike.

Cîţiva călători îşi continuau calea pe apă pînă la Dyea, tîrguşor

așezat la capătul canalului, dar nu călătoreau cu vapoare de mare tonaj, pentru care canalul nu era suficient de adînc, ci cu vase mai mici, construite astfel încît să poată străbate distanța dintre cele două orașe, scurtînd anevoiosul drum pe uscat.

Oricum, aici, la Skagway, începe partea cea mai grea a itinerarului, după călătoria relativ ușoară la bordul pacheboturilor care fac serviciul de coastă.

Cei doi veri aleseseră un hotel dintre cele existente în oraș. Ocupau amîndoi o singură cameră, pentru care plăteau un preț mai ridicat decît cel din Vancouver. Iată deci un motiv în plus care-i determina să plece de acolo cît mai curînd.

Călătorii mișunau prin hotel, așteptînd ziua plecării spre Klondike. În dining-saloon[1] întîlneai oameni de toate naționalitățile; numai mîncarea, din păcate, era alaskiană. Dar mai aveau oare dreptul să ridice pretenții emigranții aceștia, care vreme de mai multe luni vor îndura atîtea lipsuri?

În timpul șederii la Skagway, Summy Skim și Ben Raddle n-au avut prilejul să-i întîlnească pe cei doi texani, cu care Summy se ciocnise atît de violent înainte de a coborî de pe *Foot Ball*. Hunter și Malone porniseră spre Klondike imediat după debarcare. Dat fiindcă aceștia se întorceau în locul pe care-l părăsiseră doar cu șase luni în urmă, mijloacele de transport le erau dinainte asigurate, astfel că nu le rămînea decît să pornească la drum, fără să se mai împovăreze cu un material ce se găsea dinainte pe exploatarea lor de pe Forty Miles Creek.

— Pe cinstea mea, zise Summy Skim, mare noroc că nu-i mai avem tovarăși de drum pe troglodiții ăștia! Îi compătimesc pe cei ce vor călători împreună cu ei... doar dacă n-or fi de aceeași teapă, ceea ce e foarte posibil în lumea asta drăgălașă a căutătorilor de aur.

— Fără-ndoială, răspunse Ben Raddle, numai că troglodiții despre care vorbești sînt mai favorizați decît noi. Ei nu sînt siliți să mai zăbovească la Skagway, în vreme ce noi va trebui să stăm aici cîteva zile...

— Ei! O să ajungem și noi, Ben, o s-ajungem, grăi Summy Skim, și o să-i regăsim pe cei doi pungași pe *claim*-ul 131. Încîntătoare vecinătate! Plăcută perspectivă, într-adevăr! Nădăjduiesc că asta ne va stimula să vindem peticul nostru de pietricele la prețul cel mai bun și să apucăm repede pe drumul de întoarcere!

Dacă lui Summy Skim n-avea de ce să-i mai pese de Hunter și Malone, în schimb le reîntîlni curînd pe cele două călătoare, cărora le luase apărarea atît de curajos. Poposiseră la același hotel și se încru-

---

1 Sala de mese (în limba engleză în text). (n.t.)

cișară cu ei de mai multe ori. Schimbau în trecere doar cîteva cuvinte prietenești, apoi își vedea fiecare de treburile lui.

Nu era greu să bănuiești ce probleme le preocupau pe tinerele fete care, fără-ndoială, erau în căutarea celui mai potrivit mijloc de a ajunge la Dawson City. Dar se părea că le e greu să-l găsească. După patruzeci și opt de ore de la sosirea la Skagway, nimic nu lăsa să se întrevadă că ar fi făcut vreun progres în acest sens, cel puțin judecînd după chipul Janei Edgerton, pe care, în ciuda străduințelor ei de a nu-și trăda gîndurile, se citea o oarecare neliniște.

Ben Raddle și Summy Skim, al căror interes pentru tinerele călătoare creștea din zi în zi, nu se puteau gîndi fără emoție, fără milă la primejdiile și oboseala care le așteptau. Ce sprijin, ce ajutor ar fi putut ele găsi, la nevoie, prin gloata asta de emigranți la care pofta, lăcomia, setea de aur stingeau orice simțămînt de dreptate și de cinste!

În seara de 23 aprilie, Summy Skim nu-și mai putu stăpîni curiozitatea și îndrăzni să se adreseze tinerei blonde care, pe drept sau nu, îi părea mai puțin dîrză.

— Domnișoară Edith, o întrebă el, nimic nou de la sosirea la Skagway?

— Nimic, domnule, răspunse tînăra.

Summy Skim constată atunci că de fapt era pentru prima oară cînd auzea glasul acela cu timbru muzical.

— Fără îndoială, dumneavoastră și verișoara dumneavoastră vă interesați de mijloacele de transport pînă la Dawson? adăugă el.

— Într-adevăr, domnule.

— Și n-ați luat încă o hotărîre?

— Nu, domnule, încă nu.

Politicoasă, ce-i drept, această Edith Edgerton, dar nu prea vorbăreață. Străduințele binevoitoare ale lui Summy fură zădărnicite și conversația se opri deocamdată aici.

Cu toate astea, Summy avea el niște gînduri și discuția întreruptă continuă a doua zi. Cele două fete tocmai duceau tratative să se alăture unei caravane, ale cărei pregătiri de plecare urmau să fie terminate în cîteva zile. Această caravană era alcătuită dintr-un grup de indivizi amărîți, inculți și grosolani. Ce mai tovărășie pentru niște fete atît de gingașe, atît de delicate!

Îndată ce le zări, Summy își reluă atacul, încurajat de data asta de prezența lui Ben Raddle și a Janei Edgerton.

— Ei bine, domnișoară Edith, nimic nou? repetă ca și în ajun bunul Summy, nefiind prea inventiv din fire.

— Nimic, domnule, răspunse din nou Edith.

— Ar putea dura așa multă vreme, domnișoară.

Edith făcu un gest nedesluşit. Summy continuă:

— M-aţi socoti indiscret dacă v-aş întreba în ce fel aţi hotărît să vă continuaţi călătoria pînă la Dawson?

— Deloc, răspunse Edith. Încercăm să alcătuim o caravană cu persoanele cu care discutam adineauri.

— În principiu, ideea nu-i rea, încuviinţă Summy. Dar, domnişoară, iertaţi-mă că mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, v-aţi gîndit oare bine înainte de a lua această hotărîre? Oamenii cu care aveţi intenţia să vă întovărăşiţi nu par să fie prea de soi, şi îngăduiţi-mi să vă spun că...

— Facem şi noi ce putem, îl întrerupse Jane Edgerton rîzînd. Starea averii noastre nu ne îngăduie relaţii princiare.

— Nu-i neapărat nevoie să fii prinţ ca să fii totuşi superior viitorilor dumneavoastră tovarăşi de drum. Sînt încredinţat că veţi fi silite să vă despărţiţi de ei la cel dintîi popas.

— Dacă aşa vor sta lucrurile, ne vom continua singure drumul, răspunse Jane hotărîtă.

Summy înălţă braţele spre cer.

— Singure, domnişoarelor!... Credeţi că e cu putinţă?... Veţi pieri pe drum!

— De ce ar trebui să ne temem noi de mai multe primejdii decît dumneavoastră? se împotrivi Jane, recăpătîndu-şi atitudinea ei autoritară. Ceea ce puteţi face dumneavoastră, vom putea face şi noi.

De bună seamă, această înverşunată feministă nu se dădea uşor bătută.

— Sigur, sigur, încuviinţă Summy împăciuitor. Numai că, vedeţi dumneavoastră, nici vărul meu, nici eu nu avem de gînd să facem călătoria pînă la Dawson doar cu propriile noastre mijloace. Vom lua cu noi o călăuză, o călăuză foarte bună, care ne va ajuta prin experienţa ei şi ne va procura tot materialul necesar.

Summy făcu o pauză, apoi adăugă cu glas insinuant:

— De ce n-aţi profita şi dumneavoastră de aceste înlesniri?

— În ce calitate?...

— Ca invitate, bineînţeles... răspunse Summy cu căldură...

— Domnule Skim, verişoara mea şi cu mine vă sîntem foarte recunoscătoare pentru generoasa dumneavoastră propunere, dar n-o putem accepta. Mijloacele noastre materiale, deşi modeste, ne sînt suficiente şi sîntem hotărîte să nu datorăm nimănui nimic, dacă nu va fi absolut necesar.

După tonul liniştit al acestei declaraţii, îţi dădeai seama că orice stăruinţă ar fi fost de prisos. Gîndindu-se la greutăţile ce avea să le întîmpine, Jane Edgerton nu se înspăimînta, dimpotrivă, se încorda

Ce mai tovărășie pentru niște fete!

toată, mîndră de efortul care o aştepta, asemeni unui arc bine uns.

Adresîndu-i-se lui Ben Raddle, adăugă:

— N-am dreptate, domnule?

— Foarte adevărat, Miss Jane, declară Ben, fără să ţină seama de semnele desperate ale vărului său.

De fapt, încă de la sosirea la Skagway, Ben Raddle se interesase de găsirea mijloacelor de transport pînă în capitala ţinutului Klondike. Potrivit îndrumărilor primite la Montreal, porni să-l caute pe un anume Bill Stell, despre care se spunea că e om de încredere şi cu care fusese sfătuit să ia legătura.

Bill Stell, de origine canadiană, era un vechi om al preriilor. Vreme de mai mulţi ani, spre deplina satisfacţie a superiorilor săi, îndeplinise funcţia de cercetaş în trupele Dominionului şi luase parte la numeroase bătălii pe care acestea le dăduseră împotriva indienilor. Era socotit un om foarte curajos, cu sînge rece şi deosebit de energic.

Cercetaşul[1] practica acum meseria de organizator de caravane pentru emigranţii chemaţi sau rechemaţi în Klondike de întoarcerea anotimpului cald. El nu era doar o simplă călăuză. Era totodată conducătorul unui numeros personal şi proprietarul materialului necesar acestor grele călătorii: ambarcaţiuni cu echipajul lor pentru traversarea lacurilor, sănii şi cîini pentru drumul prin cîmpia acoperită de gheaţă ce se întindea dincolo de trecătorile masivului Chilkoot. În acelaşi timp, el asigura, după învoială, şi hrana celor din caravanele pe care le organiza. Tocmai fiindcă se hotărîse încă de le Montreal să se folosească de serviciile lui Bill Stell, Ben Raddle nu socotise necesar să aducă cu el prea multe bagaje. Ştia că Cercetaşul îi va procura toate cele cuvenite pentru a ajunge la Klondike şi nu se îndoia că va cădea cu el la învoială, atît pentru dus cît şi pentru întors.

A doua zi după sosirea la Skagway, Ben Raddle se duse la Bil Stell acasă, dar i se spuse că acesta lipsea. Plecase să călăuzească o caravană prin strîmtoarea White Pass, pînă la marginea lacului Bennet. Dar trecuseră de atunci vreo douăsprezece zile. Dacă nu se întîmplase nimic deosebit şi dacă nu cumva îl angajaseră pe drum alţi călători, n-avea să mai întîrzie mult.

Într-adevăr, aşa a fost, şi, chiar în dimineaţa zilei de 25 aprilie, Ben Raddle şi Summy Skim intrară în legătură cu Bill Stell.

Potrivit de înalt, cu barba căruntă, cu părul tăiat scurt, cu privirea hotărîtă şi pătrunzătoare, Cercetaşul era un bărbat de vreo cincizeci de ani ce părea clădit din oţel. O cinste desăvîrşită i se putea citi pe chipul plăcut. Din timpul îndelungat cît servise în armata canadiană

---

1 Poreclă dată lui Bill Stell, provenind de la funcţia pe care o avusese în armată. (n.t.)

își dezvoltase în mod deosebit simțul atenției, vigilenței, prevederii. Chibzuit, bun organizator, inteligent, cu greu ar fi putut fi înșelat. Filozof în felul lui, lua seama doar la părțile bune ale vieții și, mulțumit de soarta lui, nu-i trecuse niciodată prin minte să se ia după cei pe care îi călăuzea în regiunile aurifere. Experiența de zi cu zi nu-i dovedise ea că cei mai mulți cădeau doborîți de lupta cu greutățile sau se întorceau din asprele lor încercări mai săraci decît plecaseră?

Ben Raddle îl înștiință pe Bill Stell despre planul său de a porni spre Dawson City în cel mai scurt timp.

— Bine, domnule, răspunse Cercetașul. Vă stau la dispoziție. Meseria mea e să-i călăuzesc pe călători și am toate cele trebuincioase pentru asta.

— Știu, zise Ben Raddle, și mai știu că pot avea încredere în dumneata.

— Plănuiți să rămîneți doar cîteva săptămîni la Dawson City? întrebă Bill.

— S-ar putea.

— Deci n-ați venit să exploatați un *claim?*

— Încă nu știu. Deocamdată ne gîndim doar să căutăm să vindem *claim*-ul pe care eu și vărul meu l-am dobîndit prin moștenire. Pînă în prezent s-a și ivit un cumpărător; dar înainte de a-i accepta oferta am vrut să ne dăm seama de valoarea proprietății noastre.

— Bine ați făcut, domnule Raddle. În asemenea afaceri se folosesc tot felul de șiretlicuri pentru a păcăli oamenii. Trebuie să fiți prevăzător...

— Tocmai asta ne-a determinat să venim pînă aici.

— După ce veți vinde *claim*-ul vă întoarceți la Montreal?

— Așa avem de gînd. După ce ne vei călăuzi la ducere, fără-ndoială că va trebui să ne aduci și îndărăt.

— În privința asta ne putem înțelege, răspunse Bill Stell. Mie nu-mi place să umflu prețul, așa că iată condițiile în care voi trata cu dumneavoastră, domnule Raddle.

În fapt, era vorba de o călătorie ce avea să dureze treizeci-treizeci și cinci de zile, pentru care Cercetașul trebuia să facă rost de cai sau catîri, atelaje de cîini, sănii, ambarcațiuni și corturi. Pe deasupra, trebuia să asigure hrana întregii caravane, și în această privință te puteai bizui pe el care cunoștea ca nimeni altul necesitățile unui, asemenea drum lung, printr-un ținut pustiu.

Întrucît cei doi veri nu trebuiau să transporte și materiale de exploatare minieră, după ce făcură toate socotelile, prețul călătoriei fu stabilit la suma de o mie opt sute de franci de la Skagway la Dawson City și tot atît pentru întoarcere.

Ar fi fost de prisos să te tocmeşti cu un om atît de conştiincios, atît de cinstit ca Bill Stell. Dealtfel, în această epocă, numai pentru traversarea munţilor pînă la regiunea lacurilor, preţul transportului era destul de ridicat. În funcţie de greutăţile celor două căi existente, se plătea patru pînă la cinci sute de franci pentru fiecare livră de bagaje pe unul dintre drumuri, şase pînă la şapte sute pe celălalt. Aşadar, preţul cerut de Bill Stell era foarte modest şi Ben Raddle îl acceptă.

— Ne-am înţeles, spuse el, şi nu uita că vrem să pornim cît mai degrabă.

— Patruzeci şi opt de ore, doar atît îmi trebuie, răspunse Cercetaşul.

— Mergem cu vaporul pînă la Dyea? întrebă Ben Raddle.

— Nu e cazul. De vreme ce nu căraţi cu dumneavoastră multe bagaje, cred că e mai bine să pornim direct din Skagway.

Rămînea doar de hotărît pe ce drum o va lua caravana pentru a străbate partea muntoasă, dinaintea lacurilor, care era de fapt şi cea mai anevoioasă. La întrebările pe care i le puse Ben Raddle în această privinţă, Bill Stell răspunse:

— Există două drumuri, sau mai bine zis două «urme»: pasul White şi pasul Chilkoot. Pe oricare ar alege-o, după ce trec de ele, caravanelor nu le mai rămîne decît să coboare spre lacul Bennet sau lacul Lindeman.

— Noi pe ce drum vom merge, Cercetaşule?

— Prin pasul Chilkoot. De acolo vom ajunge direct la marginea lacului Lindeman, după ce vom fi poposit la Sheep Camp. La această staţie ne vom putea adăposti şi ne vom completa proviziile de hrană. La lacul Lindeman vom găsi şi materialele mele, pe care le-am lăsat acolo ca să nu le mai car la Skagway, peste munte.

— Ne bizuiam pe experienţa dumitale şi ceea ce vei face va fi bine făcut, spuse în încheiere Ben Raddle. Noi vom fi gata de plecare de îndată ce vei da semnalul.

— După cum v-am spus, peste două zile, răspunse Bill Stell. Am nevoie de acest răgaz pentru pregătiri, domnule Raddle. Vom porni la drum dis-de-dimineaţă şi pînă la căderea nopţii vom ajunge aproape de vîrful lui Chilkoot.

— Ce înălţime are vîrful acesta?

— Cam vreo trei mii de picioare, răspunse Cercetaşul. Nu-i chiar aşa înalt. Dar trecătoarea este îngustă, plină de cotituri, şi ceea ce face mai anevoioasă trecerea în această epocă este înghesuiala de mineri, de vehicole, de atelaje, fără să mai vorbim de zăpezile care o astupă pe alocuri.

Cu Bill Stell totul fusese pus la punct. Totuşi Ben Raddle nu se hotăra să plece.

— Încă ceva, se adresă el călăuzei. Ai putea să-mi spui cu cît ar creşte preţul dacă s-ar întîmpla să mai vină cu noi şi două călătoare?

— Depinde, domnule, răspunse Cercetaşul. Au multe bagaje?

— Nu, foarte puţine.

— În cazul ăsta, domnule Raddle, va trebui să adăugaţi între cinci şi şapte sute de franci, după felul şi greutatea baloturilor, inclusiv hrana călătoarelor.

— Mulţumesc, Cercetaşule, o să ne mai gîndim, zise Ben Raddle luîndu-şi rămas bun.

În drum spre hotel, Summy îi împărtăşi vărului său uimirea pe care i-o pricinuise ultima întrebare pe care acesta i-o adresase călăuzei. La cine s-ar fi putut referi Ben, dacă nu la Edith şi Jane Edgerton?

— Aşa este, recunoscu Ben.

— Dar ştii prea bine, obiectă Summy, că ele au respins categoric oferta noastră, iar tu ai fost de acord.

— Ai dreptate.

— Şi refuzul a fost rostit pe un asemenea ton, încît nu cred că e cazul să mai stăruim.

— Asta pentru că n-ai ştiut cum să le iei, vere, răspunse netulburat Ben. Lasă-mă să încerc eu şi ai să vezi că mă pricep mai bine decît tine.

Odată ajunşi la hotel, Ben, urmat de nedumeritul Summy, porni în căutarea celor două tinere. Le descoperi în salon şi i se adresă direct Janei.

— Domnişoară, aş vrea să vă propun o afacere.

— Ce anume? întrebă Jane, fără să pară uimită de această intrare în subiect.

— Iată despre ce-i vorba, explică Ben liniştit. Vărul meu Summy v-a propus zilele trecute să călătoriţi împreună cu noi pînă la Dawson. N-am fost de acord cu el, fiindcă prezenţa dumneavoastră şi a verişoarei dumneavoastră ne-ar prilejui o cheltuială de aproape şaptc sute de franci şi un om de afaceri ca mine se gîndeşte întotdeauna că un dolar trebuie să-i producă dublu, sau chiar mai mult. Din fericire, dumneavoastră aţi respins această ofertă.

— Într-adevăr, spuse Jane. Şi apoi?

— Totuşi trebuie să vă daţi seama, domnişoară, că veţi întîmpina primejdii foarte serioase şi că propunerea vărului meu era menită să vă uşureze călătoria.

— Departe de mine gîndul de a vă contrazice, recunoscu Jane. Dar nu văd...

— Ajung şi la asta, urmă Ben fără să ţină seama de întrerupere. Vă repet că sprijinul pe care vi-l oferim vă poate fi deosebit de util.

El v-ar scuti de întîrzierile pe care altfel nu le veţi putea evita şi v-ar îngădui să ajungeţi la timpul potrivit pe pămînturile aurifere. Dacă vă învoiţi, sorţii dumneavoastră de izbîndă vor creşte simţitor, şi, prin urmare, e normal să fiu şi eu interesat într-o afacere la care am contribuit. Vă propun deci să iau în sarcina mea cheltuielile de transport pînă la Dawson, în schimbul unei participaţii de zece la sută din beneficiile dumneavoastră viitoare.

Jane nu părea cîtuşi de puţin uimită de această neobişnuită propunere. Ce poate fi mai firesc decît o afacere? Dacă întîrzia cu răspunsul, era doar ca să analizeze temeinic propunerea. Zece la sută, e cam mult! Dar drumul pînă în Klondike e tare lung şi anevoios! Iar îndrăzneala nu exclude bunul simţ.

— Accept, spuse ea după cîteva clipe de gîndire. Dacă doriţi, semnăm un contract.

— Tocmai asta voiam şi eu să vă propun, zise Ben foarte serios, aşezîndu-se la o masă.

Apoi, supravegheat cu coada ochiului de noua lui asociată, scrise:

Între subsemnaţii;

1. Domnişoara Jane Edgerton, prospectoare, cu domiciliul...

— Apropo, întrebă el întrerupîndu-se, care este domiciliul dumneavoastră?

— Treceţi «Spitalul din Dawson City».

Ben Raddle porni din nou să scrie:

...la Spitalul din Dawson City... pe de o parte;

2. Şi domnul Ben Raddle, inginer, domiciliat în Montreal, strada Jacques-Cartier nr. 29... pe de altă parte;

A intervenit următoarea înţelegere:

Edith şi Summy schimbară o privire pe deasupra mesei. Privire plină de bucurie din partea voiosului Summy. Privire scăldată într-o undă de emoţie din partea Edithei, care nu se lăsase înşelată de generosul lor şiretlic.

VII

MUNTELE CHILKOOT

Pe bună dreptate, Bill Stell preferase trecătoarea Chilkoot în locul trecătorii White. Aceasta din urmă, ce-i drept, se deschidea chiar de la ieşirea din Skagway, în vreme ce prima începea abia la Dyea; dar, după pasul White, pînă să ajungi la lacul Bennet,mai rămîn de parcurs

vreo opt leghe, în condiţii îngrozitoare. În schimb, de la pasul Chilkoot pînă la lacul Lindeman nu-s decît şaisprezece kilometri şi de la acesta la lacul Bennet, al cărui capăt se află la o distanţă de numai trei kilometri, poţi ajunge fără prea multă osteneală.

Nu-i mai puţin adevărat că pentru a trece prin pasul Chilkoot, mai anevoios decît pasul White, trebuie să te caţări pe un perete aproape vertical, înalt de o mie de picioare, dar lucrul acesta nu-i va împiedica pe călătorii noştri, care nu aveau de cărat materiale grele. În schimb, dincolo de Chilkoot vor găsi un drum destul de bine întreţinut care duce la lacul Lindeman. Aşadar, această primă parte a călătoriei, peste bariera muntoasă a teritoriului, chiar dacă va fi obositoare, va fi în schimb lipsită de greutăţi deosebite.

Pe 27 aprilie, la şase dimineaţa, Bill Stell dădu semnalul de pornire. Edith şi Jane Edgerton, Summy Skim şi Ben Raddle, Cercetaşul şi cei şase angajaţi ai lui părăsiră Skagway-ul şi apucară pe drumul spre Chilkoot. Două sănii trase de catîri erau de ajuns pentru această parte a călătoriei, care sfîrşea la capătul de sud al lacului Lindeman, unde-şi stabilise Bill Stell principalul loc de popas. Distanţa nu putea fi străbătută în mai puţin de trei-patru zile, în condiţiile cele mai prielnice.

Una din sănii căra bagajele. Cealaltă era rezervază celor două tinere, înfofolite într-un morman de pături şi blănuri care să le apere de vîntul puternic. Niciodată nu-şi închipuiseră că vor călători în asemenea condiţii, şi, scoţînd de sub blănuri vîrful năsucului înroşit, Edith încercă în cîteva rînduri să-i adreseze lui Summy Skim cuvinte de mulţumire, pe care acesta se făcea că nu le aude. El şi Ben Raddle erau tare bucuroşi că le puteau fi de folos. Ce plăcută tovărăşie la un asemenea drum îngrozitor! Chiar şi Bill Stell era încîntat.

Dealtfel, Cercetaşul îi mărturisise Edithei cu cîtă nerăbdare era ea aşteptată la Dawson City. Spitalul era arhiplin şi multe infirmiere fuseseră atinse de diferitele molime ce bîntuiau oraşul. În mod deosebit, febra tifoidă înspăimînta pe atunci capitala ţinutului Klondike. Printre nefericiţii emigranţi care soseau anemiaţi, istoviţi, după ce-şi lăsaseră pe drum atîţia dintre tovarăşii lor, victimele se numărau cu sutele.

«Încîntător ţinut! îşi spuse Summy Skim. Şi încă noi îl vom cunoaşte doar în trecere!... Dar micuţele astea, care vor trebui să înfrunte asemenea primejdii şi care poate că nu se vor mai întoarce niciodată!»...

Socotiseră că nu e nimerit să-şi facă provizii de alimente pentru timpul în care vor traversa muntele, ca să nu aibă prea multe greutăţi de cărat pe pantele lui abrupte. Cercetaşul cunoştea nişte popasuri improvizate unde se găsea de mîncare la nevoie, chiar adăpost pentru

noapte. Ce-i drept, preţurile sînt foarte piperate. Se plăteşte cincizeci de cenţi un pat, de fapt o simplă scîndură, şi un dolar prînzul, alcătuit invariabil din slănină cu pîine nedospită. Din fericire, asemenea condiţii de «confort» sînt de neînlăturat doar cîteva zile. Caravana lui Bill Stell va fi scutită de acest regim după ce va ajunge în regiunea lacurilor.

Vremea era friguroasă, bătea un vînt de gheaţă, iar temperatura se menţinea la 10 grade centigrade sub zero. După ce vor fi pătruns în aşa-numita «urmă», săniile vor putea aluneca pe zăpada bătătorită şi asta va înlesni mult sarcina animalelor de tracţiune. Urcuşul e într-adevăr abrupt. De aceea numeroşi catîri, cîini, cai, boi, reni îşi dau duhul, iar pasul Chilkoot, ca şi pasul White, este presărat de cadavrele lor.

Părăsind oraşul Skagway, Cercetaşul se îndreptase spre Dyea, urmînd malul răsăritean al canalului. Săniile lui, mai puţin încărcate decît altele care urcau spre vîrf, ar fi putut să le întreacă pe acestea. Dar era o înghesuială de nedescris. Printre rafalele ce se dezlănţuiau furioase în aceste defileuri înguste, înălţînd vîrtejuri orbitoare de zăpadă, vedeai tot felul de vehicule răsturnate, aşezate de-a curmezişul drumului, animale care nu voiau să înainteze în ciuda loviturilor primite şi a strigătelor, încercări furioase ale unora de a-şi croi loc de trecere, împotrivirile altora, materiale ce trebuiau descărcate apoi încărcate din nou, certuri şi încăierări în cursul cărora se azvîrleau injurii şi lovituri, uneori chiar şi gloanţe de revolver. Existau atîtea piedici care barau drumul, încît te vedeai silit să-ţi potriveşti viteza după cel ce înainta mai încet. Pe deasupra, mai erau şi atelajele de cîini care se încurcau unele într-altele — şi cît timp nu-şi pierdeau conducătorii lor ca să-i descîlcească, în urletele acestor animale pe jumătate sălbatice!

Distanţa care desparte Skagway de trecătoare este scurtă şi, cu toate greutăţile drumului, ea poate fi străbătută în cîteva ceasuri. Astfel, înainte de ora prînzului, caravana lui Bill Stell poposea la Dyea. Pe atunci aceasta nu era decît o îngrămădire de colibe aşezate la capătul canalului. Dar ce forfotă nemaipomenită! Mai bine de trei mii de emigranţi se înghesuiau în acest embrion de oraş de la marginea pasului Chilkoot.

Pe bună dreptate, Cercetaşul dorea să plece cît mai degrabă din Dyea, ca să profite de vremea friguroasă ce înlesnea alunecuşul săniilor. La ceasurile prînzului porniră din nou, Ben Raddle şi Summy Skim pe jos, cele două fete în sanie. Ar fi fost cu neputinţă să nu admiri priveliştile sălbatice şi măreţe pe care le dezvăluia fiecare cotitură a defileului, desişurile de pini şi de mesteceni acoperiţi de chiciură

ce se întindeau spre culmi, torentele pe care gerul nu izbutise să le înghețe și care izbucneau tumultuos pînă în fundul prăpăstiilor, atît de adînci încît nu le vedeai fundul.

Sheep Camp se afla la o depărtare de numai patru leghe. Nu-ți trebuiau mai mult de cîteva ceasuri ca să le străbați, deși trecătoarea se desfășura în pante foarte abrupte și atelajele se opreau la tot pasul. Cu mare greu izbuteau conducătorii lor să le urnească din loc.

În timp ce mergeau, Ben Raddle și Summy Skim discutau cu Cercetașul. La o întrebare de-a lor, acesta răspunse:

— Nădăjduiesc să ajungem la Sheep Camp către orele cinci sau șase. Vom rămîne pînă dimineață.

— Există acolo vreun han unde ar putea să se odihnească puțin tovarășele noastre de drum? întrebă Summy Skim.

— Desigur, răspunse Bill Stell, Sheep Camp este un loc de popas pentru emigranți.

— Dar este sigur că vom găsi locuri?

— Mă cam îndoiesc, afirmă Cercetașul. Dealtfel, hanurile astea nu sînt prea plăcute. Cred că ar fi mai bine să ne întindem corturile și să înnoptăm în ele.

— Domnilor, spuse Edith care auzise această discuție, nu vreau să aveți supărări din pricina noastră.

— Supărări! răspunse Summy Skim. Cu ce ne-ați putea supăra? N-avem cu noi două corturi? Unul va fi al dumneavoastră. Noi ne vom adăposti în celălalt.

— Și cu cele două sobițe care vor arde pînă-n zori, adăugă Bill Stell, nu trebuie să ne temem de ger, oricît ar fi de aspru.

— Atunci e bine, încuviință Jane, luînd la rîndul ei cuvîntul. Dar să fie înțeles de la început că nu trebuie să ne menajați. Doar nu sîntem musafiri. Sîntem asociați și, ca atare, nu ni se cuvine nici mai multă, nici mai puțină atenție decît celorlalți. De va trebui să călătorim și noaptea, o vom face. Vrem să fim tratate ca niște bărbați, și orice încercare de cavalerism față de noi o vom socoti drept insultă.

— Liniștiți-vă, declară Summy Skim rîzînd, și fiți încredințată că nu vă vom scuti nici de neplăceri, nici de oboseală. La nevoie, vom inventa ceva!

Caravana ajunse la Sheep Camp pe la orele șase. La sosire, animalele erau extenuate. Se grăbiră să le scoată hamurile și oamenii lui Bill Stell se ocupară de hrana lor.

Cercetașul avusese dreptate, afirmînd că hanurile din satul acesta erau lipsite de orice confort. Dealtfel, erau și arhipline. Bill Stell porunci să fie întinse cele două corturi la adăpostul copacilor, puțin în afara satului, ca să nu fie tulburați de zgomotul asurzitor al mulțimii.

Din această clipă, Edith şi Jane îşi asumară iniţiativa. Prin grija lor, cît ai clipi din ochi, păturile şi pieile de pe sănii fură transformate în culcuşuri destul de moi, iar sobiţele porniră să duduie în chip foarte plăcut. Chiar dacă se mulţumiră cu friptură rece, băuturile calde, ceaiul şi cafeaua nu le lipsiră. Apoi bărbaţii îşi aprinseră pipele şi seara se prelungi tihnită, în ciuda termometrului care scăzuse afară la 17° sub zero.

Cîte chinuri trebuie că îndurau sutele de emigranţi ce nu-şi putuseră găsi adăpost la Sheep Camp! Cîte femei, copii, sleiţi de oboseală încă de la începutul călătoriei, nu-i vor mai apuca sfîrşitul!

Cercetaşul stabili plecarea pentru a doua zi în zori, socotind s-o ia înaintea mulţimii prin trecătoarea Chilkoot. Vremea se menţinea friguroasă şi uscată, dar, chiar de-ar fi fost să coboare şi mai mult termometrul, era de o sută de ori de preferat rafalelor de vînt, vîrtejurilor de zăpadă, viscolelor puternice, atît de temute în regiunile înalte din America de Nord.

Cortul Janei şi al Edithei era strîns cînd cei doi veri ieşiră dintr-al lor. Se pregăti îndată cafeaua, pe care o băură fierbinte, apoi dispăru şi cel de al doilea cort. Cîteva minute mai tîrziu, fără ca bărbaţii din caravană să fi contribuit cu ceva, toate lucrurile erau încărcate pe sănii, bine rînduite, în aşa fel încît fiecare obiect să ocupe cît mai puţin loc şi să poată fi scos cu uşurinţă, fără a le răscoli pe celelalte. Ben Raddle, Summy Skim, pînă şi Bill Stell erau de-a dreptul uimiţi de asemenea îndemînare. Primul, văzînd metoda desăvîrşită a «asociaţelor», începea chiar să-şi spună că învoiala pe care o semnase din generozitate s-ar putea transforma, la urma urmelor, într-o excelentă afacere.

Cît despre Summy Skim, acesta admira încîntat mişcările tinerelor lui tovarăşe, pe care le urma pas cu pas, cu mîinile goale, oferindu-le stăruitor, dar mereu cu întîrziere, ajutorul lui, pe care ele îl refuzau rîzînd.

Nici în ziua aceea n-aveau să înainteze mai repede decît în ajun. Peretele devenea tot mai abrupt pe măsură ce înaintau spre vîrful masivului. Catîrii abia izbuteau să tragă săniile pe un teren neregulat, bolovănos, plin de făgaşuri, pe care dezgheţul l-ar fi făcut cu neputinţă de parcurs.

Mereu acelaşi furnicar de oameni, aceeaşi zarvă, aceleaşi piedici care fac trecerea prin pasul Chilkoot atît de anevoioasă. Mereu opriri nedorite, îndelungi uneori, cînd vreo încîlceală de sănii şi atelaje se ivea de-a curmezişul drumului. În repetate rînduri, Cercetaşul şi oamenii săi trebuiră să dea o mînă de ajutor ca să-şi croiască loc de trecere.

Pe marginea potecii, cadavrele de catîri se înşirau din ce în ce mai numeroase, pe măsură ce urcau mai sus. Unele după altele, bietele animale cădeau răpuse de frig, de oboseală şi de foame, iar cîinii înhămaţi la sănii, cu toate împotrivirile conducătorilor, se năpusteau asupra acestei hrane neaşteptate şi se încăierau urlînd pentru ultimele rămăşiţe.

Dar un spectacol şi mai trist, destul de des întîlnit, îl oferea trupul vreunui emigrant mort de frig şi oboseală, părăsit la poalele unui copac sau în fundul prăpăstiilor. O crăpătură a stratului de zăpadă, din care ieşea la iveală un picior, o mînă sau o bucată de îmbrăcăminte, era singura urmă care arăta locul unui mormînt trecător, pe care prima adiere a primăverii îl va dezgoli. La început, fără să vrei, privirile îţi erau atrase de aceste imagini sinistre, apoi, încetul cu încetul, obişnuinţa îşi făcea efectul şi treceai pe lîngă ele mult mai indiferent.

Uneori întîlneai familii întregi, bărbaţi, femei, copii, neputincioşi să meargă mai departe, care zăceau pe pămîntul îngheţat fără ca nimeni să le întindă o mînă. Neobosite, Edith şi Jane, împreună cu tovarăşii lor, se străduiau să-i ajute pe aceşti nenorociţi, să-i readucă la viaţă cu puţin rachiu. Dar ce puteau face ei pentru mulţimea de dezmoşteniţi ai soartei?

Curînd trebuiau să-i lase în plata Domnului şi să continue obositorul urcuş al acestei poteci a morţii.

Din cinci în cinci minute erau siliţi să se oprească, fie pentru a le da catîrilor răgaz să răsufle, fie datorită înghesuielii. Pe alocuri, la cotituri bruşte, defileul devenea atît de îngust încît materialele purtate de unii dintre emigranţi n-aveau loc să treacă. Părţile principale ale ambarcaţiunilor demontabile depăşeau lăţimea potecii. De aici necesitatea de a le descărca de pe sănii şi de a le trage una cîte una cu ajutorul animalelor de povară. Tot de aici şi o mare pierdere de timp pentru celelalte atelaje.

Prin alte locuri panta era atît de abruptă încît unghiul de înclinaţie depăşea patruzeci şi cinci de grade. Atunci, deşi potcovite anume pentru gheaţă, animalele se împotriveau sau încercau să apuce pe altă cale. Nu le puteai face să atace urcuşul decît îndemnîndu-le cu strigăte şi lovituri de bici, iar colţurile potcoavelor lăsau pe zăpadă urme adînci pătate de picături de sînge.

Seara, pe la cinci, Cercetaşul opri caravana. Rupţi de oboseală, catîrii nu mai puteau înainta nici un pas, deşi povara lor era mult mai uşoară decît a altora. Pe partea dreaptă a trecătorii se afla o vîlcea împădurită de copaci răşinoşi. Sub frunzişul lor, corturile vor fi la adăpost de vijelia care era de temut, datorită creşterii temperaturii.

Bill Stell cunoştea locul acesta, în care înnoptase de mai multe ori.Tabăra fu aşezată după indicaţiile date de el.

— Ţi-e teamă de vînt? îl întrebă Ben Raddle.

— Da, la noapte va fi vreme proastă şi nici o măsură de prevedere nu-i de prisos împotriva furtunilor de zăpadă care se prăvălesc aici ca într-o pîlnie.

— Noi vom fi totuşi la adăpost în această vîlcea, observă Summy Skim.

— De asta am şi ales-o, răspunse Bill Stell.

Experienţa Cercetaşului nu-l înşelase. Furtuna, care se dezlănţui pe la şapte seara şi dură pînă dimineaţa la cinci, a fost îngrozitoare. Era însoţită de vîrtejuri de zăpadă care nu ţi-ar fi îngăduit să vezi nici la doi metri. Cu mare greutate izbutiră să menţină sobiţele aprinse, căci furia vîntului întorcea fumul înăuntru, şi nu era deloc uşor să te duci după lemne pe o asemenea vreme. Corturile n-au avut nimic de suferit şi aceasta numai datorită lui Summy Skim şi Ben Raddle. Cei doi veri şi-au petrecut o bună parte din noapte pe afară, supraveghindu-le, de teamă că vîntul l-ar putea smulge pe cel sub care se adăposteau fetele.

Aşa s-a întîmplat însă cu cea mai mare parte din corturile înălţate în afara vîlcelei. Abia cînd se lumină de ziuă îşi dădură seama de însemnătatea distrugerilor pricinuite de furtună. Vedeai animale de povară, cu piedicile rupte, împrăştiate în toate direcţiile, sănii răsturnate, unele pînă în fundul prăpăstiilor de la marginea drumului, în care mugeau torentele, familii întregi plîngînd, cerînd în zadar un ajutor ce nu stătea în puterea nimănui să li-l dea; era un adevărat dezastru.

— Bieţii oameni!... Bieţii oameni!... şopteau fetele. Ce-o să se întîmple oare cu ei?

— Asta nu e treaba noastră, rosti Cercetaşul pe un ton morocănos, ascunzîndu-şi mila neputincioasă sub o asprime de suprafaţă. Şi pentru că tot nu-i putem ajuta cu nimic, e mai bine să pornim cît mai degrabă.

Fără să mai întîrzie, dădu semnalul de plecare şi caravana atacă din nou urcuşul.

Spre ziuă, furtuna se potolise. Vîntul sufla dinspre nord-est şi termometrul scăzuse brusc la 12° sub zero, aşa cum se întîmplă în regiunile acestea înalte. Stratul gros de zăpadă care acoperea pămîntul se întărise ca piatra. Dincolo de povîrnişuri, pădurea făcuse loc unor nesfîrşite întinderi albe, a căror strălucire te orbea. Călătorii care nu aveau la ei ochelari cu lentile albastre erau nevoiţi să-şi mînjească pleoapele şi genele cu negreală de cărbune.

Urmînd sfatul Cercetaşului, Ben Raddle şi Summy Skim luară această măsură de prevedere; dar n-a fost chip să le convingă pe Jane şi Edith să facă la fel.

— Cum o să mai descoperiţi dumneavoastră pepitele, domnişoară Jane, dacă o să faceţi o oftalmie de toată frumuseţea? stărui zadarnic Ben Raddle.

— Iar dumneavoastră, domnişoară Edith, cum o să mai puteţi îngriji de bolnavi? adăugă Summy Skim. Ascultaţi-l pe Bill, de hatîrul nostru, domnişoară, Sînt încredinţat că ni se va întîmpla ceva rău în ţinutul ăsta de iad şi că va veni o zi în care vom avea nevoie de dumneavoastră ca infirmieră, la spitalul din Dawson.

Zadarnică osteneală! Cele două fete au găsit cu cale că e mai bine să-şi vîre în întregime capul sub glugi, renunţînd la simţul vederii, decît să se mînjească astfel. Iată o dovadă în plus, dacă mai e nevoie, că nici la cele mai emancipate femei eterna cochetărie nu-şi pierde niciodată drepturile.

În seara de 29 aprilie, caravana se opri pe vîrful muntelui Chilkoot şi Cercetaşul hotărî să înnopteze acolo. A doua zi vor lua măsurile necesare pentru a coborî versantul de nord.

În locul acela, în întregime descoperit şi expus asprimii gerului, era o înghesuială de nedescris. Peste trei mii de emigranţi se adunaseră pe culme. Acolo îşi organizau ei «tainițele», în care îşi adăposteau o parte din materiale. Într-adevăr, coborîrea fiind deosebit de anevoioasă şi ţinînd seama de primejdia unor accidente, nu se puteau transporta odată încărcături prea mari. Astfel, toţi aceşti «iluminaţi», cărora mirajul aurului le insufla o energie, o stăruinţă supranaturală, după ce coborau la poalele muntelui cu o primă povară, urcau din nou în vîrf de unde o luau pe a doua, apoi coborau şi urcau din nou de vreo cincisprezece-douăzeci de ori, dacă era nevoie, zile nesfîrşite la rînd. În asemenea împrejurări, cîinii pot aduce nemăsurate servicii, fie că sînt înhămaţi la sănii, fie că trag după ei nişte simple piei de bou, care alunecă mai lesne pe zăpada bătătorită a povîrnişului.

Înfruntînd vîntul de nord care, biciuind din plin acest versant al Chilkoot-ului, avea să le înzecească suferinţele la coborîre, cei mai mulţi dintre emigranţi poposiseră pe culmea dinspre miazănoapte a trecătorii.

Din acest punct, nenorociţii vedeau sau credeau că văd cîmpiile din Klondike aşternîndu-se în faţa lor. Aveau la picioare ţinutul acela de basm pe care imaginaţia lor înfierbîntată îl transforma într-o uriaşă cîmpie de aur, unde încolţea pentru ei, numai pentru ei, o bogăţie nemărginită, o putere supraomenească! Şi tot sufletul lor se îndrepta spre Nordul misterios, cu toată ardoarea dorinţei lor, cu toată puterea

visului lor minunat, din care cei mai mulţi vor fi smulşi printr-o înspăimîntătoare trezire la realitate!

Bill Stell şi caravana sa n-aveau de ce să-şi prelungească şederea pe culme. Aceşti privilegiaţi nu trebuiau să-şi facă «tainiţe» şi nu erau siliţi să urce din nou povîrnişul, odată ajunşi la poalele lui. După ce vor fi pus piciorul în cîmpie, le mai rămîneau de străbătut doar cîteva leghe pînă la ţărmul lacului Lindeman.

Tabăra fu aşezată ca de obicei. Dar ultima noapte a fost şi cea mai grea. Temperatura a crescut dintr-o dată şi vîntul s-a pornit să şuiere din răsputeri. De data aceasta, nemaifiind adăpostite de vreo vîlcea, corturile au fost smulse de mai multe ori din ţăruşi de rafalele de vînt, astfel că, în cele din urmă, au trebuit să le strîngă pentru a nu fi luate de vîrtejurile de zăpadă. Nu le rămăsese altceva de făcut decît să se înfofolească bine în pături şi să aştepte răbdători ivirea zorilor.

«Într-adevăr, gîndi Summy Skim, e nevoie de toată filozofia filozofilor antici şi moderni ca să accepţi grozăviile unei astfel de călătorii, mai ales cînd nimeni nu te sileşte s-o faci!»

În puţinele clipe de linişte, izbucneau strigăte de durere sau de spaimă, blesteme înverşunate. La gemetele răniţilor, pe care vîntul îi rostogolea pe suprafaţa pămîntului, se adăugau lătrăturile, nechezaturile, mugetele animalelor ce rătăceau înspăimîntate pe întinderea platoului.

Se iviră, în sfîrşit, zorii zilei de 30 aprilie. Bill Stell dădu semnalul de pornire. În locul catîrilor fură înhămaţi cîinii la săniile în care, dealtfel, nu se urcă nici un călător, şi coborîşul începu.

Mulţumită prevederii şi experienţei Cercetaşului, acesta se efectuă, dacă nu fără oboseală, cel puţin fără accidente, şi cele două sănii ajunseră cu bine în cîmpie, la ieşirea din trecătoarea Chilkoot. Vremea se îmbunătăţea. Vîntul, mai puţin rece, bătea către răsărit şi termometrul începuse să urce. Din fericire se menţinea totuşi sub zero grade, căci dezgheţul ar fi făcut drumul şi mai anevoios.

La poalele muntelui numeroşi emigranţi se strînseseră laolaltă, aşteptînd să le sosească materialele. Locul era mai larg şi înghesuiala mai puţin supărătoare decît sus, pe platou. Jur împrejur se întindeau păduri în care corturile puteau fi aşezate în deplină siguranţă.

Caravana îşi petrecu noaptea acolo. A doua zi ea porni din nou, pe un drum destul de uşor, şi ajunse către prînz la capătul de sud al lacului Lindeman.

VIII

SPRE NORD

După-amiaza acelei zile au hărăzit-o odihnei. Dealtfel, mai erau de făcut şi unele pregătiri în vederea navigaţiei peste lacuri, de care Cercetaşul se ocupa fără întîrziere. Atît pentru ei cît şi pentru tovarăşele lor de drum, Summy Skim şi Ben Raddle aveau toate motivele să se felicite că-l angajaseră pe omul acesta prevăzător şi destoinic.

Materialul lui Bill Stell era depozitat la marginea lacului Lindeman, într-un loc de popas pe care se şi înghesuiseră mii de călători. Acolo, la poalele unei coline, îşi avea el adăpostul principal. Aşezarea cuprindea o căsuţă din bîrne, împărţită în mai multe încăperi bine închise, la care se adăugau hangarele pentru sănii şi alte vehicule de transport. În spate se aflau, staule şi cuşti pentru animalele de tracţiune.

Încă de pe atunci pasul Chilkoot începea să fie mai umblat decît pasul White, cu toate că acesta din urmă ducea direct la lacul Bennet, scutindu-i pe călători de traversarea lacului Lindeman. Pe lacul Lindeman, însă, fie că era îngheţat, fie că apele lui fuseseră eliberate de sloiuri, transportul oamenilor şi al materialelor lor se făcea în condiţii mai bune decît prin întinsele cîmpii şi masivele muntoase care despart pasul White de sudul lacului Bennet.

Aşadar, locul de popas al Cercetaşului căpăta o importanţă din ce în ce mai mare, aducîndu-i cîştiguri mai sigure decît exploatarea zăcămintelor din Klondike.

Dealtfel, Bill Stell nu era singurul care se îndeletnicea cu această bănoasă ocupaţie. Nu-i lipsea concurenţa nici la staţiunea de la lacul Lindeman, nici la cea de la lacul Benet. S-ar putea spune că aceşti organizatori, de origină canadiană sau americană, erau insuficienţi pentru miile de emigranţi ce se revărsau acum, la sfîrşitul iernii.

E foarte adevărat că un mare număr dintre emigranţi nu recurg nici la serviciile Cercetaşului, nici ale altora ca el, din motive de economie. Dar aceia sînt nevoiţi să care cu săniile de la Skagway ambarcaţiuni demontabile din lemn sau tablă, şi am văzut cîte necazuri au de întîmpinat pentru a străbate masivul Chilkoot cu acest material greoi. Nici prin pasul White condiţiile nu sînt mai bune, şi, atît pe un drum cît şi pe celălalt, o mare parte din material se pierde.

Mai sînt unii care, fie pentru a scăpa de greutatea transportului, fie pentru a cheltui mai puţin cu ambarcaţiunile, preferă să le comande la faţa locului sau să le construiască ei înşişi. Într-o regiune atît de împădurită, nu se poate vorbi de lipsa de materie primă, şi, încă de

pe acum, în jurul staţiunii de la lacul Lindeman există cîteva şantiere şi joagăre în funcţiune.

La sosirea caravanei, Bill Stell fu întîmpinat de oamenii săi, pe care-i folosea ca piloţi pentru a conduce bărcile de pe un lac pe altul, pînă la Yukon. Te puteai încrede în priceperea lor; erau buni cunoscători ai acestei navigaţii anevoioase.

Temperatura fiind destul de scăzută, Summy Skim, Ben Raddle şi însoţitoarele lor au fost bucuroşi să se adăpostească în casa Cercetaşului, care le-a pus la dispoziţie cele mai bune camere. După puţină vreme, se aflau adunaţi cu toţii în încăperea comună, unde domnea o căldură plăcută.

— Of! suspină Summy Skim, aşezîndu-se. Ce-a fost greu, a trecut!

— Deh, deh! glăsui Bill Stell. Ca oboseală, poate că da... Şi totuşi, avem încă multe leghe de străbătut pînă să ajungem în Klondike.

— Ştiu, dragă Bill, răspunse Summy Skim, dar îmi închipui că această a doua parte a călătoriei nu va mai fi atît de primejdioasă şi de obositoare.

— În privinţa asta greşiţi, domnule Skim, adăugă Cercetaşul.

— Totuşi, nu ne rămîne decît să ne lăsăm în voia curenţilor de pe lacuri, rîuri şi fluvii.

— Aşa s-ar fi întîmplat dacă am fi scăpat de iarnă. Din nefericire încă nu a început dezgheţul. Cînd se va produce acesta, ambarcaţia noastră va pluti printre sloiuri şi nu o dată vom fi siliţi să tîrîm barca pe uscat; ceea ce nu-i deloc uşor...

— Hotărît lucru, strigă Summy Skim, sînt încă multe de făcut pentru ca turismul să devină mai lesnicios în ţinutul ăsta nesuferit!

— Poţi fi sigur că se vor face, afirmă Ben Raddle, întrucît e vorba să se construiască aici o linie de cale ferată. Două mii de oameni vor fi folosiţi la această lucrare de către inginerul Hawkins.

— Bine!... Bine! făcu Summy Skim. Nădăjduiesc să ne întoarcem mai înainte. Aşadar, să nu ne bizuim pe această cale ferată ipotetică şi să stabilim, dacă sînteţi de acord, itinerarul pe care trebuie să-l urmăm în condiţiile actuale.

Socotind propunerea înţeleaptă, Cercetaşul întinse o hartă destul de rudimentară a regiunii.

— Mai întîi, iată lacul Lindeman care se întinde la poalele muntelui Chilkoot şi pe care va trebui să-l străbatem în toată lungimea lui.

— Durează mult traversarea? întrebă Summy Skim.

— Nu, răspunse Cercetaşul, dacă suprafaţa este îngheţată peste tot, sau dacă gheaţa s-a topit în întregime.

— Şi după aceea? întrebă Ben Raddle.

— După aceea va trebui să cărăm barca şi bagajele pe uscat vreo

jumătate de leghe, pentru a ajunge la staţiunea de la lacul Bennet. Mai departe, durata drumului depinde de temperatură, care, după cum aţi văzut şi dumneavoastră, poate varia foarte mult de la o zi la alta.

— Într-adevăr, recunoscu Ben Raddle, nişte diferenţe între douăzeci şi douăzeci şi cinci de grade, după cum suflă vîntul, dinspre nord sau dinspre sud.

— În concluzie, adăugă Bill Stell, avem nevoie fie de un dezgheţ total care să ne îngăduie navigaţia, fie de un ger uscat care să întărească zăpada, astfel încît barca să alunece pe ea ca o sanie.

— În sfîrşit, zise Summy Skim, iată-ne, să zicem, ajunşi la lacul Bennet...

— Acesta se întinde pe o lungime de douăsprezece leghe, explică Cercetaşul. Dar nu trebuie să socotim mai puţin de trei zile pentru a-l străbate, ţinînd seama şi de popasurile necesare.

— După ce trecem de el, va trebui să cărăm iar barca pe uscat? întrebă Summy Skim privind harta.

— Nu, pentru că vom pluti pe rîul Caribou, lung doar de o leghe, care face legătura dintre lacul Bennet şi lacul Marsh, de mărime aproape egală cu el. Părăsind acest lac, trebuie să urmărim, pe o lungime de vreo zece leghe, meandrele unui rîu, pe parcursul căruia vom întîlni pragurile de la White Horses, foarte greu şi uneori foarte primejdioase de trecut. Vom ajunge apoi la confluenţa cu rîul Tahkeena, la capătul lacului Labarge. În această parte a drumului se pot ivi cele mai mari întîrzieri, acolo unde va trebui să străbatem pragurile White Horses. Mi s-a întîmplat să rămîn o săptămînă întreagă în amonte de lacul Labarge.

— Şi lacul acesta e navigabil? întrebă Ben Raddle.

— În întregime, de-a lungul celor treisprezece leghe ale sale, răspunse Bill Stell.

— În concluzie, în afara cîtorva porţiuni de drum, cînd vom merge pe uscat, ambarcaţiunea noastră ne va duce pînă la Dawson City? întrebă Ben Raddle.

— Direct, domnule Raddle, îi răspunse Bill, şi, orice s-ar spune, călătoria pe apă e mult mai uşoară.

— Ce distanţă desparte lacul Labarge de Klondike, atît pe rîul Lewis cît şi pe Yukon? întrebă Ben Raddle.

— Cam vreo sută cincizeci de leghe, ţinînd seama şi de ocolişuri.

— Văd că n-am ajuns încă, declară Summy Skim.

— De bună seamă, răspunse Cercetaşul. După ce vom fi ajuns la rîul Lewis, la marginea de nord a lacului Labarge, ne vom afla abia la jumătatea drumului.

— Ei bine! Ţinînd seama de drumul lung care ne mai aşteaptă, eu zic să ne refacem puterile şi, de vreme ce avem prilejul să petrecem o noapte în bune condiţiuni aici, la staţiunea lacului Lindeman, haideţi la culcare, spuse în încheiere Summy Skim.

Într-adevăr, pentru cei doi veri a fost una dintre cele mai liniştite nopţi de la plecarea din Vancouver. Sobele burduşite cu lemne răspîndeau o căldură foarte plăcută în căsuţa bine adăpostită şi bine închisă.

A doua zi, pe 1 mai, la ora nouă s-a dat semnalul de pornire. Cei mai mulţi dintre oamenii care-l însoţiseră pe Cercetaş de la plecare, din Skagway, aveau să-l urmeze pînă în Klondike. Serviciile lor vor fi foarte folositoare cînd vor trebui să împingă pe uscat barca transformată în sanie, pînă ce vor ajunge să plutească pe lacuri ori să coboare pe cursul rîului Lewis şi al Yukonului. Cît despre cîini, ei aparţineau rasei locale. Aceste animale, obişnuite cu poverile, au labele lipsite de păr, ceea ce le îngăduie să alerge prin zăpadă fără a se împiedica. Dar, cu toate că erau obişnuite să tragă la sănii, tot sălbatice rămăseseră. De fapt, păreau că sînt la fel cu lupii şi vulpile. În orice caz, nu cu mîngîieri şi zaharicale izbuteau conducătorii lor să se facă ascultaţi.

Printre angajaţii lui Bill Stell se afla acum un cîrmaci, căruia îi era rezervată sarcina de a conduce ambarcaţiunea prin lacurile navigabile. Acesta era un indian din Klondike, pe nume Neluto, de nouă ani în slujba Cercetaşului. Foarte priceput în meseria lui, Neluto cunoştea greutăţile de tot felul pe care le prilejuieşte traversarea lacurilor, a pragurilor şi a rîurilor, şi te puteai încrede în iscusinţa lui. Înainte de a intra în slujba Cercetaşului, fusese salariatul Companiei golfului Hudson şi vreme îndelungată îi călăuzise pe vînătorii de blănuri prin aceste ţinuturi nesfîrşite. Cunoştea foarte bine regiunea pe care o străbătuse în lung şi-n lat, chiar şi dincolo de Dawson City, pînă la marginea cercului polar.

Neluto ştia destul de bine limba engleză pentru a înţelege şi a se putea face înţeles. Dealtfel, în afara lucrurilor legate de meseria lui, nu vorbea deloc şi, cum se zice, trebuia să-i scoţi vorba din gură cu cleştele. Totuşi, acestui om obişnuit cu clima din Klondike i se puteau cere lămuriri foarte preţioase. De aceea Ben Raddle socoti că e bine să-l întrebe ce părere avea despre starea vremii şi dacă lacurile se vor dezgheţa curînd.

Neluto declară că, după părerea lui, nu erau motive să se prevadă topirea zăpezii, nici dezgheţul sloiurilor decît peste vreo cincisprezece zile, doar dacă nu s-o petrece cumva o schimbare bruscă a stării atmosferice, fenomen des întîlnit la această altitudine ridicată.

Ben Raddle nu pricepu mare lucru din aceste lămuriri confuze. În orice caz, trebui să renunțe la ideea de a afla mai mult de la un om care era hotărît să nu se compromită.

Dacă viitorul rămînea nesigur, cel puțin prezentul nu le îngăduia nici o îndoială. Pe suprafața lacului Lindeman nu vor naviga, ci vor înainta cu săniile. Jane și Edith își vor găsi totuși loc în barca ce va aluneca pe una din laturi și pe care bărbații o vor urma umblînd pe jos.

Vremea era liniștită, vîntul aspru din ajun se domolise și tindea să se abată către sud. Totuși, gerul puternic — douăzeci de grade sub zero — era foarte potrivit pentru mers, pe care vîrtejurile de zăpadă l-ar fi îngreunat mult.

Pe la unsprezece străbătuseră lacul Lindeman și le-a trebuit mai mult de un ceas ca să parcurgă cei doi kilometri care-i mai despărțeau de lacul Bennet, astfel că, la ora prînzului, Cercetașul și caravana lui poposeau la stațiunea ce se afla la marginea de miazăzi a lacului.

În această stațiune înghesuiala era la fel de mare ca și la Sheep Camp, din trecătoarea Chilkoot. Mii de emigranți se așezaseră acolo, așteptînd un prilej să-și poată continua drumul. Peste tot se ridicaseră corturi, care nu vor întîrzia să fie înlocuite prin colibe și case, dacă exodul spre Klondike va mai continua cîțiva ani.

Chiar de pe acum, în acest germene de sat, care poate va deveni tîrg sau oraș, se găseau hanuri care s-ar putea transforma în hoteluri, joagăre și șantiere de construcții navale, împrăștiate pe malurile lacului, fără să mai vorbim de un post de poliție, ale cărei îndatoriri nu erau lipsite de primejdii printre aventurierii ce mișunau în voie prin toată regiunea.

Indianul Neluto nu greșise deloc răspunzînd în doi peri cînd fusese întrebat despre starea vremii. La începutul după-amiezii se produse o schimbare bruscă a condițiunilor atmosferice.

Vîntul se îndreptă direct către sud și termometrul urcă la 0 grade centigrade. Erau niște simptome asupra cărora nu te puteai înșela. Se putea trage concluzia că anotimpul rece lua sfîrșit, că dezghețul va elibera în curînd suprafața apelor curgătoare și a lacurilor.

Încă de pe acum, lacul Bennet era parțial degajat de sloiuri.

Printre *icefields*, sau cîmpuri de gheață șerpuiau trecători prin care se putea strecura o ambarcație, cu condiția să-și prelungească drumul.

Către sfîrșitul zilei, temperatura urcă și mai mult, dezghețul se înteți, cîteva sloiuri începură să se desprindă de maluri și să se îndepărteze către nord. Așadar, dacă peste noapte nu se va lăsa din nou gerul, vor ajunge la capătul de miazănoapte a lacului, fără greutate.

Termometrul nu coborî nici în timpul nopții și, la ivirea zorilor, pe 2 mai, Bill Stell constată că navigația se va desfășura în condiții destul de bune. Dacă va continua să adie vîntul dinspre sud, vor putea folosi vela din spate.

Dis-de-dimineață, cînd voise să încarce în barcă bagajele și proviziile de alimente, Cercetașul constatase că treaba era gata făcută. Edith și Jane își luaseră încă din ajun această sarcină. Sub îndrumarea lor, totul fusese orînduit mai bine decît s-ar fi așteptat. Folosiseră pînă și ultimul colțișor, astfel că toate baloturile, de la cel mai mare pînă la cel mai mic, se aliniau într-o ordine desăvîrșită, plăcute la vedere, ușor de scos.

Întîlnindu-se pe mal cu cei doi veri, le împărtăși și lor uimirea pe care o simțise.

— Într-adevăr, spuse Ben Raddle, amîndouă sînt uluitoare. Energia, permanenta bună dispoziție a domnișoarei Jane, neînduplecata și blînda fermitate a domnișoarei Edith sînt de-a dreptul surprinzătoare și încep să capăt convingerea că am făcut o bună afacere cu ele.

— Ce afacere? întrebă Bill Stell.

— N-ai să-nțelegi... Dar spune-mi, Cercetașule, continuă Ben Raddle, cum ți se pare vremea? S-a sfîrșit oare cu iarna?

— N-aș vrea să mă pronunț definitiv, răspunse Cercetașul. Mi se pare totuși că lacurile și rîurile nu vor întîrzia să se dezgheațe. Dealtfel, strecurîndu-ne prin locurile eliberate de sloiuri, chiar dacă vom fi nevoiți să ne prelungim drumul, barca noastră...

— Nu va fi silită să-și părăsească drumul ei firesc, și asta-i foarte bine, completă Summy Skim.

— Neluto ce zice despre asta? întrebă Ben Raddle.

— Neluto zice, declară cu hotărîre indianul, că nu trebuie să ne temem că se va opri dezghețul, dacă termometrul nu coboară.

— Foarte bine! încuviință Ben Raddle rîzînd. Tu nu riști niciodată să te compromiți, băiete... Dar sloiurile în derivă nu sînt primejdioase?

— Ah! Barca e solidă, afirmă Bill Stell. A făcut pînă acum dovada, navigînd de multe ori pe vremea dezghețului.

Ben se întoarse către indian.

— Ce zici, Neluto, stărui el, n-ai vrea să-mi spui mai limpede care e părerea ta?

— Au trecut două zile de cînd s-au pus în mișcare primele sloiuri, dovadă că partea de sus a lacului trebuie să fie eliberată, răspunse pilotul.

— Ah! Ah! exclamă Ben pe un ton satisfăcător. Iată în sfîrșit o părere. Dar despre vînt ce crezi, pilotule?

— S-a pornit cu două ore înaintea zorilor și ne este favorabil.

— Asta-i adevărat, pilotule; dar va continua să bată?

Neluto se întoarse şi privi către sud orizontul închis de masivul Chilkoot. Pe coasta muntelui abia se zărea o ceaţă uşoară. După ce întinse mîna într-acolo, pilotul răspunse:

— Cred că vîntul va ţine pînă deseară, domnule...

— E-n regulă!

— ...Numai să nu se schimbe de-acum încolo, completă Neluto, foarte serios.

— Îţi mulţumesc, pilotule, zise Ben îmbufnat. Iată-mă pe deplin lămurit.

Ambarcaţiunea Cercetaşului era un fel de şalupă, sau mai degrabă o barcă lungă de treizeci şi cinci de picioare. În spate se afla o tendă sub care se puteau adăposti două-trei persoane, ziua sau noaptea, în timpul viscolelor sau al rafalelor de ploaie. Această ambarcaţiune cu fundul turtit avea o lăţime de şase picioare, ceea ce îi îngăduia să poarte o velă cu suprafaţa mare. Croită ca vela foc a şalupelor de pescuit, pînza era legată în capătul din faţă şi se căţăra pînă în vîrful unui catarg subţire, înalt de cincisprezece picioare. În caz de furtună, era lesne să eliberezi acest catarg din călcîiul său şi să-l culci pe bănci.

După o astfel de ambarcaţiune cu greu te-ai fi putut ţine. Dar, cu vîntul pieziş, înainta şi mai uşor. Cînd sinuozităţile trecerilor printre cîmpurile de gheaţă îl sileau pe cîrmaci să ia vîntul în faţă, se strîngea pînza şi se trecea la vîsle, care, mînuite de braţele puternice ale celor patru vîslaşi canadieni, îngăduiau să se atingă o viteză mai potrivită.

Suprafaţa lacului Bennet nu e prea mare. El nu poate fi comparat cu întinsele mări interioare din nordul Americii, bîntuite de furtuni. Nu încape îndoială că pentru o asemenea traversare proviziile luate de Cercetaş erau suficiente: carne conservată, pesmeţi, ceai, cafea, un butoiaş cu rachiu, plus o rezervă de cărbuni pentru plită. Dealtfel, se bizuiau pe pescuit, apele acestea fiind foarte bogate în peşte, precum şi pe vînat — potîrnichi şi găinuşele sălbatice care trăiesc pe malurile lacului.

Cu pilotul Neluto la cîrmă, cu Jane şi Edith în spatele pînzei de cort sub care se adăpostiseră, cu Summy Skim şi Ben Raddle stînd lîngă Bill Stell, cu cei patru oameni aşezaţi în faţă, ca să înlăture cu nişte prăjini lungi sloiurile de gheaţă, barca se desprinse de mal pe la ora opt.

Navigaţia devenise destul de anevoioasă printre numeroasele ambarcaţiuni ce pluteau pe trecerile dintre gheţuri. Vrînd să profite de dezgheţ şi de vîntul favorabil, cîteva sute de bărci părăsiseră staţiunea de la lacul Bennet. Nu era chip să eviţi ciocnirile în mijlocul unei ase-

menea flotile. Şi să te ţii atunci ce strigăte, ce înjurături, ce ameninţări izbucneau din toate părţile, fără să mai vorbim de lovituri!

În timpul după-amiezii se încrucişară cu o barcă a poliţiei. Cei aflaţi în ea aveau adesea prilejul să intre în acţiune.

Şeful echipei de poliţişti îl cunoştea pe Cercetaş şi-i strigă din mers:

— Salutare, Cercetaşule!... Mereu ne sosesc emigranţi din Skagway spre Klondike...

— Da, răspunse canadianul, şi chiar mai mulţi decît ar trebui...

— Şi mai mulţi decît se vor întoarce...

— Asta aşa e! Cam la ce cifră se ridică numărul celor ce au traversat lacul Bennet?

— La aproape cincisprezece mii.

— Şi încă nu s-a sfîrşit!

— Nici pe departe.

— N-aţi auzit dacă în aval a început dezgheţul?

— Aşa se spune. O să puteţi ajunge la Yukon pe apă.

— Da, numai să nu vină iar gerul.

— Să sperăm că nu.

— Aşa să fie... Mulţumesc.

— Drum bun!

În lipsa vîntului, înaintarea bărcii a avut de suferit. După două nopţi de stat pe loc, au ajuns la celălalt capăt al lacului Bennet abia în după-amiaza zilei de 4 mai.

Acolo se desprinde din lac un rîu mic, mai degrabă un canal, canalul Caribou, care, la mai puţin de o leghe, se varsă în lacul Tagish.

Avînd în vedere că plecarea urma să aibă loc a doua zi, după o noapte de odihnă, Summy Skim găsi cu cale să folosească ultimele ceasuri ale zilei ducîndu-se să vîneze prin cîmpiile din apropiere. De îndată ce-şi exprimă această intenţie, spre marea lui bucurie, Jane Edgerton se arătă dispusă să-l însoţească.

Dorinţa ei n-a părut nimănui nepotrivită. Fata asta era bine înarmată pentru viaţă. Summy Skim era un vînător iscusit, dar nici ea nu se arătă mai puţin îndemînatică, astfel că se întoarseră curînd cu produsul comun al expediţiei lor, trei perechi de potîrnichi şi patru găinuşe sălbatice, cu pene de culoare verde-deschis. Între timp, Edith pregătise pe malul rîului un foc din vreascuri, astfel că vînatul, fript deasupra unei flăcări vioaie, fu declarat excelent.

Lacul Tagish, cu o lungime de şapte leghe şi jumătate, este legat de lacul Marsh printr-o deschidere îngustă care, la data de 6 mai, cînd caravana ajunsese acolo, era astupată de sloiuri pe o distanţă de o jumătate de leghe. Au fost deci siliţi să tragă pe uscat barca, închiriind o pereche de catîri. Navigaţia fu reluată pe 7 mai.

Pentru a străbate lacul Marsh, le trebuiau patruzeci şi opt de ore, deşi lungimea lui nu depăşeşte şapte, pînă la opt leghe. Vîntul sufla dinspre nord şi,doar cu vîslele, nu se putea conta pe o înaintare rapidă. Din fericire, flotila de bărci părea mai puţin înghesuită decît pe lacul Bennet, numeroase ambarcaţiuni fiind lăsate în urmă, şi pe 8 mai, înainte de apusul soarelui, se pregătiră să înnopteze la capătul lacului.

— Cercetaşule, dacă nu mă înşel, nu mai avem de trecut decît un singur lac, ultimul din regiune, spuse Ben Raddle, după masa de seară.

— Da, domnule Raddle, răspunse Bill Stell, lacul Labarge. Dar mai întîi va trebui să plutim pe rîul Lewis, şi acolo vom întîmpina cele mai mari greutăţi ale călătoriei. Va trebui să trecem pragurile de la White Horses, unde au pierit multe ambarcaţiuni cu oameni şi bagaje.

Aceste cataracte reprezintă de fapt cea mai serioasă primejdie pentru navigaţia dintre Skagway şi Dawson City. Ele se întind pe trei kilometri şi jumătate din cei optzeci şi cinci care despart lacul Marsh de lacul Labarge. Pe această porţiune scurtă, diferenţa de nivel nu e mai mică de treizeci şi două de picioare, iar cursul rîului este plin de recife, astfel că ambarcaţiunile sînt în mare primejdie de a se sfărîma de ele.

— N-am putea merge pe lîngă mal? întrebă Summy Skim.

— Nu e cu putinţă, răspunse Cercetaşul. Dar se construieşte o linie electrificată pe care se vor transporta bărcile, cu încărcătură cu tot, în aval de cataracte.

— Dacă acest drum se construieşte, înseamnă că el nu e încă terminat, nu-i aşa, Cercetaşule?

— Aşa e, domnule, cu toate că sute de muncitori lucrează la construcţie.

— Atunci n-avem de ce să ne mai ocupăm de el. O să vezi tu, Bill, că n-o să fie gata nici la întoarcerea noastră.

— Numai să nu rămîneţi în Klondike mai mult decît v-aţi propus, răspunse Bill Stell. Ştii precis cînd pleci în Klondike, dar nu ştii niciodată cînd te întorci de acolo...

— Nici măcar dacă te mai întorci vreodată! încuviinţă Summy Skim cu convingere.

A doua zi după-amiază, pe 9 mai, barca ajunse la cataracte. Nu era singura amabarcaţiune care se aventura în această trecere primejdioasă. Alte bărci veneau în urmă, şi cîte dintre cele ce se grăbeau astfel în amonte vor mai ajunge oare în aval!...

E lesne de înţeles că piloţii care cîrmuiesc bărcile prin cataractele White Horses cer simbrie foarte mare. Aceşti trei kilometri le aduc o

sută cincizeci de franci pentru fiecare călătorie. Aşa stînd lucrurile, ei nu se simt deloc îndemnaţi să-şi schimbe bănoasa lor meserie pentru cea de căutător de aur.

Prin locul acela, viteza curentului era de cinci leghe pe oră. Le-ar fi trebuit deci un timp foarte scurt ca să parcurgă cei trei kilometri ai cataractelor, de n-ar fi fost siliţi să ocolească numeroasele stînci de bazalt, împrăştiate între cele două maluri, ori să se ferească din calea sloiurilor de gheaţă, obstacole plutitoare a căror izbitură ar fi zdrobit şi cea mai solidă ambarcaţiune. Toate acestea măresc simţitor durata drumului.

În repetate rînduri, barca trebui să-şi schimbe brusc direcţia cu ajutorul vîslelor, ca să evite ciocnirea fie cu o altă barcă, fie cu un sloi de gheaţă, şi iscusinţa pilotului îi scoase de multe ori din impas. Ultima treaptă a acestor cataracte este cea mai primejdioasă şi aici se întîmplă cele mai multe catastrofe. Trebuie să te ţii bine de marginea bărcii pentru a nu fi azvîrlit peste bord. Dar Neluto avea ochiul ager, mîna sigură, un sînge rece de nezdruncinat, şi dacă n-a izbutit să se ferească de cîteva trombe de apă, pe care o aruncară repede în rîu, în cele din urmă, partea aceea, atît de temută, fu depăşită fără nici o stricăciune.

— De acum, ce-a fost greu a trecut, nu-i aşa, Bill? întrebă Summy Skim.

— Fără-ndoială, răspunse Ben Raddle.

— Într-adevăr, domnilor, întări Cercetaşul. Nu ne mai rămîne decît să traversăm lacul Labarge, apoi să parcurgem rîul Lewis, pe o distanţă de vreo sută şaizeci de leghe....

— O sută şaizeci de leghe! repetă Summy Skim rîzînd. S-ar putea spune că am şi ajuns.

Sfătuindu-se cu Neluto, Bill Stell hotărî să facă un popas de douăzeci şi patru de ore la staţiunea de la lacul Labarge, unde ajunseră în seara de 10 mai. Vîntul sufla puternic dinspre nord. Chiar cu ajutorul vîslelor, barca ar fi izbutit cu greu să iasă în larg, şi pilotul nu era prea încîntat să încerce traversarea în asemenea condiţii, temîndu-se că o scădere de temperatură ar putea determina formarea sloiurilor şi acestea ar ţintui caravana în mijlocul lacului îngheţat.

Staţiunea de la lacul Labarge, înfiinţată după modelul şi pentru acelaşi scop ca şi cele de pe lacurile Lindeman şi Bennet, cuprindea vreo sută de case şi colibe. Într-una din aceste case, împodobită cu numele de «hotel», călătorii noştri avură norocul să găsească nişte camere libere.

Lacul Labarge, lung de aproape cincizeci de kilometri, este alcătuit din două părţi care se împreună chiar la locul de unde izvoreşte rîul Lewis.

Desprinsă de ţărm în dimineaţa zilei de 12 mai, ambarcaţiunii i-au trebuit treizeci şi şase de ore ca să străbată prima parte a lacului. Abia în după-amiaza de 13 mai, pe la ceasurile cinci, după ce înfruntaseră nenumărate rafale, Cercetaşul şi tovarăşii săi ajunseră la rîul Lewis, care coteşte către nord-est îndreptîndu-se spre fortul Selkirk. Chiar a doua zi, barca începu să plutească pe acest rîu, aflat în plin dezgheţ.

Pe la ceasurile cinci, Cercetaşul dădu ordin să se acosteze pe malul drept, unde aveau să rămînă peste noapte. Jane şi Summy coborîră pe ţărm. Se auziră curînd focuri de armă şi cîteva perechi de raţe şi de găinuşe sălbatice îngăduiră să se economisească conservele la masa de seară.

Dealtfel, şi celelalte ambarcaţiuni ce coborau pe rîul Lewis socotiseră potrivit să înnopteze acolo, astfel că pe maluri se vedeau licărind mai multe focuri de tabără.

Începînd din ziua aceea, problema dezgheţului părea în întregime rezolvată. Sub influenţa vîntului de sud, termometrul se menţinea la cinci–şase grade peste zero. Formarea sloiurilor pe rîu nu mai era deci posibilă.

În timpul nopţii nu era de temut vreun atac din partea fiarelor. Prin împrejurimile rîului Lewis nu se arătaseră urşi, spre marele regret al lui Summy Skim, care pierdea astfel ocazia de a doborî unul din aceste grozave plantigrade. În schimb, trebuiau să se apere împotriva miliardelor de musculiţe şi abia izbuteau să se ferească de înţepăturile lor, pe cît de dureroase pe atît de enervante, alimentînd focurile toată noaptea.

După ce au coborît rîul Lewis, pe o distanţă de cincizeci de kilometri, în după-amiaza zilei de 15 mai Cercetaşul şi tovarăşii săi de drum trecură pe lîngă confluenţa cu rîul Hootalinqua, apoi, a doua zi, pe lîngă cea cu rîul Big Salmon, doi afluenţi ai rîului Lewis. Avură prilejul să observe cum îşi schimbă rîul coloarea lui albastră atunci cînd îşi împreunează apele cu cele ale afluenţilor. A doua zi, barca trecu pe lîngă gurile rîului Walsh, în prezent părăsit de prospectori, urmă apoi Cassiarul, un banc de nisip ieşit la suprafaţă din apele secate, de unde prospectorii adunaseră într-o lună aur în valoare de treizeci de mii de franci.

Călătoria continuă pe o vreme foarte schimbătoare. Barca înainta cînd cu ajutorul vîslelor, cînd cu pînzele întinse, iar prin locurile înguste şi întortocheate remorcată cu frînghii.

La 25 mai, cea mai mare parte din cursul rîului Lewis, care în curînd avea să poarte numele Yukon, fusese străbătută în condiţii favorabile, astfel că Cercetaşul hotărî să se oprească la Turenne, loc de popas

așezat pe o faleză smălțată în acest anotimp de primele flori: anemone, brînduşe şi ienuperi parfumați. Numeroşi emigranți îşi ridicaseră acolo corturile. Barca avea nevoie de unele reparații şi rămaseră pe loc douăzeci şi patru de ore, astfel că Summy Skim avu prilejul să-si exercite sportul lui preferat.

În următoarele două zile, datorită unui curent cu o viteză de patru noduri pe oră, barca înaintă destul de repede. În după-amiaza de 28 mai, după ce depăşise labirintul insulelor Myersall, se apropie de malul stîng şi acostă în fața fortului Selkirk.

Fortul acesta, construit în 1848 pentru a-i adăposti pe agenții golfului Hudson, distrus în 1852 de indieni, în prezent nu-i decît un bazar destul de bine aprovizionat. Înconjurat de colibe şi de corturile emigranților, el dirijează navigația pe marele rîu care, începînd de acolo, poartă numele de Yukon, fiind îmbogățit cu apele rîului Pelly, principalul său afluent de pe malul drept.

La prețuri, ce-i drept, cam piperate, Cercetaşul găsi la fortul Selkirk tot ce-i trebuia şi, după douăzeci şi patru de ore de odihnă, în dimineața de 30 mai, barca se lăsă din nou în voia curentului. Trecură, fără să se oprească, prin dreptul confluenței cu rîul Stewart, care începea să-i atragă pe căutătorii de aur. Încă de pe acum, pe tot parcursul lui de trei sute de kilometri mişunau căutători de aur. Barca făcu apoi un popas de o jumătate de zi la Ogilvie, pe malul drept al Yukonului.

În aval, fluviul se lățea din ce în ce mai mult, astfel că ambarcațiunile puteau circula mai uşor printre numeroasele sloiuri în derivă spre nord.

După ce lăsară în urmă gurile lui Indian River şi ale lui Sixty Miles Creek, care se deschideau față în față la o distanță de patruzeci şi opt de kilometri de Dawson City, Cercetaşul şi însoțitorii săi intrară, în sfîrşit, în capitala ținutului Klondike, în după-amiaza de 3 iunie.

Chiar în clipa cînd coborau din barcă, Jane se apropie de Ben Raddle şi-i întinse o foaie ruptă dintr-un carnețel, pe care scrisese cîteva cuvinte.

— Îngăduiți-mi, domnule Raddle, să vă dau chitanța, spuse ea.

Ben luă hîrtia şi citi:

Primit din partea domnului Ben Raddle o călătorie confortabilă de la Skagway la Dawson, potrivit clauzelor prevăzute în contractul nostru. Drept care îi înmînez prezenta chitanță.

Urma semnătura.

— E în regulă, zise Ben calm, vîrînd în buzunar hîrtia,cu un aer cît se poate de serios.

— Îngăduiți-mi totodată, domnilor, zise Jane, adresîndu-se acum celor doi veri, să adaug la chitanță mulțumirile Edithei şi ale mele

pentru modul prietenesc în care v-aţi purtat faţă de noi, pentru care vă vom fi recunoscătoare.

Fără să mai adauge o vorbă, Jane îi strînse mîna lui Ben Raddle. Dar cînd veni rîndul lui Summy Skim, acesta, fără să-şi ascundă emoţia, reţinu mînuţa ce i se oferise..

— Staţi puţin!... Staţi puţin... domnişoară Jane, zise Summy zăpăcit, vreţi să ne părăsiţi cu adevărat?

— Vă mai îndoiţi? întrebă Jane umită. Nu ne-am înţeles astfel de la început?

— Desigur, da... încuviinţă Summy. Îmi închipui cel puţin că ne vom mai întîlni, nu-i aşa?

— Nădăjduiesc, domnule Skim, dar asta nu depinde de mine. De-acum încolo totul depinde de mersul prospecţiunilor.

— Prospecţiuni!.... strigă Summy. Zău, domnişoară Jane, tot nu v-a ieşit din cap gîndul acesta nesăbuit!

Cu o mişcare bruscă, Jane îşi smulse mîna dintr-a lui.

— Nu văd nimic nesăbuit în planurile mele, domnule Skim, zise ea pe un ton înţepat. Ar trebui să vă închipuiţi că n-am făcut drumul pînă la Dawson ca să-mi schimb dintr-o dată planurile, ca o sfîrleză care se răsuceşte după bătaia vîntului.... Cu atît mai mult cu cît mi-am luat nişte obligaţii pe care înţeleg să le respect, adăugă ea întorcîndu-se spre Ben Raddle.

Să fi fost Summy Skim mai sensibil din fire? Ceea ce este sigur, e că în clipa aceea se simţea tare nefericit, fără să-şi dea seama de ce.

— Evident!... Evident!... bîlbîi el fără convingere, în vreme ce fetele se îndreptau cu paşi hotărîţi spre spitalul din Dawson.

IX

KLONDIKE

Această parte a Americii de Nord, care se numeşte Alaska, este o regiune întinsă, scăldată de apele celor două oceane, Pacific şi Oceanul Îngheţat de Nord. Se apreciază că acest teritoriu se întinde pe o suprafaţă de o mie cinci sute de kilometri pătraţi, pe care împăratul rus, din simpatie pentru Statele Unite, sau, după cum se zice, din antipatie pentru Marea Britanie, a cedat-o Americii, care făcu în ziua aceea încă un pas spre realizarea doctrinei lui Monroe: «Toată America, americanilor».

În afara zăcămintelor aurifere pe care le cuprinde, s-ar mai putea trage oare vreun folos din acest ținut scăldat de Yukon, jumătate canadian, jumătate alaskian, din care o parte este situată dincolo de cercul polar și al cărui pămînt nu poate fi în nici un fel cultivat? Nu prea e de crezut.

Totuși să nu uităm că Alaska, inclusiv insulele Baranof, Amiralității, Prince de Galles, care țin de ea, precum și arhipelagul Aleutinelor, are un litoral pe care s-au dezvoltat multe porturi unde pot acosta vapoarele, începînd de la Sitka, capitala statului Alaska, pînă la Saint-Michel, așezat la gurile Yukonului, unul dintre cele mai mari fluvii din lume.

Meridianul o sută patruzeci și unu a fost arbitrar ales drept linie de demarcație între Alaska și Canada. În ceea ce privește granița de sud, care deviază și se încovoaie în așa fel încît să cuprindă și insulele de pe lîngă țărm, aceasta probabil că nu este suficient de bine precizată.

Aruncîndu-ți privirea pe o hartă a Alaskăi, constați că pămîntul ei e neted pe cea mai mare întindere. Abia spre sud solul începe să se înalțe. Acolo începe lanțul muntos care se prelungește străbătînd Columbia și California, sub numele de Cascade Ranger.

Ceea ce te izbește în mod deosebit este cursul Yukonului. După ce a scăldat Canada, îndreptîndu-se spre nord, după ce a acoperit-o cu uriașa lui rețea de afluenți, mărețul fluviu pătrunde în Alaska, descrie o curbă pînă la Fort Yukon, apoi, coborînd din nou spre sud-vest, merge să se verse în marea Behring, la Saint-Michel.

Yukonul este mai mare decît însuși Mississippi, părintele apelor. Debitul său nu e mai mic de douăzeci și trei de mii de metri cubi pe secundă, iar cursul lui se întinde pe două mii două sute nouăzeci kilometri, străbătînd un bazin a cărui suprafață este de două ori mai mare decît suprafața Franței.

Dacă teritoriile pe care le parcurge nu pot fi cultivate, în schimb aria forestieră este foarte întinsă. Aici se găsesc îndeosebi codrii nepătrunși de cedri galbeni, din care s-ar putea aproviziona întreaga lume dacă pădurile mai accesibile ar fi secătuite. În ceea ce privește fauna, ea este reprezentată mai ales prin ursul negru, elanul, karibu-ul american, berbecul de munte, capra sălbatică, cu părul lung și alb, apoi o bogată colecție de vînat cu pene — găinușe sălbatice, becaține, sturzi, potîrnichea zăpezilor, rațe, ce se înmulțesc cu miliardele.

Apele care scaldă imensul perimetru al coastelor nu sînt mai puțin bogate în mamifere marine și pești de toate speciile. Printre ei există unul, denumit harlatan, asupra căruia merită să ne oprim puțin. Peștele acesta e atît de îmbibat de ulei încît, fără nici o pregătire prealabilă, îi poți da foc pentru a ilumina, așa cum ai face cu o torță.

De aici i se trage şi numele de *Candle Fish*, pe care i l-au dat americanii.

Descoperit de către ruşi în 1730, explorat în 1741, pe vremea cînd populaţia lui, în general de origine indiană, nu depăşea în total treizeci şi trei de mii de locuitori, ţinutul acesta e invadat în prezent[1] de o mulţime de emigranţi şi de prospectori, pe care zăcămintele aurifere îi atrag de cîţiva ani în Klondike.

Despre zăcămintele acestea arctice s-a vorbit pentru prima oară în anul 1864. Pe vremea aceea, reverendul Mac Donald găsise aur, să-l aduni cu lopata, într-un pîrîu aproape de Fort Yukon.

În 1882, o echipă de foşti prospectori din California, printre ei aflîndu-se şi fraţii Boswell, se încumetă să străbată trecătoarea Chilkoot şi începu să exploateze noile terenuri aurifere.

În 1885 căutătorii de aur de pe Lewis-Yukon semnalară zăcămintele de pe Forty Miles Creek, puţin mai în aval de viitorul oraş Dawson, aproape chiar pe locul ce avea să-l ocupe mai tîrziu *claim*-ul 129 al lui Josias Lacoste. După doi ani, în momentul în care guvernul canadian proceda la delimitarea provinciei, ei izbutiseră să extragă aur în valoare de şase sute de mii de franci.

În 1892, Compania North American Trading and Transportation, din Cicago, întemeiază tîrguşorul Cudahy, la confluenţa dintre Forty Miles Creek şi Yukon. Cam în aceeaşi vreme, în timp ce supravegheau lucrările, treisprezece agenţi de poliţie, patru subofiţeri şi trei ofiţeri au adunăt nu mai puţin de un milion cinci sute de mii de franci din *claim*-urile de pe Sixty Milles Creek, situat puţin în amonte de Dawson City.

Semnalul fusese dat; prospectorii vor alerga acum din toate părţile. În 1895, o mie de canadieni, majoritatea de origine franceză, traversează muntele Chilkoot.

Răsunătoarea veste se răspîndeşte însă în 1896. Tocmai se descoperise un curs de apă de o nemăsurată bogăţie. Această apă era Eldorado, un afluent al Bonanzei, la rîndul său afluent al rîului Klondike, el însuşi afluent al Yukonului. Mulţimea căutătorilor de aur începe să dea buzna. La Dawson City, loturile care se vindeau cu douăzeci şi cinci de franci ajunseră în curînd la preţul de o sută cincizeci de mii.

Regiunea care poartă numele de Klondike este de fapt doar un district al Canadei. Meridianul o sută patruzeci şi unu, care trasează linia de demarcaţie dintre Alaska, devenită americană, şi posesiunile Marii Britanii, constituie totodată şi graniţa occidentală a acestui district.

Graniţa de nord o alcătuieşte Klondike River, un afluent al Yuko-

1 Acţiunea romanului se petrece la sfîrşitul secolului trecut.

nului, cu care își are confluența chiar în Dawson City, pe care-l desparte în două părți inegale.

La est se învecinează cu acea parte a Dominionului unde își fac apariția primele ramificații ale Munților Stîncoși, străbătută de la sud la nord de fluviul Mackenzie.

Centrul districtului este presărat cu coline, dintre care cea mai înaltă, denumită Domul, a fost descoperită în iunie 1897. Acestea sînt singurele forme de relief ale unei suprafețe, în general netedă, pe care se desfășoară rețeaua hidrografică legată de bazinul Yukonului. Cei mai mulți afluenți ai acestuia poartă cu ei grăunțe de aur, iar pe malurile lor se află în prezent sute de *claim*-uri în exploatare. Dar cel mai bogat pămînt aurifer este cel scăldat de Bonanza, izvorîtă din colinele Cormack, și de numeroșii ei afluenți: Eldorado, Queen, Bulder, American, Pure Gold, Cripple, Tail etc.

Astfel se explică de ce, pe un teritoriu brăzdat de pîrîuri și rîuri eliberați de ghețuri vreme de trei-patru luni pe an, pe aceste zăcăminte atît de numeroase și relativ ușor de exploatat, prospectorii se reped cu grămada; înțelegem de ce numărul lor crește de la an la an, în ciuda oboselii, suferințelor și dezamăgirilor întîmplate pe drum.

Cu cîțiva ani în urmă, pe locul în care Klondike River se varsă în Yukon nu exista decît o mlaștină, adesea acoperită prin umflarea apelor după dezgheț. Această tristă pustietate era însuflețită doar de cîteva colibe, asemănătoare izbelor rusești, în care își duceau traiul mizer niște familii de indigeni.

Într-o bună zi, un canadian, pe nume Leduc, întemeie la confluența celor două ape orașul Dawson, care încă din 1898 număra mai bine de optsprezece mii de locuitori.

La început Dawson City a fost împărțit de fondatorul său în loturi pentru care acesta nu cerea mai mult de douăzeci și cinci de franci, dar care în prezent își găsesc cumpărători la prețuri variind între cincizeci de mii și două sute de mii de franci. Dacă zăcămintele din Klondike nu sînt condamnate să secătuiască prea repede, dacă se vor mai descoperi și alte terenuri aurifere în bazinul marelui fluviu, s-ar putea întîmpla ca Dawson City să devină o metropolă tot atît de impunătoare cum este Vancouver în Canada sau Sacramento în California americană.

În primele sale zile de existență, noul oraș a fost amenințat să dispară inundat de apă, asemeni mlaștinei pe care fusese clădit. Au trebuit să se construiască diguri puternice pentru a-l feri de această primejdie, care, dealtfel, nu-l amenință decît puține zile din an.

Într-adevăr, dacă în perioada în care ghețurile Yukonului se topesc creșterea apelor este atît de abundentă încît ar putea pricinui mari

ravagii, în timpul verii, dimpotrivă, nivelul apelor scade într-atît. încît poţi trece prin albia lui Klondike River cu piciorul.

Ben Raddle cunoştea în amănunt povestea acestui district Luase informaţii despre toate descoperirile făcute în ultimii ani. Ştia care fusese creşterea constantă a randamentului terenurilor şi ce întorsături fericite ale norocului se produseseră acolo. El afirma că nu venise în Klondike decît pentru a-şi lua în stăpînire *claim*-ul de pe Forty Miles Creek, pentru a-şi da seama de valoarea lui şi pentru a-l vinde la un preţ cît mai bun. Fiindcă spunea aşa, trebuia să-l crezi. Dar Summy Skim simţea că, pe măsură ce se apropiau de regiunea auriferă, creştea şi interesul vărului său pentru problemele legate de prospectare şi se temea din ce în ce mai mult ca nu cumva să prindă rădăcini în acest ţinut al aurului şi al suferinţei.

Pe atunci, districtul cuprindea nu mai puţin de opt mii de *claim*-uri, numerotate de la vărsarea afluenţilor şi subafluenţilor Yukonului pînă la izvorul acestora. *Claim*-urile aveau o suprafaţă de cinci sute de picioare, sau de două sute cincizeci, potrivit modificărilor aduse de legea din 1896.

Preferinţele prospectorilor şi ale companiilor se îndreptau către zăcămintele Bonanzei, ale afluenţilor săi şi ale colinelor de pe malul stîng al lui Klondike River.

Din acest sol privilegiat, Georgy Mac Cormack a vîndut mai multe *claim*-uri de douăzeci şi patru de picioare lungime pe paisprezece lăţime, din care s-au extras pepite în valoare de opt mii de dolari, adică patruzeci de mii de franci, în mai puţin de trei luni.

Bogăţia zăcămintelor de pe Eldorado este într-atît de mare, încît, după statisticile din Ogilvie, fiecare sită valorează în medie între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de franci. Şi dacă, după cum se pare, filonul are o lăţime de treizeci de picioare, o lungime de cinci sute şi o grosime de cinci picioare, se poate trage concluzia că el va produce pînă la douăzeci de milioane de franci. Astfel, încă de pe atunci, societăţile şi companiile căutau pe toate căile să achiziţioneze cît mai multe *claim*-uri, oferind care mai de care preţuri mai ridicate.

Era într-adevăr păcat — cel puţin aşa trebuie să-şi fi spus Ben Raddle, pentru că Summy Skim nici nu se gîndea la asta — că moştenirea pe care le-o lăsase unchiul Josias nu era unul din *claim*-urile de pe Bonanza, în loc să fie situată pe Forty Miles Creek, de cealaltă parte a Yukonului. Fie că ar fi exploatat-o ei înşişi, fie că ar fi vîndut-o, oricum cîştigul ar fi fost mult mai mare. Dacă moştenitorilor li s-ar fi oferit un preţ mai ridicat, poate că aceştia nici n-ar fi pornit la drum spre Klondike; Summy Skim s-ar fi aflat acum în vacanţă. la ferma sa din Green Valley, în loc să se împotmolească pe străzile

acestei capitale, al cărei noroi cuprinde, poate, bucățele din prețiosul metal.

Mai rămîneau, ce-i drept, propunerile făcute de Trading and Transportation Company, dacă nu cumva, neprimind răspuns, acestea și-or fi pierdut valabilitatea.

La urma urmelor, Ben Raddle venise să vadă cum stau lucrurile, și va vedea. Cu toate că numărul 129 nu produsese niciodată pepite de trei mii de franci — cea mai mare găsită în Klondike atingea această valoare — probabil că nu era nici secătuit, de vreme ce se prezentaseră cumpărători. Companiile americane sau engleze nu tratau asemenea afaceri cu ochii închiși. În cel mai rău caz, cei doi veri puteau nădăjdui să-și acopere măcar cheltuielile făcute cu drumul.

Dealtfel, Ben Raddle auzise că se și vorbea despre noi descoperiri. Îi împuiase urechile lui Summy despre rîul Hunter, un afluent al lui Klondike River, ce-și poartă apele printre munți înalți de cincizeci de picioare, bogat în zăcăminte al căror aur este mai curat decît cel din Eldorado; despre Gold Bottom, unde, după rapoartele din Ogilvie, ar exista un filon de cuarț aurifer, producînd pînă la o mie de dolari pe tonă; despre sute de alte riuri și mai grozave încă.

— Înțelegi, Summy, încheia Ben Raddle, dacă așteptările noastre vor fi înșelate, ne vom putea întoarce oricînd în ținutul acesta extraordinar.

Summy se făcea că nu pricepe și revenea mereu la oile lui:

— Toate astea-s bune. Îngăduie-mi totuși, dragă Ben, să te aduc la realitate. E-n regulă cu Bonanza, Eldorado, Bear, Hunter, Gold Bottom. Dar pe noi ne interesează Forty Miles Creek, și despre acest Forty Miles Creek nu pomenește nimeni, de parcă nici n-ar exista.

— Există, fii liniștit, îi răspundea Ben Raddle, fără să-și piardă cumpătul. Te vei putea convinge îndată, la fața locului.

Apoi, întorcîndu-se la ideea lui preferată, continua:

— Cum de nu te impresionează și pe tine acest minunat Klondike? Aici străzile sînt într-adevăr pavate cu aur. Și Klondike nu este singurul teritoriu din împrejurimi brăzdat de filoane aurifere. N-ai decît să-ți arunci ochii pe o hartă și ai să vezi ce multe regiuni bogate în minereu au fost descoperite pînă acum: în Chilkoot, pe care l-am traversat, în munții Cassiar, pretutindeni. Alaska e plină de ele și lanțul lor se prelungește pînă dincolo de cercul polar, pînă la țărmul Oceanului Înghețat de Nord!...

Dar imnul acesta înflăcărat nu izbutea să-i zdruncine seninătatea lui Summy. În zadar încerca Ben Raddle să-i fluture prin fața ochilor toate comorile; acesta se mulțumea să-i răspundă zîmbind:

— Ai dreptate, Ben, ai perfectă dreptate. Bazinul Yukonului este

într-adevăr un ţinut binecuvîntat de zei. În ceea ce mă priveşte, mă gîndesc cu nespusă mulţumire că nu avem decît o mică proprietate... Dacă ar fi fost mai mare, cu siguranţă că ne-ar fi trebuit mai multă vreme să scăpăm de ea.

X

ŞOVĂIELILE UNUI MERIDIAN

— O îngrămădire de colibe, izbe, corturi pe suprafaţa unei mlaştini, un fel de tabără ameninţată mereu de revărsarea Yukonului şi a lui Klondike River, străzi pe cît de strîmbe pe atît de noroioase, băltoace la fiecare pas, nicidecum un oraş, mai degrabă ceva asemănător unei aglomerări de cotețe, potrivite, cel mult, să adăpostească miile de cîini care se aud lătrînd toată noaptea, iată cam ce-ţi închipuiai dumneata, domnule Skim, din auzite, despre Dawson City! Dar cotețele s-au transformat văzînd cu ochii, datorită incendiilor care au curăţat terenul. Astăzi, Dawson este un oraş cu biserici catolice şi protestante, cu bănci şi hoteluri. În curînd va avea două teatre, din care unul va fi o sală de operă cu mai bine de două mii de locuri *et caetera, et caetera...* Şi nici nu-ţi închipui ce se subînţelege prin acest *et caetera!...*

Astfel grăia doctorul Pilcox, un anglo-canadian rotofei, de vreo patruzeci de ani, viguros, energic, descurcăreţ, cu o sănătate de nezdruncinat, un organism de care nu se prinsese nici o boală şi care părea să se bucure de o imunitate de necrezut. Numit cu un an în urmă directorul spitalului din Dawson, el venise să se stabilească în acest oraş, în care avea condiţii favorabile să-şi exercite profesiunea, de vreme ce epidemiile de tot felul parcă îşi dăduseră aici întîlnire, fără să mai vorbim de febra molipsitoare a aurului, împotriva căreia era dealtfel vaccinat cel puţin cît şi Summy Skim.

Doctorul Pilcox era în acelaşi timp internist, chirurg, farmacist, dentist, şi, pentru că se făcuse cunoscut prin priceperea şi interesul manifestat faţă de bolnavi, clientela se îmbulzea în locuinţa lui confortabilă din Front street, una din străzile principale din Dawson City.

Bill Stell îl cunoştea pe doctorul Pilcox şi se folosea de această cunoştinţă pentru a-i recomanda familiile de emigranţi pe care le aducea de la Skagway în Klondike. La numai patruzeci şi opt de ore de la sosirea lor, se grăbi să-i pună în legătură pe Ben Raddle şi Summy

Skim cu această persoană ce se bucura de foarte multă stimă. Exista oare vreun alt locuitor din Klondike mai bine informat de tot ceea ce se petrecea în întregul ţinut?... Şi dacă aveai nevoie de un sfat bun ori de o consultaţie bună şi tratamentul potrivit, cu siguranţă că numai acest om minunat putea să ţi le dea.

Prima întrebare pe care i-a pus-o Summy Skim, a fost în legătură cu drăgălaşele lor tovarăşe de drum. Ce se întîmplase cu ele?... Le-a văzut cumva doctorul Pilcox?...

— Nu mă mai întrebaţi! E nemaipomenită! exclamă doctorul Pilcox pe un ton patetic, vorbind la singular, spre marea îngrijorare a lui Summy. E o perlă fetiţa asta, o adevărată perlă, şi sînt încîntat că am făcut-o să vină pînă aici. Nu-s decît două zile de cînd a pus piciorul în spital şi l-a şi schimbat. Deschizînd azi-dimineaţă un dulap, am fost de-a dreptul uluit de strălucita rînduială pe care am găsit-o şi trebuie să vă mărturisesc că nu eram deloc obişnuit cu aşa ceva. Din curiozitate am mai deschis încă unul, încă trei, încă zece: toate erau la fel. Mai mult chiar: instrumentele mele sînt încîntător de bine lustruite şi aşezate, iar sala de operaţii străluceşte de curăţenie, aşa cum n-a fost niciodată. În sfîrşit, să vezi şi să nu crezi, copila asta şi-a cîştigat în cîteva ceasuri un neasemuit respect din partea întregului personal. Totul merge ca pe roate. Infirmierii şi infirmierele sînt la posturile lor. Paturile, aşternute cu grijă, au un aspect care-ţi încîntă ochiul. Pînă şi bolnavii să mă ierte Dumnezeu dacă nu arată mai sănătoşi!...

Ben Raddle părea foarte bucuros de cele auzite.

— Sînt încîntat, doctore, îi spuse el, de elogiile pe care le aduceţi noii dumneavoastră infirmiere. Asta dovedeşte că nu m-am înşelat în privinţa ei şi, după părerea mea, viitorul vă mai rezervă şi alte surprize plăcute.

Summy Skim părea mai puţin vesel. Chipul lui exprima o adevărată nelinişte.

— Scuzaţi... scuzaţi, doctore!... interveni el. Vorbiţi de una dintre fete... Dar, dacă-mi îngăduiţi, sînt două.

— Da, ai dreptate, recunoscu rîzînd doctorul Pilcox, dar, în afară de faptul că o cunoşteam foarte bine pe cea care mi-a devenit infirmieră, pe cealaltă nu o cunoşteam deloc, şi abia dacă am avut timp s-o zăresc. A venit la spital cu verişoara ei, pentru ca după zece minute să plece şi să nu se mai întoarcă decît la prînz, costumată în prospector, cu tîrnăcopul pe umăr şi pistolul la cingătoare. Cînd am întrebat de ea ieri-dimineaţă, am aflat că aproape imediat a pornit la drum, fără să spună nimănui vreo vorbă. Verişoara ei m-a anunţat că avea intenţia să se apuce de prospectări, ca un bărbat.

— Aşadar, a plecat?... stărui Summy.

— Absolut sigur, afirmă doctorul. În viaţa mea am văzut multe fiinţe ciudate, dar vă mărturisesc sincer că n-am întîlnit nici una de acest calibru! adăugă el.

— Biata fetiţă! şopti Summy. Cum de-aţi lăsat-o să se vîre într-o acţiune atît de primejdioasă?

Dar doctorul nu-l mai asculta pe Summy. Începuse să-i vorbească lui Ben Raddle despre Dawson, şi părea că nu se mai poate opri. Doctorul Pilcox era mîndru de oraşul său şi nu se sfia s-o arate.

— Da, repeta el, într-adevăr, este demn de titlul pe care i l-a dat guvernul Dominionului — de capitală a districtului Klondike.

— O capitală abia în construcţie, doctore, observă Ben Raddle.

— Dacă nu e încă gata, va fi în curînd, de vreme ce numărul locuitorilor săi creşte pe zi ce trece.

— La cît se ridică în prezent? întrebă Ben.

— La aproape douăzeci de mii, domnule.

— Spune mai bine douăzeci de mii de trecători, doctore, nu douăzeci de mii de locuitori. Iarna, Dawson City trebuie să fie pustiu.

— Ba, să avem iertare. Aici, în oraş, sînt stabiliţi douăzeci de mii de locuitori cu familiile lor, şi nici nu le trece prin cap, cum nu-mi trece nici mie, să-l părăsească.

În vreme ce Ben Raddle se folosea de această enciclopedie grăitoare, care era doctorul Pilcox, spre a-şi îmbogăţi cunoştinţele, Summy stătea abătut, fără să scoată o vorbă. Gîndul lui călătorea cu Jane Edgerton. Şi-o închipuia umblînd pe drumul lung şi sălbatic, singură, părăsită, fără altă apărare decît voinţa ei neîmblînzită... Dar, la urma urmelor, ce-l interesa pe el? Zănatica asta n-avea decît să se ducă în calea suferinţei şi a morţii, dacă ţinea neapărat... Scuturînd din umeri, Summy alungă departe de el aceste griji şi interveni în discuţie.

— Şi totuşi, spuse el ca să-l întărîte pe bunul doctor, nu văd în Dawson ceea ce caracterizează de obicei o capitală...

— Ce vorbeşti! strigă doctorul Pilcox înfoindu-se, atitudine care-l făcea să pară şi mai rotofei. Dar aici e reşedinţa comisarului general al teritoriului Yukonului, maiorul James Walch, şi a unei întregi ierarhii de funcţionari, aşa cum n-o să găsiţi în metropolele Columbiei sau ale Dominionului!

— Şi cine sînt aceştia, doctore?

— Un membru al Curţii Supreme, judecătorul Mac Guire; un comisar al aurului, M. Th. Fancett esquire[1]; un comisar al Terito-

---

1 Esquire — cel mai modest rang nobiliar în Anglia; mai frecvent, însoţeşte numele unor persoane care se bucură de prestigiu.

riilor Coroanei, M. Walsh esquire; un consul al Statelor Unite ale Americii, un agent consular al Franței...

— Esquire, încheie glumeț Summy Skim. Într-adevăr, niște persoane tare sus-puse... Dar în privința comerțului?

— Încă de pe acum avem două bănci, răspunse doctorul, The Canadian Bank of Commerce din Toronto, pe care o conduce domnul M.H.I. Wills și The Bank of British North America.

— Sînt suficiente. Dar cu bisericile cum stați?

— Dawson City are trei, domnule Skim, o biserică catolică, una pentru reformați și alta pentru protestanții englezi.

— E foarte bine pentru paza sufletelor! Și dacă se asigură la fel și paza trupului!...

— Există comandantul șef al poliției-călare, căpitanul Stearns, un canadian de origine franceză, și un șef al serviciului poștal, căpitanul Harper, ambii avînd în subordine șaizeci de oameni. Ce părere aveți de asta, domnule Skim?

— Sînt de părere, doctore, răspunse Summy Skim, că această căprărie a poliției este cu totul insuficientă, avînd în vedere numărul și calitatea populației din Dawson.

— Va fi mărită atît cît va fi nevoie, asigură doctorul Pilcox, și guvernul Dominionului nu va precupeți nimic pentru a asigura securitatea locuitorilor din capitala ținutului Klondike.

Trebuia să-l fi auzit pe doctor rostind cuvintele «capitala ținutului Klondike»!

— Totul e cum nu se poate mai bine... adăugă Summy Skim. Dealtfel, nici nu știu de ce vă pun toate întrebările astea. Puținul timp cît voi rămîne aici mă va împiedica, nădăjduiesc, să apreciez cum s-ar cuveni numeroasele calități ale orașului Dawson. Iar dacă aici există și un hotel, n-are rost să pretind mai mult.

Existau cel puțin trei: *Yukon Hotel*, *Klondike Hotel*, *Northern Hotel*, și Summy Skim o știa prea bine, întrucît cei doi veri se instalaseră în ultimul.

Dealtfel, dacă prospectorii vor continua să vină în număr tot atît de mare, cu siguranță că proprietarii acestor hoteluri vor face avere. O cameră costă șapte dolari pe zi, iar mesele cîte trei dolari fiecare; pentru serviciu se plătește zilnic un dolar; prețul unui bărbierit este de un dolar, iar pentru tuns, un dolar și jumătate.

— Din fericire, observă Summy Skim, cu briciul n-am de-a face!... În privința părului, îmi iau angajamentul să-l duc cu mine neatins la Montreal!

Cifrele de mai sus demonstrează cît de costisitor e traiul în Klondike. Cel ce nu se îmbogățește repede, printr-un capriciu al norocului,

este aproape sigur că se va ruina în scurt timp. Acest lucru se poate vedea şi după preţurile mercuriale ale pieţii din Dawson City: un pahar de lapte costă doi franci şi cincizeci, o livră de unt cinci franci, şi trebuie să dispui de doisprezece franci şi cincizeci de centime pentru a cumpăra o duzină de ouă. Livra de sare costă un franc, duzina de lămîi douăzeci şi cinci de franci.

Cît despre băi, se plăteşte cu doisprezece franci şi cincizeci o baie obişnuită, iar preţul unei băi ruseşti se ridică la o sută şaizeci de franci!

Summy Skim declară că e hotărît să se mulţumească cu băile obişnuite.

În vremea aceea, Dawson City se întindea pe doi kilometri de-a lungul malului drept al Yukonului, la o distanţă de o mie două sute de metri de dealurile cele mai apropiate. Suprafaţa sa, de optzeci şi patru de hectare, era împărţită în două cartiere de către Klondike River, care se varsă aici în marele fluviu. Avea şapte bulevarde şi cinci străzi, încrucişîndu-se în unghiuri drepte şi mărginite de trotuare din lemn. Cînd aceste străzi nu erau brăzdate de sănii, în timpul nesfîrşitelor luni de iarnă, ele erau pline de căruţe mari, de trăsuri cu roţi groase ce alergau cu zgomot asurzitor prin mulţimea de cîini.

În jurul Dawsonului se întindeau numeroase grădini de legume în care creşteau napi, varză, lăptuci, păstîrnac, dar în cantităţi insuficiente. De aceea, trebuiau aduse legume din Canada, din Columbia sau din Statele Unite, la preţuri foarte ridicate. În măcelării, carnea era adusă cu vapoarele frigorifice care urcau după dezgheţ Yukonul, de la Saint-Michel pînă la Dawson City. Din prima săptămînă a lui iunie, aceste *yukoners* îşi făceau apariţia în aval, şi cheiurile răsunau de şuierăturile sirenelor lor.

Dar pe timpul iernii, strîns în carapacea lui de gheaţă, Yukonul nu este navigabil, astfel că oraşul Dawson rămîne luni întregi izolat de restul lumii. Atunci trebuie să te mulţumeşti cu conservele, ferecat la tine acasă, întrucît temperatura scăzută face aproape imposibilă ieşirea în aer liber.

Odată cu sosirea primăverii, epidemiile dau iama prin oraş. Scorbutul, meningita, febra tifoidă decimează populaţia slăbită de o izolare îndelungată.

Mai ales în anul acesta, după iarna deosebit de aspră, saloanele spitalului erau arhipline. Personalul abia făcea faţă îndatoririlor, astfel că doctorul Pilcox avea mii de motive să fie mulţumit de ajutorul pe care i-l dădea, într-o situaţie foarte grea, noua şi preţioasa lui recrută.

În ce hal de oboseală îi aduseseră lipsurile şi frigul pe aceşti bieţi oameni, veniţi de la depărtări atît de mari! Numărul deceselor creştea

din zi în zi, iar pe străzi treceau fără-ncetare atelaje de câini, trăgînd dricuri care purtau atîţia nenorociţi la cimitir, unde-i aştepta un mormînt simplu, săpat,pentru bieţii nefericiţi, în plin zăcămînt de aur!

În ciuda acestui trist spectacol, locuitorii din Dawson, sau cel puţin prospectorii în trecere, continuau să se lase în voia unor plăceri deşănţate. Cei care se duceau pentru prima oară la zăcăminte, ori cei ce se întorceau acolo, făceau mult zgomot prin sălile de jocuri sau prin cazinouri, nădăjduind să-şi redobîndească banii cheltuiţi în cîteva luni. Mulţimea se înghesuia prin restaurante şi baruri, în vreme ce epidemiile decimau oraşul. Văzînd cele cîteva sute de beţivi, de cartofori, de aventurieri cu înfăţişarea robustă, nu ţi-ai fi putut închipui că atîţia nenorociţi, familii întregi, bărbaţi, femei, copii, cădeau răpuşi de lipsuri şi de boală.

Toată această lume, lacomă de senzaţii tari, de emoţii zgomotoase, se înghesuia la *Folies-Bergère*, *Monte-Carlo*, *Dominion*, *Eldorado* — ar fi greşit să spunem de seara pînă dimineaţa, mai întîi fiindcă la această epocă a anului, în preajma solstiţiului, aici nu există nici dimineaţă, nici seară, apoi, pentru că asemenea locuri de plăcere nu sînt închise nici o clipă. Acolo se juca fără întrerupere pocher, monte şi ruletă. Acolo, în loc de suverani, dolari sau piaştri se azvîrleau pe masa verde pepite şi praf de aur, în mijlocul vacarmului, al strigătelor, al provocărilor, al loviturilor şi, uneori, al focurilor de revolver. Acolo se petreceau scene de neînchipuit, pe care însăşi poliţia nu le putea stăvili, în care Hunter-ii, Malone-ii şi alţii ca ei deţineau rolurile principale.

În Dawson, restaurantele sînt deschise zi şi noapte. La orice oră poţi mînca pui cu douăzeci de dolari bucata, ananas cu zece dolari, ouă proaspete cu cincisprezece dolari duzina; se fumează ţigări de trei franci şi cincizeci; se bea vin de douăzeci de dolari sticla, whisky, care costă la fel de scump cît o casă la ţară.

De trei-patru ori pe săptămînă, prospectorii de pe *claim*-urile învecinate se întorc aici şi-şi risipesc prin restaurante sau prin casele de jocuri tot ceea ce le-a dăruit mîlul Bonanzei şi al afluenţilor săi.

E un spectacol trist, dezolant, în care ies la iveală cele mai jalnice vicii ale fiinţei omeneşti, astfel că puţinul ce i-a fost dat să-l vadă Summy Skim, încă din primele ceasuri, n-a făcut decît să-i mărească dezgustul pentru această gloată de aventurieri.

Nădăjduia că nu va avea prilejul s-o cunoască îndeaproape şi, fără să piardă vremea, puse totul în mişcare pentru a scurta cît mai mult cu putinţă durata şederii în Klondike.

Chiar din prima zi, după ce luaseră masa la *Northern Hotel*, Summy i se adresă vărului său:

— Să ne ocupăm în primul rînd de afacerea noastră. De vreme ce o companie s-a oferit să cumpere *claim*-ul 129 de pe Forty Miles Creek, să mergem la această companie.

— Cînd vei dori, răspunse Ben Raddle.

Din nefericire, la birourile lui American and Transportation Trading Company li se răspunse că directorul, căpitanul Healey, era plecat într-o excursie prin împrejurimi şi că se va întoarce abia peste cîteva zile. Aşadar, cei doi veri se văzură siliţi să-şi înfrîneze nerăbdarea.

În aşteptare, căutară să capete unele amănunte despre situaţia proprietăţii lor. În această privinţă, Bill Stell era un ghid foarte potrivit.

— Forty Miles Creek e departe de Dawson? îl întrebă Ben Raddle.

— N-am fost niciodată acolo, răspunse Cercetaşul. Dar harta arată că acest rîuleţ se varsă în Yukon la Fort Cudahy, spre nord-vest de Dawson City.

— După numărul pe care-l poartă, presupun că lotul unchiului Josias nu poate fi prea departe, observă Summy Skim.

— În nici un caz mai departe de treizeci de leghe, avînd în vedere că la această distanţă este trasată frontiera dintre Alaska şi Dominion şi că 129 se află pe teritoriul canadian, explică Cercetaşul.

— Vom porni de îndată ce vom fi discutat cu căpitanul Healey, declară Summy.

— Bineînţeles, răspunse vărul său.

Dar zilele se scurgeau fără ca directorul Healey să se arate. Pentru a doua oară, în după-amiaza zilei de 7 iunie, Ben şi Summy părăseau *Northern Hotel* şi se îndreptau spre birourile companiei din Chicago.

Cartierul forfotea de lume. Tocmai sosise un vapor pe Yukon şi din el debarcaseră o mulţime de emigranţi. În aşteptarea ceasului cînd urmau să se răspîndească pe diferiţii afluenţi ai fluviului, unii pentru a-şi exploata propriile zăcăminte, alţii pentru a-şi închiria forţa de muncă la preţuri foarte ridicate, aceştia mişunau prin oraş. Front street, pe care se aflau principalele agenţii, era cea mai aglomerată dintre străzi. Mulţimii de oameni i se adăuga mulţimea de cîini. La fiece pas te izbeai de aceste animale, prea puţin domesticite, ale căror urlete te asurzeau.

— Acest Dawson este mai degrabă oraşul cîinilor, spunea Summy Skim. Primul lui judecător ar trebui să fie un cîine dog, iar numele care i s-ar potrivi mai bine ar fi Dog City.

După multe ciocniri, înghesuieli şi injurii, Ben Raddle şi Summy Skim izbutiră să urce pe Front street pînă la birourile companiei. Căpitanul Healey tot nu se întorsese, astfel că se resemnară să stea

de vorbă cu subdirectorul, domnul William Broll, care se interesă de scopul vizitei lor.

Cei doi veri se recomandară:

— Domnii Summy Skim şi Ben Raddle, din Montreal.

— Sînt încîntat să vă cunosc, domnilor, într-adevăr încîntat! afirmă domnul Broll.

— Nu mai puţin, răspunse Summy Skim, politicos.

— Sînteţi moştenitorii lui Josias Lacoste, proprietarii *claim*-ului 129 de pe Forty Miles Creek? întrebă domnul Broll.

— Exact! încuviinţă Ben Raddle.

— Dacă nu cumva, de cînd am plecat noi la drum, acest blestemat *claim* n-o fi dispărut, adăugă Summy.

— Nu, domnilor, răspunse William Broll. Fiţi siguri că se află şi acum pe locul indicat în cadastru, la frontiera dintre cele două state... sau mai bine zis la frontiera probabilă...

— Probabilă?... De ce probabilă? Ce rost are aici acest neaşteptat adjectiv?

— Domnule, continuă Ben Raddle fără a ţine seama de restricţiile de ordin geografic ale domnului Broll, am fost înştiinţaţi la Montreal că societatea dumneavoastră îşi propune să achiziţioneze *claim*-ul 129 de pe Forty Miles Creek...

— Îşi propunea... aveţi dreptate, domnule Raddle.

— În calitate de moştenitori, noi am venit să ne dăm seama de valoarea acestui *claim* şi dorim să ştim dacă societatea dumneavoastră îşi mai menţine oferta.

— Da şi nu, răspunse domnul William Broll.

— Da şi nu?! exclamă uimit Summy Skim.

— Da şi nu! repetă Ben Raddle. Lămuriţi-ne, domnule.

— Nimic mai simplu, domnilor, răspunse subdirectorul. Da, în cazul în care amplasarea *claim*-ului e stabilită într-un fel, nu, dacă ea e stabilită într-alt fel. În două cuvinte, am să...

Dar, fără să mai aştepte urmarea, Summy Skim exclamă:

— În orice fel ar fi, domnule, faptul e limpede. Unchiul nostru Josias Lacoste este sau nu proprietarul acestui *claim*, iar noi, ca moştenitori de drept, n-am devenit proprietari în locul lui?

În sprijinul acestei afirmaţii, Ben Raddle scoase din portofel actele care confirmau dreptul lor de a intra în posesia *claim*-ului 129 de pe Forty Miles Creek.

— Oh! Titlurile de proprietate sînt în regulă, nu mă îndoiesc cîtuşi de puţin! Alta e problema, domnilor, zise subdirectorul, refuzînd cu un gest să se uite la acte.

— Vreţi să ne lămuriţi? întrebă Summy, pe care atitudinea puţin

răutăcioasă a domnului Broll începea să-l scoată din sărite.

— *Claim*-ul 129, răspunse domnul Broll, se află pe Forty Miles Creek, la un punct al graniței dintre Canada, dominion britanic, și Alaska, aparținînd Statelor Unite...

— Da, însă de partea canadiană, preciză Ben Raddle.

— Depinde, răspunse domnul Broll. *Claim*-ul dumneavoastră este canadian, dacă granița dintre cele două state e corect stabilită în locul în care s-a aflat pînă în prezent. În caz contrar, ea devine americană. Or, avînd în vedere că societatea noastră nu are dreptul să exploateze decît zăcăminte de origine canadiană, nu vă pot da decît un răspuns condiționat.

— După cîte înțeleg, există la ora actuală o contestație în privința frontierei dintre Statele Unite și Marea Britanie?

— Chiar așa, domnilor, explică domnul Broll.

— Știam că se stabilise meridianul o sută patruzeci și unu drept linie de demarcație, zise Ben Raddle.

— Se stabilise, domnilor, și pe bună dreptate.

— Bine, dar nu-mi închipui că meridianul ar putea să-și schimbe locul, nici chiar în Lumea Nouă, interveni Summy Skim. Nu-l văd pe meridianul o sută patruzeci și unu plimbîndu-se de la răsărit la apus, cu bastonul în mînă!

— Se-nțelege, aprobă domnul Broll, înveselit de izbucnirea lui Summy, dar poate că el nu se află chiar acolo unde a fost însemnat. În ultimele două luni s-au ridicat serioase obiecții în această privință, și este posibil ca frontiera să fie mutată puțin mai spre răsărit sau puțin mai spre apus.

— Cu cîte leghe? întrebă Ben Raddle.

— Doar cu cîteva sute de metri.

— Și numai pentru atît se discută! strigă Summy Skim.

— Au dreptate, domnule, răspunse subdirectorul. Ceea ce este american trebuie să le aparțină americanilor, iar ceea ce este canadian să fie al canadienilor.

— Care dintre cele două state a reclamat? întrebă Ben Raddle.

— Amîndouă, răspunse domnul Broll. America revendică spre est o fîșie de pămînt, pe care Dominionul o revendică, la rîndul său, spre vest.

— Ei, domnule! strigă Summy. La urma urmelor, ce ne privește pe noi toată povestea asta?

— Dacă America va avea cîștig de cauză, unele *claim*-uri de pe Forty Miles Creek vor deveni americane, răspunse subdirectorul.

— Și 129 va fi printre acestea?...

— Fără nici o îndoială, de vreme ce el este primul de la frontieră,

răspunse domnul Broll, şi, în asemenea condiţii, societatea noastră îşi va retrage oferta.

De data asta răspunsul era limpede.

— Cel puţin, s-a început această modificare de frontieră? întrebă Ben Raddle.

— Da, domnule, şi lucrările de topografie se desfăşoară cu o deosebită precizie.

Dacă ambele state reclamau cu atîta stăruinţă o fîşie de pămînt destul de îngustă, de-a lungul meridianului o sută patruzeci şi unu, asta însemna că pămîntul în cauză era aurifer. Cine poate şti dacă această lungă fîşie, care pornea de la muntele Elie, la sud, şi se întindea pînă la Oceanul Îngheţat de Nord, nu era străbătută de vreo vînă bogată de aur, din care statul american se va pricepe să tragă foloase tot atît de mari ca şi Dominionul?

— În concluzie, domnule Broll, dacă 129 rămîne la estul frontierei, societatea îşi menţine oferta? întrebă Ben Raddle.

— Cu siguranţă.

— Şi dacă, dimpotrivă, va trece la vest, va trebui să renunţăm de a mai trata cu dumneavoastră?

— Întocmai.

— Foarte bine, declară Summy Skim, în cazul acesta ne vom adresa altcuiva. Dacă *claim*-ul nostru va fi mutat pe pămînt american, vom căpăta pe el dolari în loc de lire sterline, asta-i tot.

Cu aceste cuvinte întrevederea luă sfîrşit, iar cei doi veri se întoarseră la *Northern Hotel*.

Îl găsiră aici pe Cercetaş, pe care-l puseră la curent cu situaţia.

— Oricum, îi sfătui el, cel mai înţelept din partea dumneavoastră, domnilor, ar fi să plecaţi cît mai curînd la Forty Miles Creek.

— Aşa ne-am gîndit şi noi... Chiar mîine vom pleca. Dar dumneata, Bill, ce ai de gînd să faci?

— Eu mă întorc la Skagway, pentru a aduce la Dawson City o altă caravană.

— Şi cît vei lipsi?

— Vreo două luni.

— Ne bizuim pe dumneata pentru întoarcere.

— Se înţelege, domnilor, dar nici dumneavoastră să nu pierdeţi timpul, dacă vreţi să plecaţi din Klondike înainte de sosirea iernii.

— În privinţa asta, las' pe mine, Bill, afirmă Summy Skim cu căldură, deşi, la drept vorbind, începutul n-a fost deloc promiţător!

— Se vor găsi cumpărători mai puţin chiţibuşari, afirmă Ben Raddle. În aşteptarea lor, să ne dăm noi înşine seama cum stau lucrurile...

— Firește! Dar mă gîndesc, interveni Summy, că-l vom reîntîlni acolo pe încîntătorul nostru vecin...

— Pe texanul acela, Hunter, continuă Ben Raddle.

— Și pe domnul Malone. Niște gentlemeni foarte distinși.

— Ziceți mai bine, niște tîlhari buni de spînzurat, domnule Skim, îl corectă Bill Stell. Sînt foarte cunoscuți la Skagway și la Dawson City. Într-adevăr, veți fi vecini, deoarece *claim*-ul 131 este lîngă al dumneavoastră, cu toate că se află de cealaltă parte a actualei frontiere, iar vecinătatea lor n-are de ce să vă bucure.

— Cu atît mai mult cu cît Summy a și avut prilejul să-i dea o lecție unuia dintre acești domni, adăugă Ben Raddle. Asta nu ne va ușura în nici un caz viitoarele relații.

Bill Stell părea îngrijorat.

— Afacerile dumneavoastră nu mă privesc, domnilor, spuse el pe un ton serios. Îngăduiți-mi totuși să vă dau un sfat. Nu vă duceți singuri la *claim*-ul 129. Dacă-l vreți pe Neluto, vi-l pun la dispoziție. Și să nu porniți la drum decît foarte bine înarmați.

— Ce de aventuri! strigă Summy, ridicîndu-și brațele spre cer... Cînd te gîndești că, dacă am fi rămas liniștiți la Montreal, *claim*-ul nostru ar fi acum vîndut, pentru că tîrgul ar fi fost încheiat înaintea acestor neroade contestații de frontieră. Cît despre mine, eu m-aș fi instalat comod la Green Valley!

— Nădăjduiesc că n-ai să începi iar cu văicărelile, protestă Ben Raddle. Doar mi-ai făgăduit, Summy. Dealtfel, dacă ai fi rămas la Montreal, n-ai fi avut prilejul să faci o călătorie atît de interesantă, de pasionantă, de neobișnuită...

— Care mă lasă complet rece, Ben!

— Nu te-ai afla acum la Dawson...

— De care nu doresc decît să mă îndepărtez, Ben!

— Nu le-ai fi venit într-ajutor Janei și Edithei Edgerton.

Summy strînse cu căldură mîna vărului său.

— Vrei să-ți spun ceva, Ben? Ei bine, pe cinstea mea, astea sînt primele cuvinte la locul lor pe care le-ai rostit în ultimele două luni. spuse el, în timp ce chipul i se lumină de un zîmbet.

XI

DE LA DAWSON CITY LA FRONTIERĂ

Bill Stell le dăduse celor doi veri un sfat înțelept îndemnîndu-i să se grăbească. N-aveau nici o zi de pierdut, pentru a-și isprăvi treburile.

Iarna arctică vine repede la aceste latitudini ridicate. Începuse luna iunie şi către sfîrşitul lui august se întîmplă ca sloiurile să umple din nou lacurile şi rîurile, zăpezile şi viscolele să bîntuie pretutindeni. Trei luni, doar atît durează anotimpul călduros în Klondike, iar cei doi veri trebuiau să-şi rezerve şi timpul necesar întoarcerii la Skagway, prin regiunea lacurilor sau, dacă voiau să-şi schimbe itinerarul, pentru coborîrea pe Yukon de la Dawson la Saint-Michel.

Ben Raddle şi Summy Skim îşi terminaseră pregătirile. Nu le lipsea nimic, chiar dacă şederea la *claim*-ul 129 s-ar fi prelungit peste prevederile lor. Pe deasupra, nu se punea problema să-şi facă rost de material pentru prospectări, nici să-l care cu ei, de vreme ce îl aveau acolo pe al lui Josias Lacoste, nici să angajeze muncitori, fiindcă nu intenţionau să exploateze *claim*-ul de pe Forty Miles Creek.

Totuşi, era mai bine să fie însoţiţi de o călăuză care să cunoască ţinutul. Întîlnind la Dawson City un alt pilot de-al său, pentru întoarcerea la lacul Lindeman, Cercetaşul li-l oferise pe Neluto. Ben Raddle acceptă, mulţumindu-i călduros lui Bill Stell. Cu greu ar fi putut face o alegere mai bună. Îl văzuseră pe indian la treabă şi ştiau că se pot bizui pe el în orice împrejurare, cu singura condiţie de a nu-i cere lămuriri prea precise.

Ca mijloc de transport, Ben Raddle alese o brişcă, mai potrivită decît săniile pe care cîinii sînt obişnuiţi să le tragă chiar după topirea gheţii şi a zăpezii. Cîinii erau foarte scumpi la vremea aceasta şi costau o mie cinci sute-două mii de franci unul.

Această brişcă cu două locuri, cu un acoperiş din piele care putea fi ridicat sau strîns, destul de solidă pentru a rezista hurducăturilor şi izbiturilor, era trasă de un cal viguros.

N-aveau nevoie să se aprovizioneze cu furaje, deoarece păşunile se înşirau în acest anotimp de-a lungul drumurilor, şi în asemenea condiţii un cal putea fi hrănit mult mai uşor decît un atelaj de cîini.

La rugămintea lui Ben Raddle, Neluto cercetă brişca cu multă băgare de seamă. A fost o cercetare extrem de amănunţită. Caroseria, oiştea, acoperişul, arcurile, totul a fost luat la rînd, pînă la ultimul şurub. După ce sfîrşi, Neluto avea pe chip o expresie de mulţumire.

— Ei, cum ţi se pare? întrebă Ben Raddle.

— Dacă nu se sfărîmă pe drum, afirmă indianul cu deplină convingere, cred că ne va duce pînă la *claim*-ul 129.

— Foarte mulţumesc, voinicule! strigă Ben Raddle, fără să-şi ascundă o poftă nestăvilită de rîs.

Cu toate acestea, izbuti să capete de la bănuitorul Neluto indicaţii folositoare cu privire la obiectele pe care trebuiau să le ia cu ei, şi în

cele din urmă inginerul se încredință că nu-i lipsea nimic pentru a porni la drum.

Între timp, Summy Skim se distra hoinărind pe străzile din Dawson City. Intra prin magazine, studia prețurile obiectelor de îmbrăcăminte. Ce bine că-și făcuseră cumpărăturile la negustorul din Montreal!

— Știi, Ben, cît costă o pereche de pantofi în capitala districtului Klondike? îi spuse el vărului său în ajunul plecării.

— Nu, Summy.

— Între cincizeci și nouăzeci de franci. Dar o pereche de ciorapi?

— Habar n-am.

— Zece franci. Dar cei de lînă?

— Să zicem, douăzeci de franci.

— Nu, douăzeci și cinci. Dar niște bretele?

— Se poate lipsi omul de ele, Summy.

— Și bine face; costă douăzeci și opt de franci.

— Ne vom lipsi.

— Dar jartierele de damă?

— Puțin îmi pasă, Summy.

— Patruzeci de franci, și nouă sute de franci o rochie cusută la o croitoreasă bună. Hotărît lucru, în țara asta ciudată ești mai cîștigat dacă rămîi celibatar.

— Așa o să facem, răspunse Ben, doar dacă n-ai cumva de gînd să te însori cu vreo moștenitoare înstărită...

— Să știi, Ben, că sînt destule pe aici... mai ales aventurierele care stăpînesc *claim*-uri bogate pe Bonanza sau Eldorado. Dar am plecat flăcău din Montreal și flăcău mă voi întoarce!... Ah! Montreal! Montreal!... Ce departe sîntem de el!...

— Distanța care desparte Dawson City de Montreal, răspunse Ben Raddle pe un ton cam ironic, este perfect egală cu cea care desparte Montrealul de Dawson City, dragă Summy.

— Bănuiam eu, răspunse Summy Skim, dar asta nu înseamnă că e și mică!

Cei doi veri n-au vrut să părăsească orașul înainte de a trece pe la spital să-și ia rămas bun de la Edith Edgerton. Înștiințată de vizita lor, aceasta coborî îndată la vorbitor. Era delicioasă în costumul ei de infirmieră. Cu rochia din aba cenușie, cu șorțul strălucitor de alb, ce-i cădea în cute de o desăvîrșită regularitate, cu părul bine netezit, despărțit de o cărare perfect dreaptă, cu mîinile ei albe și îngrijite, nu-ți venea să crezi că aceasta era muncitoarea cea harnică, atît de liric descrisă de către doctorul Pilcox.

— Ei bine, domnișoară, vă place noua dumneavoastră îndeletnicire? întrebă Ben Raddle.

— Îţi place întotdeauna meseria care îţi asigură existenţa, răspunse simplu Edith.

— Hm! Hm! articulă Ben, prea puţin convins... În fine, sînteţi mulţumită. Asta-i principalul. Cît despre doctorul Pilcox, el nu mai conteneşte cu laudele la adresa dumneavoastră.

— Doctorul e prea bun, răspunse tînăra infirmieră. Cu timpul, nădăjduiesc să devin mai pricepută.

Summy interveni şi el în discuţie.

— Dar de la verişoara dumneavoastră aveţi vreo veste?

— Nici una, declară Edith.

— Prin urmare, continuă Summy, şi-a pus în aplicare planurile?

— Nu stabilise aşa?

— Dar ce crede ea c-o să realizeze dintr-asta? strigă Summy, cuprins de o bruscă mînie. Ce se va întîmpla cu ea dacă va da greş, după cum e de aşteptat, într-o acţiune atît de nesăbuită?

— Eu voi fi tot aici, gata s-o primesc, răspunse liniştită Edith. În cel mai rău caz, salariul meu ne va ajunge să trăim amîndouă.

— Atunci, se împotrivi Summy enervat, înseamnă că v-aţi hotărît să vă stabiliţi în Klondike, să nu mai plecaţi niciodată, să prindeţi rădăcini aici...

— În nici un caz, domnule Skim, pentru că, dacă Jane izbuteşte, eu voi fi aceea care va profita de pe urma strădaniilor sale.

— Grozavă combinaţie!... Deci vă veţi îndura să plecaţi din Dawson?

— De ce nu? Îmi place meseria de pe urma căreia îmi cîştig pîinea, dar în ziua în care mă voi putea lipsi de ea, bineînţeles că-mi voi căuta una mai plăcută.

Toate acestea erau rostite cu glas potolit, cu o siguranţă care înlătura orice contrazicere. Acestei concepţii calme şi moderate despre viaţă nu-i puteai aduce nici o obiecţie, aşa că Summy nu mai avu ce spune.

Dealtfel, chiar de-ar fi vrut să-şi exprime o ultimă împotrivire, intervenţia doctorului Pilcox l-ar fi oprit.

Luînd cunoştinţă de apropiata plecare a celor doi veri, doctorul se pierdu în felicitări pentru interesanta călătorie ce urmau s-o facă şi, încălecînd pe calul lui de bătaie, începu din nou să laude frumuseţile iubitului său Klondike.

Summy Skim îşi arătă pe faţă dezaprobarea. Lui nu-i era drag ţinutul Klondike. Nu-l iubea deloc!

— O să mai veniţi aici. Cel puţin dacă aţi avea prilejul să-l vedeţi pe timp de iarnă!...

— Nădăjduiesc să nu am acest noroc, spuse Summy strîmbîndu-se.

— Cine ştie!

Viitorul ne va arăta dacă Summy Skim avea sau nu dreptate cînd trecea cu uşurinţă peste acest răspuns al doctorului.

Încă de la cinci dimineaţa, în ziua de 8 a lunii iunie,brişcaii aştepta în faţa intrării de la *Northern Hotel*. Proviziile şi obiectele mărunte, necesare pentru drum, se aflau la locul lor. Calul tropăia între hulube, Neluto trona pe capră.

— S-a încărcat totul, Neluto?

— Totul, domnule...

— Atunci, dă-i drumul, porunci Ben Raddle.

— ...dacă n-a fost uitat vreun pachet la hotel, încheie indianul cu obişnuita-i prudenţă.

Ben Raddle îşi înăbuşi un suspin resemnat.

— În sfîrşit! Să sperăm că nu uităm nimic, zise el urcîndu-se în brişcă.

— În primul rînd să nu uităm că peste două luni trebuie să fim înapoi, la Montreal, adăugă Summy cu perseverenţa unui leitmotiv.

Distanţa dintre Dawson City şi frontieră este de o sută patruzeci şi şase de kilometri. Avînd în vedere că *claim*-ul de pe Forty Miles Creek se afla pe această frontieră, în trei zile s-ar fi putut ajunge la el, dacă s-ar fi parcurs cîte douăsprezece leghe pe zi.

Neluto stabili etapele, în aşa fel încît să nu obosească prea mult calul. Parcurgeau cîte două pe zi: prima de la şase dimineaţa la unsprezece, urmată de un popas de două ore; a doua de la ora unu la şase după-amiaza, cînd începeau să-şi facă pregătirile pentru noapte. Mai repede nu se putea merge prin ţinutul acesta deluros.

În fiecare seară, dacă nu găseau cameră liberă la hanurile întîlnite în drum, Ben Raddle şi vărul său îşi aşezau cortul la adăpostul copacilor.

Primele două etape se desfăşurară în condiţii bune. Vremea era frumoasă. O adiere uşoară împingea dinspre est cîţiva nori aflaţi la mare înălţime, iar temperatura se menţinea la zece grade peste zero. Terenul era presărat de dealuri, a căror înălţime nu depăşea o mie de picioare; coastele acestora erau smălţate de anemone, brînduşe, ienuperi, în toată izbucnirea lor primăvăratică. Prin scobiturile văilor se zăreau pîlcuri masive de brazi, plopi, mesteceni şi pini.

Lui Summy Skim i se spusese că vînatul nu va lipsi de pe drum, ba chiar aflase că urşii umblau în voie prin această parte a districtului. Aşadar, el şi Ben Raddle nu uitaseră să-şi ia puştile de vînătoare. Dar nu avură prilejul să le folosească.

Pe deasupra, ţinutul nu era pustiu. Întîlneai acolo oameni angajaţi

la *claim*-urile de la munte, dintre care unele produceau zilnic pînă la o mie de franci de fiecare om.

În cursul după-amiezii, brişca ajunse la Fort Reliance, un tîrg foarte populat la vremea aceea. Întemeiat de Compania golfului Hudson pentru exploatarea blănurilor şi apărarea împotriva indienilor, Fort Reliance, ca multe aşezări de acelaşi fel, nu-şi mai are destinaţia de odinioară. De cînd cu descoperirea zăcămintelor aurifere, aşezarea militară s-a transformat în antrepozit pentru aprovizionare.

La Fort Reliance, cei doi veri îl întîlniră pe maiorul James Walsh, comisarul general al teritoriilor Yukonului, aflat în inspecţie.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte bun administrator, venit de doi ani în district. Guvernatorul Dominionului îl trimisese acolo pe vremea cînd zăcămintele aurifere începuseră să fie asaltate de miile de emigranţi, al căror exod părea că nu se va sfîrşi curînd.

Sarcina lui era foarte grea. Trebuia să legifereze concesiuni, să parceleze *claim*-uri, să încaseze impozitele, să menţină ordinea în această regiune, în care indienii nu-i primeau pe străini de bunăvoie şi, uneori, fără împotriviri. În fiecare zi se iveau mii şi mii de probleme.

La necazurile obişnuite se adăuga acum şi contestaţia cu privire la meridianul o sută patruzeci şi unu, contestaţie care făcea necesară o nouă lucrare de topografie. Tocmai această problemă explica prezenţa maiorului James Walsh în regiunea vestică a ţinutului.

— Cine a zgîndărit lucrurile, domnule Walsh? întrebă Ben Raddle.

— Americanii, răspunse comisarul. Ei pretind că operaţiunea făcută pe vremea cînd Alaska aparţinea Rusiei n-a fost condusă cu exactitatea necesară. După părerea lor, graniţa reprezentată de meridianul o sută patruzeci şi unu ar trebui mutată mai spre răsărit, ceea ce ar determina trecerea în posesia Statelor Unite a celor mai multe *claim*-uri existente pe afluenţii de pe malul stîng al Yukonului.

— Prin urmare, adăugă Summy Skim, şi *claim*-ul 129, pe care-l moştenim de la unchiul nostru, Josias Lacoste?

— Desigur, domnilor, dacă li se va da cîştig de cauză, veţi fi primii care-şi vor schimba naţionalitatea.

— Domnule Walsh, putem nădăjdui că lucrările de rectificare se vor termina curînd? întrebă Summy Skim.

— Tot ce vă pot spune, declară domnul Walsh, este că a fost numită *ad-hoc* o comisie, care şi-a început activitatea de cîteva săptămîni. Sperăm că frontiera dintre cele două state va fi definitivată înainte de sosirea iernii.

— După părerea dumneavoastră, domnule Walsh, întrebă Ben Raddle, există vreun temei să se creadă că s-a făcut într-adevăr o greşeală şi că frontiera va trebui în cele din urmă mutată?

— Nu, domnule. După informaţiile pe care le am, se pare că această afacere nu e decît un prilej prin care nişte companii americane caută să pună bețe-n roate Dominionului.

— Asta ne va sili să ne prelungim şederea în Klondike mai mult decît am fi dorit. Nu-i deloc vesel!

— Voi face tot ce depinde de mine pentru a grăbi lucrările comisiei, afirmă comisarul general. Dar trebuie să vă spun că uneori munca este întreruptă datorită lipsei de bunăvoinţă a cîtorva proprietari de *claim*-uri învecinate cu frontiera. În special cel de la 131...

— Un texan, pe nume Hunter? zise Ben Raddle.

— Chiar aşa. Aţi auzit de el?

— În timpul traversării de la Vancouver la Skagway, vărul meu a fost silit să intre în contact cu el... poate într-un fel cam prea tare!

— În cazul acesta, trebuie să vă păziţi. E un individ foarte violent. Are un prieten, un oarecare Malone, care nu-i mai de soi decît el.

— Acest Hunter se numără şi el printre cei care au cerut rectificarea meridianului, domnule Walsh?

— Da. Şi e unul dintre cei mai înverşunaţi.

— Ce interes ar putea să aibă?

— Acela de a se afla mai departe de graniţă şi de a scăpa astfel supravegherii indirecte a agenţilor noştri. El i-a întărîtat pe proprietarii zăcămintelor cuprinse între malul stîng al Yukonului şi actuala frontieră. Toată adunătura asta pestriţă ar prefera să depindă de Alaska, mult mai slab administrată decît Dominionul. Dar, vă repet, nu cred că americanii vor avea cîştig de cauză şi acest Hunter va înghiţi găluşca. Totuşi, vă sfătuiesc din nou să aveţi cît mai puţin de-a face cu vecinul dumneavoastră, un aventurier de cea mai proastă speţă, de care poliţia mea a trebuit să se ocupe în repetate rînduri.

— În privinţa asta, nu vă faceţi nici o grijă, domnule Walsh, îl linişti Summy Skim. Noi n-am venit în Klondike să exploatăm *claim*-ul 129, ci să-l vindem. De îndată ce vom izbuti, vom lua drumul prin Chilkoot, Vancouver, pînă la Montreal, fără a mai privi înapoi.

— Vă urez călătorie plăcută, domnilor, răspunse comisarul luîndu-şi rămas bun de la cei doi veri. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, puteţi conta pe mine.

A doua zi, brişca porni din nou. Cerul era mai puţin albastru decît în ajun. Vîntul dinspre nord-vest suflă o vreme în rafale. Dar, adăpostiţi sub acoperişul briştei, cei doi veri nu avură prea mult de suferit.

Neluto n-ar fi putut îndemna calul să iuţească pasul. Pămîntul era tot mai desfundat. Făgaşurile, golite de gheaţa care le umpluse luni de zile, provocau hurducături periculose pentru brişcă şi cal.

Treceau printr-o regiune împădurită cu pini, mesteceni şi plopi.

Lemnul nu le va lipsi multă vreme prospectorilor, atît pentru folosul lor personal, cît şi pentru exploatarea *claim*-urilor. Dealtfel, solul acestei părţi a districtului ascunde în el aur, dar şi cărbune. La şase kilometri de Fort Cudahy, pe Coal Creek, la treisprezece mile mai departe, pe Cliffe Creek, apoi, la o distanţă de nouăsprezece kilometri, pe Flatte Creek, s-au descoperit zăcăminte dintr-o huilă foarte curată, ale cărei reziduri de cenuşă nu depăşesc cinci la sută. S-a mai găsit huilă şi în bazinul lui Five Fingers, şi aceasta va înlocui în mod avantajos lemnul, din care vapoarele de tonaj mijlociu consumă o tonă pe oră.

Datorită cărbunilor, s-ar putea ca districtul să supravieţuiască şi după ce vor fi secătuite zăcămintele de aur.

În aceeaşi seară, la sfîrşitul celei de a doua etape care fusese deosebit de obositoare, Neluto şi tovarăşii săi ajunseră la Fort Cudahy, pe malul stîng al Yukonului. Şeful detaşamentului de poliţie-călare le recomandă sau,mai bine zis, le indică un fel de han. Poate li se va părea mai bun decît cortul.

După primirea acestei informaţii, Summy Skim dori să mai capete lămuriri într-o problemă care-l interesa şi începu să-l iscodească pe şeful poliţiei. Nu cumva văzuse în ultimele zile o femeie trecînd prin Fort Cudahy?

— Dacă am văzut o femeie pe aici! exclamă locotenentul rîzînd din toată inima. Nu, domnule, n-am văzut una, ci zeci şi sute de femei. Mulţi dintre muncitori tîrăsc după ei familii întregi, şi cred că vă daţi seama că printre acestea...

— Oh, se împotrivi Summy, cea la care mă refer este atît de deosebită! E o prospectoare, locotenente, şi nu cred că există zeci şi zeci de prospectoare.

— Aici vă înşelaţi, afirmă locotenentul. Există destule. Femeile sînt la fel de pătimaşe ca şi bărbaţii în vînătoarea de pepite.

— Aşa! zise Summy. În cazul ăsta... înţeleg...

— Am putea totuşi încerca, adăugă locotenentul. Dacă vreţi să-mi daţi semnalmentele persoanei care vă interesează...

— E o tînără, explică Summy. Nu are decît douăzeci şi doi de ani. E mică de statură, foarte brună şi foarte drăguţă.

— Într-adevăr, asemenea semnalmente nu se întîlnesc prea des prin părţile noastre... Ziceaţi... o tînără... brună... mică de statură... drăguţă... care să fi trecut de curînd pe aici...

Şeful poliţiei se străduia zadarnic să-şi aducă aminte.

— Nu, nu-mi amintesc, declară el în cele din urmă.

— O fi apucat alt drum, biata micuţă, zise Summy abătut... Îţi mulţumesc, totuşi, locotenente.

Noaptea trecu de bine de rău, şi a doua zi, pe 10 iunie, brişca se aşternu la drum dis-de-dimineaţă.

După ce iese din Fort Cudahy, Yukonul continuă să urce spre nord-vest pînă în locul unde întretaie meridianul o sută patruzeci şi unu, aşa cum era însemnat atunci pe hărţi. Forty Miles Creek, avînd o lungime de patruzeci de mile, de unde i se trage şi numele, o ia în amonte spre sud-vest, apoi se îndreaptă şi el spre frontieră, care-l taie în două părţi aproape egale.

Neluto voia să ajungă în aceeaşi seară la locul ocupat de *claim*-ul lui Josias Lacoste. Îşi hrănise bine calul, pe care cele două zile de mers nu păreau să-l fi obosit prea mult. De va trebui să dea o goană, va fi în stare s-o facă. După aceea animalul se va odihni destul la *claim*-ul 129.

Pe la trei dimineaţa, cînd Ben şi Summy ieşiră din han, soarele răsărise de mult. Peste douăsprezece zile urma să fie solstiţiul, şi atunci abia dacă va dispărea cîteva minute sub linia orizontului.

Brişca înainta pe malul drept al lui Forty Miles Creek, mal foarte sinuos, pe alocuri încastrat de dealuri, despărţite prin rîpe adînci.

Ţinutul nu era cîtuşi de puţin nepopulat. Peste tot se muncea pe *claim*-uri. La cotiturile malurilor, pe povîrnişurile vîlcelelor se înălţau ţăruşi ce împrejmuiau fiecare *placer*, al cărui număr era înscris cu cifre de-o şchioapă. Utilajul nu era deloc complicat: ici-colo, cîte o maşină acţionată de mîna omului, cîteva acţionate de apa vreunui pîrîu. Cei mai mulţi dintre proprietari, uneori ajutaţi de un mic număr de muncitori, extrăgeau noroiul din puţurile săpate pe *claim*-ul lor şi-l prelucrau cu talerul şi sita. Totul s-ar fi petrecut aproape fără zgomot, dacă liniştea n-ar fi fost din cînd în cînd tulburată de strigătele de bucurie ale vreunui miner care descoperea o pepită mai mare.

Primul popas dură de la ceasurile zece pînă la prînz. În timp ce calul păştea pe o păşune din apropiere, Ben Raddle şi Summy Skim îşi fumară liniştiţi pipa, după un prînz alcătuit din conserve şi biscuiţi, pe care-l sfîrşiră cu o ceaşcă de cafea.

Neluto porni la drum pe la douăsprezece şi-şi îndemnă cu stăruinţă calul. Cu cîteva minute înainte de ora şapte zăriră la o mică depărtare ţăruşul indicator al *claim*-ului 129.

În clipa aceea, smulgînd hăţurile din mîinile lui Neluto, Summy Skim se ridică în picioare şi brişca se opri.

— Acolo!... rosti el arătînd cu degetul o rîpă ce cobora în pantă abruptă pînă la albia rîului.

Însoţitorii săi urmăriră cu privirea direcţia arătată şi zăriră în fundul rîpei, puţin cam neclară din pricina depărtării, o siluetă ce le părea cunoscută. Era un prospector, mic de statură, pe cît se putea aprecia

de la o asemenea distanţă, care spăla nisipul scos dintr-un puţ. Un alt bărbat, un adevărat uriaş, muncea alături de el. Erau atît de absorbiţi de munca lor, încît nu se întrerupseră nici în clipa în care brişca se oprise pe drum.

— S-ar zice... şopti Summy.

— Ce anume? întrebă nerăbdător Ben Raddle.

— Dar... Dumnezeu să mă ierte... E Jane Edgerton, Ben!

Ben Raddle înălţă din umeri

— Începi să ai vedenii?... Cum poţi recunoaşte pe cineva de la o asemenea distanţă?... Dealtfel, după cîte ştiu, Jane Edgerton nu avea nici un însoţitor... Şi apoi, ce te face să crezi că unul dintre cei doi prospectori este femeie?

— Nu ştiu... răspunse Summy şovăitor. Mi se pare...

— Eu cred că sînt doi prospectori: tatăl şi fiul. Nu încape nici o îndoială. Uite, întreabă-l şi pe Neluto.

Indianul duse mîna streaşină la ochi.

— E o femeie, afirmă el cu convingere. după o cercetare îndelungată.

— Ai văzut! strigă Summy triumfător.

— Sau un bărbat, continuă Neluto cu aceeaşi convingere.

Descurajat, Summy slăbi hăţurile şi brişca porni la drum. Neluto îşi urma firul gîndurilor.

— Nu m-ar mira să fi fost un copil... sau poate o tînără, îşi dădu el cu părerea.

Brişca înainta din nou în goană. Depăşi curînd marginile *claim*-ului 129 şi se opri.

— ...sau poate un tînăr... zise atunci Neluto, cu lăudabila lui grijă de a nu lăsa deoparte nici o ipoteză.

Nici Ben Raddle, nici Summy Skim nu-l auziră. Săriră amîndoi din trăsură în aceaşi clipă, şi după două luni şi nouă zile de călătorie, în sfîrşit puneau piciorul pe *claim*-ul 129.

XII

ÎNCEPUTURILE UNEI PROSPECTOARE

Îndată ce debarcaseră de pe vapor, cele două verişoare se grăbiseră să ajungă la spitalul din Dawson. Primită cu căldură părintească de către doctorul Pilcox, Edith îşi luă degrabă serviciul în primire, fără să se simtă stingheră sau emoţionată, de parcă abia în ajun îl părăsise.

În vremea asta, mergînd drept către ţinta propusă, Jane îşi scotea de la birourile administraţiei un permis de vînătoare, pescuit şi prospectare, care i se eliberă în schimbul unei sume de zece dolari, străbătea oraşul Dawson şi-şi cumpăra la iuţeală echipamentul şi uneltele de prospector. La prînz totul era gata. Se întorsese la spital transformată din cap pînă-n picioare.

Cu părul strîns în creştetul capului şi ascuns sub o pălărie cu boruri late, încălţată cu bocanci ţintuiţi, îmbrăcată cu bluză şi pantalon din stofă groasă, îşi pierduse cu desăvîrşire înfăţişarea de femeie, părînd mai degrabă un tînăr sprinten.

Cele două verişoare prînziră împreună... Apoi, fără ca vreuna dintre ele să-şi manifeste emoţia ce o resimţea, fetele se îmbrăţişară ca de obicei şi, în vreme ce Edith se întorcea la bolnavii săi, Jane porni cu hotărîre la drum, spre aventură şi necunoscut.

În timp ce-şi făcuse cumpărăturile, Jane încercase să capete unele lămuriri, întrebînd în stînga şi-n dreapta. Din indicaţiile primite, rezulta că nu avea deloc sorţi de izbîndă spre sud sau spre est. În aceste direcţii se aflau regiunile cele mai bogate, prin urmare şi cele mai aglomerate. Ar fi trebuit să umble mult şi bine pînă să găsească un colţişor neexploatat, în stare să-i răsplătească strădaniile.

În schimb, la vest, rîurile şi cursurile mici de ape erau mai puţin cunoscute, iar concurenţa mai puţin înverşunată. Poate că în această direcţie îi va fi cu putinţă să intre în stăpînirea vreunui *claim* rămas neexploatat, fără să se îndepărteze prea mult de oraş.

Încrezătoare în steaua ei, Jane Edgerton părăsi Dawson City pornind spre vest şi coborî malul stîng al Yukonului, cu tîrnăcopul şi raniţa pe umăr.

Încotro pornise? La drept vorbind, nici ea nu ştia. Mergea drept înainte, hotărîtă s-o apuce pe cursul primului rîu mai important ce i se va arăta în cale şi să-i cerceteze cu grijă malurile.

Pînă la ceasurile cinci după-amiază, nu întîlnise însă nici o apă curgătoare care să merite alt nume decît cel de pîrîu. Puţin cam ostenită, Jane făcu un scurt popas şi-şi scoase din raniţă ceva de mîncare. De cînd depăşise ultima casă din oraş, nu întîlnise ţipenie de om. În jurul ei domnea o linişte desăvîrşită, iar ţinutul părea pustiu.

După ce sfîrşi de mîncat, tocmai cînd se pregătea să pornească din nou la drum, se ivi o trăsură ce venea dinspre Dawson City şi se apropia în goană. Nu era propriu-zis o trăsură, ci o simplă brişcă ţărănească, acoperită cu o prelată din pînză, trasă de un cal zdravăn. Pe banca atîrnată în frînghii deasupra osiei trona un bărbat solid, cu chipul rotofei şi vesel, care plesnea vioi din bici.

Din locul acela începea un urcuş destul de abrupt, astfel că brişca

trebui să-şi încetinească mersul. Jane auzi în spatele ei, la o depărtare ce părea mereu aceeaşi, loviturile copitelor calului şi scîrţîitul roţilor.

Deodată un glas cam răguşit, dar vesel, i se adresă:

— Ei, băieţaş, ce cauţi tu pe aici?

La aceste cuvinte, rostite într-o englezească lesne de înţeles, dar cu greşeli caraghioase pentru urechea unui anglo-saxon, Jane se întoarse şi-şi privi liniştită interlocutorul.

— Dar dumneavoastră? întrebă ea.

Gura rotofeiului se deschise într-un zîmbet larg.

— Dumnezeule, strigă el, întărindu-şi accentul străin cu puternice nuanţe de accent marsiliez, s-ar zice că nu ştii ce-i teama, cocoşelule! Ia te uită la el, cum de îndrăzneşti să pui astfel de întrebări? Nu cumva eşti de la poliţie, porumbelule?

— Dar dumneavoastră? mai zise Jane Edgerton.

— Dar dumneavoastră? repetă glumeţ vizitiul. Altceva nu ştii, puştiule?... Sau poate că ar trebui să mă prezint domnului?...

— De ce nu? răspunse Jane zîmbind.

— Nimic mai simplu, afirmă bărbatul cel voios, îndemnîndu-şi calul cu o uşoară plesnitură din bici. Am cinstea să mă prezint: Marius Rouveyre, cel mai de seamă neguţător din Fort Cudahy. Acum e rîndul tău, nu-i aşa?

— Jean Edgerton, prospector.

De uimire, Marius Rouveyre trăsese hăţurile şi brişca se oprise-n loc. Acum le dăduse drumul şi, cu mîinile-n şolduri, rîdea în hohote.

— Prospector!... bîigui el printre hohote de rîs. Prospector! Vai de păcatele noastre!... Vrei poate să te mănînce lupii?... Şi mă rog, de cîtă vreme eşti prospector, aşa cum spui?

— De trei ceasuri, răspunse Jane Edgerton, îmbujorată de mînie. Dar de două luni umblu pe drum ca să ajung aici, şi după cît se pare încă nu m-au mîncat lupii.

— Adevărat! recunoscu grăsunul Marius, de astă dată serios. Într-adevăr, micuţul a venit pînă aici!... Totuşi, nu s-ar putea spune că ţi-ai ales o meserie plăcută... Bietul de tine!... Uite, chipul tău mi-e simpatic. Îmi placi, cu toate că te ţii cam băţos... Tocmai îmi căutam un ajutor, şi dacă vrei postul ăsta... Oricum, e mai potrivit decît cel de prospector.

— Un ajutor? Ce fel de ajutor?

— Pentru de toate, răspunse Marius. Fac tot soiul de negustorii. Prăvălia mea, ca şi conţinutul acestei brişte, are tot felul de mărfuri. Nici nu-ţi poţi închipui cîte se află în lăzile astea. Ată, ace de cusut, ace de păr, sfoară, şuncă, hîrtie de scris, cîrnaţi, corsete, conserve, jartiere, tutun, îmbrăcăminte pentru bărbaţi şi femei, crătiţi, încălţă-

minte etc. Un adevărat bazar! În cutia asta se află un clac[1], singurul care va exista la Fort Cudahy. Îl voi închiria pentru fiecare nuntă şi-mi va produce de o mie de ori preţul cu care l-am cumpărat. Va trebui să se potrivească pe orice cap!... În astălaltă, e o rochie... o rochie de bal... decoltată...după ultima modă de la Paris, dragul meu!

— Se pot vinde pe aici asemenea lucruri?

— Dacă o să pot vinde rochia? Vai de capul meu, mi-o vor smulge din mînă! Cel care va găsi prima pepită mai mare i-o va dărui soţiei, ca să le facă praf pe celelalte cu luxul ei, la seratele dansante din Fort Cudahy... Dar astea-s fleacuri... Lucrurile serioase sînt în lăzile de acolo... şampanie, brandy, wisky etc. Oricîte aş aduce, astea niciodată nu ajung... Ce zici, îţi convine propunerea mea? Patru dolari pe zi, hrană şi locuinţă?

— Nu, domnule, răspunse cinstit Jane. Vă mulţumesc, dar vreau să-mi urmez planurile.

— Urîte planuri, micuţule, urîte planuri, afirmă Marius Rouveyre cu convingere. Mă pricep la prospectări. Îţi vorbesc în cunostinţă de cauză, pentru că m-am ocupat şi eu de ele.

— Aţi fost prospector?

— La naiba! Ca toţi cei de aici. Întotdeauna începi aşa. Dintr-o sută, doar unul izbuteşte, doi rămîn aşa cum au venit, vreo zece se întorc mai săraci decît înainte, iar la restul pe aici le rămîn oasele... Era cît pe-aci să fiu şi eu printre aceştia.

— Adevărat? întrebă Jane, mereu dornică să afle lucruri noi.

— Aşa cum mă vezi,continuă Marius, sînt marinar, marinar francez din Marsilia. Colindasem pînă atunci cele cinci colţuri ale lumii, cînd m-am lăsat îmbrobodit de un ticălos pe care l-am întîlnit la Vancouver, unde făcusem escală. După spusele lui, pe aici nu trebuia decît să te apleci ca să culegi pepitele, mari cît capul. Am pornit amîndoi. Firește, cheltuielile drumului eu le-am suportat, şi, firește, aici n-am găsit decît sărăcie. Eram numai piele şi oase, şi punga mea nu era mai brează, iar ticălosul care mă adusese aici mă părăsi cînd îşi găsi alt fraier. Asta m-a pus pe gînduri, şi pentru că Marius nu e mai prost decît alţii, a înţeles repede că tot ce cîştigă un prospector în Klondike tot în Klondike rămîne, prin tripouri, cîrciumi şi în prăvălii, unde se vinde cu o sută de franci ceea ce în altă parte costă doar un franc. M-am hotărît deci să devin cîrciumar şi negustor şi mă pot felicita pentru această hotărîre, încheie Marius Rouveyre mîngîindu-şi satisfăcut pîntecele, pentru că atît eu cît şi punga mea sîntem acum la fel de rotunjori!

---

1 Pălărie bărbătească cu calota înaltă (n.t.)

Ajunseseră pe culmea dealului. Marius opri brişca.

— Sigur nu primeşti?...

— Sigur, nu, răspunse Jane Edgerton.

— Faci o mare greşeală, suspină Marius, care apucă din nou hăţurile.

Dar, aproape imediat, brişca se opri din nou.

— N-o să se spună că te-am lăsat în drum. Marius e destul de bogat ca să poată ajuta un flăcăiaş ca tine. Încotro mergi?

— V-am mai spus: drept înainte.

— Drept înainte... drept înainte!... Poţi merge mult şi bine aşa. Nu există nici un rîu mai de seamă înainte de Fort Cudahy. Vrei să te duc pînă acolo?

— Cu brişca?

— Cu brişca.

— Cum să nu!... Accept cu recunoştinţă, se grăbi să răspundă Jane, încîntată de propunere.

— Haide, urcă repede!... Prost să fie ăl de şi-o lua vorba înapoi!

Mulţumită acestei întîmplări fericite, Jane îşi scurtă mult începutul călătoriei. Calul înainta repede. La 4 iunie, ce-i drept la o oră foarte tîrzie, se opriră în uşa prăvăliei lui Marius Rouveyre.

Acesta îşi reînnoi cu căldură propunerile de angajare. Cele treizeci şi şase de ceasuri petrecute împreună cu tînărul său însoţitor îi măriseră simpatia pe care o încercase pentru el din prima clipă. Stăruinţele îi fură zadarnice. Jane Edgerton înţelegea să-şi pună în aplicare planurile, astfel că porni din nou la drum în primele ore ale zilei de 5 iunie.

Curînd, un afluent al Yukonului îi tăie calea. Ea se îndreptă spre sud-vest şi, fără să cunoască măcar numele acestui afluent, începu să urce pe malul lui drept.

Umblă toată ziua. Drumul mergea cînd pe malul rîuleţului, cînd se îndepărta de el, datorită vreunei coline răsărită în drum, şi atunci apa nu se mai zărea decît pe fundul unor vîlcele coborînd în pantă mai mult sau mai puţin abruptă.

Jane nu se da în lături să coboare pînă la fundul acestor vîlcele. Poate că într-una din ele va găsi un colţişor potrivit, nebăgat în seamă de cei ce trecuseră înaintea ei pe acolo. Dar se apropia noaptea, fără ca nădejdile ei să se înfăptuiască. Tot pămîntul era fie ocupat, fie împrejmuit cu ţăruşi care-l transformau în proprietate consfinţită prin lege. Nici o palmă de teren nu rămăsese *res nullius*[1]. *Claim*-urile se întindeau unul după altul, fără nici o întrerupere, în afara locurilor inaccesibile sau vădit sterile.

1 Bun al nimănui (în limba latină în text). (n.t.)

Dealtfel, Jane nici nu se mira de nereuşita ei. Cum ar fi putut fi altfel în ţinutul acesta străbătut de o mulţime de prospectori, cu parcelele date în exploatare în mod legal? În jurul ei nu mai era pustiu. Încotro îţi aruncai privirea vedeai oameni muncind şi ţi se părea cu neputinţă ca cea mai mică pepită să fi scăpat stăruinţei nenumăraţilor căutători.

Trebuia să meargă mai departe, asta era. Va merge deci mai departe, atît cît va fi nevoie.

Pe înserate, o nouă vîlcea se ivi la dreapta drumului. Jane începu să coboare în ea, aşa cum procedase şi cu celelalte, şi se îndreptă spre rîuleţ, cercetînd cu grijă pămîntul din jur. Avînd o înfăţişare mai aspră şi mai sălbatică, această viroagă făcea numeroase cotituri pînă să ajungă la malul apei. După vreo sută de paşi, Jane pierduse drumul şi nu mai vedea în faţa ei decît o potecuţă croită între doi pereţi înalţi de stîncă, întretăiată la fiecare pas de nişte crevase late şi adînci.

Tocmai se afla pe marginea unei asemenea gropi şi se pregătea să sară peste ea cînd, la o cotitură a potecii, la douăzeci de metri distanţă, se ivi un bărbat, a cărui înfăţişare o băgă în sperieţi. Era un fel de uriaş, un colos sălbatic, înalt de aproape opt picioare. Coama roşcată ce-i cădea pe frunte în şuviţe groase şi creţe îi accentua şi mai mult înfăţişarea animalică. Nas turtit, urechi clăpăuge, buze răsfrînte, mîini foarte mari, acoperite de păr roşcat, bocanci scîlciaţi, deasupra cărora fîlfîiau resturile unor pantaloni zdrenţuiţi, fără-ndoială o brută, dar o brută a cărei putere trebuie că era nemaipomenită.

Dînd cu ochii unul de altul, Jane Edgerton şi bărbatul se opriseră în loc. Acesta păru mai întîi că se gîndeşte, cel puţin atît cît era el în stare s-o facă. Porni apoi din nou la drum, cu un pas de vită, greoi şi apăsat. Pe măsură ce înainta, Jane îi vedea mai bine trăsăturile chipului, şi în vreme ce-şi dădea seama de aspectul lor sălbatic, neliniştea ei începu să crească.

În cîteva secunde omul ajunse de cealaltă parte a crevasei la marginea căreia stătea Jane, socotindu-se astfel mai apărată. Acolo el se opri din nou.

Acum nu te mai puteai înşela asupra intenţiilor sale. Privirile ameninţătoare ale ochilor săi injectaţi, rînjetul ce-i dezgolea dinţii, pumnii uriaşi, strînşi ca pentru atac, totul dezvăluia nebunia crimei. Jane apucă revolverul şi-i ridică piedica.

Bătîndu-şi parcă joc de o asemenea armă, mînuită de un copil, bărbatul de pe cealaltă parte a crevasei înalţă din umeri, rînji, luă repede o piatră de pe jos şi-o azvîrli cu putere, dealtfel fără să-şi nimerească ţinta, apoi se avîntă cu furie spre crevasă, pe care era în

stare s-o străbată din trei salturi. Jane îşi aştepta netulburată duşmanul, pentru a ţinti cît mai precis.

Dar n-a mai fost nevoie. De la primul pas, uriaşul alunecă pe o pietricică şi se prăvăli jos urlînd. Nu se mai ridică de acolo.

Ce se întîmplase?... Jane nu pricepea nimic. Agresorul nu murise. Pieptul i se ridica sacadat şi de pe buze îi scăpau vaiete. În orice caz, de vreme ce era scos din luptă, cel mai înţelept ar fi fost să urce coasta, să ajungă la drum şi s-o şteargă cît mai degrabă.

Un geamăt mai puternic o opri pe Jane din mers şi-i atrase atenţia spre adversarul ei, trîntit la pămînt. Acesta devenise de nerecunoscut. Buzele lui răsfrînte se apropiaseră şi nu mai aveau nimic sălbatic; ochii, sîngeroşi cu puţin înainte, exprimau doar o nesfîrşită durere; pumnul uriaş se deschisese, iar mîna lui se întindea acum într-un gest de rugăminte. Ucigaşul pornit pe crimă se transformase, ca prin miracol, într-un biet nenorocit pradă celor mai înspăimîntătoare dureri şi devenise dintr-o dată mai slab decît un copilaş.

— O să mă lăsaţi să mor aici?... spuse el cu voce răguşită, dar într-o engleză destul de curată.

Jane nu şovăi o clipă. Toată mila femeii se deşteptă în sufletul ei. Coborî de bună voie în crevasă şi se apropie de el.

— Sau poate vreţi să mă ucideţi chiar dumneavoastră?... gemu atunci nenorocitul, aţintindu-şi privirile deznădăjduite asupra revolverului pe care Jane îl mai avea în mînă.

Aceasta îşi vîrî arma la cingătoare şi continuă să înainteze.

— Ce-i cu dumneata?... Ce-ai păţit?... întrebă ea.

— Cu siguranţă că s-a rupt ceva. Mă doare aici... şi aici... răspunse rănitul arătînd la şale şi la piciorul drept.

— Lasă-mă pe mine... Ia să văd, zise Jane îngenunchind.

Uşurel, cu gesturi delicate şi sigure, ea îi ridică bluza slinoasă şi cracul pantalonului destrămat.

— Nu ţi s-a rupt nimic, spuse ea după ce-l examină. Nu-i decît o scrîntitură provocată de o mişcare greşită, cînd ai alunecat. Peste un sfert de ceas ai să te simţi mai bine.

Fără să ţină seama de primejdia la care se expunea ea însăşi venind aproape de mîinile acelea uriaşe care o ameninţaseră cu puţin timp înainte, ea îi dădu cu pricepere îngrijirile necesare. Masaje la locul potrivit, frecţii puternice, ventuze aplicate cu ajutorul capacului de la bidonul ei de prospector — nici un doctor n-ar fi putut face mai mult. Rezultatul acestui tratament nu se lăsă aşteptat. Oricît de dureroase ar fi,o sucitură de şold şi o scrîntitură de gleznă nu sînt prea grave. Curînd, rănitul îşi recăpătă respiraţia. Peste o jumătate de ceas, deşi nu se putea încă ridica în picioare, stătea aşezat, cu spatele reze-

Jane apucă revolverul şi-i ridică piedica

mat de o stîncă, şi era în stare să răspundă la întrebări.

— Cine eşti dumneata?... Cum te cheamă? întrebă Jane.

Privirea nefericitului exprima doar o mare uimire. Să-l salveze tocmai copilul pe care voise să-l ucidă, asta îi răsturna toate gîndurile.

Răspunse cu glas nesigur:

— Patrick Richardson, domnule.

— Eşti englez?... American?...

— Irlandez.

— Prospector?...

— Nu, domnule, potcovar.

— De ce ţi-ai părăsit ţara şi meseria?

— Lipsa de lucru... Sărăcia... Nu aveam pîine...

— Aici ţi-a mers mai bine?

— Nu.

— N-ai găsit nici un *claim?*

— De ce să-l fi căutat? Nu mă pricep la aşa ceva.

— Şi ce aveai de gînd să faci?

— Să mă angajez ca muncitor.

— Şi?

— Am încercat. Pentru moment, proprietarii *claim*-urilor n-au nevoie de braţe de muncă.

— Încotro te duceai cînd m-ai întîlnit?

— Spre răsărit, unde o să am poate mai mult noroc.

— Dar de ce ai vrut să mă omori adineauri?

— Mereu acelaşi lucru... Sînt lihnit de foame, spuse Patrick Richardson plecîndu-şi ochii.

— Ah!... Ah!... exclamă Jane.

După o clipă de tăcere, ea scoase mîncarea din raniţă.

— Mănîncă, îi zise.

Nu i se dădu imediat ascultare. Cu ochii împăienjeniţi, Patrick Richardson se uita la copilul care-i venise astfel într-ajutor. Nenorocitul plîngea.

— Hai, mănîncă! repetă Jane.

De data asta, flămîndul uriaş nu aşteptă să fie poftit din nou. Se aruncă lacom asupra mîncării.

În timp ce acesta înfuleca, Jane îşi examina neaşteptatul oaspete. Cu siguranţă că acest Patrick Richardson era un *minus habens*[1].

Urechile clăpăuge, prognatismul lui foarte accentuat vădeau incurabila lui inferioritate intelectuală. Dar, în ciuda încercării lui violente, trebuie că nu era om rău. Fără-ndoială, Jane avea în faţa

---

1 Slab de minte (în limba latină în text). (n.t.)

ochilor un dezmoştenit al soartei, una din fiinţele acelea nenorocite, epave ale marilor oraşe, pe care viaţa necruţătoare le aruncă mereu în şanţul în care s-au născut. Privindu-l mai atent, îţi dădeai seama că buzele lui groase exprimau bunătate, iar ochii lui albaştri aveau o privire de copil plină de o uimitoare blîndeţe. Pe drumul aspru al vieţii, întîlnea poate pentru prima dată puţină milă.

În timp ce Patrick îşi potolea foamea, Jane luase o hotărîre.

— Dacă te învoieşti, te iau în slujba mea, spuse ea privindu-l în ochi.

— Dumneavoastră!...

— Da, vei avea zece dolari pe zi; atît se plăteşte pe aici. Dar n-am să-ţi plătesc decît mai tîrziu, după ce voi fi adunat destul aur ca s-o pot face. Pînă atunci, drept arvună, îţi voi asigura hrana şi, la prima ocazie, am să-ţi iau şi nişte haine mai ca lumea. Primeşti ?

Patrick apucă mîna Janei şi-şi apăsă pe ea buzele. Nu mai era nevoie de alt răspuns. În persoana lui, Jane nu va avea doar un slujitor. Era un adevărat sclav; un cîine credincios.

— Acum, continuă ea, trebuie să dormim. O să încerc să-ţi aştern un pat din frunze, pe care ai să te întinzi. Mîine nici n-o să-ţi mai aminteşti de căzătură.

Într-adevăr, a doua zi de dimineaţă, după un pic de masaj, Patrick fu în stare să pornească la drum. Desigur, se mai strîmba de durere cînd, printr-o mişcare greşită, îşi contracta şalele sau piciorul. Dar, sprijinindu-se de umărul stăpînului său, izbuti fără prea multă greutate să urce poteca şi să ajungă la drum. Era un spectacol tare ciudat să vezi colosul acela, asemănător unui urs uriaş, sprijinit şi călăuzit de un adolescent, la care puterea fizică era înlocuită de o nezdruncinată voinţă.

Mergînd, Patrick îşi recăpătă treptat elasticitatea picioarelor şi începură să înainteze mai repede. Aproape de ora prînzului făcură un popas ca să mănînce. Jane începuse să se neliniştească văzînd cum înghiţea tovarăşul ei de drum din provizii. Trupul lui mare era ca o prăpastie pe care n-o umpleai cu una, cu două.

Pe înserate, în dreapta drumului se ivi o altă vîlcea. Jane şi Patrick apucară prin această strîmtoare, mai lată decît cele dinainte, şi coborîră pînă la rîu. Pe măsură ce se apropiau de el, rîpa se lărgea, astfel că la capătul pantei trebuie că avea pe puţin cinci sute de metri. Aici suprafaţa era alcătuită din două etaje distincte, cel de sus în amonte, cel de jos în aval, despărţite printr-o uriaşă barieră de stînci, perpendiculară pe firul apei şi aproape orizontală, care, ivită din talvegul rîpei, se termina la rîu printr-un pinten înalt de zece metri. Jane cercetă catul de jos, unde o adusese întîmplarea.

Înclinaţia solului din această parte a viroagei corespundea înălţimii barierei de stînci ridicate în amonte. Pămîntul era găurit de numeroase puţuri, mai mult sau mai puţin astupate prin prăbuşire, şi peste tot se zăreau rămăşiţele unor unelte de prospector. Cu siguranţă, se aflau pe locul unui fost *claim*.

Că acest *claim* fusese părăsit, nu încăpea nici o îndoială. O dovedea starea puţurilor şi a uneltelor, precum şi faptul că nici un ţăruş nu-i delimita întinderea. Totuşi, avînd în vedere că majoritatea lucrărilor de început erau gata executate, n-ar fi fost lipsit de interes să se reînceapă exploatarea, şi Jane hotărî să facă aici prima ei încercare.

Chiar de a doua zi, dupa ce cumpără din apropiere, la preţuri foarte mari, obiectele strict necesare: găleţi, talere, site, îi porunci lui Patrick să desfunde unul din puţuri. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, acesta începea să spele noroiul, în vreme ce ea se ocupa de formalităţile necesare pentru împlantarea ţăruşilor indicatori şi pentru a-şi asigura dreptul de proprietate asupra *claim*-ului.

Formalităţile se încheiară în mai puţin de trei zile. Încă de la început, în timp ce i se delimita proprietatea numerotată cu 127 bis, Jane îşi dădu seama că pe *claim*-ul ei, chiar dacă se afla ceva aur, cantităţile erau mici şi nu avea prea mulţi sorţi să obţină recolte bogate de pepite. Cu toată munca înverşunată a lui Patrick, ei nu izbuteau, poate şi din lipsă de experienţă, să spele împreună mai mult de o sută de talere în douăzeci şi patru de ore, iar randamentul mediu al acestora depăşea doar cu puţin zece dolari. Abia avea din ce să-şi plătească slujitorul pe care-l angajase şi să-şi asigure hrana. Dacă situaţia nu se va îmbunătăţi, la sfîrşitul verii va fi la fel de săracă precum fusese la început.

Făcuse oare o greşeală că se oprise în locul acesta? N-ar fi trebuit să meargă mai departe, să treacă frontiera, de care nu o despărţeau mai mult de cinci sau şase sute de metri, după cum aflase cînd se dusese să ceară concesiunea?

Jane aflase şi altceva. Ştia acum numele apei ce mărginea *claim*-ul pe care ea îşi exercita meseria aspră de prospector: Forty Miles, acelaşi riuleţ pe malul căruia era situat şi *claim*-ul 129, vecin cu al său, şi care se afla cu siguranţă acolo, în spatele colinei ce închidea viroaga în partea de sud-vest.

Fie datorită unei nădejdi nedesluşite, fie din simpla încăpăţînare de a duce la bun sfîrşit un lucru început, Jane nu voi să se dea bătută înainte de a fi luptat pînă la capăt şi, mai mult ca oricînd, se înverşună să spele cît mai multe talere din mîlul acela, care îi aducea un cîştig atît de slab.

În după-amiaza de 11 iunie, pe cînd ea şi Patrick erau absorbiţi ca de obicei de munca lor, încît uitaseră de restul lumii, auzi dintr-o dată un glas cunoscut:

— Pot îndrăzni, domnişoară, să vă întreb de sănătate?

— Domnul Skim! strigă ea, îmbujorată de o bucurie pe care nu încerca să şi-o ascundă.

— Chiar el, spuse Summy, strîngînd cu căldură mîna ce-i fusese întinsă.

— Sănătatea mea e foarte bună, domnule Skim, continuă Jane.

— Dar a *claim*-ului dumneavoastră, domnişoară?... Pentru că, după cum văd, aveţi şi dumneavoastră un *claim*.

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule Skim, că nu sînt prea încîntată de el, recunoscu Jane mai puţin veselă, nu scot mai mult de zece-doisprezece cenţi la taler. Abia pot să-mi acopăr cheltuielile.

— Proastă treabă! zise Summy Skim care, dealtfel, nu părea grozav de mişcat de o asemenea nenorocire. Ce planuri aveţi?

— Nici eu nu ştiu, răspunse Jane. Poate o să mă duc mai departe... să las baltă *claim*-ul acesta sărac, unde am ajuns printr-o întîmplare nefericită şi care m-a costat cît nu face...

— O întîmplare? stărui Summy. Aşadar, nu ştiaţi că sîntem vecini?

— Am aflat-o acum cîteva zile. Dar la început, cînd m-am oprit aici, nu ştiam că rîuleţul se numeşte Forty Miles şi că proprietatea dumneavoastră se află de cealaltă parte a colinei.

— Aşa!... făcu Summy descumpănit.

După o clipă de tăcere, continuă:

— Domnişoară, de ce nu folosiţi această întîmplare, de vreme ce e vorba de o întîmplare? Mai înainte de a vă afunda prin pustiurile Alaskăi, ar fi mai potrivit, după părerea mea, să cercetaţi cu amănunţime pămîntul pe care l-aţi ales la început. Nu vă ofer sprijinul meu, fiindcă sînt tare nepriceput în asemenea treburi, dar la numai cinci sute de metri de aici se află vărul meu Ben Raddle, un inginer cum nu găseşti la tot pasul, şi dacă aţi dori să...

— Un sfat bun este totdeauna binevenit şi-l voi primi cu dragă inimă pe al domnului Ben Raddle, zise Jane. După ce va fi examinat *claim*-ul meu, îşi va da el însuşi seama de perspectivele ce le oferă.

— Deci ne-am înţeles... Pînă atunci, dacă nu sînt prea indiscret, îngăduiţi-mi să vă întreb ceva.

— Nu sînteţi, încuviinţă Jane anticipat.

— Nu văd pe aici nici urmă de bojdeucă... Unde dormiţi noaptea?

— Foarte simplu, sub cerul liber, răspunse Jane rîzînd. Un pat din frunze, o pernă din nisip. Se doarme minunat.

Summy Skim făcu ochii mari.

— Sub cerul liber! exclamă el. Cred că nu vă gîndiți serios la așa ceva. Ar fi o mare imprudență!

— Deloc! spuse Jane. Am doi paznici, domnule Skim.

— Doi paznici?

— Iată unul, explică Jane, arătîndu-și revolverul prins la cingătoare... Iată-l și pe celălalt, adăugă ea, arătînd spre Patrick Richardson care, la cîțiva pași, îl privea cu uimire pe noul venit.

Summy nu părea liniștit decît pe jumătate.

— Sălbaticul ăsta?... Desigur, după înfățișare cred că e în stare să vă apere, dar oricum!... Ați face mai bine ca după terminarea lucrului să treceți dealul și să primiți ospitalitatea pe care eu și vărul meu vom fi bucuroși să v-o oferim.

Jane scutură negativ din cap.

— Greșiți, domnișoară, greșiți, stărui Summy. Credeți-mă, ar fi mai sigur... și chiar de n-ar fi mai sigur, cel puțin ar fi mai...

— Mai cum?

— Mai potrivit, încheie Summy Skim, luîndu-și inima-n dinți.

Jane Edgerton își încruntă sprîncenele. Cu ce drept se amestecă acest domn Skim? Are să i-o spună răspicat și-o să-l pună la punct pe nepoftitul ăsta, cu una din obișnuitele ei ieșiri despre egalitatea sexelor... Dar nu avu curajul s-o facă. Summy, care nu mai îndrăznea s-o privească în față, avea un aer ciudat, furios și totodată descumpănit, ceea ce o puse pe gînduri.

Pe buze i se ivi un zîmbet ușor ironic, dar se stăpîni repede și-i întinse mîna:

— Aveți dreptate, domnule Skim, spuse ea serioasă. Primesc ospitalitatea pe care ați avut bunătatea să mi-o oferiți.

— Bravo! aplaudă Summy. În cazul acesta, fiți bună pînă la capăt, domnișoară. Încheiați-vă azi puțin mai devreme ziua de muncă și acceptați îndată invitația. Pe drum o să-mi povestiți cum ați ajuns pînă aici, și mîine dimineață Ben va veni să vă viziteze *claim*-ul.

— Cum doriți, îngădui Jane, după care strigă: Patrick!

— Da, domnule Jean, răspunse irlandezul..

— Pentru azi, am muncit destul. O să mergem la *claim*-ul 129.

— Bine, domnule Jean.

— Strînge uneltele și ia-o înainte.

— Da, domnule Jean, grăi ascultător Patrick, care, încărcat cu site, tîrnăcoape și cazmale, începu să urce liniștit panta colinei, la o distanță respectuoasă de Jane și de Summy.

— «Domnule Jean»? întrebă Summy. Deci vă ia drept bărbat?

— Precum vedeți, domnule Skim, datorită costumului meu de prospector.

Summy privi spatele mare al uriaşului care mergea în faţa lor.

— E o brută! rosti el, atît de răspicat, încît, fără să-şi dea seama pentru ce, Jane Edgerton izbucni în rîs.

XIII

CLAIM-UL 129

Aşezat pe malul drept al lui Forty Miles Creek, *claim*-ul 129 era, aşa cum s-a mai spus, ultimul din Klondike, iar stîlpii care îi marcau limita de apus marcau în acelaşi timp şi graniţa alasko-canadiană.

Către sud, dincolo de *claim*-ul 129, între două deluşoare, se întindea o păşune înverzită, străjuită pe ambele laturi de păduri de mesteceni şi de plopi.

În partea de nord a *claim*-ului, rîul îşi plimba apele repezi, pe atunci cu un debit mijlociu, printre malurile uşor înclinate în amonte. Pe malul stîng,însă, un lanţ de înălţimi, venit dinspre nord şi curbîndu-se către aval, apărea pe neaşteptate în faţa unui şir de dealuri mai scunde, care, orientate perpendicular pe malul drept al rîuleţului, alcătuiau marginea răsăriteană a proprietăţii lui Josias Lacoste. Chiar în spatele acestor dealuri, la poalele celuilalt versant, Jane Edgerton se îndîrjea de aproape o săptămînă în truda ei perseverentă dar sterilă, în clipa în care, pe data de 10 iunie, cei doi veri ajungeau, în sfîrşit, la capătul călătoriei.

Pretutindeni se zăreau case, colibe sau bordeie ale proprietarilor de *claim*-uri. Pe un spaţiu de doi-trei kilometri se puteau număra mai multe sute de lucrători.

De cealaltă parte a frontierei, pe teritoriul american, se aflau construcţii asemănătoare, iar în prim-plan, cea de pe *claim*-ul 131, proprietatea texanului Hunter, care o exploata de un an şi îşi începuse acum cea de a doua campanie. Cunoscîndu-l pe Hunter, Summy Skim şi Ben Raddle erau înclinaţi să creadă că acesta i-ar fi căutat în trecut pricină şi vecinului său Josias Lacoste. Dar încercările i-au fost zadarnice. Statornicită potrivit regulilor în vigoare, proprietatea *claim*-ului 129 era legală. Declaraţia de descoperire fusese făcută, acceptată de stat şi înregistrată în termen la biroul comisarului minelor din Dominion, în schimbul unei sume anuale de treizeci şi cinci de dolari. Mai mult chiar, un impozit de zece la sută din aurul extras trebuia predat vistieriei regale, în caz de evaziune, cel în cauză devenind pasibil de expropriere. Dar Josias Lacoste nu încălcase

niciodată această regulă şi nici pe aceea care prevedea trecerea în domeniul public a oricărui *claim* rămas neexploatat mai mult de cinsprezece zile din anotimpul frumos. Lucrările fuseseră întrerupte numai de la moartea acestuia, în aşteptarea moştenitorilor care urmau să intre în posesia bunurilor moştenite.

Exploatarea întreprinsă de Josias Lacoste durase optsprezece luni. La drept vorbind, n-a realizat mare lucru de pe urma ei, cheltuielile de instalare, plata lucrătorilor, transportul etc. ridicîndu-se la sume destul de importante. Pe deasupra, o revărsare neaşteptată a lui Forty Miles Creek dăduse peste cap toate lucrările, pricinuindu-i mari pagube. Într-un cuvînt, în clipa în care şi-a dat sufletul, proprietarul *claim*-ului 129 abia îşi acoperise cheltuielile.

Dar care căutător de aur îşi pierde vreodată nădejdea, care din ei nu se crede veşnic pe cale să întîlnească un filon bogat, să descopere o pepită valoroasă ori să extragă dintr-o sită de nămol o mie, două, patru mii de franci?... La urma urmei, poate că ar fi izbutit şi Josias Lacoste, cu toate că avea la dispoziţie un utilaj foarte rudimentar.

Cei doi veri căpătară de la fostul şef de echipă al unchiului lor toate lămuririle privind exploatarea. După lichidarea personalului, el rămăsese paznicul *claim*-ului, aşteptînd să reînceapă lucrul fie sub conducerea moştenitorilor, fie sub cea a vreunui cumpărător.

Acest şef de echipă se numea Lorique. De origină canadiano-franceză, în vîrstă de patruzeci de ani şi foarte priceput în meseria de prospector, el lucrase ani de zile la zăcămintele aurifere din California şi din Columbia britanică, înainte de a veni în ţinutul Yukonului. Nimeni nu i-ar fi putut furniza lui Ben Raddle date mai precise asupra situaţiei actuale a lui 129, asupra cîştigurilor dobîndite în trecut şi asupra celor la care se poate aştepta în viitor, asupra valorii reale a *claim*-ului.

În primul rînd, Lorique se străduí să le asigure lui Ben Raddle şi Summy Skim condiţii de locuit cît mai bune cu putinţă, întrucît era de aşteptat că aceştia vor fi nevoiţi să rămînă cîteva zile la Forty Miles Creek.

În locul cortului, ei au preferat să se adăpostească într-o încăpere modestă, dar curată, din căsuţa pe care Josias Lacoste pusese s-o clădească pentru el şi şeful de echipă. Aşezată la poalele colinelor de la sud, în mijlocul unui desiş de mesteceni şi plopi, ea reprezenta un adăpost satisfăcător în acest anotimp al anului, în care nu era de temut o înrăutăţire prea accentuată a vremii.

Şefului de echipă nu-i va fi prea greu să le asigure noilor lui stăpîni hrana necesară. Într-adevăr, există şi aici, ca pretutindeni în Klondike, nişte societăţi de aprovizionare. Avînd sediul în Dawson City, unde

sînt alimentate cu mărfuri de către vapoarele mari ce vin pe Yukon, acestea deservesc exploatările, bineînțeles în schimbul unor cîștiguri substanțiale, realizate atît pe seama nivelului prețurilor la produsele de larg consum, cît și a numărului mare de lucrători angajați în district.

A doua zi după sosirea la Forty Miles Creek, călăuziți de Lorique, care le povestea despre începuturile exploatării, Ben Raddle și Summy Skim vizitară *claim*-ul.

— Mai întîi, spunea Lorique, domnul Josias Lacoste nu și-a folosit oamenii pe care-i angajase, în total vreo cincizeci de muncitori, la săparea puțurilor pe malul rîulețului. El s-a mulțumit doar să rîcîie pămîntul la suprafață, și abia către sfîrșitul primei campanii cele dintîi puțuri au început să pătrundă în stratul aurifer.

— Cîte puțuri ați săpat atunci? întrebă Ben Raddle.

— Paisprezece, răspunse șeful de echipă. Fiecare dintre ele cu un orificiu de trei metri pătrați, după cum puteți constata și dumneavoastră. Au rămas în aceeași stare, astfel că exploatarea poate fi oricînd reluată.

— Dar înainte de săparea acestor puțuri, ce profit ați realizat prin scormonitul pămîntului? Producția acoperea cheltuielile? se interesă, la rîndul lui, Summy Skim.

— Sînt sigur că nu, domnule, mărturisi Lorique. Așa se întîmplă aproape cu toate zăcămintele, cînd te mărginești doar la spălarea prundișului și a nisipului aurifer.

— Folosiați numai talerul și sita? întrebă Ben Raddle.

— Numai, domnule, și rareori am obținut trei dolari dintr-o sită.

— În vreme ce pe exploatările de pe Bonanza se spune că se obțin cinci sau șase sute! exclamă Summy Skim.

— Vă rog să credeți că acestea sînt excepții, afirmă șeful de echipă, și că atunci cînd media este de douăzeci de dolari, oamenii se declară mulțumiți. Cea realizată pe 129 n-a depășit niciodată un dolar.

— Jalnic!... Jalnic!... șopti Summy printre dinți.

Ben Raddle se grăbi să schimbe vorba.

— Ce adîncime au puțurile?

— Între zece și cincisprezece picioare. Atît e de ajuns ca să atingi stratul în care se găsește de obicei pulberea de aur.

— Care este în general grosimea acestui strat?

— În jur de șase picioare.

— Și cîte site sînt cuprinse într-un picior cub de material extras?

— Aproape zece, iar un lucrător destoinic poate spăla vreo sută pe zi.

— Așadar, puțurile n-au fost încă folosite?... întrebă Ben Raddle.

— Totul era gata în clipa în care domnul Josias Lacoste a murit. Lucrul a fost întrerupt.

Dacă pe Ben Raddle îl interesau foarte mult asemenea lămuriri, cu siguranţă că nici pe vărul său nu-l lăsau complet indiferent. La urma urmelor, cum altfel ar fi putut el să-şi dea mai bine seama de valoarea reală a lui 129?... Legat de aceasta, puse şi el o întrebare directă şefului de echipă.

— Am extras aur cam de vreo treizeci de mii de franci, răspunse acesta, iar cheltuielile au înghiţit aproape întreaga sumă. Dar sînt încredinţat că Forty Miles Creek e aşezat pe o vînă bună. Pe *claim*-urile învecinate, cîtă vreme puţurile au funcţionat, producţia a fost întotdeauna mulţumitoare.

— Cred că ai aflat de propunerea pe care ne-a făcut-o compania din Chicago, nu-i aşa, Lorique? întrebă Ben Raddle.

— Da, domnule. Agenţii lor au venit acum cîtăva vreme să viziteze *claim*-ul...

— Compania ne-a oferit pe el cinci mii de dolari. După părerea dumitale e suficient?

— E foarte puţin, spuse cu convingere Lorique. Dacă ţinem seama de rezultatele obţinute pe celelalte *claim*-uri de pe Forty Miles Creek, apreciez că al dumneavoastră valorează pe puţin patruzeci de mii de dolari.

— E o sumă frumuşică, spuse Summy Skim. Pe cinstea mea, dacă vom obţine preţul acesta, n-avem de ce să regretăm drumul pînă aici. Din nefericire, ne va fi foarte greu să vindem *claim*-ul pînă ce nu se va rezolva problema frontierei.

— N-are a face!... se împotrivi şeful de echipă. Canadian sau alaskian, 129 îşi păstrează aceeaşi valoare.

— Ai dreptate! întări Ben Raddle. Dar nu-i mai puţin adevărat că această companie a socotit de cuviinţă să-şi retragă propunerea, cu tot preţul mic pe care ni l-a oferit.

— Lorique, putem nădăjdui că această rectificare de frontieră se va termina curînd? întrebă Summy Skim.

— Nu vă pot spune decît un lucru, domnilor, că o comisie a fost instituită în acest scop. Cînd îşi va termina lucrările?... Cred că nici membrii ei n-ar putea s-o spună. Dealtfel, sînt ajutaţi de unul din cei mai renumiţi geometrişti din Klondike, un om cu mare experienţă, domnul Ogilvie, cel care a întocmit cu precizie planurile cadastrale ale districtului.

— Ce se bănuieşte despre rezultatul final al operaţiunii? întrebă Ben Raddle.

— Că se va întoarce împotriva americanilor şi că dacă în prezent

frontiera nu e corect stabilită, ea va trebui mutată mai spre vest.

— Ceea ce va asigura pentru totdeauna *claim*-ului 129 naţionalitatea canadiană, încheie Summy Skim.

Ben Raddle îi mai puse şefului de echipă unele întrebări cu privire la relaţiile dintre Josias Lacoste şi proprietarul *claim*-ului 131.

— Texanul acela şi cu prietenul lui? exclamă şeful de echipă. Hunter şi Malone.

— Întocmai.

— Pe cinstea mea, domnule, au fost tare nesuferiţi, v-o spun deschis. Americanii aceştia doi sînt nişte ticăloşi. Au căutat în fel şi chip motiv de gîlceavă şi în ultima vreme nu mai puteam lucra decît cu pistolul la brîu. În repetate rînduri a fost nevoie de intervenţia poliţiei pentru a-i astîmpăra.

— Aşa ne-a spus şi şeful poliţiei, pe care l-am întîlnit la Fort Cudahy, declară Ben Raddle.

— Mă tem că va mai avea de multe ori prilejul să intervină, adăugă Lorique. Vedeţi dumneavoastră, domnilor, pînă ce n-or să fie expulzaţi netrebnicii ăştia, n-o să avem linişte.

— Şi cum s-ar putea realiza asta?

— Nimic mai uşor, dacă frontiera va fi mutată către vest. În cazul acesta, 131 se va afla pe teritoriul canadian, iar Hunter va fi silit să se supună legilor noastre.

— Bineînţeles că face şi el parte dintre cei care pretind că meridianul o sută patruzeci şi unu trebuie mutat mai la est, nu-i aşa? întrebă Summy Skim.

— Bineînţeles, răspunse şeful de echipă. El i-a întărîtat pe toţi americanii de la frontieră, atît pe cei de pe Forty Miles, cît şi pe cei de pe Sixty Miles. Nu o dată au ameninţat că vor năvăli pe teritoriul nostru şi ne vor lua *claim*-urile. Numai Hunter şi Malone îi împing la asemenea abuzuri. Autorităţile din Ottawa au transmis la Washington plîngerile lor, dar se pare că nimeni nu se grăbeşte să le cerceteze.

— Probabil că aşteaptă să se lămurească problema frontierei.

— Probabil, domnule Raddle. Pînă atunci, trebuie să fim cu ochii în patru. Cînd va afla Hunter că la Forty Miles Creek au sosit noii proprietari, e în stare să pună la cale vreo ticăloşie.

— Ştie el cu cine va sta de vorbă, declară Summy Skim, fiindcă am şi avut cinstea să-i fiu prezentat.

Străbătînd întinderea *claim*-ului, cei doi veri şi şeful de echipă se opriseră lîngă ţăruşul care despărţea nr. 129 de nr. 131. Dacă nr. 129 era pustiu, dimpotrivă, nr. 131 era în plină activitate. Muncitorii lui Hunter lucrau la puţurile săpate în amonte. După ce fusese spălat, noroiul era luat de apa din şanţuri şi purtat pînă în Forty Miles.

Ben Raddle şi Summy Skim căutară în zadar să-i recunoască pe Hunter şi Malone printre lucrătorii de pe nr. 131. Nu-i zăriră. Dealtfel, Lorique bănuia că aceştia petrecuseră cîteva zile pe *claim*, apoi porniseră mai spre apus, în acea parte a Alaskăi în care se semnalaseră noi terenuri aurifere.

După ce sfîrşiră vizitarea *claim*-ului, cei doi veri şi şeful de echipă se întoarseră la căsuţă, unde îi aştepta prînzul pregătit de Neluto.

— Ia să vedem, pilotule, o fi bună mîncarea? întrebă vesel Ben Raddle.

— Foarte bună, domnule Raddle... dacă n-oi fi greşit-o, răspunse indianul, corectîndu-şi, ca de obicei, afirmaţia printr-o modestă rezervă.

Cînd isprăviră masa, Summy Skim se interesă de planurile vărului său.

— Acum cunoşti *claim*-ul 129, îi spuse el, şi ştii cît valorează. Nu-mi închipui că rămînînd aici vei putea afla mai multe!

— Eu sînt de altă părere, răspunse Ben Raddle. Vreau să discut mai pe larg cu şeful de echipă, să verific registrele unchiului Josias. Cred că pentru asta îmi vor trebui pe puţin patruzeci şi opt de ore.

— Fie, dacă e vorba doar de atît, admise Summy, cu condiţia să mi se îngăduie să vînez prin împrejurimi:

— Vînează, prietene, vînează. Asta te va distra în cele cîteva zile pe care va trebui să le petrecem aici.

— Ia te uită, observă Summy Skim zîmbind, cele patruzeci şi opt de ore s-au şi transformat în cîteva zile!

— Fără-ndoială, spuse Ben Raddle. Dacă aş fi putut vedea muncitorii la lucru... spălînd la site...

— Oh! Oh! exclamă Summy Skim Mi se pare că cele cîteva zile sînt pe cale de a se transforma în cîteva săptămîni... Ia seama, Ben, ia seama!... Noi nu sîntem prospectori, nu uita asta...

— Ne-am înţeles, Summy. Totuşi, de vreme ce nu putem discuta vînzarea *claim*-ului, nu văd de ce, aşteptînd să-şi termine lucrările comisia de rectificare a frontierei, Lorique n-ar începe să...

— Iată-ne deci condamnaţi să prindem aici rădăcini, pînă ce meridianul ăsta blestemat n-o să fie pus la locul lui!

— Aici sau în altă parte e totuna. Unde ne-am putea duce, Summy?

— La Dawson City, de exemplu.

— Crezi că acolo ne vom simţi mai bine?

Summy nu răspunse. Simţind că-l cuprinde mînia, îşi luă puşca, îl chemă pe Neluto, şi, părăsind împreună căsuţa, urcară coasta spre sud.

Summy avea dreptate să se înfurie. Ben Raddle se hotărîse într-adevăr să încerce exploatarea parcelei, al cărei proprietar devenise.

Fiindcă împrejurări neașteptate îl sileau să-și prelungească ședereа la Forty Miles Creek timp de cîteva săptămîni, cum să se împotrivească ispitei de a folosi puțurile gata săpate, de a le verifica randamentul?... Oare unchiul Josias făcuse tot ce trebuia pentru a obține rezultatul dorit?... Oare nu se mulțumise el să folosească vechea metodă a căutătorilor de aur, atît de rudimentară, cînd un inginer ar putea găsi un alt procedeu, mai rapid și mai productiv?... În sfîrșit. dacă din măruntaiele acestui pămînt, care era al lui, se puteau scoate sute de mii de franci sau chiar milioane, era oare înțelept să renunți la ele pentru un preț de nimica?...

Da, astfel gîndea Ben Raddle. La drept vorbind, nu-i părea deloc rău că problema frontierei îi dădea un argument în fața căruia Summy Skim era silit să se încline, și, optimist pînă la capăt, socotea că în cele din urmă vărul său va sfîrși prin a căpăta interes pentru ceea ce-l pasiona pe el însuși.

După ce examină socotelile unchiului Josias, după ce șeful de echipă îi puse la dispoziție toate documentele în măsură să-l lămurească, întrebă fără nici o introducere:

— Lorique, dacă ar trebui să recrutezi acum niște muncitori, ai avea de unde să-i iei?

— Desigur, domnule Raddle, răspunse șeful de echipă. Mii de emigranți caută de lucru prin tot districtul, și nu găsesc. În fiecare zi sosesc alții pe zăcămintele lui Forty Miles. Avînd în vedere numărul lor mare, cred că nici nu vor cere salarii prea ridicate.

— Ți-ar ajunge vreo cincizeci de mineri?

— Prea destul. Domnul Josias Lacoste n-a folosit niciodată mulți.

— În cît timp i-ai putea aduna? întrebă Ben Raddle.

— În douăzeci și patru de ore.

Apoi, după o clipă, șeful de echipă adăugă:

— Așadar, aveți de gînd să vă ocupați chiar dumneavoastră de exploatare, domnule Raddle?

— S-ar putea... Cel puțin atîta vreme cît nu vom căpăta pe 129 prețul corespunzător.

— De fapt, asta vă va îngădui să vă dați seama de valoarea lui.

— Dealtminteri, ce-aș putea face aici pînă cînd se va soluționa într-un fel sau altul problema frontierei?

— Aveți dreptate, încuviință șeful de echipă. Dar, fie canadian, fie american, nr. 129 nu va prețui mai puțin decît merită. Eu am fost totdeauna de părere că afluenții de pe stînga Yukonului nu sînt mai prejos decît cei de pe malul drept. Credeți-mă, domnule Raddle, se va putea face avere pe Sixty Miles și pe Forty Miles, la fel de repede ca și pe Bonanza sau Eldorado.

— Primesc urarea, Lorique, încheie Ben Raddle, foarte mulţumit de acest răspuns care se potrivea cu propriile lui dorinţe.

Mai rămînea Summy Skim. Poate că el va socoti pilula prea amară. În privinţa asta Ben Raddle era mai neliniştit decît voia el însuşi să-şi mărturisească.

Dar cu siguranţă că norocul îl ocrotea. Explicaţia de care îi era teamă n-a mai avut loc. Summy Skim se întoarse pe la cinci după-amiază, dar nu singur. Ben îl văzu ivindu-se pe creasta dealului care mărginea *claim*-ul în aval, urmat de un muncitor uriaş, încărcat ca o vită de povară, avînd lîngă el un însoţitor de statură foarte mică. De departe, Summy îi făcea semn să se apropie.

— Ei, vino odată, Ben! strigă el îndată ce putu fi auzit. Hai să ţi-o prezint pe vecina noastră!

— Miss Jane! exclamă Ben Raddle, recunoscîndu-l pe aşa-zisul însoţitor al vărului său.

— Chiar ea!... trîmbiţă Summy. Şi încă proprietară a *claim*-ului 127 bis!

Nu e cazul să mai spunem cît de călduros a primit-o inginerul pe tînăra americană. Acesta fu pus la curent cu aventurile asociatei sale, pe care o felicită din inimă pentru curajul ei şi-i deplînse sincer relativa nereuşită. Summy folosi prilejul pentru a-şi formula cererea.

— I-am spus vecinei noastre că tu n-ai să-i refuzi un sfat. Sper că n-ai să mă contrazici, nu-i aşa?

— Glumeşti! se împotrivi Ben Raddle.

— Atunci te vei duce să-i vizitezi *claim*-ul.

— Fără nici o îndoială.

— Ai să-l cercetezi cu atenţie?

— Se-nţelege de la sine.

— Şi ai să-i spui părerea ta de specialist?

— Chiar mîine. La nevoie voi cere şi sfatul lui Lorique, care cunoaşte mai bine decît mine aceste locuri.

— Foarte bine, Ben, eşti un băiat de treabă. Iar dumneavoastră, domnişoară, fiţi încredinţată că v-a pus Dumnezeu mîna în cap, declară Summy Skim cu convingere.

Ben Raddle socoti că acum e momentul potrivit să-i împărtăşească vărului său hotărîrea pe care o luase.

— Şi nouă, Summy, adăugă el, fără a îndrăzni să-l privească.

— Nouă?

— Da. În definitiv, dacă tot trebuie să aşteptăm rezolvarea problemei cu acest blestemat de meridian, m-am hotărît ca pînă atunci să mă apuc de lucru. Chiar mîine, Lorique se va ocupa de angajarea muncitorilor.

Ben Raddle se aştepta la o explozie. Rămase uluit cînd îl auzi pe vărul său spunînd cu glas blajin:

— Foarte bine gîndit, Ben! Într-adevăr, foarte bine!

Apoi, schimbînd imediat subiectul, de parcă ar fi fost lipsit de importanţă, Summy adăugă:

— Apropo, Ben, mi-am îngăduit să-i ofer domnişoarei Jane, care este nevoită să doarmă sub cerul liber, ospitalitatea noastră pe timpul nopţii. Presupun că n-ai nimic împotrivă?

— Ce întrebare! Casa noastră este oricînd la dispoziţia domnişoarei Edgerton, asta se înţelege de la sine.

— Atunci totul e în perfectă regulă. Nu ne rămîne decît să-i arătăm vecinei noastre proprietatea, încheie Summy bucuros, şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, porni la drum cu Jane Edgerton, urmat de Ben Raddle, năucit de felul în care vărul său îi primise hotărîrea.

Între timp, acesta îi spunea însoţitoarei sale, pe un ton cît se poate de serios:

— Totuşi, exploatările aurifere dau uneori rezultate bune. Vedeţi dumneavoastră, domnişoară Jane, zăcămintele...

Nefiind în stare să priceapă o asemenea schimbare, Ben Raddle îşi aprinse o ţigară şi înălţă din umeri.

XIV

EXPLOATAREA *CLAIM*-ULUI

Optimismul lui Summy Skim n-a durat mai mult de o noapte. Cînd se deşteptă a doua zi, îl cuprinseră din nou gîndurile lui obişnuite de la care, sub o înrîurire inexplicabilă, se îndepărtase o clipă. Dîndu-şi seama că temerile lui erau întemeiate, se supără, atît cît îi îngăduia firea lui blîndă.

Va să zică, pînă cînd vor putea vinde *claim*-ul, Ben Raddle se hotărîse să reînceapă lucrul. Cine ştie dacă se va îndura vreodată să se descotorosească de el!...

«Era fatal să se întîmple! îşi repeta înţeleptul Summy Skim... Ah, unchiule Josias!... Dacă ne-am transformat în prospectori, sau orice alt nume li s-ar da căutătorilor de aur, cărora eu le spun mai degrabă căutători de mizerie, dumitale ţi-o datoràm... Odată ce ţi-ai vîrît mîna în angrenajul ăsta, te trage cu totul, şi va veni iarna fără ca noi să fi pornit pe drumul care duce la Montreal!... O iarnă în Klondike!...

Cu geruri pentru care au trebuit să se fabrice drăguțe termometre cu mai multe gradații sub zero grade decît au cele obișnuite peste! Ce perspectivă!... Ah, unchiule Josias, unchiule Josias!...»

Astfel cugeta Summy Skim. Dar fie datorită filozofiei cu care se mîndrea că privește el viața, fie din altă pricină, convingerile lui nu mai aveau trăinicia de odinioară. Oare Summy Skim era pe cale să se schimbe, și liniștitul gentleman-farmer din Green Valley prinsese gust pentru o viață aventuroasă?

Pentru zăcămintele de pe Yukon, anotimpul prielnic abia începuse. Doar de vreo cincisprezece zile dezghețul pămîntului și al sloiurilor de pe rîuri făcuse posibilă începerea lucrului. Chiar dacă pămîntul întărit de gerurile mari opunea încă o oarecare rezistență cazmalei și tîrnăcopului, putea fi totuși săpat. Se ajungea destul de ușor la stratul aurifer și n-aveai de ce să-ți fie teamă că pereții puțurilor, încă împietriți din timpul iernii, s-ar putea prăbuși.

În lipsa unui utilaj mai perfecționat, în lipsa mașinilor pe care s-ar fi priceput să le întrebuințeze cu randament sporit, Ben Raddle era nevoit să se limiteze la taler și la sită. Dar aceste unelte rudimentare erau de ajuns pentru spălarea nămolurilor prin împrejurimile lui Forty Miles Creek.

De fapt, nu *claim*-urile de pe rîuri, ci minele subterane necesită o muncă industrializată. Pe zăcămintele de munte din Klondike se și instalaseră ciocane pneumatice pentru a zdrobi cuarțul, și acestea intraseră în funcțiune asemeni celor din alte regiuni miniere, ale Canadei sau Columbiei engleze.

În realizarea planurilor sale, Ben Raddle n-ar fi putut găsi un ajutor mai prețios decît al șefului de echipă Lorique. Nu trebuia decît să-i dea mînă liberă acestui om cu experiență, foarte priceput în astfel de lucrări, capabil să pună în practică îmbunătățirile pe care i le propunea inginerul.

Oricum, era bine să se grăbească. O întrerupere prea îndelungată a exploatării *claim*-ului 129 ar fi prilejuit nemulțumiri din partea administrației. Foarte dornică să încaseze taxele pe care le percepe asupra producției, aceasta retrage cu ușurință dreptul de concesiune dacă exploatarea este întreruptă o perioadă relativ scurtă din anotimpul frumos.

Șeful de echipă întîmpină mai multe greutăți decît ar fi crezut în recrutarea personalului. Zăcăminte noi, semnalate în partea muntoasă a districtului, îi atraseseră pe muncitori, deoarece mîna de lucru făgăduia să fie bine plătită acolo. Desigur, caravanele soseau fără-ncetare la Dawson City, traversarea lacurilor și coborîrea pe Yukon fiind acum mai lesnicioasă datorită dezghețului. Dar în această perioadă,

în care folosirea maşinilor nu era prea răspîndită, braţele de muncă erau solicitate din toate părţile.

În vreme ce Lorique se străduia să adune un număr suficient de muncitori, Ben Raddle se grăbi să-şi ţină făgăduiala către Jane Edgerton. Fără să mai aştepte, el şi Summy Skim urcară dealul care despărţea proprietatea lor de cea a tinerei lor vecine.

Ciudata fracţionare a *claim*-ului în două etaje, cel de sus în amonte, cel de jos în aval, îl izbi de la început pe inginer. După ce înaintase pînă la rîuleţ şi-i cercetase cu luare-aminte aşezarea malurilor, el îşi formulă părerea cît se poate de limpede:

— Domnişoară, nimeni n-ar putea să aprecieze valoarea reală a *claim*-ului dumneavoastră. În orice caz, vă pot spune că aţi greşit începînd să exploataţi catul de jos.

— Şi de ce, mă rog? se împotrivi Jane. Alegerea mea n-a avut ca bază amplasarea puţurilor?

— Tocmai existenţa acestor puţuri ar fi trebuit să vă îndepărteze, răspunse Ben Raddle. Dacă într-o regiune scormonită de atîţia prospectori aceste puţuri au fost săpate apoi părăsite, nu e limpede că ele nu au dat randament? De ce aţi izbuti dumneavoastră acolo unde alţii au dat greş?

— Adevărat, recunoscu Jane, izbită de logica observaţiei.

— Mai există un argument, continuă Ben Raddle. Dar ca să-l pricepeţi, trebuie să cunoaşteţi modul în care a luat naştere stratul aurifer pe care-l exploatăm şi dumneavoastră şi noi. Acest strat nu e altceva decît o depunere de aluviuni lăsată de apele lui Forty Milles Creek, într-o epocă foarte îndepărtată, cînd curgea printr-o altă albie. Mai lat ca în prezent, rîul acoperea locul pe care stăm acum, precum şi *claim*-ul 129 şi cele din împrejurimi, iar vîlceaua în care v-aţi întemeiat exploatarea alcătuia un fel de golf unde curenţii, abătuţi din drum de dealul care desparte proprietăţile noastre, loveau cu oarecare violenţă. Bineînţeles, apa trebuie că trecea mai întîi prin catul de sus, de vreme ce el se afla în amonte, apoi, de pe înălţimea barierei de stînci, se prăvălea în cascadă peste catul de jos, pentru a-şi relua cursul. Această barieră constituia o piedică de care apa se izbea, învolburîndu-se. Aşadar, e de presupus că, înainte de a trece bariera, îşi depunea la fund toate corpurile mai grele, printre acestea aflîndu-se şi fărîmele de aur pe care le-ar fi purtat cu ea. Scobitura formată de bariera de stînci s-a umplut încetul cu încetul prin depunerile acestor corpuri grele şi într-o bună zi aurul ar fi putut să se reverse asupra catului de jos. Bănuiesc încă că, tocmai atunci, o zdruncinătură a scoarţei terestre a făcut să se năruie grămada de bolovani care acoperă şi ascunde presupusul strat nisipos, iar rîuleţul, împins către nord de

această surpare, a fost silit să-şi ia cursul prin albia în care îl vedem astăzi...

Summy Skim nu-şi ascunse admiraţia.

— Extraordinar! strigă el. Eşti un mare savant, Ben!

— S-o luăm mai încetişor, răspunse Ben Raddle. În definitiv, astea sînt doar nişte presupuneri. Totuşi, nu cred că mă înşel afirmînd că, dacă se găseşte aur pe *claim*-ul 127 bis, acesta nu poate fi ascuns decît sub îngrămădirea de bolovani care-i acoperă partea de sus.

— Să ne ducem la faţa locului, spuse Jane cu obişnuita-i hotărîre.

Cei doi veri şi însoţitoarea lor urcară din nou coasta, cam vreo două sute de metri, apoi, ajunşi în punctul în care bariera de stînci ieşea pe nesimţite din talveg, porniră pe catul de sus, îndreptîndu-se către rîuleţ. Înaintarea era foarte anevoioasă prin aglomerarea de bolovani uriaşi care acopereau drumul, astfel că excursioniştilor le-a trebuit mai bine de un ceas pentru a ajunge la malul apei.

Cu toate căutările lui minuţioase, Ben n-a izbutit să descopere nici un grăunte de nisip. Pretudindeni, o învălmăşeală de stînci şi bolovani printre care se zăreau alte stînci, mai adînc înfipte.

— Mi-ar fi greu să-mi dovedesc în practică teoria, observă Ben Raddle, ajungînd la malul abrupt.

— Poate mai puţin decît îţi închipui, răspunse Summy, care, la o distanţă de cîţiva metri, părea că descoperise ceva interesant. Iată nisip, Ben.

Ben Raddle se duse lîngă vărul său. Într-adevăr un pătrăţel de nisip, mare cît o batistă, se ivea între două stînci.

— Şi încă ce nisip! strigă Ben după ce-l studie o clipă. E de minune că nu l-a găsit nimeni înaintea noastră. Priveşte-i culoarea, Summy, priviţi, domnişoară Jane. Pun rămăşag o sută contra unu, că acest nisip produce cincizeci de dolari la sită.

Nu exista nici un mijloc pentru a se verifica pe loc spusele inginerului. Îşi umplură în grabă pălăriile şi buzunarele cu preţiosul nisip şi străbătură drumul în sens invers.

Ajunşi la rîu, nisipul spălat eliberă metalul, şi Ben Raddle avu satisfacţia să constate că evaluarea lui fusese mai mică de jumătate. Randamentul trebuia să atingă cel puţin o sută de dolari la sită.

— O sută de dolari! strigară Jane şi Summy, într-un glas.

— În cel mai rău caz, afirmă cu tărie Ben Raddle.

— Dar atunci... înseamnă că m-am şi îmbogăţit! bîigui Jane puţin tulburată, cu tot sîngele ei rece.

— Să nu ne pripim, spuse Ben Raddle, să nu ne pripim... Bănuiesc, într-adevăr, că această parte a *claim*-ului dumneavoastră cuprinde pepite de o valoare uriaşă, dar, în afară de faptul că bogăţia acestei

mici pungi ar putea fi întîmplătoare, trebuie să ţineţi seama şi de cheltuielile mari pe care le-ar necesita degajarea pămîntului. V-ar trebui oameni, unelte... Nici dinamita n-ar fi de prisos pentru a înlătura îngrămădirea asta de stînci.

— Chiar azi vom porni la treabă, spuse Jane cu hotărîre. Eu şi cu Patrick vom încerca să eliberăm un colţişor, fără ajutorul nimănui. Ceea ce vom obţine, mă va ajuta să angajez muncitori şi să-mi cumpăr materialul necesar, astfel încît să pot extinde lucrările.

— Bine gîndit, încuviinţă Ben Raddle, şi nu ne rămîne decît să vă urăm noroc...

— Şi să primiţi, ca şi domnul Skim, mulţumirile mele călduroase, adăugă Jane. Dacă nu eraţi dumneavoastră, m-aş fi hotărît să trec graniţa şi să mă afund în Alaska, şi cine ştie dacă...

— De vreme ce sînteţi asociata mea, o întrerupse Ben Raddle pe un ton mai rece, era în interesul meu, Miss Edgerton, să vă ajut la găsirea celei mai bune soluţii şi să micşorez, pe cît e cu putinţă, riscurile întîmpinate de capitalul pe care îl reprezentaţi.

— Aveţi dreptate, recunoscu satisfăcută Jane.

Summy Skim întrerupse acest dialog care, în mod vădit, îl călca pe nervi.

— Ce oameni de afaceri înrăiţi sînteţi voi doi! Mă uimiţi, pe cinstea mea!... Eu, care nu vă sînt «asociat», nu mă pot împiedica să nu simt o mare bucurie.

Lăsînd-o pe Jane Edgerton să-şi înceapă noua ei exploatare, cei doi veri se întoarseră la *claim*-ul 129, unde sosiseră cîţiva lucrători. Către sfîrşitul zilei, Lorique izbutise să angajeze vreo treizeci de oameni cu nişte salarii foarte ridicate, depăşind adesea zece dolari pe zi.

Dealtfel, acestea erau preţurile plătite pe atunci în regiunea Bonanza. Numeroşi lucrători căpătau cîte şaptezeci şi cinci, optzeci de franci pe zi, şi mulţi dintre ei făceau avere, pentru că nu risipeau banii la fel de uşor cum îi cîştigau.

Nu trebuie să ne uimească această creştere a salariilor. Pe zăcămintele Sookum-ului, de exemplu, un lucrător aduna pînă la o sută de dolari pe oră. În realitate, lui nu-i revenea decît a suta parte din ceea ce producea.

S-a mai spus că utilajul de pe 129 era foarte rudimentar: talere, site, atîta tot. Dar dacă Josias Lacoste n-a socotit necesar să-şi completeze acest utilaj primitiv, ceea ce n-a făcut el va face nepotul său. Cu ajutorul şefului de echipă, în schimbul unei sume destul de mari, se adăugară la zestrea *claim*-ului 129 şi două *rockere*.

Rocker-ul este un fel de cutie lungă de trei picioare, lată de două,

un fel de coşciug aşezat pe o balanţă. În interiorul ei se află un ciur, prevăzut cu un petic de ţesătură din lînă, care reţine grăunţele de aur lăsînd să treacă nisipul. La capătul de jos al acestui aparat, căruia balanţa îi imprimă mişcări regulate, se află o cantitate de mercur, ce intră în amestec cu metalul atunci cînd grăuntele este prea mic pentru a putea fi oprit cu mîna.

În loc de rocker, Ben Raddle ar fi dorit să-şi instaleze un *sluice*. dar, neavînd de unde să-l cumpere, se gîndea să şi-l construiască singur. Acesta e un fel de jgheab din lemn, brăzdat de crestături transversale din douăzeci în douăzeci de cm distanţă. Cînd azvîrli în el mîlul lichid, pămîntul şi cuarţul sînt duse de apă, în vreme ce aurul, datorită greutăţii lui specifice, se depune în crestături.

Ambele procedee, destul de practice, dau rezultate bune, dar necesită instalarea unei pompe care să ridice apa la capătul de sus al rocker-ului sau al sluice-lui, ceea ce măreşte considerabil preţul utilajului. Pe *claim*-urile de la munte se pot folosi uneori căderile de apă naturale, dar pe suprafaţa *claim*-urilor de pe malurile rîurilor trebuie să recurgi neapărat la un mijloc mecanic, investind în el mari sume băneşti.

Aşadar, exploatarea lui 129 reîncepu în condiţii mai bune.

Filozofînd în sinea lui, Summy Skim, observa îndeaproape stăruinţa şi pasiunea cu care Ben Raddle se înhămase la această treabă.

«Hotărît lucru, îşi spunea el, Ben n-a scăpat de molima ce bîntuie pe aici, şi să dea Domnul să nu mă molipsesc şi eu! Tare mă tem că de asta nu te vindeci niciodată; chiar după ce te îmbogăţeşti, nu-ţi mai ajunge, oricît aur ai fi strîns!... Nu! Ar trebui să ai prea mult, şi poate că nici prea mult nu e destul!»

Proprietarii lui 129 nu ajunseseră însă pînă acolo. Dacă te luai după spusele şefului de echipă, zăcămîntul era bogat, să admitem! În orice caz, acesta nu-şi oferea cu dărnicie bogăţia. Era greu să ajungi la stratul aurifer ce se întindea pe sub pămînt, de-a lungul lui Forty Miles. Ben Raddle îşi dădu seama că puţurile nu erau destul de adînci şi că mai trebuiau săpate. Şi nu era deloc uşor, în această perioadă în care îngheţul nu mai putea să asigure trăinicia pereţilor.

Dar, la urma urmelor, era înţelept din partea lui să se vîre în nişte lucrări atît de costisitoare? N-ar fi fost mai bine să le lase pe seama companiilor sau a particularilor care s-ar arăta dispuşi să cumpere *claim*-ul? Oare Ben Raddle n-ar trebui să se mărginească la producţia pe care i-o asigurau talerul şi rocker-ul?

E drept că dintr-o sită abia dacă scotea un sfert de dolar. Ţinînd seama de costul mîinii de lucru, cîştigul era mic şi te puteai întreba dacă previziunile şefului de echipă erau întemeiate.

În luna iunie, vremea se menţinu destul de frumoasă. Izbucniră cîteva furtuni, uneori foarte puternice, dar ele trecură repede. Lucrările întrerupte erau grabnic reluate de-a lungul lui Forty Miles Creek.

În primele zile ale lui iulie, proprietarii *claim*-ului 129 trimiseră la Dawson tot ce izbutiseră să agonisească, modesta sumă de trei mii de dolari, care fu depusă în contul lor la banca companiei americane Trading und Transportation.

— Aş mai adăuga ceva din buzunar, de n-ar fi gol, spunea Summy Skim, numai să-i fac să le pară rău că au lăsat să le scape *claim*-ul 129... Trei mii de dolari!... Or să rîdă de noi.

— Răbdare, Summy, răbdare! răspundea Ben Raddle. Va veni şi vremea noastră.

În orice caz, pentru ca această «vreme» să vină, cum spunea inginerul, trebuia să se acţioneze repede. În iulie, anotimpul frumos nu mai are înaintea lui decît două luni. Soarele apune la zece şi jumătate şi se iveşte din nou la orizont înainte de ora unu dimineaţa. Mai mult chiar, între apusul şi răsăritul lui domneşte o lumină de amurg, încît abia poţi zări constelaţiile din jurul polului.

Dacă ar fi avut o echipă de schimb, prospectorii ar fi putut lucra fără întrerupere. Aşa se proceda pe terenurile aflate dincolo de frontieră, în Alaska, unde americanii desfăşurau o activitate de neînchipuit. Spre marea lui părere de rău, Ben Raddle nu putea face la fel. În ciuda tuturor încercărilor sale, Lorique nu izbutise să adune mai mult de patruzeci de lucrători.

Pe *claim*-ul 127 bis, Jane Edgerton întîmpina aceleaşi greutăţi. A trebuit să se mulţumească doar cu vreo zece muncitori. Oricît ai fi plătit, nu era cu putinţă să găseşti mai mulţi.

În fiecare seară, Ben Raddle şi Summy Skim aflau noutăţi despre rezultatul strădaniilor ei. Deşi nu se menţinea la nivelul primei experienţe, producţia *claim*-ului era încurajatoare. Scoteau în medie patru dolari la sită, şi nu rareori se întîmpla să obţină cîte zece dolari la sită. În aceste condiţii, zece lucrători pricepuţi ar fi fost de ajuns pentru a asigura un beneficiu de mai multe sute de mii de franci pînă la sfîrşitul verii.

Din nefericire, lucrătorii Janei Edgerton trebuiau să se ocupe de degajarea terenului şi, cu tot devotamentul şi uriaşa putere a lui Patrick, munca înainta anevoie. Încetul cu încetul, pe măsură ce stîncile erau dislocate şi prăvălite spre catul de jos, suprafaţa de nisip creştea şi era de prevăzut că pe la jumătatea lui iulie *claim*-ul 127 bis va începe să-i aducă stăpînei sale cîştiguri importante.

În ciuda activităţii desfăşurate de Ben Raddle, pe *claim*-ul 129 perspectivele erau mai puţin surîzătoare.

Avînd în vedere temperamentul său, nu-i de mirare că dorea uneori să participe direct la lucrări. Nu pregeta să se alăture muncitorilor, să pună mîna pe sită şi să spele mîlul de pe 129, supraveghind în acelaşi timp întreaga activitate. Adesea, mînuia el însuşi rocker-ul, în timp ce Summy îl privea cu un aer ironic. Acesta, cel puţin, îşi păstrase calmul, iar încercările vărului său de a-i transmite ceva din pasiunea lui rămăseseră zadarnice.

— Hai, Summy, nu vrei să încerci şi tu? îi spunea el.

— Nu, îmi lipseşte vocaţia, îi răspundea invariabil Summy Skim.

— Totuşi, nu e greu. Trebuie doar să clatini sita, să înlături nisipul, iar la fund îţi rămîn grăunţele de aur.

— Într-adevăr, Ben. Dar, ce vrei, meseria asta nu-mi place. Nu, chiar de mi s-ar plăti doi dolari pe oră.

— Sînt încredinţat că ai avea mînă bună! suspina Ben Raddle cu o undă de amărăciune în glas.

Totuşi, într-o zi, Summy se dădu bătut. Ascultător, luă sita, o umplu cu pămîntul ce fusese extras dintr-unul din puţuri şi, după ce transformă acest pămînt într-un nămol lichid, îl scurse încetul cu încetul.

Nici urmă din metalul pe care Summy Skim nu înceta să-l blesteme!

— Am dat chix! spuse el. Nici măcar preţul unei pipe!

La vînătoare, Summy Skim era mai norocos. Cu toate că, din întîmplare, urmărirea vînatului îl purta în fiecare zi, de parcă ar fi făcut-o dinadins, pînă la *claim*-ul 127 bis, unde pierdea un timp preţios aşteptînd ca Jane Edgerton să înceteze lucrul, se întorcea întotdeauna cu tolba plină. Fără îndoială, aceste succese repetate se datorau iscusinţei lui de vînător, dar trebuie luată în seamă şi bogăţia vînatului, cu blană sau pene, aflat prin păşunile învecinate. În lipsa elanilor, din care nu izbutise să vadă nici un exemplar, cerbii puteau fi întîlniţi cu uşurinţă prin păduri. Cît despre becaţe, potîrnichi de zăpadă şi raţe, acestea mişunau pe suprafaţa mlaştinilor de pe ambele maluri ale lui Forty Miles Creek. Doar astfel se mai împăca Summy Skim cu soarta ce-i prelungea şederea în Klondike, tînjind totuşi după întinderile bogate în vînat de la Green Valley.

În prima jumătate a lui iulie, spălarea noroiului dădu rezultate mai bune. Şeful de echipă ajunsese, în sfîrşit, la stratul aurifer, care devenea din ce în ce mai bogat, pe măsură ce se apropia de frontieră. Sitele şi rocker-ele produceau sume importante în grăunţe de aur. Cu toate că nu s-au găsit nici o pepită mai de valoare, randamentul acestor cincisprezece zile n-a fost mai mic de treizeci şi şapte de mii de franci. Iată că spusele lui Lorique începeau să se adeverească, stimulîndu-i astfel lui Ben Raddle ambiţia.

— Hai, Summy, nu vrei să încerci şi tu?

Din zvonurile ce umblau printre lucrători, la *claim*-ul 129 se aflase că o îmbunătăţire asemănătoare se constatase şi pe *claim*-ul 131, proprietatea texanului Hunter, pe măsură ce exploatarea înainta către est. După îmbogăţirea treptată a stratului aurifer, din amîndouă direcţiile, nu mai încăpea nici o îndoială că trebuia să existe o pungă, o *bonanza*, prin împrejurimile frontierei, poate chiar pe frontieră.

Întărîtaţi de o asemenea perspectivă, lucrătorii lui Hunter şi Malone şi angajaţii celor doi canadieni înaintau unii către ceilalţi. Nu era departe ziua cînd se vor întîlni pe linia actualei frontiere, contestată de ambele state.

Slujbaşii texanului, vreo treizeci de oameni, erau cu toţii de origine americană. Greu ai fi putut alcătui o bandă mai deocheată de aventurieri. Cu expresia puţin ademenitoare, sălbatici, violenţi, brutali şi certăreţi — într-un cuvînt, aceştia erau cu adevărat demni de stăpînii lor, a căror proastă faimă se răspîndise în întregul Klondike.

Exista în general o oarecare discordie între americanii şi canadienii angajaţi să muncească la zăcăminte. Aceştia din urmă se arătau de obicei mai supuşi, mai liniştiţi, mai disciplinaţi. De aceea ei erau preferaţi de companii. Totuşi, societăţile americane îşi căutau mai degrabă compatrioţi, cu toate că mulţi dintre aceştia erau violenţi, înclinaţi spre răzvrătire, porniţi pe încăierări zilnice, datorită excesului de băuturi alcoolice, care fac uriaşe ravagii prin ţinuturile aurifere. Rar se întîmplă să treacă o zi, fără ca poliţia să nu fie silită să intervină pe un *claim* sau altul. Se schimbă lovituri de pumnal, focuri de revolver şi uneori se ajunge pînă la moarte de om. Cei răniţi trebuiesc duşi la spitalul din Dawson City, supraaglomerat şi fără ei de numeroşii bolnavi pe care epidemiile îi trimit acolo fără încetare.

În timpul celei de a treia săptămîni a lui iulie, exploatarea continuă să fie productivă, cu toate că nici Ben Raddle, nici Lorique, nici muncitorii lor nu izbutiseră să dea peste vreo pepită mai mare. Dar, în sfîrşit, veniturile ajunseseră să depăşească cheltuielile, astfel că pe data de 20 iulie a fost posibilă o nouă depunere, de douăsprezece mii de dolari, în contul domnilor Summy Skim şi Ben Raddle, la banca American Trading and Transportation Company.

Summy Skim îşi freca bucuros mîinile.

— Ce mutră o să facă domnul William Boll! spuse el.

De acum înainte nu mai încăpea nici o îndoială că beneficiile pe care le vor obţine de pe urma acestei campanii se vor ridica la peste o sută de mii de franci. Vor avea deci temei să ţină la preţ cînd se va ivi un cumpărător pentru 129.

Şi pe *claim*-ul 127 bis evenimentele luau o întorsătură prielnică.

După ce izbutise să degaje o mică porțiune din terenul său, Jane Edgerton ajungea, în sfîrșit, să-i culeagă roadele. Pînă acum reușise să adune o cantitate de pulbere de aur în valoare de peste trei mii de dolari, pe care o pusese la păstrare în căsuța celor doi veri, în așteptarea următorului transport spre Dawson. După toate probabilitățile, la sfîrșitul campaniei avea să obțină de pe *claim*-ul său vreo cincizeci de mii de franci, cu toate greutățile și încetineala primelor zile.

Către sfîrșitul lui iulie, Summy Skim făcu o propunere destul de firească în aparență:

— Nu văd de ce trebuie să mai rămînem aici, de ce noi și domnișoara Jane nu ne-am vinde *claim*-urile?

— Pentru că această vînzare nu s-ar putea face la un preț bun înainte de rectificarea frontierei, îi răspunse Ben Raddle.

— La naiba cu meridianul o sută patruzeci și unu! se împotrivi Summy. Vînzarea se poate face și prin corespondență, prin intermediar, la Montreal, în biroul domnului Snubbin, tot atît de bine ca și la Dawson City.

— Nu în condiții la fel de avantajoase, răspunse Ben Raddle.

— De ce nu, atît timp cît domnișoara Jane și noi sîntem lămuriți asupra valorii *claim*-urilor noastre?...

— Peste o lună sau șase săptămîni vom fi și mai lămuriți, declară inginerul, și atunci nu ni se vor mai oferi patruzeci de mii de dolari pentru 129, ci optzeci de mii, o sută de mii de dolari!

— Și ce vom face cu atîția bani? strigă Summy Skim.

— Îi vom folosi cît se poate de bine, de asta te asigur, afirmă Ben Raddle. Tu nu vezi că stratul devine din ce în ce mai bogat, pe măsură ce înaintăm spre vest?

— Da, însă, tot înaintînd așa, pînă la urmă vom ajunge la 131, observă Summy Skim, iar cînd oamenii noștri se vor izbi de cei ai simpaticului Hunter, nu prea știu ce-o să iasă.

Într-adevăr, era de temut că, odată ajunși pe hotarul dintre *claim*-uri, între cele două grupe de muncitori va izbucni o încăierare. De pe acum se și schimbaseră injurii și, uneori, se auzeau amenințări îngrozitoare. Lorique avusese o oarecare dispută cu șeful de echipă american, un atlet brutal și grosolan, și se temeau ca nu cumva, la întoarcerea lui Hunter și a lui Malone, amenințările să nu se transforme în fapte. Nu o dată se azvîrlise cu pietre de la un *claim* la altul... bineînțeles, după ce se constatase că ele erau lipsite de cel mai mic grăunte de aur.

În astfel de împrejurări, Lorique, ajutat de Ben, făcea tot posibilul să-i strunească pe lucrători. Dimpotrivă, șeful de echipă american

nu înceta să-şi asmută oamenii şi nu scăpa nici un prilej ca să se certe cu Lorique.

Prospectarea începuse să dea rezultate mai slabe pe teritoriul american şi, cel puţin în acel moment, 131 preţuia mai puţin decît 129; se părea că bogatul strat aurifer avea tendinţa să cotească spre sud, îndepărtîndu-se de malul lui Forty Miles Creek, ceea ce făcea să se creadă că punga, *bonanza* urmărită, se va găsi pe teritoriul canadian.

La 27 iulie, cele două echipe se aflau la o distanţă de numai zece metri. Peste cel mult cincisprezece zile, ele aveau să se întîlnească pe linia de demarcaţie. Aşadar, Summy Skim nu se înşela prevăzînd şi temîndu-se de o încăierare.

Or, chiar pe data de 27 iulie, o întîmplare veni să înrăutăţească în mod deosebit lucrurile.

Hunter şi Malone îşi făcuseră apariţia pe *claim*-ul 131.

XV

NOAPTEA DE 5 SPRE 6 AUGUST

Ţinutul Klondike nu este singurul care cuprinde regiuni aurifere. Mai există şi altele pe marea întindere din nord-vestul Americii, cuprinsă între Oceanul Îngheţat de Nord şi Pacific, şi e foarte probabil că în curînd se vor descoperi noi zăcăminte. Natura s-a arătat darnică în comori minerale faţă de aceste ţinuturi, cărora le refuză bogăţiile agricole.

Terenurile aurifere de pe teritoriul Alaskăi sînt aşezate mai ales în interiorul curbei largi pe care Yukonul o descrie între Klondike şi Saint-Michel, a cărei convexitate este tangentă la cercul polar.

Una din aceste regiuni se învecinează cu Circle City, un tîrguşor situat la trei sute şaptezeci de kilometri în aval de Dawson City. Din apropierea acestuia izvorăşte Birch Creek, afluent care se varsă în Yukon la mică distanţă de fortul care îi poartă numele, aşezat pe cercul polar, în punctul cel mai nordic al curbei marelui fluviu.

La sfîrşitul ultimei campanii se răspîndise zvonul că zăcămintele de la Circle City erau tot atît de bogate ca şi cele de pe Bonanza. Asta era de ajuns ca să atragă o mulţime de mineri.

Bizuindu-se pe aceste zvonuri, după ce puseseră pe roate exploatarea la 131, Hunter şi Malone se îmbarcaseră pe unul din vapoarele

care fac escală pe Yukon, şi, debarcînd la Circle City, vizitaseră regiunea scăldată de Birch Creek. Fără îndoială că nu li s-a părut rentabil să rămînă acolo toată vara, de vreme ce se întorceau la *claim*-ul 131.

Ca dovadă că nu realizaseră nimic de pe urma acestei călătorii era şi faptul că cei doi texani se opriseră pe Forty Miles şi se pregăteau să rămînă aici pînă la sfîrşitul campaniei. Dacă ar fi strîns multe pepite şi pulbere de aur din zăcămintele de pe Birch Creek, ei s-ar fi grăbit să ajungă la Dawson City, unde tripourile şi cazinourile le ofereau atîtea posibilităţi să-şi risipească agoniseala.

— Prezenţa lui Hunter nu-i deloc menită să aducă liniştea pe *claim*-urile de la frontieră, mai ales în cele de pe Forty Miles, spuse Lorique celor doi veri, aflînd despre întoarcerea proprietarilor *claim*-ului 131.

— Vom fi cu ochii în patru, răspunse Ben Raddle.

— Aşa şi trebuie, domnilor, adăugă şeful de echipă, şi-i voi sfătui pe oamenii noştri să fie prudenţi.

— Oare n-ar fi cazul să înştiinţăm poliţia despre întoarcerea acestor ticăloşi? întrebă Ben Raddle.

— Cred că a şi aflat, răspunse Lorique. În plus, ar trebui să expediem o telegramă la Fort Cudahy. ca să preîntîmpinăm orice agresiune.

— Pe Dumnezeul meu, strigă Summy Skim cu o vioiciune neobişnuită la el, îngăduiţi-mi să vă spun că sînteţi nişte fricoşi! Dacă individul ăsta va avea poftă să facă iar pe nebunul, va găsi pe cineva să-l pună la punct.

— De acord! încuviinţă Ben Raddle. Dar la ce bun să te compromiţi cu omul acesta, Summy?

— Avem de lichidat o veche socoteală, Ben.

— Mi se pare că această socoteală a şi fost lichidată, şi încă în favoarea ta, se împotrivi Ben Raddle, care nu voia cu nici un preţ să-şi lase vărul să intre în vreun bucluc. E foarte natural că ai luat apărarea unei femei jignite; e şi mai natural că l-ai pus la punct pe acest Hunter, aş fi făcut şi eu la fel; dar aici, unde e ameninţat întregul personal al *claim*-ului, este treaba poliţiei.

— Şi dacă ea nu intervine? răspunse Summy Skim, care nu înţelegea să se dea bătut.

— Dacă nu intervine, domnule Skim, ne vom apăra noi înşine, şi fiţi încredinţat că oamenii noştri nu vor da înapoi, spuse şeful de echipă.

— În definitiv, n-am venit să curăţăm regiunea de nemernicii care mişună pe aici, am venit să...

— Să vindem *claim*-ul, încheie Summy Skim, care se întorcea mereu la oile lui şi care începuse să se înfierbînte. Ia spune, Lorique, ce mai ştii despre comisia de rectificare a frontierei?

— Se spune că s-ar afla undeva prin sud, la poalele muntelui Elie, răspunse şeful de echipă.

— Cu alte cuvinte, prea departe ca să poţi ajunge pînă la ea?

— Mult prea departe. Doar dacă treci prin Skagway...

— Blestemată ţară! strigă Summy Skim.

— Ştii ce, Summy, ai nevoie să te linişteşti, îi propuse Ben Raddle, bătîndu-l pe umăr. Du-te la vînătoare, ia-l cu tine pe Neluto, care abia aşteaptă un asemenea prilej, şi aduceţi-ne în seara asta un vînat pe cinste. Între timp, noi vom clătina rocker-ele şi ne vom strădui să facem treabă bună.

— Cine ştie? adăugă şeful de echipă. De ce nu ni s-ar întîmpla şi nouă ceea ce i s-a întîmplat, în octombrie 1897, colonelului Earvay la Cripple Creek?

— Ce i s-a întîmplat colonelului dumitale? întrebă Summy Skim.

— Să găsească pe *claim*-ul său, la o adîncime de numai şapte picioare, un lingou de aur în valoare de o sută de mii de dolari.

— Eh! exclamă Summy pe un ton disprețuitor.

— Ia-ţi puşca, Summy, îi spuse Ben Raddle. Du-te de vînează pînă deseară, dar păzeşte-te de urşi.

Summy Skim n-avea altceva mai bun de făcut. Urcă dealul împreună cu Neluto, şi după un sfert de ceas răsunară primele lor împuşcături.

Ben Raddle îşi reluă munca, nu înainte de a-i sfătui pe lucrători să se ferească de provocările ce le-ar putea veni de la 131. Dealtfel, în ziua aceea nu s-a petrecut nici un incident care să-i întărîte pe lucrătorii celor două *claim*-uri.

În lipsa lui Summy Skim, care poate nu s-ar fi putut abţine, Ben Raddle avu prilejul să-i zărească pe Hunter şi Malone. Pînă ce comisia avea să ia o hotărîre, linia de frontieră mergea pe lîngă talvegul rîpei, coborînd spre sud. Căsuţa pe care o ocupau cei doi texani făcea pereche cu locuinţa lui Lorique, la poalele versantului de apus. Astfel, din camera lui, Ben Raddle îi putu observa pe Hunter şi pe tovarăşul său, în timp ce străbăteau *claim*-ul 131. Fără să dea impresia că-l interesează ce se întîmplă la vecinii săi, dar fără a încerca să se ascundă, el rămase sprijinit de tocul ferestrei de la parterul căsuţei.

Hunter şi Malone înaintară pînă la ţăruşul despărţitor. Discutau cu însufleţire. După ce-şi îndreptară privirile către rîuleţ şi cercetară exploatările de pe celălalt mal, ei făcură cîţiva paşi spre rîpă. Nu încăpea îndoială că se găseau într-o foarte proastă dispoziţie, randamentul lui 131 fiind cît se poate de slab, încă de la începutul campaniei,

în timp ce ultimele săptămîni le aduseseră celor de pe *claim*-ul învecinat beneficii importante.

Hunter şi Malone continuară să urce panta rîpei şi se opriră cam la înălţimea casei. De acolo, îl zăriră pe Ben Raddle care părea că nu le dă nici o atenţie.

Acesta însă vedea foarte bine că îl arătau cu mîna şi înţelegea că gesturile lor violente, glasurile lor furioase încercau să-l provoace. Procedă înţelept nebăgîndu-i în seamă şi, după ce plecară cei doi texani, se duse lîngă Lorique care mînuia rocker-ul.

— I-aţi văzut, domnule Raddle? întrebă acesta.

— Da, Lorique, dar provocările lor nu mă vor face să mi ies din fire.

— Domnul Skim nu părea să fie într-o dispoziţie la fel de răbdătoare...

— Va trebui totuşi să se potolească, declară Ben Raddle. Ne vom face că nici nu-i cunoaştem pe indivizii aceştia.

Zilele următoare se scurseră fără vreun incident. Summy Skim, îndemnat de vărul său, pleca dimineaţa la vînătoare împreună cu indianul şi nu se întorcea decît după-amiaza tîrziu. Totuşi era din ce în ce mai greu să-i împiedici pe lucrătorii americani şi canadieni să se ia la harţă. Munca lor îi apropia tot mai mult de stîlpii aşezaţi la hotarul dintre cele două *claim*-uri. Nu era departe clipa în care, după cum spunea şeful de echipă, se vor afla tîrnăcop la tîrnăcop şi cazma la cazma. Cea mai mică împotrivire ar putea da atunci naştere unei discuţii, discuţia unei certe, cearta unei încăierări, care în curînd ar degenera în bătaie. Cînd oamenii vor fi asmuţiţi unii împotriva altora, cine va fi în stare să-i mai oprească? Hunter şi Malone nu vor încerca oare să provoace tulburări şi la celelalte *claim*-uri americane de pe frontieră? Cu asemenea ticăloşi, te puteai aştepta la orice. În acest caz poliţia din Fort Cudahy nu va fi în stare să restabilească ordinea.

Vreme de patruzeci şi opt de ore, cei doi texani nu se arătară. Poate că în timpul acesta umblau prin exploatările de pe Forty Miles Creek, situate pe teritoriul alaskian. Chiar dacă în lipsa lor au existat cîteva schimburi de cuvinte între lucrători, ele n-au mers mai departe.

Datorită vremii nefavorabile, în următoarele trei zile Summy nu s-a mai putut consacra îndeletnicirii lui preferate. Ploaia cădea uneori în torente, astfel că erai nevoit să te adăposteşti în casă. În aceste condiţii, spălarea nisipurilor devenea foarte anevoioasă: puţurile se umpleau pînă la gură şi preaplinul lor se revărsa pe suprafaţa *claim*-ului acoperindu-l cu un strat gros de nămol, în care te afundai pînă la genunchi.

Se folosiră de acest răgaz forţat pentru a cîntări şi a pune în saci pulberea de aur pe care o adunaseră. Randamentul lui 129 scăzuse

puțin în ultimele cincisprezece zile. Totuși, viitoarea expediere la Dawson nu va fi mai mică de zece mii de dolari.

În schimb, exploatarea Janei Edgerton se îmbunătățea tot mai mult. Fiecare nouă zi îi aducea un cîștig mai mare decît cea care trecuse, astfel că adăugă și ea douăsprezece mii de dolari la cele zece mii de dolari ale lui Ben și Summy.

Munca reîncepu abia în după-amiaza de 3 august. După o dimineață ploioasă, norii fuseseră alungați de vîntul de sud-est și cerul se înseninase. Dar erau de așteptat niște furtuni care în această perioadă a anului sînt înspăimîntătoare și pricinuiesc uneori adevărate dezastre.

În ziua aceea texanii se întorseseră din expediția lor. Intraseră imediat în casă și nu se mai arătaseră toată dimineața de 4 august.

Summy Skim se folosi de îmbunătățirea vremii ca să pornească iar la vînătoare. Se semnalaseră cîțiva urși în aval și cea mai arzătoare dorință a lui era să dea ochii cu unul dintre aceste temute plantigrade. Dealtfel, n-ar fi fost la prima încercare. Mulți urși căzuseră sub gloanțele lui prin pădurile de la Green Valley.

În cursul acestei zile, Lorique dădu o lovitură norocoasă de cazmă. Săpînd o groapă lîngă marginea *claim*-ului, descoperi o pepită a cărei valoare nu putea fi mai mică de patru sute de dolari, adică două sute de mii de franci în monedă franceză.

Șeful de echipă nu-și putu stăpîni bucuria și, strigînd cît îl ținea gura, își chemă tovarășii.

Ben Raddle și lucrătorii sosiră în fugă și, cu toții într-un glas, scoaseră un strigăt la vederea pepitei de mărimea unei nuci, închistată într-o bucată de cuarț.

Celor de la 131 nu le-a fost greu să înțeleagă pricina acestor strigăte. Izbucniră într-o explozie de mînie, oarecum justificată, avînd în vedere că de cîtva timp lucrătorii americani nu izbutiseră să găsească o vînă mai bogată și că exploatarea lor devenea din ce în ce mai deficitară.

Atunci se auzi un glas, glasul lui Hunter.

— Oare nu mai există aur decît pentru cîinii ăștia ai preriilor din Far West? strigă el furios.

Astfel îi numea el pe canadieni.

Ben Raddle auzise insulta.

Străduindu-se să-și păstreze cumpătul, se mulțumi să-i întoarcă spatele mitocanului, înălțînd disprețuitor din umeri.

— Hei, strigă din nou texanul, cu dumneata vorbesc, domnule din Montreal,

Ben Raddle se stăpîni și nu-i răspunse.

— Nu știu ce mă oprește!... continuă Hunter.

Era gata să treacă hotarul și să se năpustească asupra lui Ben Raddle.

Malone îl opri. Dar lucrătorii de pe cele două *claim*-uri, îngrămădiți de-o parte și de alta a frontierei, se amenințau cu glasul și cu gestul și era limpede că deschiderea ostilităților nu va mai putea fi multă vreme amînată.

Seara, Summy Skim se întoarse fericit că a doborît un urs, nu fără oarecare primejdie, și le povesti în amănunțime isprava lui cinegetică. Ben Raddle nu voi să-i vorbească despre incidentul de peste zi, și, după cină, se duseră amîndoi în camera lor unde Summy dormi odihnitorul somn al vînătorului.

Se putea nădăjdui oare că afacerea va rămîne fără urmări? Hunter și Malone îi vor căuta din nou pricină lui Ben Raddle și-și vor întărîta oamenii împotriva celor de pe 129? Tot ce se poate, fiindcă a doua zi tîrnăcoapele și cazmalele se vor întîlni iar pe hotarul dintre cele două *claim*-uri.

Or, tocmai în ziua aceea, spre necazul vărului său, Summy Skim nu mai plecă să vîneze. Vremea era apăsătoare, spre sud-est se ridicau niște nori întunecați. Cu siguranță că va izbucni furtuna și era mai bine să te prindă acasă.

Toată dimineața spălară la nisip, în timp ce o echipă, sub conducerea lui Lorique, continua săpăturile aproape de linia despărțitoare dintre cele două proprietăți.

Pînă la amiază nu se ivi nici o încurcătură. Ce-i drept, cîteva cuvinte de ocară, rostite de americani, atraseră răspunsurile mai mult sau mai puțin violente ale canadienilor. Dar totul se mărgini doar la vorbe și șefii de echipă n-au avut de ce să intervină.

Din nefericire, lucrurile nu se petrecură la fel și după pauza de masă. Hunter și Malone umblau de colo pînă colo pe *claim*-ul lor, în vreme ce Summy Skim și Ben Raddle făceau la fel de cealaltă parte a frontierei.

— Ia te uită, îi spuse Summy Skim lui Ben Raddle, secăturile astea s-au întors deci?... Încă nu-i văzusem... Dar tu, Ben?

— Da, i-am văzut ieri... răspunse într-o doară Ben Raddle. Fă și tu ca mine. Nu te uita la ei.

— Dar ne privesc într-un fel care nu-mi place deloc...

— Nu-i băga în seamă, Summy.

Texanii se apropiaseră. Totuși, dacă risipeau priviri batjocoritoare la adresa celor doi veri, nu le însoțeau cu injuriile lor obișnuite, ceea ce îi îngădui lui Summy Skim să nu-i ia în seamă.

Între timp, lucrătorii continuau să sape la hotarul dintre *claim*-uri, defrișînd pămîntul, strîngînd mîlul pentru a-l duce la rockere și sluice. Aproape că se atingeau, iar cazmalele lor, cu sau fără intenție, se ciocneau în fiece clipă.

Cu toate acestea, pînă atunci nimeni nu protestase, cînd, pe la ora cinci, izbucniră niște strigăte puternice. Ben și Summy pe 129, Hunter și Malone dincolo de frontieră, veniră în grabă unii în întîmpinarea celorlalți.

Cele două echipe încetaseră lucrul, și, de fiecare parte, își strigau victoria. Punga, *bonanza*, era în sfîrșit scoasă la iveală. De cîtăva vreme nisipurile cărate de o parte și de alta la instalațiile de spălare dădeau randamente ce depășeau o sută de dolari și iată că pe fundul gropii descoperiseră o pepită, un adevărat lingou valorînd cel puțin două mii de dolari, asupra căruia cei doi șefi de echipă, stînd față în față, puseseră în același timp piciorul.

— E a noastră! strigă Hunter sosind cu răsuflarea tăiată.

— Ba a noastră! Ba a noastră! se împotrivi Lorique, rămînînd pe poziție.

— A ta, cîine falit? Mai bine cască ochii la țăruș și ai să vezi dacă n-ai pus piciorul pe pămîntul meu.

O privire aruncată spre țărușii cei mai apropiați îl încredință pe șeful de echipă că, săpînd cu înverșunare, depășise într-adevăr hotarul, și, necăjit, era gata să-și părăsească descoperirea. Ben Raddle îl opri, spunîndu-i calm:

— Lorique, tu ai depășit frontiera numai pentru că a fost mutată din loc astă-noapte. Oricine poate vedea că țărușii nu mai sînt aliniați și că acesta a fost dat înapoi, spre est, cu mai bine de un metru.

Avea dreptate. Șirul de țăruși alcătuia într-adevăr o linie frîntă, prezentînd spre est un unghi ce se forma la nivelul celor două *claim*-uri.

— Hoțule! îi strigă Lorique lui Hunter în față.

— Tu ești hoț! răspunse acesta năpustindu-se asupra canadianului și răsturnîndu-l pe neașteptate.

Summy Skim sări în ajutorul șefului de echipă, pe care texanul îl ținea la pămînt. Ben Raddle veni după el și-l apucă de piept pe Malone, care se apropia. Într-o clipă, Lorique se ridică, în timp ce Hunter se rostogolea, la rîndul lui, pe jos.

A urmat apoi o încăierare generală. Tîrnăcoapele, cazmalele, mînuite de brațele acelea puternice, se transformară în arme primejdioase. Sîngele n-ar fi întîrziat să țîșnească și poate ar fi fost și moarte de om, de nu s-ar fi ivit chiar în clipa aceea o echipă a poliției care patrula prin această parte a lui Forty Miles Creek.

Datorită celor cincizeci de bărbați hotărîți, tulburările fură repede înăbușite.

Ben i se adresă primul lui Hunter, pe care furia îl împiedica să vorbească.

— Cu ce drept ați vrut să ne furați avutul nostru? îi spuse el.

— Avutul tău? zbieră Hunter. Păstrează-ţi avutul!... N-o să te bucuri mult de el...

— Încearcă numai să ni-l iei, ameninţă Summy strîngîndu-şi pumnii.

— Oh, cu tine am o răfuială veche! urlă Hunter spumegînd.

— Cînd veţi dori, spuse Summy Skim.

— Cînd voi dori?... Ei bine!...

Hunter se întrerupse brusc. Jane Edgerton, urmată de Patrick, se întorcea de la munca ei zilnică şi sosea, ca în fiecare seară, la *claim*-ul 129. Uimită, ea se apropia cu paşi repezi de grupul zgomotos care se agita pe frontieră. Hunter o recunoscu pe dată.

— Aşa! spuse el rînjind. Totul se lămureşte! Vajnicul apărător al femeilor lucra în propriul său interes!

— Laş netrebnic! strigă revoltat Summy.

— Eu, laş!?...

— Da, laş, repetă Summy Skim, scos din fire, şi încă prea laş ca să dai socoteală unui bărbat.

— O să-ţi arăt eu ţie! urlă Hunter. O să ne mai întîlnim!

— Cînd veţi dori, răspunse Summy Skim. Chiar mîine.

— Da, mîine! zise Hunter.

Împinşi de oamenii poliţiei, care puseseră din nou ţăruşul la locul lui, minerii trebuiră să se întoarcă fiecare pe *claim*-ul respectiv. Lorique purta cu el semnul victoriei, preţioasa pepită de la care se stîrnise scandalul.

— Summy, tu nu te poţi bate cu netrebnicul ăsta, îi spuse Ben Raddle vărului său, după ce intrară în casă.

— Şi totuşi o voi face, Ben.

— Nu, Summy, n-ai s-o faci.

— Îţi spun că o voi face, şi dacă izbutesc să-i trimit un glonte drept în cap, asta ar fi cea mai frumoasă vînătoare din viaţa mea: vînătoarea unei fiare scîrboase.

Cu toate strădaniile sale, Ben Raddle nu izbuti să-l convingă. Fiindcă nu voia să renunţe, o cheamă pe Jane Edgerton în ajutor.

— Domnişoara Jane!... spuse Summy. Chiar de n-aş face-o decît pentru ea, duelul acesta trebuie să aibă loc. Hunter a recunoscut-o şi de-acum înainte va începe să-i dea tîrcoale.

— Nu simt deloc nevoia să fiu ocrotită, domnule Skim, afirmă Jane, îndreptîndu-şi trupul micuţ.

— Mai lăsaţi-mă în pace! strigă Summy, scos din fire. Nu credeţi că sînt destul de bătrîn ca să ştiu ce am de făcut? Şi ceea ce am să fac acum este să...

— Ce anume?

— Să mănînc, asta-i tot, declară Summy Skim aşezîndu-se cu atîta

energie, încît scaunul de sub el se frînse dintr-o dată în trei bucăţi.

Dealtfel, o nenorocire neaşteptată avea să oprească sau cel puţin să întîrzie deznodămîntul acestei întîmplări.

În cursul zilei vremea devenise din ce în ce mai apăsătoare. Către orele şapte, atmosfera încărcată de electricitate începu să fie brăzdată de fulgere şi tunetul bubui spre nord-est. Deşi soarele mai strălucea pe cer, norii grei întunecaseră zarea.

În timpul după-amiezii, se observaseră nişte semne îngrijorătoare pe unele *claim*-uri de pe Forty Milles Creek: trepidaţii înăbuşite ale solului însoţite de bubuituri prelungite, trombe de aburi sulfuroşi ieşite din puţuri. De bună seamă că trebuiau să se aştepte la o demonstraţie de forţă din partea zeului Pluto.

Pe la ceasurile zece şi jumătate, cei din căsuţa de pe *claim*-ul 129 se pregăteau să meargă la culcare, cînd nişte mişcări puternice zdruncinară clădirea.

— Cutremur! strigă Lorique.

Abia rostise aceste cuvinte, că simţiră cum se răstoarnă casa, de parcă i s-ar fi retezat dintr-o dată temelia.

Cu multă greutate izbutiră oaspeţii ei să iasă de sub dărîmături, din fericire nevătămaţi.

Dar ce spectacol li se înfăţişă! Pămîntul *claim*-ului dispărea sub torentele inundaţiei. O parte a rîului dăduse pe dinafară şi se scurgea peste zăcăminte, croindu-şi o nouă albie.

De pretutindeni izbucneau strigăte de deznădejde şi de durere. Surprinşi în colibele lor, minerii încercau să fugă de năvala apelor. Copaci smulşi din rădăcină erau tîrîţi cu viteza unui tren rapid.

Inundaţia ajunsese acum pe locul unde zăcea căsuţa dărîmată. În cîteva clipe apa le ajunse pînă la brîu.

— Să fugim! strigă Summy Skim, şi, luînd-o în braţe pe Jane, începu să urce cu ea dealul.

În clipa aceea, un trunchi de mesteacăn îl lovi pe Ben Raddle şi-i fractură un picior sub genunchi. Lorique, apoi Neluto săriră să-l ajute, dar puhoiul îi răsturnă şi pe ei. Toţi trei urmau să piară acolo. Din fericire, Patrick văzuse primejdia. În timp ce Summy se întorsese şi-l lua pe vărul său în cîrcă, uriaşul îi prinse cu cîte o mînă pe şeful de echipă şi pe Neluto, apoi, drept ca o stîncă printre apele dezlănţuite, îi scoase din vîrtejul lor.

Într-o clipă, se aflau toţi în afara primejdiei, fără alte pierderi decît fractura lui Ben Raddle. La lumina cerului în flăcări, avură atunci prilejul să privească dezastrul din jur.

Casa dispăruse, şi odată cu ea comorile adunate de cei doi veri şi de Jane Edgerton. Colina pe care aceasta o străbătea în fiecare dimineaţă

şi în fiecare seară îşi schimbase înfăţişarea. De ea se izbea acum mugind o masă uriaşă de apă care acoperea malul drept al lui Forty Miles Creek pe o lungime de mai bine de un kilometru, de o parte şi de alta a frontierei. Ca şi alte douăzeci de proprietăţi învecinate, cele ale lui Ben şi Summy şi a Janei Edgerton fuseseră înghiţite de apele furioase, înalte de peste zece metri. În zadar făcuseră moştenitorii lui Josias Lacoste cale de mii de kilometri pentru a valorifica mai bine *claim-ul* 129; moştenirea lor dispăruse pentru totdeauna. *Claim*-ul cu numărul 129 nu mai exista.

PARTEA A DOUA

I

O IARNĂ ÎN KLONDIKE

Un cutremur de pămînt, dealtfel cu o rază destul de restrînsă, întorsese totul pe dos în această parte din Klondike, cuprinsă între frontieră şi Yukon, pe care o străbate cursul mijlociu al lui Forty Miles Creek.

La drept vorbind, în ţinutul Klondike nu se prea semnalează mişcări seismice. Totuşi, pămîntul lui este alcătuit din roci de cuarţ, roci eruptive, care arată că la început a fost adesea supus forţelor lui Pluto şi că aceste forţe, adormite doar, se deşteaptă uneori cu o violenţă puţin obişnuită. Mai mult decît atît, de-a lungul Munţilor Stîncoşi, care încep din apropierea cercului polar arctic, există mai mulţi vulcani, despre care nu se ştie dacă sînt cu adevărat stinşi.

Dacă posibilitatea cutremurelor de pămînt sau a erupţiilor este în general mai puţin de temut în acest district, nu se poate spune acelaşi lucru despre inundaţiile datorate umflării neaşteptate a cursurilor sale de apă.

Dawson City n-a fost nici el ocolit, iar podul care leagă oraşul de cartierul Klondike City a fost de nenumărate ori smuls.

De data aceasta împrejurimile lui Forty Miles Creek au avut de suferit de pe urma a doi factori. Cutremurul provocase distrugerea *claim*-urilor pe o mare întindere, de ambele părţi ale frontierei. Pe deasupra, mai venise şi inundaţia, iar apa acoperise locul fostelor zăcăminte, pe care orice exploatare devenea de acum încolo cu neputinţă.

În prima clipă ar fi fost greu să apreciezi mărimea pagubelor. Ţinutul era învăluit într-un întuneric adînc. Abia a doua zi se va putea afla dacă bordeiele, colibele şi casele au fost distruse, dacă cei mai mulţi dintre prospectori au rămas fără adăpost şi cît de mare era numărul răniţilor şi al morţilor, zdrobiţi sub sfărîmături sau înecaţi. Numai după ce se va cunoaşte întinderea catastrofei se va şti dacă toată mulţimea aceasta de emigranţi, răspîndită prin exploatările aurifere, nu va fi silită să părăsească regiunea.

În orice caz, revărsarea unei părți din apele lui Forty Miles Creek asupra zăcămintelor de pe malul drept părea că pricinuise un dezastru ireparabil.

Împins de forțele subpămîntene, fundul albiei sale se ridicase la nivelul malurilor. De aici se trăgea concluzia că inundația nu va fi trecătoare. În asemenea condiții, cum să se mai înceapă săpăturile într-un pămînt acoperit de cinci pînă la șase picioare de apă curgătoare, căreia nu-i puteai devia cursul?

Ce noapte plină de spaime și neliniști au petrecut bieții oameni, loviți pe neașteptate de o asemenea catastrofă! N-aveau nici un adăpost iar furtuna ținu pînă la cinci dimineața. Fulgerele loviră în repetate rînduri pădurile de mesteceni și de plopi sub care se adăpostiseră familiile prospectorilor. În același timp, o ploaie torențială, amestecată cu grindină, cădea fără-ncetare. Dacă, în timp ce urca rîpa, Lorique n-ar fi descoperit o mică grotă, în care el și Summy Skim îl transportară pe Ben Raddle, rănitul n-ar fi avut unde se adăposti.

E lesne de închipuit ce gînduri le treceau acum prin minte celor doi veri. Va să zică, făcuseră această lungă și anevoioasă călătorie doar pentru a cădea victimă unei asemenea calamități! Toate strădaniile lor fuseseră zadarnice. Nu le mai rămăsese nimic din moștenire, nici măcar ceea ce le produsese exploatarea în ultimele săptămîni. Din aurul strîns de ei și de nefericita lor tovarășă, nu mai exista nici o fărîmă. După ce se dărîmase căsuța, inundația măturase totul. N-au putut salva nici un obiect și, în prezent, aurul mergea în derivă, pe curentul apei.

După încetarea furtunii, șeful de echipă și Summy Skim îl lăsară pe Ben Raddle în grija Janei Edgerton și ieșiră pentru cîteva clipe din grotă, să-și dea seama de întinderea dezastrului. Asemeni lui 129, dispăruseră sub apă și 127 bis, precum și 131. Problema frontierei se rezolvase de la sine. Dacă meridianul o sută patruzeci și unu va fi mutat mai spre apus sau mai spre răsărit, faptul nu mai prezenta interes pentru cele două *claim*-uri; dacă teritoriul va fi canadian sau alaskian, nu mai avea nici o însemnătate. Rîul lărgit curgea acum pe suprafața lui.

În ceea ce privește victimele acestui cutremur, numărul lor nu se va putea cunoaște decît după anchetă. De bună seamă că familii întregi fuseseră surprinse fie de cutremur, fie de inundație, în colibele sau bordeiele lor, și era de temut că cea mai mare parte pieriseră fără să fi avut timp să fugă.

Ben Raddle, Summy Skim, Lorique și Jane Edgerton scăpaseră ca prin minune, chiar dacă inginerul își rupsese piciorul. Trebuiau să găsească un mijloc pentru a-l transporta cît mai repede la Dawson City.

Se înțelege că acum nu mai pomenea nimeni de afacerea Hunter — Skim. Întîlnirea de a doua zi, pentru duel, cădea de la sine. Alte griji îi frămîntau acum pe cei doi adversari, care poate nu se vor mai afla niciodată unul în fața celuilalt.

Dealtfel, cînd norii se împrăștiară și soarele lumină teatrul dramei, nici unul dintre texani nu se zări. Din casa lor de la intrarea în viroagă, prin care curgea acum deviația lui Forty Miles, nu mai rămăsese nimic. Din utilajele așezate pe suprafața *claim*-ului, rockere, jgheaburi sau pompe, nu se vedea nici cea mai mică urmă. Viitura înainta cu atît mai multă repeziciune, cu cît furtuna din ajun îi umflase apele, iar lărgirea albiei nu-i cobora deloc nivelul.

Cei doi texani și personalul lor izbutiseră oare să scape teferi, ori trebuiau numărați printre victime? Nu se știa nimic și, în realitate, Summy Skim nu se neliniștea din pricina lor. Singura lui preocupare era să-l ducă pe Ben Raddle la Dawson City, unde nu-i vor lipsi îngrijirile, să aștepte acolo însănătoșirea acestuia și, dacă va mai fi timp, să ia drumul spre Skagway și Vancouver ca să ajungă la Montreal. El și Ben Raddle nu mai aveau nici un motiv să-și prelungească șederea în Klondike. *Claim*-ul 129 nu-și va mai găsi nici un cumpărător, acum cînd zăcea sub apele adînci. Așadar, cel mai bun lucru va fi să părăsească degrabă aceste ținuturi blestemate, unde, așa cum afirmase în repetate rînduri Summy Skim, nu fără oarecare dreptate, oamenii cu trupul și mintea sănătoasă n-ar trebui să pună niciodată piciorul.

Dar va fi oare posibilă o întoarcere grabnică? Însănătoșirea lui Ben Raddle nu va necesita zile întregi, săptămîni, poate chiar luni?

În curînd avea să se sfîrșească prima jumătate a lui august. Pînă la sfîrșitul celei de a doua jumătăți va veni iarna, atît de timpurie la această latitudine, și va închide drumul prin regiunea lacurilor și trecătoarea Chilkoot. Nici Yukonul nu va întîrzia să devină impracticabil, iar ultimele vapoare vor începe să coboare pe el pînă la vărsare înainte ca Ban Raddle să fie în stare să se îmbarce.

În acest caz, vor trebui să petreacă o iarnă întreagă la Dawson. Or, nimic nu era mai neplăcut decît perspectiva de a rămîne înmormîntați șapte sau opt luni prin zăpezile din Klondike, cu geruri de cincizeci pînă la șaizeci de grade sub zero. Ca să înlăture o asemenea calamitate, trebuiau să se întoarcă degrabă la Dawson City, să-l încredințeze pe bolnav doctorului Pilcox, cu rugămintea de a-l însănătoși în cel mai scurt timp.

Din fericire, pentru că problema transportului era foarte spinoasă, Neluto își găsi brișca în perfectă stare, pe brîna unde o lăsase și la care nu ajunseseră apele. Calul, care păștea liber în clipa cînd s-a declanșat

cutremurul, o luase la fugă, astfel că indianul îl prinse şi-l aduse la stăpînii săi.

— Să plecăm! strigă Summy Skim. Să plecăm chiar acum!

Ben Raddle îi strînse mîna.

— Bietul meu Summy, îi zise el, ai să mă poţi ierta? De-ai şti cît îmi pare de rău că te-am vîrît în această tristă situaţie!...

— Nu-i vorba despre mine, îi răspunse Summy pe un ton morocănos. De tine e vorba... Te rog să fii ascultător, că altfel!... Domnişoara Jane îţi va lega piciorul cît va putea de bine, apoi eu şi cu Patrick te vom întinde în brişcă pe o saltea din iarbă uscată. Voi urca şi eu împreună cu domnişoara Jane şi Neluto. Lorique şi Patrick vor veni după noi la Dawson City, cum vor putea. Vom merge atît de repede... nu, vreau să zic, atît de încet, cît va fi nevoie ca să nu te zdruncinăm. Odată ajunşi la spital, suferinţele tale vor lua sfîrşit, iar doctorul Pilcox îţi va drege piciorul doar uitîndu-se la el... Numai să nu se uite prea multă vreme şi să putem pleca acasă înainte de venirea iernii!

— Dragul meu Summy, spuse atunci Ben Raddle, s-ar putea ca vindecarea mea să necesite mai multe luni şi înţeleg cît trebuie să fii de nerăbdător să te întorci la Montreal... De ce n-ai pleca singur?

— Fără tine, Ben?... Cred că aiurezi. Ascultă, băiete, să ştii că mai degrabă mi-aş rupe şi eu un picior!

Pe drumurile înţesate de oameni, ce mergeau să-şi caute de lucru pe alte exploatări aurifere, brişca în care zăcea Ben Raddle se îndrepta spre Fort Cudahy, înaintînd pe partea dreaptă al lui Forty Miles Creek. La malul acestuia, *claim*-urile care nu fuseseră atinse de inundaţie erau în plină activitate. Totuşi, unele dintre ele, deşi nu fuseseră invadate de ape, nu-şi puteau continua imediat lucrările. Zdruncinăturile cutremurului, care se propagaseră pe o distanţă destul de mare de frontieră, le stricaseră tot utilajul, le astupaseră puţurile, dărîmaseră ţăruşii, distruseseră casele, astfel încît căpătaseră o înfăţişare jalnică. Dar, oricum, aici ruina nu era totală şi lucrările vor putea fi reîncepute în anul următor.

Trăsura înainta încet, deoarece hurducăturile îi provocau rănitului dureri cumplite. Abia peste două zile vehiculul se opri la Fort Cudahy.

Deşi Summy Skim îşi dădea toată osteneala, trebuie să recunoaştem că era neîndemînatic şi că Ben Raddle ar fi fost demn de compătimit fără ajutorul Janei Edgerton. Aceasta găsea tot felul de mijloace pentru a-i susţine piciorul rupt, descoperea pentru el mereu poziţii mai bune, dar, mai ales, găsea fără efort cuvintele cele mai potrivite ca să-i ridice bolnavului moralul.

Din păcate, nici ea, nici Summy nu se pricepeau să trateze o fractură. Pentru asta era nevoie de un medic, pe care nu-l găsiră nici la Fort

Cudahy, nici la Fort Reliance, unde ajunseră după alte patruzeci şi opt de ore.

Pe bună dreptate, Summy Skim era îngrijorat. Situaţia vărului său nu se va înrăutăţi oare din lipsa ajutorului medical? Ce-i drept, Ben Raddle suporta durerile, care deveneau din ce în ce mai puternice, fără să se plîngă, de teamă să nu-l alarmeze pe Summy. Dar acesta îşi dădea seama de situaţie, după strigătele pe care le scăpa uneori inginerul, pradă unor accese de febră.

Trebuiau deci să se grăbească şi să ajungă cu orice preţ în capitală. Abia acolo Ben Raddle va putea fi îngrijit cu adevărat. În sfîrşit, în după-amiaza zilei de 16 august, cînd trăsura se opri în faţa spitalului din Dawson, Summy Skim scoase un suspin de uşurare.

Întîmplarea a făcut ca tocmai atunci Edith Edgerton să se afle în pragul uşii, cu nişte treburi de serviciu. Dintr-o privire, ea îl recunoscu pe bolnav şi simţi o puternică emoţie, de care cei prezenţi îşi dădură seama după paloarea chipului ei. Dar, oricît de emoţionată ar fi fost, ea nu-şi trădă simţămintele prin nici un semn exterior, în afară de faptul că uită să-şi îmbrăţişeze verişoara. Fără să rostească o vorbă, luă imediat măsurile cele mai potrivite pentru a-i uşura suferinţele bolnavului, care aproape că-şi pierduse cunoştinţa din cauza febrei. Sub îndrumările ei, acesta fu coborît din brişcă şi dus în spital, cu atîta pricepere încît nu scoase nici cel mai mic vaiet. După zece minute el se afla într-o rezervă şi adormea între două cearşafuri de un alb imaculat, aşternute cu grijă.

— Vedeţi, Miss Edith, aveam eu dreptate cînd spuneam că sîntem personal interesaţi să vă luăm cu noi la Dawson City! zise Summy pe un ton descurajat.

— Dar ce i s-a întîmplat domnului Raddle? întrebă Edith, fără să răspundă direct la cele spuse de Summy.

Jane o puse la curent pe vara ei cu întîmplările al căror deznodămînt Edith îl vedea ea însăşi.

Nu-şi terminase încă povestirea cînd se ivi doctorul Pilcox, pe care Edith trimisese să-l cheme.

Vestea despre cutremurul al cărui teatru fusese regiunea de pe Forty Miles Creek-ajunsese de cîteva zile la Dawson City. Se ştia că numărul victimelor se ridica la treizeci de oameni. Dar doctorul Pilcox nici nu bănuia că inginerul s-ar afla printre ei.

— Ia te uită, strigă el cu limbuţia lui obişnuită, dar e chiar domnul Raddle!... Şi cu un picior rupt!

— Da, doctore, chiar el, răspunse Summy Skim... şi sărmanul meu Ben suferă îngrozitor.

— Bine!... Bine!... N-o să se întîmple nimic, continuă doctorul. O

să-i facem piciorul la loc!... Nu de un doctor are nevoie, ci de un vraci, specialist în scrînteli. O să i-l aranjăm aşa cum trebuie!

Ben Raddle nu avea decît o simplă fractură sub genunchi, fractură pe care doctorul o potrivi cu multă îndemînare, apoi îi aşeză piciorul într-un aparat care-i asigura imobilitate deplină. În timp ce se ocupa de bolnav, vorbea după cum îi era obiceiul:

— Dragul meu client, poţi să te lauzi că ai într-adevăr noroc! Axiomă: rupe-ţi picioarele ca să ţi le-ntăreşti. Vei avea nişte picioare de elan sau de cerb... mai bine zis un picior de cerb, dacă nu cumva preferi să ţi-l rup şi pe celălalt!

— Foarte mulţumesc! şopti cu un zîmbet slab Ben Raddle, care îşi recăpătase cunoştinţa.

— Nu te jena! continuă vesel doctorul. Îţi stau la dispoziţie... Nu?... Nu te-ai hotărît?... Atunci ne vom mulţumi să vindecăm doar unul.

— Cît va dura pînă să se vindece? întrebă Summy.

— Ei!... O lună... şase săptămîni... Domnule Skim, oasele nu se sudează ca două bucăţi de fier încinse la roşu. În lipsa forjei şi a ciocanului, e nevoie de timp.

— Timpul!!!... Timpul!... bombăni Summy Skim.

— Ce vrei, răspunse doctorul Pilcox, aici acţionează natura, şi ştii doar că natura nu se grăbeşte niciodată. Tocmai de asta s-a inventat răbdarea.

Să aibă răbdare, iată ce-i rămînea de făcut lui Summy Skim. Să aibă răbdare şi să privească resemnat cum vine iarna, înainte ca Ben Raddle să se pună pe picioare! Îşi poate cineva închipui o ţară unde iarna începe din prima săptămînă a lunii septembrie, unde zăpada şi gheţurile sînt atît de abundente încît nu te poţi mişca nicăieri? Cum ar putea Ben Raddle, fără a fi pe deplin valid, să înfrunte pe asemenea geruri oboseala drumului de întoarcere, să treacă prin pasul Chilkoot pentru a ajunge la Skagway şi să se îmbarce pe vapoarele ce merg la Vancouver? Cît despre cele care coboară pe Yukon pînă la Saint-Michel, ultimul avea să plece peste cincisprezece zile, lăsînd ca gheţurile să pună stăpînire pe apă în urma lui!

Cercetaşul se întoarse exact pe 20 august la Dawson City.

Prima grijă a lui Bil Stell a fost aceea de a se informa dacă domnii Ben Raddle şi Summy Skim îşi isprăviseră afacerile privitoare la *claim*-ul 129 şi dacă se pregăteau să se întoarcă la Montreal. În acest scop, se duse la spital să-l caute pe doctorul Pilcox.

Care nu i-a fost mirarea, aflînd că Ben Radle era internat acolo şi că nu se va restabili în mai puţin de şase săptămîni.

— Da, Bill, uite unde am ajuns! îi spuse Summy Skim. Nu numai că n-am vîndut *claim*-ul 129, dar 129 nici nu mai există! Şi nu numai că

129 nu mai există, dar e cu neputință să părăsim acest groaznic Klondike, pentru o regiune mai blîndă!

Cercetașul află atunci despre catastrofa de pe Forty Miles și despre felul în care Ben Raddle fusese grav rănit cu acest prilej.

— Aici e nenorocirea, încheie Summy Skim. Pentru pierderea lui 129 ne-am fi consolat ușor. În ceea ce mă privește, eu nu țineam deloc la acest 129! La naiba! Ce idee a mai avut și unchiul Josias să-l cumpere pe acest 129 și apoi să moară ca să ni-l lase nouă!

O sută douăzeci și nouă!... Cu cît dispreț rostea Summy Skim acest număr blestemat!

— Ah, Cercetașule, dacă sărmanul Ben nu i-ar fi căzut victimă, cum aș mai fi binecuvîntat eu cutremurul ăsta! El ne scapă de o moștenire supărătoare! S-a zis cu *claim*-ul! S-a zis cu exploatarea! După părerea mea, n-avem decît de cîștigat.

— Așadar, veți fi nevoiți să petreceți iarna la Dawson City? îl întrerupse Cercetașul.

— Mai bine zis la Polul Nord, răspunse Summy Skim.

— Astfel că eu, care venisem să vă iau...

— Vei pleca fără noi, Bill, răspunse Summy Skim cu un accent de resemnare, vecin cu deznădejdea.

Așa se și întîmplă după cîteva zile, cînd Cercetașul veni să-și ia rămas bun de la cei doi canadieni, făgăduindu-le că se va întoarce la începutul primăverii.

— Peste opt luni! suspină Summy Skim.

Între timp, tratamentul lui Ben Raddle își urma cursul normal. Nu se ivise nici o complicație și doctorul Pilcox se declara cît se poate de mulțumit. Piciorul clientului său va fi mai solid decît înainte, va face cît două picioare la un loc. «Și dacă mă gîndesc mai bine, va face cît trei», obișnuia el să spună.

În ceea ce-l privește pe Ben Raddle, el își aștepta răbdător vindecarea. Sub îngrijirea atentă a Edithei, părea că se acomodează cum nu se poate mai bine cu regimul de spital. Putea fi învinuit doar că era prea pretențios față de blînda lui infirmieră. Aceasta trebuia să zăbovească mereu la patul bolnavului și de multe ori era împiedicată să-l părăsească fie și pentru cîteva minute, pentru nevoile serviciului, temîndu-se de împotrivirile lui stăruitoare. Trebuie totuși să adăugăm că nici victima acestei tiranii nu părea deloc supărată. Ea se antrena cu plăcere în nesfîrșite discuții, străduindu-se apoi să-și rezolve, ca prin minune, îndatoririle de serviciu, în timp ce dormea inginerul, astfel încît ceilalți bolnavi din spital să nu sufere de pe urma atenției deosebite pe care o acorda unuia dintre ei.

Cînd se aflau singuri, celor doi tineri nu le dădea prin gînd să înfiripe

nici cea mai mică idilă. Nu, în timp ce vărul său se ducea la vînătoare cu credinciosul Neluto, de cîte ori îi îngăduia vremea, Ben Raddle se informa despre piaţa din Dawson City, despre noile descoperiri din regiunile aurifere. Edith era gazeta lui vie. Ea îi citea ziarele locale, cum ar fi *Soarele Yukonului, Soarele de la miezul nopţii, Pepita din Klondike* şi multe altele. Numai pentru că nu mai exista 129 însemna oare că nu mai era nimic de făcut în această regiune? Nu se mai găsea pe acolo vreun *claim* de cumpărat, apoi de exploatat? Hotărît lucru, de cînd lucrase pe Forty Miles Creek, inginerul prinsese gust pentru această îndeletnicire.

El se ferea să-i vorbească despre aceste nedefinite planuri lui Summy Skim, care de astă dată nu şi-ar mai fi stăpînit dreapta mînie, dar i se destăinuia Edithei cînd rămînea singur cu ea. Aceasta nu se lăsase copleşită de eşecul verişoarei sale şi nu-şi zdruncinase încrederea în viitor. Ea discuta cu inginerul despre calităţile cutărei sau cutărei părţi a districtului. Făureau împreună planuri cît se poate de serioase. După cum se vede, dacă febra pricinuită de rană nu-i mai mistuia lui Ben Raddle trupul, în schimb febra aurului nu-i părăsise sufletul, şi de aceasta din urmă părea că nu se va vindeca repede. Dealtfel, febra lui morală nu izvora din dorinţa de a stăpîni preţiosul metal care i-o provocase, ci din pasiunea pentru descoperiri, din beţia spirituală de a-şi pune în practică visele îndrăzneţe zămislite în minte.

Cum să nu i se înfierbînte imaginaţia cînd află despre noile *claim*-uri de munte de pe Bonanza, Eldorado şi Little Skookum?

Aici se spălau pînă la o sută de dolari aur pe oră. Dincolo, se extrăgeau opt mii de dolari dintr-un puţ cu o adîncime de douăzeci şi patru de picioare şi lat de paisprezece! O companie din Londra cumpărase două *claim*-uri pe Bear şi pe Dominion, la preţul de un milion şapte sute cincizeci de mii de franci! Exploatarea auriferă cu numărul 26 de pe Eldorado era pusă în vînzare la preţul de două milioane, şi lucrătorii de acolo strîngeau pe zi cîte şaizeci de mii de franci de om! La Dome, pe linia despărţitoare dintre Klondike River şi Indian River, nu prevăzuse oare domnul Ogilvie, cu înalta lui pricepere, o extracţie totală depăşind o sută cincizeci de milioane de franci?

Şi totuşi, în ciuda acestui miraj, Ben Raddle ar fi făcut bine să nu uite cuvintele pe care le repetase pastorul din Dawson City unui francez, domnul Amès Semiré, unul dintre călătorii care au cercetat cel mai îndeaproape aceste regiuni aurifere. «Înainte de plecare, e bine să vă rezervaţi un pat la noi la spital. Dacă în cursul călătoriei vă va atinge şi pe dumneavoastră febra aurului, n-o să vă pară rău. Chiar dacă veţi găsi cîteva fărîme de aur, doar se află peste tot prin împrejurimi, nu vă veţi lăsa pînă ce n-o să vă sleiţi puterile. În cazul

acesta, cu siguranţă că o să vă alegeţi cu un scorbut sau altă boală. Or, în schimbul a două sute cincizeci de franci pe an, eu eliberez abonamente care vă dau dreptul la un pat şi la îngrijiri medicale gratuite. Toată lumea cumpără de la mine tichete. Iată-l pe al dumneavoastră».

Prezenta experienţă îi arăta lui Ben Raddle că nu va fi lipsit de îngrijire la spitalul din Dawson. Dar nestăvilita lui sete de aventură nu-l va împinge oare departe de Dawson City, în regiunile acelea neexploatate încă, pe unde se descopereau zăcăminte noi?

Între timp, Summy Skim se interesase la poliţie despre texanii Hunter şi Malone. Îi mai văzuse cineva de la catastrofa de pe Forty Miles Creek?

Răspunsul fusese negativ. Nici unul, nici altul nu se întorsese la Dawson City, unde scandalurile lor le-ar fi făcut cunoscută prezenţa. Ar fi fost întîlniţi prin cazinouri, tripouri, prin toate locurile acelea de distracţie în care ei erau fruntea. Era deci posibil să fi pierit cu prilejul cutremurului de la Forty Miles Creek, luaţi de apele revărsate. Totuşi, pentru că nici unul dintre americanii care lucrau pe *claim*-ul 131 nu fusese găsit, şi nici nu era de crezut că se aflau cu toţii printre victimele dezastrului, se putea ca Hunter şi Malone să fi pornit din nou, împreună cu oamenii lor, spre zăcămintele din Circle City şi Birch Creek, acolo unde îşi începuseră campania.

Pe la începutul lui octombrie, Ben Raddle fu în stare să părăsească patul. Doctorul Pilcox era tare mîndru de această însănătoşire, la care îngrijirile Edithei contribuiseră în aceeaşi măsură cu ale sale.

Chiar dacă inginerul se afla acum pe picioare, trebuia totuşi să se ferească de oboseală şi n-ar fi fost în stare să suporte drumul de la Dawson City la Skagway. Dealtfel, era şi prea tîrziu. Primele zăpezi ale iernii cădeau din belşug, cursurile apelor începeau să îngheţe, navigaţia nu mai era posibilă nici pe Yukon, nici pe lacuri. De pe acum, temperatura medie atingea cincisprezece grade sub zero, aşteptîndu-se ca ea să coboare la cincizeci sau şaizeci.

Cei doi veri îşi aleseseră o cameră într-un hotel pe Front street şi mîncau la *French Royal Restaurant*, într-o atmosferă ce nu era deloc veselă. Îşi vorbeau foarte puţin. Dar, pînă şi în tristeţe, deosebirea dintre caracterele lor ieşea la iveală.

Cînd Summy Skim spunea uneori clătinînd din cap:

— Cel mai supărător din toată povestea asta e că n-am putut pleca din Dawson City înainte de sosirea iernii.

Ben Raddle îi răspundea mereu la fel:

— Mai supărător e poate faptul că n-am izbutit să vindem *claim*-ul înaintea catastrofei, dar mai ales că nu mai avem posibilitatea să-l exploatăm în continuare.

La asemenea afirmaţiu, ca să nu angajeze o discuţie fără rost, Summy Skim îşi lua puşca,îl chema pe Neluto şi pleca la vînătoare prin împrejurimile oraşului.

Mai trecu o lună, în cursul căreia mercurul termometrelor înregistra oscilaţii de-a dreptul uluitoare. Acum cobora la treizeci sau patruzeci de grade sub zero, pentru ca apoi să urce la cincisprezece sau zece grade sub zero, după direcţia din care bătea vîntul.

În timpul acestei luni, însănătoşirea lui Ben Raddle mergea cît se poate de bine. Curînd, însoţit de Summy, el fu în stare să facă plimbări din ce în ce mai lungi, la care, în lipsa verişoarei sale, reţinută de obligaţiile de serviciu, se alătura şi Jane Edgerton. Era o adevărată plăcere pentru ei fie să meargă pe jos, fie să alunece cu sania pe zăpada întărită, bine înfofoliţi în blănuri, atunci cînd le îngăduiau condiţiile atmosferice.

Într-o zi, pe 17 noiembrie, cei trei ieşiseră la plimbare, de data asta pe jos, şi se aflau la o depărtare de o leghe spre nord de Dawson City; Summy Skim avusese noroc la vînat şi se pregăteau de întoarcere cînd Jane Edgerton se opri în loc şi strigă arătînd spre un copac aflat la o distanţă de vreo cincizeci de paşi:

— Uitaţi-vă acolo!... Un om!

— Un om? repetă Summy Skim.

Într-adevăr, la poalele unui mesteacăn zăcea un bărbat, întins pe zăpadă. Stătea neclintit. Fără-ndoială că era mort, mort de frig, temperatura fiind foarte scăzută.

Cei trei alergară spre el. Necunoscutul părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Ţinea ochii închişi,iar faţa lui exprima o mare suferinţă. Încă mai respira, dar atît de slab încît părea ajuns în pragul morţii.

În mod cît poate de firesc, Ben Raddle îşi asumă conducerea operaţiunilor.

— Tu, Summy. spuse el cu glas hotărît, încearcă să faci rost de un mijloc de transport. Eu alerg la casa cea mai apropiată să caut un întăritor. Între timp, domnişoara Jane va fricţiona bolnavul cu zăpadă şi se va strădui să-l readucă la viaţă.

Ordinul se execută îndată. Pînă să pornească Ben Raddle, Summy se şi îndrepta în fugă spre Dawson.

Rămasă singură lîngă necunoscut, Jane începu să-l fricţioneze puternic. Mai întîi faţa. Apoi îi desfăcu dolmanul grosolan ca să ajungă la umeri şi la piept.

Din buzunarul acestuia alunecă un portofel d n [illegible] şi nişte hîrtii ce se împrăştiară pe jos. Una dintre ele îi atrase în mod deosebit atenţia Janei, care o luă şi-şi aruncă în grabă privirea pe ea. Era o foaie de pergament împăturită în patru, cu muchiile roase de atingeri

repetate. Desfăşurat, documentul nu era altceva decît o hartă geografică, harta unui ţărm de mare, fără altă indicaţie decît un meridian, o paralelă şi o cruce mare, roşie, într-un punct al acestui ţărm necunoscut.

Jane împături la loc documentul, şi vîrîndu-l fără să-şi dea seama în propriul ei buzunar, adună celelalte hîrtii pe care le puse în portofel apoi continuă tratamentul. Dealtfel, efectele lui bune erau vădite. Bolnavul începea să se mişte. Curînd întredeschise ochii, iar de pe buzele învineţite îi ieşiră cîteva cuvinte nedesluşite, în timp ce mîna sa, pe care o dusese mai întîi la piept, strîngea uşor mîna Janei Edgerton. Aplecîndu-se, fata prinse cîteva cuvinte ce-i părură lipsite de înţeles:

— Acolo... spunea muribundul... Portofelul... Vi-l dau... Vulcanul de Aur... Mulţumesc... Dumitale... Mama mea...

În clipa aceea se întorcea Ben Raddle, iar de pe drum se auzea zgomotul unei trăsuri ce se apropia în galop.

— Uite ce-am găsit, spuse Jane, întinzîndu-i inginerului portofelul.

În portofel nu se aflau decît nişte scrisori, toate adresate aceluiaşi destinatar: Domnului Jacques Ledun — expediate din Nantes sau de la Paris.

— Un francez! strigă Ben Raddle.

După un minut, bărbatul recăzut într-o comă profundă era aşezat în trăsura adusă de Summy şi purtat în goana mare spre spitalul din Dawson.

II

VULCANUL DE AUR

În scurtă vreme, trăsura ajunse la spital. Bărbatul pe care-l aducea fu instalat chiar în camera în care stătuse şi Ben Raddle pînă să se însănătoşească. În felul acesta, bolnavul nu va avea de suportat vecinătatea altor internaţi.

Această favoare i-o datora lui Summy Skim, care-şi pusese în funcţiune înaltele lui relaţii pentru a o căpăta.

— E un francez, aproape un compatriot de-al nostru! îi spuse el Edithei Edgerton. Vă rog să faceţi şi pentru el ceea ce aţi făcut pentru Ben; nădăjduiesc că doctorul Pilcox îl va vindeca, aşa cum l-a vindecat şi pe vărul meu.

Doctorul sosi în grabă lîngă noul său bolnav. Francezul nu-şi recăpătase cunoştinţa, iar ochii lui rămîneau închişi. Doctorul Pilcox constată un puls foarte slab, o respiraţie abia simţită. Nu văzu nici o

— Uitați-vă acolo!... Un om!

rană pe trupul acesta înfiorător de slab de pe urma lipsurilor şi a oboselii. Nu încăpea nici o îndoială că nefericitul căzuse de slăbiciune lîngă copacul la poalele căruia îl găsiseră şi frigul l-ar fi dat gata de-ar fi rămas acolo toată noaptea, fără sprijin şi fără adăpost.

— Omul ăsta e pe jumătate degerat, spuse doctorul Pilcox.

Îl înfăşurară pe bolnav cu pături şi-i puseră sticle cu apă caldă; i se dădură băuturi fierbinţi, îl fricţionară ca să-i restabilească circulaţia. Tot ce se putea face, s-a făcut... Strădanii zadarnice, care nu l-au putut scoate din amorţeală.

Se va întoarce oare viaţa în muribundul pe care-l ridicaseră din zăpadă? Doctorul Pilcox refuza să se pronunţe.

Jacques Ledun, am văzut că acesta era numele înscris pe adresa scrisorilor găsite în portofelul francezului, toate semnate de mama sa. Cea mai recentă, expediată din Nantes, era datată cu cinci luni în urmă. Mama îi scria fiului său la Dawson City, Klondike. Ea se ruga fierbinte pentru un răspuns, care poate nici nu i-a fost trimis.

Ben şi Summy citiră aceste scrisori, apoi le dădură Edithei şi Janei Edgerton. Cu toţii erau adînc mişcaţi. Bărbaţii izbutiră să se stăpînească, dar fetele, cu toată tăria lor, îşi dădură frîu liber lacrimilor. Din fiecare rînd izbucnea cea mai arzătoare dragoste maternă. Era o neîncetată înşiruire de sfaturi, mîngîieri şi chemări. Jacques să se îngrijească bine şi, mai ales, să se întoarcă şi să renunţe la primejdioasa lui goană după avere; acestea erau dorinţele îndepărtatei mame, căreia nu-i păsa de sărăcie, numai să fie doi ca s-o împartă.

Aceste scrisori le dădeau, în orice caz, indicaţii folositoare asupra destinatarului lor. Dacă va înceta din viaţă, vor putea s-o înştiinţeze pe sărmana mamă despre nenorocirea ce o lovea.

Datorită acestora, zece la număr, aflară că Jacques Ledun părăsise Europa cu doi ani în urmă. El nu venise direct la Klondike ca să se facă prospector. Adresele primelor scrisori arătau că trebuie să-şi fi căutat norocul mai întîi la zăcămintele aurifere din Ontario şi din Columbia. Apoi, atras fără-ndoială de uimitoarele veşti din ziarele din Dawson City, el se alăturase mulţimii de prospectori. Dealtfel, nu părea să fi fost proprietarul vreunui *claim*, căci în portofelul lui nu se afla nici un act de proprietate şi nici un alt document, în afara scrisorilor pe care le citiseră.

Totuşi exista unul, dar acela nu se mai afla în portofel. Era în mîinile Janei Edgerton, căreia nici nu-i dădu prin gînd să-l arate Edithei sau prietenilor săi. Abia seara, la culcare, îşi aduse aminte de peticul acela ciudat de pergament şi, întinzîndu-l la lumina lămpii, încercă să-l descifreze mai mult în joacă, de parcă ar fi descifrat un rebus.

Era într-adevăr o hartă, aşa cum bănuise de la început. Nişte linii

destul de neregulate, trase cu creionul, desenau ţărmul unui ocean în care se vărsa un fluviu, avînd ca afluenţi cîteva rîuri. Judecînd după orientarea hărţii, acest fluviu părea că se îndreaptă spre nord-vest. Să fie oare Yukonul, sau afluentul său Klondike River? Această ipoteză nu era de crezut. După alcătuirea hărţii nu putea fi vorba decît de Oceanul Îngheţat de Nord şi de un ţinut situat dincolo de cercul polar. La întretăierea dintre un meridian, numerotat cu 136° 15' şi o paralelă căreia nu i se indica numărul, era desenată crucea roşie care-i atrăsese imediat atenţia Janei Edgerton. În zadar încercă ea să rezolve problema. Fără cifra latitudinii, era cu neputinţă să-ţi dai seama ce parte a Americii reprezenta harta, şi mai ales în ce punct al continentului putea să se afle misterioasa cruce roşie.

Către acest ţinut, oricare ar fi fost el, se îndrepta Jacques Ledun, sau se întorcea de acolo cînd se prăbuşise, răpus de slăbiciune, la cîţiva kilometri de Dawson City? N-o vor afla niciodată dacă moartea îl va lua cu ea pe nefericitul francez înainte ca acesta să-şi fi recăpătat cunoştinţa.

Fără-ndoială că Jacques Ledun aparţinea unei familii cu o oarecare poziţie socială. O mărturiseau chiar scrisorile mamei sale, scrise într-un stil îngrijit. Prin cîte lipsuri, prin cîte suferinţe trebuie să fi trecut el, ca să ajungă la un asemenea deznodămînt, la acest sfîrşit nenorocit pe un pat de spital?

Se scurseră cîteva zile. Cu toate îngrijirile de care era înconjurat Jacques Ledun, starea lui nu se îmbunătăţea deloc. Abia dacă răspundea la întrebări, bîiguind cuvinte de neînţeles. Te puteai îndoi că mai este în toate minţile.

— Mă tem, spuse în această privinţă doctorul Pilcox, ca mintea bolnavului nostru să nu fi fost tare zdruncinată. Cînd întredeschide ochii, zăresc în ei o privire pierdută care-mi dă de gîndit.

— Dar starea lui fizică nu se îmbunătăţeşte? întrebă Summy Skim.

— Îmi pare şi mai rea decît starea lui mintală, afirmă doctorul.

Ca să vorbească aşa, el care de obicei era atît de încrezător, însemna că doctorul Pilcox nu mai crede în însănătoşirea lui Jacques Ledun.

Totuşi, Ben Raddle şi Summy Skim nu voiau să-şi piardă orice nădejde. După părerea lor, cu timpul se va produce o schimbare. Chiar dacă Jacques Ledun nu-şi va mai recăpăta sănătatea, îşi va redobîndi cel puţin judecata; va vorbi, va răspunde.

Peste cîteva zile, întîmplarea păru să le dea dreptate. Oare doctorul Pilcox nu se îndoise prea mult de eficacitatea tratamentului său? Sigur este faptul că schimbarea, aşteptată cu atîta nerăbdare de Ben Raddle, începu să se arate. Starea de absenţă a lui Jacques Ledun păru mai puţin adîncă. Ochii lui rămîneau deschişi mai mult timp. Privirile

lui întrebătoare se plimbau uimite prin încăperea necunoscută şi asupra persoanelor adunate în jurul lui: doctorul, Ben Raddle, Summy Skim, Edith şi Jane Edgerton.

Nefericitul era deci salvat?

Doctorul clătină descurajat din cap. Un medic nu putea fi înşelat de aceste aparenţe. Dacă mintea i se lumina, însemna că i se apropie sfîrşitul. Ochii aceştia, care se deschişeseră, se vor închide curînd pentru totdeauna. Nu era decît ultima fărîmă de viaţă care lupta zadarnic împotriva neantului ce va urma.

Edith se aplecase deasupra patului, pîndind cuvintele pe care Jacques Ledun abia le şoptea, încet, cu glasul întretăiat. Răspunzînd unei întrebări mai degrabă ghicită decît înţeleasă, ea spuse:

— Vă aflaţi într-o cameră de spital.

— Unde? întrebă bolnavul, încercînd să se ridice.

— La Dawson City... Aţi fost găsit acum şase zile pe drum, fără cunoştinţă... V-au adus aici.

Pleoapele lui Jacques Ledun coborîră o clipă. Părea că efortul acesta îl sleise. Doctorul îi dădu cîteva picături dintr-un întăritor care îi readuse sîngele în obraji şi cuvintele pe buze:

— Cine sînteţi dumneavoastră?

— Sîntem canadieni, răspunse Summy Skim, aproape francezi. Aveţi încredere. O să vă salvăm.

Bolnavul schiţă un zîmbet şi căzu din nou pe pernă. Cu siguranţă, simţea că i se apropie sfîrşitul, căci lacrimi mari îi picurau din ochii închişi şi i se prelingeau una cîte una pe chipul slăbit. Doctorul recomandă să nu i se mai pună alte întrebări. Era mai bine să-l lase să se odihnească. Vor veghea la căpătîiul lui şi vor fi gata să-i răspundă, îndată ce va căpăta destulă putere ca să vorbească.

Următoarele două zile nu aduseră nici agravare, nici îmbunătăţire în starea lui Jacques Ledun. Era tot atît de slăbit şi se putea crede că nu-şi va mai reveni. Totuşi, la intervale îndelungate, cruţîndu-şi eforturile, vorbi din nou şi răspunse la unele întrebări, pe care părea că le provoacă. Simţeau că avea multe lucruri de spus.

Încetul cu încetul, ajunseră să cunoască povestea acestui francez, atît după cele spuse de el în clipele de luciditate, cît şi după ceea ce se înţelegea din vorbele rostite în timpul delirului. Anumite împrejurări din viaţa sa rămîneau totuşi învăluite de mister. Ce căuta în Klondike? De unde venea, unde se ducea atunci cînd se prăbuşise la intrarea în Dawson? Nu aveau nici o lămurire în privinţa asta.

În vîrstă de patruzeci şi doi de ani, de o constituţie foarte robustă, pe care n-o putuseră distruge în asemenea măsură decît cele mai cumplite lipsuri, Jacques Ledun era un breton din Nantes.

Mama lui, văduva unui agent de schimb ruinat în speculații nechibzuite, locuia încă în acest oraș unde ducea o luptă din zi în zi mai crîncenă împotriva sărăciei tot mai cumplite.

Încă din copilărie Jacques simțise chemarea mării. O boală gravă, pe care o căpătase tocmai cînd trebuia să se prezinte la examenul de admitere la Școala Navală, i-a oprit de la primii pași drumul către această carieră. Pentru că depășise vîrsta reglementară, a fost nevoit să se angajeze cadet la bordul unei nave comerciale, și, după cîteva călătorii la Melbourne, în Indii și la San Francisco, fu numit căpitan de cursă lungă. Cu acest titlu intră în rîndurile auxiliare ale marinei militare.

Rămase acolo trei ani, la sfîrșitul cărora, înțelegînd că, în lipsa unor împrejurări deosebite, în care se poate evidenția un bun marinar, el nu va fi niciodată avansat, așa cum erau camarazii lui, absolvenți ai școlii de specialitate, își dădu demisia și căută o slujbă în marina comercială.

Un post de comandant era greu de găsit, astfel că trebui să se mulțumească cu acela de secund pe o corabie cu pînze ce pornea spre Mările Sudului.

Trecură astfel patru ani. Împlinea douăzeci și nouă de ani cînd muri tatăl său, lăsîndu-și văduva într-o stare vecină cu mizeria. Degeaba încercă Jacques Ledun să-și schimbe funcția în cea de căpitan. Lipsa de bani îl împiedica să cumpere o parte din nava căreia ar fi dorit să-i preia conducerea, după cum era obiceiul, astfel că rămase secund. Ce viitor i se deschidea în față și cum ar fi izbutit el să ajungă la o bunăstare oricît de modestă, pe care o dorea mamei sale?

Drumurile pe apă l-au purtat în Australia și California, unde zăcămintele aurifere atrăgeau numeroși emigranți. Ca de obicei, puțini dintre aceștia se îmbogățeau acolo, în vreme ce marea majoritate nu găseau decît ruina și sărăcia. Orbit de exemplul celor mai fericiți, Jacques Ledun se hotărî să-și caute norocul pe calea atît de primejdioasă a căutătorilor de aur.

În vremea aceea, toți își îndreptau privirile asupra minelor din Canada, chiar înainte ca la bogățiile ei minerale să se fi adăugat și fabuloasele descoperiri din Klondike. Canada avea zăcăminte aurifere și prin alte părți, mai puțin îndepărtate, mai ușor accesibile, unde exploatările se desfășurau în condiții mai bune, fără a fi întrerupte de năprasnicele ierni ale regiunii Yukonului. Un zăcămînt din aceste ținuturi, poate cel mai important, denumit «Regele», produsese în doi ani dividende în valoare de patru milioane cinci sute de mii de franci. Jacques Ledun se angajă în slujba acestei societăți.

Dar cel ce se mulțumește să-și vîndă forța brațelor sau a minții

rămîne de obicei sărac. Curajosul şi imprudentul francez visa la o avere dobîndită repede, printr-o fericită întorsătură a soartei, ceea ce nu era cu putinţă nici pe uscat şi nici pe apă. Muncitor sau funcţionar, era condamnat să rămînă sărac toată viaţa.

Se vorbea pe atunci despre descoperirile făcute pe pămînturile scăldate de Yukon. Numele de Klondike îi orbea pe toţi, aşa cum îi orbise cel de California, Australia şi Transvaal. Mulţimea de prospectori pornise spre Nord. Jacques Ledun se luase după mulţime.

În timp ce lucra la zăcămintele din Ontario, îl cunoscuse pe un anume Harry Brown, canadian de origine engleză. Amîndoi erau însufleţiţi de aceeaşi năzuinţă, roşi de aceeaşi ambiţie de a izbuti. Harry Brown îl convinse pe Jacques Ledun să-şi părăsească slujba şi să pornească în necunoscut. Îşi luară cu ei micile lor economii şi porniră împreună la Dawson City.

Hotărîţi ca de data aceasta să lucreze pe cont propriu, avură destulă minte să priceapă că trebuiau să-şi îndrepte atenţia spre regiuni mai puţin umblate decît cele de pe Bonanza, Eldorado, Sixty Miles sau Forty Miles. Chiar dacă pe aici *claim*-urile n-ar fi fost atît de scumpe, cei doi prieteni n-ar fi găsit nici un locşor liber. Trebuiau să meargă mai departe, în nordul Alaskăi sau al Dominionului, dincolo de Marele Fluviu, în ţinuturile acelea aproape neumblate, unde cîţiva prospectori îndrăzneţi semnalau noi bogăţii aurifere. Trebuiau să se ducă acolo unde nu mai fusese nimeni înaintea lor. Trebuiau să descopere un zăcămînt fără stăpîn, al cărui drept de proprietate va reveni primului ocupant.

Astfel chibzuiau Jacques Ledun şi Harry Brown.

Lipsiţi de unelte şi de personal, după ce-şi asigurară cu banii pe care îi mai aveau existenţa pe optsprezece luni, ei părăsiră Dawsonul, şi hrănindu-se cu ceea ce le producea vînătoarea, pătrunseră la nord de Yukon, străbătînd ţinutul aproape necunoscut ce se întinde dincolo de cercul polar.

Vara abia începuse în ziua în care Jacques Ledun pornise la drum, cu şase luni înainte de a fi fost găsit muribund în apropiere de Dawson City. Pînă unde înaintaseră cei doi îndrăzneţi? Ajunseseră ei pînă la marginea continentului, pe ţărmul Oceanului Îngheţat de Nord? Făcuseră vreo descoperire în urma atîtor strădanii? După deznodămîntul unuia dintre ei, nu s-ar fi părut. Şi încă acesta rămăsese singur. Dintre cei doi tovarăşi, atacaţi de o bandă pe drumul de întoarcere, numai Jacques Ledum izbutise să scape cu viaţă, lăsîndu-şi tot avutul în mîinile bandiţilor. Pe Harry Brown îl uciseseră, şi osemintele lui zăceau acum prin regiunile acelea pustii. Iată ultima informaţie pe care au putut s-o afle. Trebuie adăugat că această dureroasă povestire

au reconstituit-o din frînturi, atunci cînd bolnavul îşi recăpăta puţină luciditate, pentru că slăbiciunea lui, aşa cum prevăzuse doctorul Pilcox, se agrava din zi în zi.

Rezultatele expediţiei, locul pînă la care ajunseseră Jacques Ledun şi Harry Brown, de unde se întorceau în clipa atacului, rămăseseră necunoscute, şi aceste taine aveau să intre pentru totdeauna în mormîntul în care sărmanul francez va fi aşezat în curînd.

Şi totuşi exista un document, ce-i drept incomplet, dar pe care sfîrşitul povestirii francezului probabil că l-ar fi lămurit. Jane se gîndea adesea la acest document, pe care nimeni în afară de ea nu-l văzuse. Felul în care îl va folosi depindea de împrejurări. Bineînţeles, dacă Jacques Ledun se va însănătoşi, i-l va înapoia. Dar dacă moare?... Pînă atunci, Jane se încăpăţîna în încercări zadarnice de a dezlega misterul. Nu se îndoia că harta reprezenta regiunea în care francezul şi tovarăşul său îşi petrecuseră vara. Dar care era această regiune?... Pe unde curgea rîul a cărui linie şerpuită se desena de la sud-est la nord-vest? Să fi fost un afluent al Yukonului, al lui Klondike sau al lui Porcupine River?...

Într-o zi, pe cînd se afla singură cu el, Jane puse în faţa bolnavului această hartă, desenată probabil de mîna lui. Privirea lui Jacques Ledun se însufleţi, se opri o clipă asupra crucii roşii, care aţîţa cel mai mult curiozitatea fetei. Aceasta era sigură că semnul indica locul unei descoperiri... Dar, imediat, bolnavul împinse cu mîna harta ce i se oferea, apoi închise ochii, fără ca vreun cuvînt să fi luminat misterul.

Nu mai avea putere să vorbească? Sau se gîndea să-şi păstreze taina pînă la capăt? În adîncul acestui suflet, pe cale să părăsească trupul sleit, mai rămăsese oare vreo nădejde de întoarcere la viaţă? Poate că nefericitul voia să păstreze pentru sine rodul atîtor strădanii. Poate că-şi spunea că o să-şi revadă mama şi că-i va pune în braţe o bogăţie adunată anume pentru ea.

Se scurseră mai multe zile. Iarna se instalase din plin. În cîteva rînduri, temperatura coborî pînă la cincizeci de grade sub zero. Nu era cu putinţă să scoţi nasul afară pe asemenea geruri. Cînd nu se aflau la spital, cei doi veri îşi petreceau timpul în camera lor. Totuşi, uneori, după ce se înfofoleau în blănuri pînă peste cap, se duceau prin cazinouri, unde nu întîlneau decît puţină lume, deoarece majoritatea minerilor plecaseră, înainte de a da gerul, la Dyea, Skagway sau Vancouver.

Poate că Hunter şi Malone se instalaseră pe timpul iernii într-unul din aceste oraşe. Un lucru e sigur, că de la catastrofa de pe Forty Miles Creek nimeni nu-i mai văzuse şi că nu figurau nici printre victimele cutremurului, cărora li se stabilise identitatea.

În aceste zile, bîntuite adesea de furtuni de zăpadă, Summy Skim nu putea merge, împreună cu Neluto, să vîneze urşii care dădeau acum tîrcoale pînă la marginea oraşului. Era silit, ca şi ceilalţi locuitori, să se închidă într-o izolare aproape totală. Această izolare, laolaltă cu gerurile cumplite, era pricina numeroaselor boli care făceau ravagii pe timpul iernii. Spitalul devenise neîncăpător şi locul ce avea să se elibereze în camera lui Jacques Ledun se va ocupa imediat.

În zadar încerca doctorul Pilcox să-i redea puterile. Leacurile îşi pierduseră orice efect, iar stomacul lui nu mai primea hrana. Era limpede că viaţa se scurgea zi cu zi, ceas cu ceas, din trupul lui sleit.

În dimineaţa de 30 noiembrie Jacques Ledun avu o criză atît de puternică, încît te puteai aştepta că nu-şi va mai reveni. Se zbătea cu furie şi, aşa slab cum era, abia de l-au putut ţine în pat. Aiura întruna, bolborosind nişte cuvinte, mereu aceleaşi, de care nu-şi dădea seama.

«Acolo... vulcanul... erupţia... aurul... lava de aur...»

Apoi striga deznădăjduit:

«Pentru tine... mamă... pentru tine!...»

Puţin cîte puţin, nefericitul se linişti, căzu într-o apatie adîncă. Nu mai dădea semne de viaţă decît printr-o respiraţie foarte slabă. Doctorul era de părere că nu va mai fi în stare să reziste la o nouă criză.

În timpul după-amiezii, Jane Edgerton, care venise să vegheze la căpătîiul bolnavului, îl găsi mai potolit. Părea să-şi fi recăpătat judecata. Aşa cum se întîmplă uneori la apropierea morţii, starea lui se îmbunătăţise vizibil.

Jacques Ledun deschise ochii. Privirea lui, ciudat de stăruitoare, căuta privirea tinerei fete. De bună seamă că avea ceva de spus, că voia să vorbească. Jane se aplecă, străduindu-se să priceapă cuvintele aproape de neînţeles ce ieşeau de pe buzele muribundului.

— Harta... spunea Jacques Ledun.

— Iat-o. răspunse în grabă Jane, înapoind documentul proprietarului în drept.

Ca şi prima dată, acesta respinse printr-un gest hîrtia.

— O dăruiesc... şopti el. Acolo... crucea roşie... un vulcan de aur...

— Dăruiţi harta?... Cui?

— Dumneavoastră...

— Mie?

— Da... Cu condiţia... să aveţi grijă de mama mea.

— Mama dumneavoastră? Vreţi să o lăsaţi în grija mea?

— Da...

— Bizuiţi-vă pe mine. Dar ce trebuie să fac cu harta? Nu-i pot pricepe înţelesul.

Muribundul păru că se reculege, apoi, după o clipă de tăcere, zise:

— Ben Raddle...

— Vreţi să vorbiţi cu Ben Raddle?

— Da.

Peste cîteva minute inginerul se afla la căpătîiul bolnavului care, printr-un gest, o invită pe Jane Edgerton să-i lase singuri.

Atunci, apucînd pe pipăite mîna lui Ben Raddle, Jacques Ledun spuse:

— Am să mor... viaţa mă părăseşte... simt asta...

— Nu, prietene... se împotrivi Ben. O să te salvăm.

— Voi muri, continuă Jacques Ledun... Apropiaţi-vă... Mi-aţi făgăduit... să aveţi grijă de mama mea... Am încredere în dumneavoastră... Ascultaţi şi ţineţi minte cele ce vă voi spune.

Cu un glas din ce în ce mai pierit, dar limpede, glasul unui om cu judecata întreagă, iată ce-i destăinui el lui Ben Raddle:

— Cînd m-aţi găsit... mă întorceam de la foarte mare depărtare... din Nord... Acolo se află cele mai bogate zăcăminte din lume... Nici n-ai nevoie să scormoneşti pămîntul. Pămîntul însuşi îţi azvîrle aurul din măruntaiele sale!... Da... acolo... am descoperit un munte... un vulcan care ascunde în el o cantitate de aur uriaşă... un vulcan de aur... Golden Mount[1]...

— Un vulcan de aur? repetă Ben Raddle, pe un ton ce vădea oarecare îndoială.

— Trebuie să mă crezi, strigă Jacques Ledun cu convingere, încercînd să se ridice de pe pernă. Trebuie să mă crezi!... Dacă nu pentru dumneata, măcar pentru mama... asta va fi moştenirea pe care i-o las... M-am căţărat pe muntele acela... Am coborît în craterul lui stins... plin de cuarţ aurifer, de pepite... N-ai altceva de făcut decît să le aduni.

După această sforţare, bolnavul căzu într-o apatie din care îşi reveni după cîteva minute. Îşi îndreptă în grabă privirile către inginer.

— Foarte bine, şopti el, sînteţi aici... lîngă mine... mă credeţi... vă veţi duce acolo... acolo... la Golden Mount...

Glasul i se stingea din ce în ce, iar Ben Raddle, pe care îl trăgea de mînă,se apropie de căpătîiul lui.

— La 68°37' latitudine... longitudinea e însemnată pe hartă...

— Care hartă? întrebă Ben Raddle.

— Să i-o cereţi... Janei Edgerton...

— Domnişoara Edgerton are harta acestei regiuni? stărui Ben Raddle, în culmea uimirii.

— Da... i-am dat-o eu... Acolo... în punctul însemnat cu o cruce...

---

1 Muntele de aur (în limba engleză în text). (n.t.)

în apropierea unui rîuleţ... în nordul ţinutului Klondike... un vulcan... care la viitoarea erupţie va azvîrli aur... a cărui zgură e alcătuită din pulbere de aur... acolo... acolo...

Pe jumătate ridicat, ţinut în braţe de Ben Raddle, Jacques Ledun îşi întindea mîna tremurîndă către nord.

Buzele lui palide şoptiră aceste ultime cuvinte:

— Mamă... mamă...

Apoi, cu nesfîrşită blîndeţe:

— Măicuţă!...

Un spasm îi cutremură trupul.

Murise.

III

SUMMY SKIM NU PORNEŞTE DELOC PE DRUMUL SPRE MONTREAL

Înmormîntarea sărmanului francez avu loc a doua zi. Jane şi Edith Edgerton, împreună cu Ben Raddle şi Summy Skim, îl însoţiră pînă la cimitir. O cruce de lemn purtînd numele lui Jacques Ledun fu împlîntată pe acest mormînt, pe care viscolele îl vor face în curînd anonim. La întoarcere, potrivit angajamentului pe care şi-l luase faţă de muribund, Ben Raddle îi scrise nefericitei mame, care n-avea să-şi mai revadă niciodată feciorul.

După ce-şi îndeplini această îndatorire, începu să cerceteze sub toate aspectele situaţia nouă ce se ivise în urma destăinuirilor primite.

Nu e de mirare interesul manifestat de Ben Raddle cu privire la taina legată de Golden Mount. Dar pare mai puţin normal, ca un inginer, prin definiţie un om cu gîndirea limpede şi mintea aşezată, să considere această taină drept adevăr absolut. Şi totuşi aşa era. Ben Raddle nu se îndoise nici o clipă de temeinicia destăinuirilor lui Jacques Ledun. Era încredinţat că în nordul Klondike-ului se înălţa un munte ca-n poveşti, care, asemeni unei uriaşe pungi cu aur, se va goli într-o bună zi de la sine. Milioane de pepite vor fi azvîrlite atunci în văzduh, de nu cumva vor trebui doar adunate din craterul stins pentru totdeauna.

Dealtfel, se părea că în regiunile scăldate de Mackenzie şi afluenţii săi ar exista terenuri aurifere foarte bogate. După spusele indienilor care umblau prin ţinuturile acelea apropiate de Oceanul Arctic, pe acolo cursurile de apă erau pline de aur.

Aşa stînd lucrurile, companiile plănuiau să-şi extindă cercetările pînă în acea parte a Dominionului, cuprinsă între Oceanul Îngheţat de Nord şi cercul polar, iar unii prospectori se şi gîndiseră să se ducă acolo în viitoarea campanie, primii sosiţi fiind cei mai favorizaţi. Cine ştie, îşi spunea Ben Raddle, dacă nu va fi descoperit şi vulcanul cu pricina, despre a cărui existenţă ştia în prezent doar el, din destăinuirile lui Jacques Ledun?

Dacă voia să tragă foloase din acest fapt, trebuia să acţioneze repede. Era totuşi necesar să-şi completeze mai întîi informaţiile pe care le căpătase, şi în primul rînd să studieze harta aceea, care, după spusele francezului, s-ar fi aflat în posesia Janei Edgerton.

Ben Raddle plecă îndată la spital, hotărît să lămurească pe loc toată povestea.

— Înainte de a-şi da sufletul, Jacques Ledun mi-a spus că s-ar afla la dumneavoastră o hartă a lui.

— Într-adevăr, am o hartă... începu Jane.

Ben Raddle scoase un suspin de mulţumire. Lucrurile vor merge strună, de vreme ce Jane confirma cu atîta uşurinţă spusele francezului.

— Dar harta asta îmi aparţine, încheie aceasta.

— Dumneavoastră?...

— Mie, pentru simplul fapt că Jacques Ledun mi-a dat-o de bună voie.

— Aşa!... Aşa! exclamă Ben Raddle pe un ton nehotărît.

După o clipă de tăcere, adăugă:

— Dealtfel, n-are nici o importanţă, pentru că nu-mi închipui că n-o să voiţi să mi-o daţi.

— Depinde, răspunse Jane cît se poate de liniştită.

— Asta-i acum! exclamă Ben Raddle uimit. Depinde?... De ce anume?... Vă rog să mă lămuriţi.

— Foarte simplu, răspunse Jane. Harta cu pricina, care mi-a fost dată, vă repet, de către proprietarul ei de drept, arată, după părerea mea, locul exact al unei mine deosebit de bogate. Jacques Ledun mi-a făcut această destăinuire în schimbul făgăduielii mele de a-i ajuta mama, făgăduială pe care eu nu voi fi în măsură s-o respect decît dacă mă voi folosi de documentul încredinţat. Or, indicaţiile de pe această hartă nu sînt complete.

— Ei bine? întrebă Ben Raddle.

— Ei bine, cererea dumneavoastră de acum mă îndreptăţeşte să cred că Jacques Ledun v-a dat indicaţiile care-mi lipsesc, probabil în schimbul aceleiaşi făgăduieli, dar nu vi le-a spus şi pe cele încredinţate mie. Dacă aşa stau lucrurile, sînt de acord să vă pun la dispoziţie harta, dar numai în calitate de asociată. La urma urmelor, dumneavoastră

cunoaşteţi doar o jumătate din taină, iar eu pe cealaltă. Vreţi să punem laolaltă aceste două jumătăţi şi să împărţim cîştigul pe care-l va aduce întreaga taină?

Pentru o clipă, Ben Raddle rămase pur şi simplu cu gura căscată, auzind acest răspuns. Nu se aştepta la una ca asta. Hotărît lucru, Jane Edgerton juca tare. Apoi bunul simţ şi spiritul de dreptate învinseră. În definitiv, raţionamentul tinerei prospectoare nu era deloc rău. Fără-ndoială că Jacques Ledun, pentru a fi mai sigur că i se va uşura mamei sale traiul, avusese prevederea să li se adreseze amîndorura, cerîndu-le aceeaşi făgăduială. În definitiv, de ce n-ar accepta propunerea Janei de a împărţi cu ea produsul exploatării Vulcanului de Aur? Poate Vulcanul de Aur era doar un mit, şi în acest caz taina lui Jacques Ledun fiind lipsită de valoare, nici jumătatea ei nu valora nimic. Sau poate că povestea era adevărată şi atunci participarea Janei Edgerton n-ar mai fi contat, pentru că vulcanul-le-ar fi dăruit o avere infinit de mare.

Inginerul îşi făcu în cîteva clipe toate socotelile şi se hotărî.

— Ne-am înţeles, spuse el.

— Iată harta, îi răspunse Jane, întinzîndu-i pergamentul despăturit.

Ben Raddle îşi aruncă în fugă privirea peste ea, apoi, la intersecţia cu meridianul a crucii însemnate cu roşu, desenă o paralelă pe care o numerotă 68° 37'.

— Acum avem toate coordonatele, declară el pe un ton satisfăcut. Putem merge cu ochii închişi la Vulcanul de Aur.

— Vulcanul de Aur? repetă Jane. Jacques Ledun a mai rostit acest nume.

— Este numele unui munte nemaipomenit, pe care mă voi duce să-l cercetez...

— Ne vom duce, îl corectă Jane.

— Pe care îl vom cerceta la primăvară, consimţi inginerul.

Ben Raddle o puse pe Jane la curent cu cele aflate de la Jacques Ledun. Îi dezvălui, sau mai degrabă îi confirmă existenţa unui adevărat munte de aur, Golden Mount, necunoscut de nimeni, pe care acesta îl descoperise împreună cu Harry Brown. Îi povesti cum, nevoiţi să se întoarcă din cauza lipsei de unelte, cei doi îndrăzneţi, care purtau cu ei dovezile minunatei lor descoperiri, fuseseră atacaţi pe drumul de întoarcere de o bandă de aventurieri care-l uciseseră pe unul din ei, împingîndu-l pe celălalt la un sfîrşit atît de îngrozitor.

— Şi nu v-aţi îndoit de adevărul unor întîmplări atît de neobişnuite? întrebă Jane după ce-şi isprăvi Ben istorisirea.

— La început da, recunoscu acesta. Dar accentul de sinceritate al lui Jacques Ledun mi-a învins repede neîncrederea. Fiţi sigură că

povestea e adevărată. Bineînțeles, asta nu înseamnă că sîntem siguri de izbîndă. În asemenea ocazii, cea mai mare primejdie este să nu ți-o ia altul înainte. Deși pînă în prezent nimeni nu-l cunoaște în adevăratul înțeles al cuvîntului, tradiția a creat totuși un fel de legendă despre acest Golden Mount. Va fi de ajuns să se ivească un prospector mai îndrăzneț decît ceilalți, pentru ca legenda să se transforme în realitate. Aici e primejdia pe care noi o vom înlătura, pe cît ne stă în putință, cu două condiții: să ne grăbim și să ne ținem gura.

Nu e de mirare că din ziua aceea inginerul voi să afle toate veștile ce se răspîndeau printre căutătorii de aur. Nici Jane nu era mai puțin interesată și discutau amîndoi ceasuri întregi despre acest subiect. Dar erau hotărîți să păstreze numai pentru ei, pînă la ultimul minut, taina Vulcanului de Aur. Ben Raddle nu-i vorbise despre asta nici lui Summy Skim. Dealtfel, nu era nici o grabă, avînd în vedere că nu trecuseră decît trei luni din cele opt cît ține iarna în Klondike.

Între timp, comisia de rectificare a frontierei comunica rezultatele lucrărilor. Ea stabilise că reclamațiile trebuiau respinse, atît de o parte cît și de cealaltă. Nu se făcuse nici o greșeală. Granița dintre Alaska și Dominion, corect stabilită, nu trebuia mutată nici la vest, în folosul canadienilor, nici la est, în dauna lor, iar *claim*-urile mărginașe nu vor fi în situația de a-și schimba naționalitatea.

— Iată-ne foarte înaintați! spuse Summy Skim, aflînd această veste. *Claim*-ul 129 e canadian. Din nefericire, 129 nu mai există. Primește botezul după moarte.

— Ba există, sub Forty Miles Creek, răspunse șeful de echipă, care nu-și pierduse orice nădejde.

— Foarte adevărat, Lorique. Ai perfectă dreptate. Du-te și-l exploatează la cinci sau șase picioare sub apă! Doar dacă un al doilea cutremur ar reașeza lucrurile ca la început; altfel nu văd...

Înălțînd din umeri, Summy Skim adăugă:

— Dealtfel, Pluto și Neptun vor mai lucra ei împreună în Klondike și sper că o să se termine atunci de-a binelea cu acest ținut îngrozitor, că-l vor răsturna și-l vor acoperi de ape în așa fel încît să nu se mai poată găsi nici o pepită pe acolo.

— Vai, domnule Skim! exclamă șeful de echipă, sincer revoltat.

— Ei și? răspunse Ben Raddle, ca omul ce se abține să spună mai mult decît socotește de cuviință. Crezi că nu există zăcăminte decît în Klondike?

— Cataclismul despre care vorbeam ar trebui să cuprindă și zăcămintele de prin alte părți, din Alaska, din Dominion, din Transvaal... și, ca să fiu cinstit, din întreaga lume, răspunse Summy Skim, puțin enervat.

— Dar, domnule Skim, aurul e aur!... exclamă şeful de echipă.

— Habar n-ai, Lorique. Habar n-ai. Vrei să ştii ce-i aurul? Ei bine, aurul e o gogoriţă, asta-i părerea mea şi n-am nevoie să mi-o confirmi!

Discuţia ar fi putut continua încă multă vreme, fără să le aducă nici un folos celor prezenţi. Summy Skim le-o tăie scurt:

— La urma urmelor, facă ce-or vrea Neptun şi Pluto. Nu mă priveşte. Mă ocup doar de ceea ce ne interesează. Mă declar mulţumit numai cu dispariţia lui 129, de vreme ce fericita întîmplare ne sileşte să pornim înapoi, spre Montreal.

În gura lui Summy, aceste vorbe erau doar o figură retorică. În realitate, mai era mult pînă cînd starea vremii îi va îngădui să facă primul pas pe drumul de întoarcere. Anul abia lua sfîrşit. Niciodată nu va uita Summy Skim această săptămînă a Crăciunului, care i s-a părut îngrozitoare, cu toate că gerul nu depăşea douăzeci de grade sub zero. Poate ar fi fost de preferat o temperatură şi mai scăzută, decît vîntul puternic şi uscat de la nord.

In această ultimă săptămînă a anului, străzile din Dawson rămaseră aproape pustii. Nici o iluminaţie n-ar fi rezistat viforului dezlănţuit. Stratul de zăpadă atingea o grosime de peste şase picioare. Nici un vehicul, nici un atelaj n-ar fi putut răzbi prin ea. Dacă s-ar fi lăsat iar gerurile obişnuite, nici cu tîrnăcopul şi cazmaua nu s-ar fi putut croi un drum prin nămeţii uriaşi. Ar fi trebuit folosite minele. Prin unele cartiere din apropierea Yukonului şi a lui Klondike River, în multe case, acoperite pînă la primul etaj, nu se intra decît prin ferestre. Din fericire, cele de pe Front street n-au fost atît de rău înzăpezite, astfel că cei doi veri ar fi ieşit din hotel, dacă s-ar fi putut umbla pe stradă. Dar, după cîţiva paşi, te trezeai înfundat în zăpadă pînă la gît.

În acest anotimp, ziua nu durează decît foarte puţine ore. Soarele abia dacă se iveşte deasupra dealurilor care împrejmuiesc oraşul. Lumina electrică nu poate răzbi prin vîrtejul fulgilor mari şi grei, astfel că totul e cufundat într-o întunecime adîncă vreme de douăzeci de ore din douăzeci şi patru. Datorită imposibilităţii oricărei legături cu lumea din afară, Summy Skim şi Ben Raddle stăteau izolaţi în camerele lor. Şeful de echipă şi Neluto, care locuiau împreună cu Patrick la un han modest dintr-unul din cartierele de jos, nu puteau să-i viziteze ca de obicei, iar de la Edith şi Jane Edgerton nu mai aveau nici o veste. Summy Skim încercă o dată să ajungă la spital; era cît pe-aici să fie îngropat sub zăpadă şi oamenii de la hotel au izbutit cu greu să-l scoată viu şi nevătămat.

Se înţelege de la sine că diferitele servicii publice nu mai funcţionau

în Klondike. Poşta nu mai sosea, ziarele nu mai erau distribuite. De n-ar fi fost proviziile adunate prin casele particulare şi prin hoteluri, în vederea unor eventualităţi atît de cumplite, populaţia din Dawson City ar fi murit de foame. Nu mai e nevoie să adăugăm că tripourile şi cazinourile erau goale. Niciodată oraşul nu se aflase într-o situaţie mai alarmantă. Zăpada făcea cu neputinţă accesul la reşedinţa guvernatorului, şi, atît pe teritoriul canadian cît şi pe cel american, viaţa administrativă se oprise în loc. Cît despre victimele ce cădeau zilnic pradă epidemiilor, cum ar fi putut fi ele conduse pe ultimul lor drum? Dacă s-ar fi ivit ciuma, în cîrînd Dawsonul n-ar mai fi numărat nici un singur locuitor.

Prima zi a anului 1899 fu înspăimîntătoare. Toată noaptea precedentă şi toată ziua a căzut atîta zăpadă, încît a acoperit aproape în întregime multe case. Pe malul drept al lui Klondike River, unele dintre ele nu-şi mai arătau decît acoperişul. Părea că întregul oraş va fi îngropat sub păturile albe ale viscolului, aşa cum fusese îngropat Pompeiul sub cenuşa Vezuviului. Dacă un ger de patruzeci sau cincizeci de grade ar fi urmat imediat acestei furtuni, toată populaţia ar fi pierit sub troienii împietriţi.

Pe 2 ianuarie se produse o îmbunătăţire bruscă a situaţiei atmosferice. În urma schimbării vîntului, termometrul urcă repede deasupra lui zero şi nu mai era de temut că mormanele de zăpadă se vor preface în sloiuri. În cîteva ceasuri se topiră. Să vezi şi să nu crezi. Urmă o adevărată inundaţie care pricinui multe pagube; străzile se transformară în torente, apele amestecate cu rămăşiţe de tot felul dădeau năvală spre albia Yukonului şi a afluentului său, rostogolindu-se zgomotoase pe suprafaţa îngheţată.

Această inundaţie cuprinsese întreg districtul. Printre altele, Forty Miles Creek se umflă peste măsură şi acoperi *claim*.urile din aval. Se petrecu un nou dezastru, asemănător celui din luna august. Dacă Ben Raddle mai păstrase o cît de mică nădejde de a intra din nou în stăpînirea *claim*-ului 129, trebuia să renunţe la ea pentru totdeauna.

De îndată ce străzile deveniră accesibile, se grăbiră să reia legăturile întrerupte. Lorique şi Neluto se prezentară la *Northern Hotel*. Ben Raddle şi Summy Skim se grăbiră să alerge la spital, unde fetele îi întîmpinară cu o bucurie sporită de izolarea la care fuseseră condamnate atîtea zile Cît despre doctorul Pilcox, acesta nu-şi pierduse nimic din obişnuita lui bună dispoziţie.

— Ei bine, sînteţi tot atît de mîndru de patria dumneavoastră adoptivă? îl întrebă Summy Skim.

— Cum să nu, domnule Skim! răspunse doctorul. E uluitor acest Klondike, uluitor!... Nu cred să-şi amintească cineva să mai fi văzut

căzînd o asemenea cantitate de zăpadă!... Asta nu se va şterge din amintirile dumneavoastră de călătorie, domnule Skim.

— Poţi fi sigur, doctore!

— Dacă întoarcerea marilor geruri n-ar fi fost precedată de cîteva zile de dezgheţ, ne-am fi prefăcut toţi în mumii. Ha, ha! Ce mai fapt divers pentru jurnalele din vechiul şi noul continent! Ar fi fost o ocazie unică, şi această schimbare a vîntului e o întîmplare regretabilă!

— Aşa iei dumneata lucrurile, doctore?

— Le iau aşa cum trebuie. Asta-i filozofie, domnule Skim.

— Filozofie la cincizeci de grade sub zero, n-am ce face cu ea, protestă Summy Skim.

Oraşul îşi recăpătă curînd înfăţişarea şi deprinderile obişnuite. Cazinourile îşi redeschiseră porţile. Lumea umbla din nou pe străzile pline de dricuri ce purtau spre cimitir nenumăratele victime ale gerurilor aspre.

Ianuarie e departe de a marca sfîrşitul iernii în Klondike. Scăderi mari de temperatură s-au înregistrat şi în cea de a doua lui jumătate; dar, cu oarecare atenţie, puteai umbla pe străzi, şi luna sfîrşi mai bine decît începuse, viscolele fiind mai rare şi mai puţin aprige. Într-adevăr, cînd atmosfera e liniştită, gerul e mai lesne de suportat; dar cînd şuieră vîntul de nord, care a străbătut regiunile arctice, şi biciuieşte obrazul oamenilor transformîndu-le suflarea în zăpadă, e primejdios să te încumeţi pe afară! Summy Skim merse aproape în fiecare zi la vînătoare, însoţit de Neluto şi uneori de Jane Edgerton. Nimeni nu izbutea să-l oprească din drum, în ciuda temperaturii scăzute. Pentru el, care nu era ispitit nici de emoţiile jocurilor de noroc, nici de distracţiile cazinoului, timpul trecea foarte încet. Într-una din zile, cînd stăruiau mai mult să-l reţină acasă, le răspunse cît se poate de serios:

— Fie, vă făgăduiesc să nu mai vînez, atunci cînd...

— Cînd ce?... întrebă doctorul Pilcox.

— Cînd o să fie atît de frig, încît pulberea n-o să se mai aprindă.

De obicei, dacă nu-l însoţea pe Summy la vînătoare, Jane Edgerton se întîlnea cu Ben Raddle fie la spital, fie la *Northern Hotel*. Nu era zi în care ei să nu se vadă cel puţin o dată. La discuţii era întotdeauna de faţă şi Edith, care se mulţumea să-i asculte pe cei doi. Totuşi, s-ar fi zis că inginerul punea mare preţ pe prezenţa fetei, dealtfel singura persoană căreia socotise de cuviinţă să-i împărtăşească taina. Îi cerea părerea asupra celor mai mici amănunte ale expediţiei pusă la cale şi acorda o mare atenţie sfaturilor ei, tocmai fiindcă Edith nu venea cu păreri personale. Ea încuviinţa cu ochii închişi tot ce propunea inginerul, căruia îi lua întotdeauna apărarea împotriva veri-

şoarei sale, şi, la nevoie, împotriva lui Lorique, prezent de obicei la discuţii, fără a cunoaşte însă adevăratul lor scop. Tot ce spunea Ben Raddle era bine gîndit. Tot ce făcea el era bine făcut. Acesta era încîntat de nişte aprecieri atît de măgulitoare, exprimate cu atîta naivitate.

Inginerul îl descosea întruna pe Lorique despre Klondike, dar mai ales despre partea de nord a districtului, pe care şeful de echipă o străbătuse în repetate rînduri. Găsindu-i împreună, ori de cîte ori se întorcea cu Neluto de la vînătoare, Summy Skim se întreba cu oarecare nelinişte despre ce discutau ei atîta.

«Oare ce-or mai pune la cale toţi patru? îşi repeta el. Ben nu s-o fi săturat şi parasăturat de acest ţinut îngrozitor? Vrea cumva să-şi încerce pentru a doua oară norocul şi se lasă tîrît de Lorique? Ah, dar mai sînt şi eu pe aici, şi de va trebui să fac uz de forţă!... Nu mă mai apucă luna mai în oraşul ăsta blestemat, decît dacă simpaticul doctor Pilcox îmi va amputa ambele picioare... şi nici aşa nu e sigur că nu voi porni la drum, olog!»

Summy Skim nu aflase nimic despre mărturisirile lui Jacques Ledun. Ben Raddle şi Jane Edgerton îşi ţinuseră făgăduiala de a păstra bine taina şi nici Lorique nu ştia mai multe decît Summy Skim. Asta nu-l împiedica însă pe şeful de echipă să-l măgulească pe Ben Raddle şi să-l întărîte pe acesta să-şi caute în continuare norocul. De vreme ce tot a venit pînă în Klondike, ar fi fost el în stare să se dea bătut de la prima nereuşită, mai ales cînd această nereuşită se datora unor împrejurări excepţionale, ca să nu spunem unice? Era trist, fără îndoială, că 129 fusese distrus, dar de ce n-ar încerca să-şi cumpere un alt *claim?* Dacă s-ar duce mai spre amonte, ar descoperi noi zăcăminte la fel de bune ca şi cel pierdut... Alte zăcăminte, pe Bonanza şi Eldorado, continuau să dea rezultate minunate... Prin părţile Domurilor se afla o nesfîrşită regiune auriferă, abia atinsă de prospectori... Acolo, parcelele aparţineau primului ocupant... Şeful de echipă îşi lua sarcina de a recruta muncitori... La urma urmelor, de ce ar da Ben Raddle greş, acolo unde alţii izbutiseră? Dimpotrivă, s-ar zice că, prin cunoştinţele sale, un inginer ar avea la îndemînă toate avantajele.

E lesne de înţeles că inginerul îşi pleca binevoitor urechea la aprecieri atît de măgulitoare. În mintea lui, existenţa lui Golden Mount trecea din domeniul probabilităţilor în cel al absolutei certitudini. Şi gîndul i se întorcea mereu la acest Golden Mount... Un *claim*, mai mult decît un *claim*, un munte, al cărui pîntece ascunde milioane de pepite... Un vulcan ce-şi va slobozi el însuşi comoara. Oh, desigur, trebuia să încerce această minunată aventură!... Pornind pe la înce-

putul primăverii, în trei sau patru săptămîni ar ajunge la munte. În cîteva zile vor strînge mai multe pepite decît au dăruit toţi afluenţii Yukonului de doi ani încoace, şi, înainte de sosirea iernii, se vor întoarce cu o avere fabuloasă, înarmaţi cu o putere în faţa căreia va păli şi puterea regilor.

Ben Raddle şi Jane cercetau ore în şir schiţa desenată de mîna francezului. Ei o încadraseră în harta generală a ţinutului Klondike. După latitudine şi longitudine, îşi dăduseră seama că semnul roşu trebuie să se afle pe malul sting al lui Rio Rubber, una din ramificaţiile lui Mackenzie, şi că distanţa dintre Vulcanul de Aur şi Dawson City nu depăşea două sute optzeci de mile, adică vreo cinci sute de kilometri.

— Cu o căruţă şi un cal bun, spunea Lorique, întrebat în privinţa asta, cinci sute de kilometri pot fi străbătuţi cam în douăzeci de zile, pornind chiar din a doua săptămînă a lui mai.

Între timp, Summy Skim îşi spunea mereu în sinea lui:

«Dar ce naiba or pune la cale toţi patru?»

Deşi nu aflase nimic, bănuia că repetatele lor discuţii aveau ca obiect organizarea unei noi expediţii, la care era hotărît să se împotrivească prin orice mijloace.

«Aşa, drăgălaşilor, îşi spunea el. Faceţi-vă voi socotelile, că mi le fac şi eu pe ale mele, şi cine va rîde la urmă va rîde mai bine!»

Sosi luna martie şi odată cu ea un puternic val de frig. Vreme de două zile termometrul coborî la şaizeci de grade sub zero. Summy Skim îl informă pe Ben Raddle, adăugînd că, de va continua astfel, cu siguranţă că gradaţia instrumentului va deveni insuficientă.

Presimţind nemulţumirea ce mocnea în sufletul vărului său, inginerul se strădui să fie împăciuitor.

— Într-adevăr, e foarte frig, spuse el, dar, fiindcă nu bate vîntul, e mai uşor de suportat decît mi-aş fi închipuit.

— Da, Ben, aşa e... recunoscu Summy, mulţumit de răspuns. Într-adevăr, gerul ăsta e foarte sănătos şi nădăjduiesc să ucidă miliarde de microbi.

— După spusele localnicilor, n-o să ţină mult, adăugă Ben Raddle. Există chiar nădejdea că iarna nu va fi prea lungă anul acesta şi că lucrările vor putea fi reluate la începutul lui mai.

— Lucrările?... Dacă-mi dai voie să folosesc această expresie, îndrăznesc să spun că mă doare în cot de ele, bătrîne Ben! strigă Summy, ridicînd glasul. Cred că ne vom folosi de primăvara timpurie pentru a porni la drum imediat ce se va întoarce Bill Stell.

— N-ar strica, totuşi, ca înainte de plecare să ne mai ducem o dată pînă la *claim*-ul 129.

— 129 seamănă acum cu epava unei corăbii, împotmolită pe fundul mării. N-am putea s-o vizităm decît îmbrăcaţi în scafandri. Şi cum noi nu avem costume de scafandri...

— Totuşi acolo zac atîtea milioane pierdute!...

— Dacă vrei, şi miliarde. Ben. Nu zic nu. Dar, în orice caz, ele sînt pierdute, pierdute de-a binelea. Nu văd de ce ne-am întoarce la Forty Miles Creek, care îţi va redeştepta amintiri neplăcute.

— Oh, dar m-am vindecat, m-am vindecat perfect, Summy!

— Poate nu atît cît crezi. Mi se pare că febra... vestita febră... ştii tu... febra aurului...

Ben Raddle îşi privi vărul drept în ochi, şi, ca omul care şi-a ales calea, se hotărî să-i dezvăluie planurile lui.

— Am ceva să-ţi spun, dragă Summy, dar te rog nu te înfuria de la primele cuvinte.

— Ba, am să mă înfurii! strigă Summy Skim. Te previn că nimic nu mă va putea opri, dacă faci măcar vreo aluzie la posibilitatea de a mai zăbovi pe aici.

— Ascultă-mă, am să-ţi împărtăşesc o taină.

— O taină? Din partea cui?

— Din partea francezului aceluia, pe care l-ai ridicat aproape mort şi l-ai adus la Dawson City.

— Jacques Ledun ţi-a încredinţat o taină?

— Da.

— Şi pînă acum nu mi-ai spus nimic?

— Nu, pentru că mi-a încolţit în minte un plan asupra căruia trebuia să chibzuiesc.

Summy Skim sări ca ars.

— Un plan!... Ce fel de plan?

— Nu, Summy, îi răspunse Ben Raddle. Întreabă mai întîi ce taină. Mai întîi taina. După aceea urmează şi planul. S-o luăm în ordine, dacă-mi îngădui, dar linişteşte-te.

Ben Raddle îi povesti atunci vărului său despre existenţa lui Golden Mount, căruia Jacques Ledun îi stabilise exact aşezarea la gurile lui Mackenzie, chiar pe malul Oceanului Arctic. Summy Skim îşi aruncă privirea pe documentul original, apoi pe harta pe care inginerul însemnase locul muntelui. Distanţa dintre el şi Dawson City era însemnată şi ea, urmînd direcţia nord-nord-est, aproape pe meridianul o sută treizeci şi şase. În sfîrşit, îl înştiinţă că acest munte era un vulcan în al cărui crater se aflau cantităţi uriaşe de cuarţ aurifer şi care închidea în măruntaiele sale miliarde de pepite.

— Şi tu crezi în existenţa acestui vulcan din «O mie şi una de nopţi»? întrebă Summy Skim pe un ton zeflemitor.

— Da, Summy, răspunse Ben Raddle, care părea hotărît să nu admită nici o discuţie în această privinţă.

— Fie! încuviinţă Summy Skim. Şi ce-i cu asta?

— Cum ce-i cu asta? sări ca ars Ben Raddle. Ia te uită! Să ni se încredinţeze o asemenea taină şi noi să n-o folosim! Să-i lăsăm pe alţii să cîştige de pe urma ei!

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Summy Skim se mulţumi să-i răspundă:

— Şi Jacques Ledun a vrut să cîştige de pe urma ei, şi ştii bine cum a izbutit. Miliardele de pepite ale lui Golden Mount nu l-au împiedicat să-şi dea sufletul într-un pat de spital.

— Pentru că a fost atacat de bandiţi.

— În vreme ce noi nu vom fi, se înţelege de la sine. Oricum, pentru a ajunge să exploatăm acest munte, bănuiesc că ar trebui să înaintăm vreo sută de leghe spre nord.

— Aşa e, vreo sută de leghe, poate ceva mai mult.

— Or, plecarea noastră spre Montreal e stabilită pentru primele zile ale lui mai.

— O vom amîna cu cîteva luni, asta-i tot.

— Asta-i tot, repetă Summy Skim ironic. Dar va fi prea tîrziu ca să ne întoarcem acasă.

— Dacă va fi prea tîrziu, o să iernăm pentru a doua oară la Dawson City.

— Pentru nimic în lume! strigă Summy Skim pe un ton atît de hotărît, încît Ben Raddle crezu de cuviinţă să pună aici capăt acestei interesante convorbiri.

Dar era hotărît să o continue altă dată şi a continuat-o, cu toată îmbufnarea vărului său. Încercă să-şi sprijine planul cu argumente mai bune. După dezgheţ, călătoria se va desfăşura fără piedici. În două luni de zile puteai să ajungi la Golden Mount, să te îmbogăţeşti cu cîteva milioane şi să te întorci la Dawson. Va fi încă vreme pentru întoarcerea la Montreal, şi cel puţin nu vor rămîne în pagubă după această expediţie în Klondike.

Ben Raddle păstrase la urmă cel mai puternic argument. Jaques Ledun îi făcuse această mărturisire cu un anumit scop. Mama lui trăia încă, o biată femeie pe care o îndrăgea foarte mult, pentru care el se străduise să adune avere şi a cărei bătrîneţe va fi asigurată dacă dorinţele fiului său vor fi realizate.

Voia oare Summy ca vărul lui să-şi calce făgăduiala dată unui om pe patul de moarte?

Summy Skim îl lăsase pe Ben Raddle să vorbească fără a-l întrerupe şi se întreba care dintre ei doi e mai nebun, Ben care spunea

lucruri de neconceput, ori el însuşi, care accepta să-l asculte. Cînd se termină pledoaria, îşi dădu frîu liber indignării:

— Nu-ţi pot răspunde decît un singur lucru, anume, că voi ajunge să-mi pară rău că l-am ajutat pe nenorocitul acela de francez, împiedicîndu-l astfel să-şi ducă taina cu el în mormînt, spuse el cu glasul tremurînd de mînie. Dacă tu ţi-ai luat faţă de el un angajament necugetat, există şi alte mijloace de a ţi-l îndeplini. De exemplu, i s-ar putea trimite mamei sale un ajutor regulat, şi eu mă voi angaja personal să o fac, dacă asta îţi convine. Cît despre gluma care ne-a reuşit atît de bine, nici vorbă s-o luăm de la capăt. Ţi-ai dat cuvîntul că ne întoarcem la Montreal şi trebuie să ţi-l respecţi. Iată tot ce am de spus.

Zadarnic încercă Ben Raddle să reia atacul. Summy rămase neclintit. Părea chiar supărat pe vărul său, considerînd că e necinstit din partea acestuia să stăruie atît, şi Ben începea să fie îngrijorat în privinţa întorsăturii pe care o luau relaţiile dintre ei, pînă atunci frăţeşti.

Adevărul e că Summy lupta cu el însuşi. Se gîndea neîncetat la cele ce se vor întîmpla dacă nu va izbuti să-l convingă pe Ben Raddle. Dacă acesta se va încăpăţîna să meargă cu aventura pînă la capăt, îl va lăsa el oare singur în această primejdioasă expediţie? Summy nu-şi făcea nici o iluzie. Ştia că nu va fi niciodată în stare să îndure neliniştea şi îngrijorarea ce le-ar resimţi, şi ca să le înlăture va ceda în ultima clipă. Îl cuprindea furia la gîndul acesta. Iată de ce îşi ascundea slăbiciunea sub cea mai rece aparenţă de care era în stare firea lui blîndă.

Ben Raddle, nevoit să se ia după aparenţe, îşi pierdea tot mai mult nădejdea că-l va convinge pe vărul său să-i îmbrăţişeze ideile. Deşi nu era tot atît de sentimental ca acesta, nu înceta să fie adînc mîhnit de ruptura ce intervenea între ei. Şi pentru că timpul trecea fără ca situaţia să se schimbe, într-o zi, pe cînd se afla la spital, se hotărî să-i vorbească Janei Edgerton despre neînduplecata împotrivire a lui Summy Skim. Ea se arătă foarte uimită. Nu se gîndise niciodată ce părere ar putea avea Summy în legătură cu planul care o interesa atît de mult. Tînăra prospectoare socotea de la sine înţeles că această părere nu putea fi diferită de a sa, dar, la drept vorbind, i-ar fi fost greu să precizeze pe ce-şi întemeia optimismul. În orice caz, dată fiind starea de spirit, uimirea ei nu întîrzie să se preschimbe în furie, de parcă nefericitul Summy s-ar fi făcut vinovat de o insultă la adresa ei. Cu obişnuita-i hotărîre, ea se duse la hotel să-l caute pe răzvrătit şi să-i adreseze mustrările pe care le merita purtarea lui urîtă.

— Se pare că sînteţi împotriva excursiei noastre la Golden Mount, îi spuse ea direct, pe un ton cam tăios.

— A noastră?... repetă Summy, atacat astfel prin surprindere.

— Mă întreb ce interes aţi putea avea să împiedicaţi călătoria pusă la cale de vărul dumneavoastră şi de mine.

Summy trecu într-o clipă prin toate culorile curcubeului.

— Aşadar, bîigui el, faceţi şi dumneavoastră parte din expediţie, domnişoară Jane?

— Nu mai faceţi pe neştiutorul, răspunse aceasta cu asprime. Ar fi mult mai bine dacă v-aţi arăta un prieten mai bun şi dacă aţi veni foarte simplu cu noi, să vă luaţi partea de cîştig. Golden Mount ne va putea îmbogăţi, fără multă osteneală, pe toţi trei.

Summy se făcu roşu ca racul. Dintr-o singură răsuflare înghiţi atîta aer, încît erai îndreptăţit să te întrebi dacă mai rămăsese şi pentru ceilalţi.

— Bine, dar eu nici nu doresc altceva! minţi el cu nerușinare.

Acum era rîndul Janei să fie uimită.

— Ca să vezi!... exclamă ea. Atunci, ce tot spunea domnul Ben Raddle?

— Ben nu ştie ce vorbeşte, afirmă Summy, cu îndrăzneala mincinosului înrăit. E adevărat că i-am făcut unele obiecţii de amănunt, dar obiecţiile mele se refereau doar la probleme de organizare a expediţiei. Efectuarea ei nici nu se discută.

— Să fie într-un ceas bun! strigă Jane.

— Vai, domnişoară Jane, cum aş renunţa eu la o asemenea călătorie? Să fiu sincer, nu aurul mă ispiteşte, ci...

Summy se întrerupse, fiindu-i greu să spună ce-l ispitea. În realitate, nu ştia nici el.

— Ce anume? stărui Jane.

— Vînătoarea, zău! Şi călătoria, ea însăşi, descoperirea, aventura...

Summy devenea liric.

— Fiecare cu ţinta lui, încheie Jane, care plecă să-l înştiinţeze pe Ben Raddle despre rezultatul demersului ei.

Acesta veni într-un suflet la hotel.

— E adevărat, Summy? îşi întrebă el vărul. Te-ai hotărît să vii cu noi?

— Ţi-am spus eu vreodată altfel? răspunse Summy cu atîta nerușinare încît, descumpănit, Ben Raddle se întrebă dacă nu cumva visase lungile discuţii din ultimele zile.

IV

CIRCLE CITY

Este ştiut că bogăţiile din nordul Dominionului şi ale Alaskăi nu se limitează la districtul Klondike. Asta e foarte bine pentru amatorii de emoţii tari, întrucît preţul *claim*-urilor din Klondike se ridică de la o zi la alta, cu toate că numărul lor e departe de a fi epuizat, şi în curînd nu vor mai putea fi cumpărate decît de societăţile puternice. Aşa stînd lucrurile, prospectorii izolaţi sau în grupuri sînt siliţi să-şi extindă cercetările pînă în ţinuturile nordice, coborînd pe cursul lui Mackenzie şi apoi pe al lui Porcupine River.

De pe acum, zvonuri de tot felul atrăgeau atenţia căutătorilor de aur asupra acestor ţinuturi îndepărtate, mai puţin cunoscute decît au fost Australia, California şi Transvaal-ul pe vremea primelor exploatări. Veştile soseau, aduse nu se ştie de cine, venite nu se ştie de unde. Mai adesea, ele se răspîndeau datorită triburilor de indieni care străbăteau întinsele pustiuri ale Nordului, pînă la ţărmurile Oceanului Arctic. Nefiind în stare să exploateze ei înşişi zăcămintele, aceşti indigeni căutau să-i atragă pe emigranţi către ţinuturile nordice. După spusele lor, creek-urile aurifere se înmulţeau în partea de nord a Americii care se întinde dincolo de cercul polar. Indienii aduceau uneori pepite luate de prin apropiere de Dawson City, spunînd că le-au găsit în preajma paralelei şaizeci şi patru. E lesne de înţeles că prospectorii, adesea înşelaţi în speranţele lor, erau foarte înclinaţi să le dea crezare.

După cum aflase Ben Raddle, vestea despre existenţa unui vulcan de aur se răspîndise în Klondike, sub formă de legendă. Poate că aceleaşi zvonuri îl îndemnaseră şi pe francezul Jacques Ledun să se aventureze în Extremul Nord. În prezent, însă, nimeni nu dădea semne că s-ar gîndi s-o apuce pe urmele lui. Dar legenda Vulcanului de Aur îşi avea adepţii ei, şi, de vreme ce unii dintre prospectori se hotărîseră să-şi caute norocul în nordul Dominionului, poate că ceea ce acum era doar o ipoteză nu va întîrzia să se transforme în certitudine.

Către est şi vest, prospecţiunile erau foarte active. Încă de pe acum, ţinutul Domurilor era în întregime parcelat, iar în direcţia opusă o armată de tîrnăcoape scormonea pămîntul prin împrejurimile lui Circle City.

Acolo îşi începuseră texanii Hunter şi Malone campania, atît de dramatic întreruptă. Dar, pentru că exploatarea de pe malul lui

Birch Creek dăduse rezultate slabe, ei se întorseseră la *claim*-ul 131, pînă ce i-a alungat catastrofa din 5 august.

Nici Hunter, nici Malone şi nici unul din oamenii lor nu căzuseră victimă dezastrului. Dîndu-şi seama că nenorocirea era de neînlăturat, ei se întorseseră îndată la Circle City, ceea ce a făcut să se creadă la început că pieriseră cu toţii.

În astfel de împrejurări, nici Hunter, nici Summy Skim nu se mai gîndeau la întîlnirea stabilită între ei doi. Afacerea se încheiase *ipso facto*[1], prin forţă majoră.

Cînd cei doi texani ajunseseră la zăcămintele din Circle City, vara mai avea înainte aproape două luni. Aşadar, ei reîncepură exploatarea părăsită la un moment dat. Hotărît lucru, nu fuseseră deloc inspiraţi cînd îşi cumpăraseră noul *claim*. Cîştigurile nu depăşeau cheltuielile, şi dacă Hunter n-ar fi avut unele rezerve, el şi oamenii lui s-ar fi aflat în mare încurcătură pe timpul iernii care se apropia.

Dealtfel, o împrejurare cu totul deosebită avea să-i elibereze de grija zilei de mîine.

Oamenii aceştia violenţi nu semănau în jurul lor decît neînţelegeri şi scandaluri. Cu nerușinata lor pretenţie de a-şi impune punctul de vedere faţă de toată lumea, de a nu respecta drepturile nimănui, de a se socoti pretutindeni nişte cuceritori, ei îşi atrăgeau tot felul de încurcături. S-a văzut întorsătura pe care o luaseră lucrurile la *claim*-urile de pe Forty Miles Creek. Tot aşa s-a întîmplat şi la Birch Creek. În lipsa străinilor, înşişi compatrioţii lor au fost siliţi să le îndure violenţa şi necinstea.

În cele din urmă, guvernul din Alaska trebui să facă ordine. Mai întîi a intervenit poliţia, apoi justiţia. În urma unei ciocniri cu reprezentanţii autorităţilor, întreaga bandă a lui Hunter a fost arestată, condamnată la zece luni de detenţie şi zăvorîtă cum se cuvine în închisoarea din Circle City.

Problema locuinţei şi a hranei pe timpul iernii era dintr-o dată rezolvată pentru cei doi texani şi acoliţii lor. În schimb, Hunter şi Malone fură lipsiţi de plăcerile marilor oraşe, astfel că cei doi gentlemeni nu se arătară toată iarna prin cazinourile din Skagway, Dawson sau Vancouvert.

Cît au stat la închisoare, Hunter şi Malone au avut vreme să se gîndească la viitor. Pedeapsa lor urma să ia sfîrşit înainte de începutul verii. Ce vor face cu personalul pe care-l aveau, ce vor face ei înşişi după aceea? Exploatarea de pe Forty Miles Creek era pierdută, cea de la zăcămintele din Circle City dădea rezultate foarte slabe,

1. De la sine (în limba latină în text). (n.t.)

astfel că rezervele lor se vor topi curînd, de nu vor pune mîna pe vreo afacere bună. Recrutați din ținuturi diferite, a căror poliție avea «cusurul» de a fi prea aspră cu netrebnicii, oamenii lor, o adunătură de indivizi numai buni de spînzurat, le erau foarte devotați. Orice poruncă le-ar da, va fi executată fără cîrtire. Dar trebuiau să le poruncească ceva, adică să aibă un plan, să aibă o țintă. Vor ajunge să găsească această țintă? Se va ivi oare prilejul să iasă din impasul în care intraseră în prezent?

Acest prilej se ivi, și iată cum.

Printre deținuții cu care se aflau închiși, Hunter pusese ochii pe un indian, pe nume Krarak, iar acesta, la rîndul său, manifesta un interes deosebit pentru Hunter. Asemenea simpatii sînt foarte firești. Hoț la hoț trage. Cei doi bărbați erau făcuți să se înțeleagă și curînd se statornici între ei o oarecare apropiere.

Krarak era în vîrstă de vreo patruzeci de ani. Îndesat, puternic, cu privirea crudă și chipul sălbatic, firea lui era pe placul lui Hunter.

Se născuse în Alaska și cunoștea bine ținutul pe care îl străbătuse din tinerețe. Ar fi fost o călăuză foarte bună și te-ai fi putut bizui pe inteligența lui, dacă înfățișarea pe care-o avea n-ar fi inspirat atîta neîncredere. Neîncredere justificată, dealtfel. Toți prospectorii la care fusese angajat aveau motive să se plîngă de el, iar actuala lui întemnițare la Circle City era datorată unui furt important, săvîrșit la exploatările de pe Birch Creek.

În prima lună, Hunter și Krarak păstrară unul față de celălalt o oarecare rezervă. Se studiau reciproc. Bănuind că indianul ar fi dorit să-i mărturisească ceva, Hunter aștepta ca acesta să se hotărască.

Și nu se înșela. Într-o zi, pentru a intra în problemă, Krarak îi vorbise despre peregrinările sale prin părțile necunoscute din nordul Americii, de pe vremea cînd servea drept călăuză agenților Companiei golfului Hudson prin regiunea scăldată de Porcupine River, situată între Fort Yukon, Fort Mac Pherson și Oceanul Arctic.

La început, indianul se mărgini la niște generalități și nu vorbi mai mult decît era nevoie ca să-i ațîțe lui Hunter curiozitatea, apoi, încetul cu încetul, se arătă mai limbut.

— În Nord, aproape de ocean, se găsește aur din belșug, spuse el într-o zi. Nu peste mult timp, litoralul o să fie plin de prospectori.

— Nu-i decît un lucru de făcut: să le-o luăm înainte, răspunse Hunter.

— Fără-ndoială, continuă Krarak. Dar trebuie să știi locurile pe unde se află zăcăminte.

— Tu le știi?

— Mai multe chiar. Dar ținutul e greu de străbătut... poți rătăci

prin el luni de zile şi să treci pe lîngă *claim*-uri, fără să le vezi... Mai ales unul dintre ele, şi ce mai *claim!*... Ah, de-aş fi liber!...

Hunter îl privi drept în faţă.

— Ce-ai face dacă ai fi liber? îl întrebă el.

— M-aş duce acolo unde pornisem cînd am fost arestat, răspunse Krarak.

— Unde anume?

— Acolo unde aurul se adună cu roaba, spuse bombastic indianul.

Zadarnic îl asaltă Hunter cu întrebările. Krarak nu mai adăugă nimic. Spusese destul pentru a stîrni lăcomia interlocutorului său.

Încredinţaţi că indianul cunoaşte nişte zăcăminte prin apropierea oceanului, Hunter şi Malone se gîndiră că trebuiau să-l facă pe acesta să le dezvăluie tot ce ştia, în vederea campaniei apropiate. Au urmat apoi discuţii nesfîrşite, din care cei doi texani nu izbutiră să afle nimic în plus. Dacă indianul continua să-i asigure de existenţa terenurilor aurifere, păstra în schimb o tăcere desăvîrşită cu privire la locul exact în care se aflau.

Odată cu ultimele săptămîni din aprilie venise şi sfîrşitul unei ierni care fusese tot atît de aspră la Circle City ca şi la Dawson. Deţinuţii o duseseră foarte greu. Hunter şi acoliţii săi aşteptau cu nerăbdare să fie puşi în libertate, hotărîţi să pornească îndată spre cele mai nordice meleaguri ale continentului american.

Aveau însă neapărată nevoie de sprijinul lui Krarak, şi acesta părea dispus să li-l dea. Din nefericire, autorităţile din Alaska îl împiedicau să-şi asculte pornirile inimii. Hunter şi ai săi urmau să fie eliberaţi curînd, dar nu la fel stăteau lucrurile cu indianul, pe care nişte condamnări mai vechi ale justiţiei din ţara lui de baştină îl sileau să rămînă încă mulţi ani în închisoarea din Circle City.

Mai exista şi calea evadării. Nu era cu putinţă să fugă decît croindu-şi o trecere pe sub unul din pereţii curţii interioare, care mărginea totodată şi închisoarea, şi oraşul. Din interior, nu se putea săpa această deschidere fără a atrage atenţia gardienilor. Dar din afară, pe timp de noapte şi luînd toate măsurile de prevedere, lucrul nu era greu de înfăptuit.

La rîndul său, Krarak avea deci şi el nevoie de sprijinul lui Hunter. Între cei doi ticăloşi se încheie repede tîrgul. După eliberare, Hunter îi va veni lui Krarak într-ajutor, iar acesta, odată scăpat, va intra în slujba texanului şi-l va călăuzi la zăcămintele ştiute de el, din nordul districtului Klondike.

La 13 mai, Hunter şi banda lui îşi ispăşiseră pedeapsa. Indianului nu-i rămînea altceva de făcut decît să stea la pîndă. Fiindcă nu era închis într-o celulă, îi va fi uşor, cînd va sosi clipa, să părăsească

— Ce-ai face dacă ai fi liber?

dormitorul comun şi să se strecoare pe sub zid, fără să-l vadă cineva.

Asta şi făcu. Începînd chiar din prima noapte, aşteptă întins lîngă zid pînă la ivirea zorilor.

Răbdarea îi era pusă la grea încercare. Nici un zgomot nu ajunse pînă la el, între apusul la răsăritul soarelui. Hunter şi Malone încă nu putuseră intra în acţiune. Fiindu-le teamă că poliţia ar avea proasta inspiraţie să se mire văzîndu-i că nu părăsesc imediat Circle City, socotiră că e mai bine să aştepte douăzeci şi patru de ore. Uneltele nu le lipseau. Îşi regăsiseră tîrnăcoapele şi cazmalele la hanul unde poposiseră înainte de a fi arestaţi, pe care-l păstrară ca domiciliu şi la ieşirea din închisoare.

Tîrguşorul arăta de pe acum foarte însufleţit. Atraşi de primăvara timpurie, prospectorii de pe cursul inferior al Yukonului începeau să dea năvală. Faptul acesta îi ajuta pe texani şi banda lor să se piardă mai uşor prin mulţime.

În noaptea următoare, pe la ora zece, Krarak îşi reluă postul lîngă zid. Întunericul era de nepătruns şi dinspre nord sufla un vînt puternic.

Pe la unsprezece, cu urechea lipită de pămînt, indianul crezu că aude cum se lucrează pentru eliberarea lui.

Nu se înşela deloc. Hunter şi Malone intraseră în acţiune. Săpau cu tîrnăcoapele o galerie pe sub zid, ca să nu fie nevoiţi să-i urnească pietrele.

De partea lui, îndată ce recunoscuse locul ales, Krarak începu să rîcîie pămîntul cu unghiile.

Nu s-a dat nici o alarmă. Gardienii n-au fost atraşi de zgomot în curtea interioară. Vîntul puternic îi făcea să stea în clădire, unde lipsa lui Krarak rămase nebăgată în seamă.

În sfîrşit, puţin după miezul nopţii, gaura era destul de mare pentru a trece prin ea un om de statură potrivită.

— Vino, spuse o voce, care era a lui Hunter.

— Nu e nimeni pe afară? întrebă Krarak.

— Nimeni.

Cîteva minute mai tîrziu, indianul se afla în libertate.

Dincolo de Yukon, pe al cărui mal stîng se afla Circle City, se zărea o cîmpie întinsă, acoperită încă de ultimele zăpezi ale iernii. Începuse dezgheţul şi pe fluviu pluteau sloiurile. O barcă n-ar fi putut să se aventureze printre ele, chiar dacă Hunter ar fi izbutit s-o aducă, fără a atrage atenţia poliţiei.

Dar indianul nu era omul care să se lase oprit de asemenea piedici. Se va pricepe să sară de pe un sloi pe altul, pînă la malul drept. Odată ajuns acolo, toată cîmpia i se deschidea în faţă. Cînd îi vor observa lipsa, el va fi departe.

Fugarul trebuia totuşi să se facă nevăzut înainte de răsăritul soarelui. Aşadar, n-avea nici un ceas de pierdut.

Hunter îi spuse:

— Ne-am înţeles?

— Înţeles, răspunse Krarak.

— Unde ne vom întîlni?

— Aşa cum am hotărît: la zece mile de Fort Yukon, pe malul stîng al lui Porcupine River.

Într-adevăr, aşa discutaseră între ei. Peste două-trei zile, Hunter şi oamenii lui vor părăsi Circle City şi se vor îndrepta spre Fort Yukon, aflat în aval în direcţia nord-vest. De acolo, vor urca pe cursul lui Porcupine River către nord-est. În ceea ce-l privea pe indian, după ce va străbate Marele Fluviu, el se va îndrepta spre nord, în linie dreaptă, spre afluentul acestuia.

În clipa despărţirii, Hunter mai întrebă o dată:

— Totul e în ordine?

— Totul.

— Şi ne vei călăuzi?... spuse Malone.

— Drept la zăcăminte.

Împotriva voinţei sale, Hunter mai păstra o oarecare neîncredere.

— Acum pleacă, adăugă el. Şi să ştii că, dacă ne-ai înşelat, n-o să ne scapi. Treizeci de oameni vor porni pe urmele tale şi vor izbuti să te găsească.

— Nu v-am înşelat, răspunse liniştit Krarak.

Întinzîndu-şi braţul către nord, el adăugă:

— O avere, o uriaşă avere ne aşteaptă pe toţi acolo.

Indianul se apropie de mal.

— Locul la care vă voi călăuzi nu-i doar un zăcămînt, afirmă el solemn. Este o pungă de aur, mai degrabă un munte de aur. Nu va trebui să vă osteniţi decît să vă umpleţi cu el căruţele. Chiar de-aţi fi o sută sau o mie, îmi veţi putea lăsa partea mea fără să v-o micşoraţi pe a voastră.

Dintr-un salt, Krarak se avîntă pe un sloi care fu îndată luat de curentul apei. După o clipă, Hunter şi Malone îl văzură sărind de pe un sloi pe altul, îndepărtîndu-se întruna către malul drept al fluviului. În cîteva minute dispăruse în întuneric.

Texanii se întoarseră apoi la han, şi chiar de a doua zi îşi începură pregătirile pentru marea campanie.

Se înţelege de la sine că evadarea indianului fu observată în zori. Dar cercetările poliţiei rămaseră fără nici un rezultat şi de complicitatea lui Hunter n-a aflat nimeni.

Peste trei zile, împreună cu însoţitorii săi, în total treizeci de oameni,

acesta se îmbarca pe un şlep ce urma să coboare pe fluviu pînă la Fort Yukon.

Pe 22 mai, după ce s-au aprovizionat în acest tîrguşor şi şi-au încărcat bagajele pe o sanie trasă de un puternic atelaj de cîini, caravana urcă spre nord-est, de-a lungul malului stîng al lui Porcupine River. Dacă indianul era punctual, aveau să-l întîlnească în aceeaşi seară.

— Numai să fie acolo, spuse Malone.

— Va fi, răspunse Hunter. Dacă a minţit, va veni de frică, iar dacă a spus adevărul, va veni din interes.

Într-adevăr, indianul se afla la locul stabilit şi, sub îndrumarea sa, banda continuă să înainteze pe malul lui Porcupine River mergînd spre pustiurile îngheţate ale Extremului Nord.

V

O LECŢIE DE BOX

Aşadar, în cartea vieţii lui Summy Skim era scris că, după ce-l va însoţi pe Ben Raddle în Klondike, o să-l însoţească în continuare şi în ţinuturile cele mai îndepărtate ale Americii de Nord. Rezistase cu dîrzenie. Folosise toate argumentele împotriva acestei noi campanii. Dar, pînă la urmă, au fost de ajuns doar cîteva cuvinte ale unei fetiţe pentru a înfrînge în zece secunde nezdruncinata lui hotărîre.

La drept vorbind, nu cumva îşi dorise această înfrîngere? Ar fi avut oare Summy Skim curajul să apuce pe drumul spre Montreal fără Ben Raddle, sau răbdarea de a-l aştepta în condiţiile unui oarecare confort la Dawson? Nimic nu poate fi mai îndoielnic.

În orice caz, aceste întrebări vor rămîne pentru totdeauna fără răspuns, de vreme ce Summy avea să-l însoţească, negreşit, pe vărul său în cucerirea lui Golden Mount.

«Dacă te-ai lăsat înduplecat o dată, îşi spunea el, eşti obligat să te laşi mereu. Nu pot învinui pe nimeni altul decît pe mine!... Ah, Green Valley, Green Valley, cît eşti de departe!»

Mai trebuie să spunem că numai de formă şi pentru a nu se dezminţi îşi exprima Summy în sinea lui asemenea păreri de rău? Ce-i drept, tînjea mereu după Green Valley. Dar ceva, nici el nu ştia ce, îi făcea inima să tresalte. Se simţea vesel şi zglobiu ca un copil, iar perspectiva unei călătorii, în realitate destul de tulburătoare, nu-i pricinuia o teamă adevărată. Desigur, numai vînătoarea îi putea stîrni bunului Summy asemenea înclinaţii către aventură.

Datorită primăverii timpurii, Cercetaşul se întoarse la Dawson City încă din primele zile ale lui mai. Traversarea Chilkoot-ului, na-

vigaţia pe lacuri şi pe Lewis River s-au putut efectua mai devreme şi în condiţii mai bune ca de obicei. După cum se înţeleseseră cu opt luni în urmă, Bill Stell venea să se pună la dispoziţia celor doi veri pentru a-i conduce înapoi la Skagway, de unde vaporul i-ar fi dus la Vancouver.

Bill Stell nu se arătă prea uimit aflînd că planurile lui Ben Raddle se schimbaseră în asemenea măsură. Ştia prea bine că cine pune piciorul în Klondike riscă să prindă rădăcini acolo. Dacă inginerul nu era chiar în acest stadiu, nu părea nici grăbit să-şi facă bagajele pentru întoarcerea la Montreal.

— Aşa stau lucrurile? ...îl întrebă Cercetaşul pe Summy.

— Precum vezi, dragă Bill.

Doar atît i-a răspuns Summy.

Totuşi, acesta se arătă mai puţin zgîrcit la vorbă cînd află că Bill Stell se învoise să-i însoţească în noua campanie. Îşi exprimă bucuria pricinuită de această hotărîre printr-un potop de cuvinte.

Într-adevăr, ideea era foarte bună. Ben Raddle avea dreptate cînd socotise că nu poate găsi un sprijin mai sigur decît cel al Cercetaşului, şi, ca să-l convingă, îi împărtăşise adevăratul ţel al expediţiei. Taina francezului Jacques Ledun, pe care o păstrase cu atîta străşnicie faţă de toată lumea, această taină, cunoscută pînă atunci doar de Summy Skim şi verişoarele Edgerton, el i-o dezvălui fără şovăire lui Bill Stell, în care avea deplină încredere.

La început, acesta nu voi să creadă în existenţa lui Golden Mount. Mai auzise el legenda asta şi socotea că nu e cazul să i se acorde nici cel mai mic credit. Dar, după ce îi povestise Ben Raddle despre Jacques Ledun, după ce îi arătase harta unde era însemnat Vulcanul de Aur, Cercetaşul se arătă mai puţin neîncrezător. Puţin cîte puţin, convingerea inginerului îl molipsi şi pe el.

— În fine, Cercetaşule, încheie Ben Raddle, acolo se află nişte bogăţii nemăsurate, nu mai încape îndoială. Dacă am izbutit să te conving, de ce n-ai veni şi dumneata cu noi, să-ţi iei partea de cîştig?

— Îmi propuneţi să vă însoţesc la Golden Mount? stărui Bill Stell.

— Nu numai atît, Cercetaşule, vrem să ne şi călăuzeşti. N-ai fost dumneata şi prin regiunile din Nord? Dacă expediţia dă greş, îţi voi plăti bine serviciile; dacă izbuteşte, de ce să nu-ţi afunzi şi dumneata mîinile în acest seif vulcanic?

Oricît de chibzuit ar fi fost, bunul Cercetaş simţi că-şi pierde tăria. Nicicînd nu mai întîlnise un asemenea prilej!

Ceea ce-l speria, totuşi, era lungimea călătoriei. Cel mai bun itinerariu reprezenta o linie frîntă care trecea prin fortul Mac Pherson,

unde mai fusese el pe vremuri, iar distanța ce o aveau de străbătut depășea șase sute de kilometri.

— Aproape tot atîta desparte Skagway-ul de Dawson City, observă inginerul. Doar asta nu te-a speriat niciodată.

— Fără-ndoială, domnule Raddle, ba voi mai adăuga că drumul e mai puțin anevoios între Dawson City și fortul Mac Pherson. Dar, dincolo de el, pînă ajungi la gurile lui Mackenzie, s-ar putea ca lucrurile să stea altfel.

— De ce să punem răul înainte? răspunse Ben Raddle. În definitiv aceşti șase sute de kilometri ar putea fi parcurși într-o lună de zile.

Într-adevăr, era posibil, cu condiția să nu se ivească nici una din situațiile neplăcute, atît de frecvente la aceste latitudini ridicate.

Bill Stell șovăia.

Dar nu pentru multă vreme. La stăruințele lui Ben Raddle se adăugară și cele ale lui Neluto, bucuros că-și revede șeful, ale lui Summy Skim, care susținu același lucru cu o elocință deosebită, ale Janei Edgerton, care se dovedi foarte convingătoare. Toți aveau dreptate să insiste; călătoria fiind oricum hotărîtă, sprijinul Cercetașului devenea foarte prețios și le mărea sorții de izbîndă.

La rîndul său, Neluto era grozav de încîntat de această expediție, căreia nu-i cunoștea adevăratul scop. Ce strașnice vînători trebuie că ofereau ținuturile acelea, abia umblate pînă atunci!

— Rămîne de văzut cui vor fi oferite aceste vînători, observă Summy Skim.

— Păi... nouă, răspunse Neluto, uimit de observație.

— Numai să nu fim noi cei vînați! adăugă Summy, arătîndu-i astfel lui Neluto că și-a ales prost clipa în care să se arate atît de categoric afirmativ.

Într-adevăr, ținuturile nordice sînt străbătute în timpul verii de bande de aventurieri de la care nu te poți aștepta la nimic bun și cu care agenții Companiei golfului Hudson au avut mult de furcă.

Pregătirile se terminară repede. Gata oricînd să plece cu oamenii săi, la nord ca și la sud, Cercetașul își procură cu ușurință materialul necesar: căruțe, o barcă demontabilă, corturi, atelaje de catîri, a căror hrană era asigurată de cîmpiile înverzite, și ca atare mai potriviți decît cîinii. În privința alimentelor, fără să mai punem la socoteală ceea ce le va produce vînatul și pescuitul, nu le-a fost greu să și le asigure pentru mai multe luni, întrucît, după restabilirea comunicațiilor cu Skagway și Vancouver, Dawson City fusese de curînd aprovizionat de către societățile ce deservesc zăcămintele din Klondike. Nu lipseau nici munițiile, și de va fi cazul să se facă uz

Oricît de chibzuit ar fi fost, bunul Cercetaș
simți că-și pierde tăria

de carabine, acestea nu vor rămîne mute.

Sub conducerea lui Bill Stell, din caravană urmau să facă parte cei doi veri, Jane Edgerton, Neluto cu brişca şi calul său, Patrick Richardson, nouă canadieni care lucraseră la 129 şi şase din serviciul Cercetaşului, în total douăzeci şi una de persoane. Numărul acesta restrîns de prospectori va fi suficient pentru exploatarea lui Golden Mount, întrucît, după spusele lui Jacques Ledun, nu trebuiau decît să adune pepitele îngrămădite în craterul stins al vulcanului.

S-au depus atîtea străduinţe pentru pregătirea acestei campanii, al cărei scop nu-l cunoşteau decît Ben Raddle, Summy Skim, Jane Edgerton şi Cercetaşul, încît plecarea s-a putut fixa pentru data de 6 mai.

N-o să ne mire faptul că, înainte de a părăsi Dawson City, Ben Raddle voi să se informeze pentru ultima oară despre situaţia *claim*-ului de pe Forty Miles Creek. El le porunci şefului de echipă şi lui Neluto să se ducă la locul pe care se afla odinioară moştenirea unchiului Josias.

Situaţia era neschimbată. *Claim*-ul 129, la fel ca 131, la fel ca multe alte *claim*-uri de o parte şi de alta a frontierei, erau în întregime sub apă. Rîul, cu o lăţime dublă de pe urma cutremurului, îşi urma cursul obişnuit. Ca să-l întorci, să-l faci să intre în vechea lui matcă, ar fi fost probabil cu neputinţă şi, în orice caz, necesita o muncă atît de uriaşă, de costisitoare, încît nimeni nu se gîndea la aşa ceva. Lorique reveni la Dawson convins că orice nădejde de a mai exploata vreodată aceste zăcăminte trebuia părăsită.

Pregătirile se încheiară pe 5 mai. După-amiaza, Summy Skim şi Ben Raddle făcură un drum pînă la spital, pentru a-şi lua rămas bun de la Edith şi de la doctor.

Le întîlniră mai întîi pe cele două fete, care îşi petreceau împreună această ultimă zi. Edith se arătă liniştită şi senină ca întotdeauna. Oare ce gîndea despre această călătorie? Greu de ghicit.

Cînd Ben Raddle o întrebă ce părere are despre planul lor, ea îi răspunse:

— Fiecare îşi trăieşte viaţa aşa cum crede de cuviinţă. Totul e ca ceea ce faci să fie bine făcut.

Discuţia se prelungi vreme de două ceasuri. Lucru curios, ea se purta aproape numai între Summy şi Jane. Pe măsură ce timpul înainta, Ben Raddle şi Edith deveneau tot mai tăcuţi, de parcă acelaşi gînd le-ar fi apăsat tot mai mult sufletul.

Cînd sosi clipa despărţirii, Summy Skim puse vesel capăt întrevederii:

— Deviza noastră e: să nu-ţi faci sînge rău. Aşadar, să fim veseli.

Ne vom întoarce înainte de sosirea iernii, încovoiaţi sub povara pepitelor!

— Să te audă Dumnezeu, şopti Ben Raddle, ostenit parcă, în vreme ce-i întindea Edithei mîna pe care aceasta i-o strînse în tăcere.

După ce închiseră uşa în urma lor, ducîndu-se să-l vadă şi pe doctorul Pilcox, Summy îl luă la rost pe vărul său, întrebîndu-l:

— Ce te-a apucat? S-ar zice că ţi s-au înecat corăbiile, iar domnişoara Edith pare şi ea la fel de plouată. Asta aşa, ca să prindem curaj! Nu cumva călătoria a încetat să te mai intereseze?

Ben Raddle se străduí să-şi alunge gîndurile triste.

— Glumeşti! spuse el.

Cît despre doctorul Pilcox, iată cum vedea el lucrurile:

— O să faceţi o călătorie minunată, deoarece ţinuturile acelea trebuie să fie şi mai încîntătoare decît cele de aici, din Klondike, unde totuşi nu-i deloc rău! Apoi, dacă aţi fi pornit spre sud, ar fi însemnat să vă întoarceţi la Montreal şi nu ne-am mai fi revăzut niciodată. Pe cînd aşa, cînd vă veţi întoarce de acolo, ne vom întîlni din nou la Dawson.

Ben Raddle îşi sfîrşi ziua într-o ultimă consfătuire cu Lorique. Din fericire, Summy habar n-avea de ceea ce şi-au spus cei doi interlocutori, căci tare s-ar mai fi necăjit de-ar fi cunoscut adevărata stare de spirit a vărului său.

În cursul lungilor discuţii purtate vreme de luni de zile cu şeful de echipă canadian, de bună seamă că inginerul fusese cuprins de această febră a aurului, de care se temea atîta Summy. Căutător de aur înverşunat, care-şi închinase întreaga viaţă prospecţiunilor, încetul cu încetul, Lorique izbutise să-i insufle această pasiune şi lui Ben Raddle. Slujitorul îşi molipsise treptat stăpînul şi acesta ajunsese să nu mai aibă alt ţel în viaţă decît descoperirea şi exploatarea de filoane şi nisipuri aurifere. În sinea lui, amînase întoarcerea la Montreal pentru un viitor îndepărtat. Toată atenţia îi era îndreptată numai asupra ţinutului Klondike, izvor nesecat de emoţii, foarte apreciate de jucătorul ce dormita în el.

Ben Raddle hotărîse ca Lorique să nu facă parte din expediţia ce urma să pornească spre Nord. El va rămîne la Dawson, avînd sarcina de a se ţine la curent cu toate evenimentele legate de exploatarea auriferă. În felul acesta, dacă s-ar ivi o afacere bună, el ar avea posibilitatea să intre în acţiune.

Lucrurile fiind astfel rînduite, caravana părăsi oraşul Dawson a doua zi, la cinci dimineaţa, prin cartierul de sus, de pe malul drept al rîului Klondike, şi se îndreptă spre nord-est.

Vremea era cum nu se poate mai bună, cerul senin, vîntul slab,

temperatura de plus cinci-şase grade. Zăpada se topise aproape în întregime, iar pe pămîntul acoperit de ierburi nu mai rămăseseră decît rare pete de un alb strălucitor.

E de prisos să adăugăm că itinerarul fusese stabilit cu multă grijă. Cercetaşul mai străbătuse drumul de la Dawson City la fortul Mac Pherson şi te puteai încrede în memoria lui.

Dealtfel, regiunea pe care o aveau de străbătut era destul de netedă, brăzdată doar de cîteva rîuri, la început afluenţi sau subafluenţi ai lui Klondike River, apoi, dincolo de cercul polar, de afluenţii sau subafluenţii lui Peel River, care trece pe la poalele Munţilor Stîncoşi, înainte de a se vărsa în Mackenzie.

Cel puţin în această primă parte a călătoriei, între Dawson City şi fortul Mac Pherson, drumul nu prezenta cine ştie ce greutăţi. După topirea ultimelor zăpezi, rîurile coborau acum cu debitul cel mai scăzut; erau uşor de trecut şi aveau suficientă apă pentru nevoile caravanei. Abia după ce vor ajunge la Peel River vor hotărî în ce fel se va desfăşura ultima parte a călătoriei.

Graţie omenescului fenomen de autosugestie, toţi, în afară poate de Summy Skim şi Patrick Richardson, porneau plini de nădejde în succesul expediţiei. Summy Skim se mulţumea să nu-şi exprime nici o părere şi să nu se gîndească nici o clipă la scopul călătoriei. După o lungă şi zadarnică împotrivire, el pornea bucuros la drum, cuprins de o inexplicabilă bună dispoziţie.

Cît despre Patrick, nici el nu-şi mărturisea părerile, admiţînd că ar fi fost în stare să aibă vreuna. În ajunul plecării, Jane îi spusese:

— Patrick, mîine plecăm.

— Bine, domnule Jean, răspunsese credinciosul urlaş, care părea să nu-şi fi dat seama că tînărul său stăpîn se preschimbase în fată.

Celorlalţi, adică celor care cunoşteau secretul: Ben Raddle, Jane Edgerton şi Bill Stell, nici nu le trecea prin gînd să pună la îndoială existenţa lui Golden Mount şi a comorilor lui. Restul participanţilor îi urmau încrezători, ştiind numai că merg spre Nord să facă prospecţiuni, dar îmbătaţi cu toţii de un optimism fără motiv, bucurîndu-se anticipat de izbîndă. Meseria lui Ben Raddle făcea minuni. Se şuşotea că Cercetaşul îi vînduse «un pont» şi că se îndreptau cu paşi siguri către nişte bogăţii fabuloase, pe care inginerul se va pricepe să le smulgă pămîntului dintr-o singură lovitură.

În această dispoziţie fericită, părăsiră Dawson City. La ieşirea din oraş, brişca condusă de Neluto, în care se aflau cei doi veri şi Jane Edgerton, porni la început cu mare viteză; dar trebui să încetinească după puţină vreme, pentru ca atelele de catîri, împovărate cu materiale şi alimente, să poată ţine pasul cu ea. Cu toate acestea,

primele etape au putut fi străbătute fără prea multă osteneală pentru oameni şi animale, deoarece cîmpia netedă prin care treceau era lesne de parcurs. Adesea, pentru a uşura catîrii, oamenii mergeau pe jos o parte din drum. Ben Raddle şi Cercetaşul discutau atunci despre problema care le stăpînea gîndurile. Summy Skim şi Neluto hoinăreau în dreapta şi-n stînga, şi pentru că se găsea vînat din belşug, nu-şi iroseau zadarnic praful de puşcă. Apoi, înainte de lăsarea nopţii, destul de tîrzie în acest anotimp şi la această latitudine, se organiza tabăra pînă a doua zi.

Pe data de 16 mai, la zece zile după plecarea din Dawson City, caravana trecu cercul polar, puţin mai departe de paralela şaizeci şi şase. Nici o întîmplare neprevăzută nu se ivise în această primă parte a drumului. Nu întîlniseră nici bandele acelea de tîlhari pe care agenţii Companiei golfului Hudson încă le mai fugăreau, împingîndu-le spre vest.

Vremea era frumoasă, toţi erau sănătoşi. Oamenii, puternici, deprinşi cu oboseala, nu păreau să se resimtă de pe urma călătoriei. Animalele îşi găseau hrană din belşug prin păşunile înverzite. Cît despre tabăra de noapte, izbuteau întotdeauna s-o aşeze în apropierea unui rîu cu apă limpede, la marginea pădurilor de mesteceni, de plopi şi de pini, care se întindeau cît vedeai cu ochii către nord-est.

Încetul cu încetul, ţinutul îşi schimba înfăţişarea. Acum, la răsărit se profila în zare lanţul Munţilor Stîncoşi. În această parte a Americii de Nord încep primele lor ondulaţii care se prelungesc apoi, din ce în ce mai înalte, pe aproape toată lungimea noului continent.

La cîţiva kilometri după cercul polar, caravana a fost nevoită să treacă prin vad, nu departe de izvor, un rîu care se îndrepta spre nord-vest şi se vărsa în Porcupine River.

Atît datorită reţelei de ape cît şi neregularităţii solului, la nord de acest rîu drumul deveni destul de anevoios, şi dacă Neluto n-ar fi mînat brişca cu deosebită grijă, osia şi roţile ei s-ar fi sfărîmat de nenumărate ori.

Dealtfel, nimeni nu se mira de asemenea greutăţi. Prin ţinutul acela îndepărtat, nu te puteai aştepta să găseşti drumuri pavate, mărginite de felinare. Doar Bill Stell, care mai străbătuse cîndva aceeaşi cale, se arăta oarecum surprins.

Într-o zi, în timp ce caravana înainta printr-un defileu îngust, el spuse:

— Acum douăzeci de ani, cînd am trecut pe aici, drumul nu mi s-a părut atît de prost.

— Şi totuşi cred că a rămas neschimbat, răspunse Summy Skim.

— Poate că asta se datorează asprimii iernii trecute.

— Așa bănuiesc și eu, domnule inginer, răspunse Cercetașul. Gerurile au fost atît de năprasnice, încît înghețul a crăpat adînc pămîntul. De aceea, vă recomand să luați seama la avalanșe.

Într-adevăr, ele s-au produs în două-trei rînduri. Blocuri uriașe de cuarț și de granit, dislocate prin infiltrarea apei, se prăvăliră pe maluri, smulgînd copacii aflați în calea lor. Puțin a lipsit ca una dintre căruțe să nu fie distrusă de acești bolovani.

Timp de două zile etapele au fost tare anevoioase, iar lungimea lor sub media de pînă atunci. De aici, întîrzieri împotriva cărora Ben Raddle tuna și fulgera, dar pe care Summy Skim le primea cu calmul unui filozof.

Pe el nu aurul îl atrăgea. De vreme ce trebuise să renunțe la întoarcerea în țări mai blînde, mai bine să-și petreacă timpul călătorind, decît altfel. Și apoi, trebuia să recunoască față de el însuși că se simțea foarte fericit.

— E de-a dreptul uimitor Ben ăsta, îi spunea Summy uneori Janei Edgerton. Parcă-i turbat.

— Deloc, răspundea Jane. Se grăbește, asta-i tot.

— Se grăbește? De ce să se grăbească? Întotdeauna strică farmecul prezentului cu grijile lui pentru viitor. Eu unul nu-mi fac probleme și iau lucrurile așa cum sînt.

— Bine, dar domnul Raddle are o țintă. Se îndreaptă spre Golden Mount, iar drumul pe care trebuie să-l străbată pînă la el nu-l interesează cîtuși de puțin, nu-i decît un mijloc de a ajunge acolo.

— Dacă există Golden Mount, răspunse Summy Skim, se va afla în același loc peste cincisprezece zile, ca și peste opt. Nădăjduiesc, dealtfel, că ne vom îngădui o odihnă binemeritată la Fort Mac Pherson. După asemenea mărșăluială, avem și noi dreptul să ne întindem într-un pat.

— Dacă la fortul Mac Pherson or exista hanuri!

Întrebat, Cercetașul răspunse că nu există.

— Fort Mac Pherson nu-i decît un post întărit, pentru agenții Companiei. Dar au acolo niște camere.

— Dacă au camere, înseamnă că au și paturi, constată Summy Skim, și n-am să mă supăr deloc dacă-mi voi întinde în ele oasele vreo două-trei nopți bune.

— Să ne vedem mai întîi acolo, îl întrerupse Ben Raddle, și să nu ne pierdem vremea cu halte de prisos.

Caravana înainta deci atît de repede cît îi îngăduiau cotiturile și piedicile de prin defileuri; dar, cu toate îndemnurile lui Ben Raddle, îi trebui aproape o săptămînă ca să străbată regiunea muntoasă pînă la Peel River.

Ajunseră la el şi, fără nici o zăbavă, traversară acest important afluent al lui Mackenzie, ajutîndu-se de ultimele sloiuri ce pluteau în urma dezgheţului. Înainte de căderea nopţii, materialul şi oamenii trecuseră fără nici un accident pe malul drept şi tabăra fusese aşezată la marginea apei, sub bolţile unor uriaşi pini marini. După instalarea corturilor se îndeletniciră cu pregătirea mesei de seară, aşteptată întotdeauna cu nerăbdare.

Dar fusese scris ca ziua să nu se sfîrşească fără o întîmplare dramatică. Abia se instalaseră, cînd unul dintre canadienii care coborîse puţin mai în aval se ivi alergînd, cu chipul schimonosit de groază.

— Alarmă!... Alarmă!... strigă el, de îndată ce se apropie.

Se ridicară toţi, de-a valma. Numai Summy Skim, ca un adevărat vînător ce era, avu prezenţa de spirit să-şi ia carabina. Într-o clipă, el se afla în picioare, înarmat, gata să ochească.

— Bandiţi? întrebă el.

— Nu, răspunse Bill Stell, nişte urşi.

Într-adevăr, pe urmele fugarului se arătă un trio de urşi nemaipomenit de mari, din specia grizzli, care sălăşluiesc de obicei prin trecătorile Munţilor Stîncoşi.

Să fi fost urşii înfăriaţi de foame? Tot ce se poate, dacă te luai după răgetele lor cumplite, care izbutiră să înspăimînte animalele de la atelaje.

Învălmăşeala deveni şi mai mare, astfel că cei trei urşi ajunseră în mijlocul taberei înainte să se fi luat cea mai mică măsură de apărare.

Din întîmplare, în primul plan se afla Jane Edgerton. Ea încercă să dea înapoi, să o ia la fugă, dar era limpede că nu va avea timp. Dintr-un salt, Summy se aşeză în faţa tinerei şi, ducîndu-şi carabina la umăr, trase în două rînduri, o lovitură după alta.

Summy nu-şi greşea niciodată ţinta. Cel puţin asta era pretenţia lui, care se adeveri o dată în plus. Doi urşi, loviţi drept în inimă, se prăbuşiră la pămînt, ca să nu se mai scoale niciodată.

Mai rămînea cel de al treilea. Fără să-i pese de uciderea semenilor lui, animalul se apropia în goana mare. Într-o secundă avea să-l apuce în strînsoarea temutelor lui gheare pe nefericitul Summy, acum dezarmat. Acesta, hotărît să-şi vîndă pielea cît mai scump, apucă arma de ţeavă şi, transformînd-o în măciucă, aşteptă curajos.

Deodată, ursul se clătină. Atacat dintr-o parte, fu nevoit să ţină piept unui nou potrivnic, care nu era altul decît Patrick Richardson. Lipsit de alte arme în afara celor cu care îl înzestrase natura, irlandezul sărise la încăierare şi, după cele mai corecte reguli ale luptei, aplicase în şoldul drept al ursului o lovitură magistrală de picior, care frînsese avîntul sălbaticei fiare.

Ursul făcu un sfert de rotire pe loc şi, sfîşiind văzduhul cu un răget înfiorător, se năpusti asupra celui ce îndrăznise să-l înfrunte. Spectatorii acestei scene fulgerătoare scoaseră un strigăt de groază. Numai Patrick, ghemuit pentru atac, nu vădea nici o emoţie.

Spectacolul era într-adevăr frumos: de o parte, un animal uriaş, cuprins de o aprigă mînie, năpustindu-se cu orbirea brutei, avînd gheare ascuţite şi colţi ameninţători; de cealaltă parte, un exemplar fizic foarte izbutit al speţei omeneşti, la fel de mare, la fel de puternic ca şi înspăimîntătorul său duşman, fără-ndoială mai slab înarmat, dar înlocuind inferioritatea armelor sale naturale cu flacăra inteligenţei — oricît de modest era locul purtătorului ei pe scara intelectului — această flacără ce constituie numai privilegiul speţei umane.

Ai fi zis că retrăieşti o scenă din timpurile preistorice, cînd primii noştri strămoşi au trebuit să cucerească pămîntul necunoscut şi potrivnic, doar prin forţa braţelor.

Şi de data aceasta, inteligenţa avea să triumfe. Chiar în clipa în care ursul urma să-l înăbuşe pe Patrick între labele sale păroase, braţul irlandezului se întinse iute ca fulgerul şi pumnul său lovi cu puterea unei catapulte în botul adversarului.

Lovitura fusese grozavă. Ursul se clătină pe labele dinapoi şi căzu pe spate.

Patrick rîse pe sub mustaţă şi aşteptă neclintit un nou atac.

Acesta nu se lăsă mult aşteptat. Îndată după cădere, ursul se ridică, cu botul însîngerat. Turbat de furie, se năpusti orbeşte asupra duşmanului său.

Patrick nu-şi pierdu firea. Alegînd momentul potrivit, lovi de astă dată cu amîndoi pumnii. Izbi întîi cu stîngul, şi-i plesni animalului un ochi, apoi cu dreptul, peste bot, atît de straşnic încît ţîşni sîngele şi se auzi zgomotul sec al colţilor sfărîmaţi.

Ursul căzu din nou pe spate şi din nou Patrick îl aşteptă generos să se pună pe picioare, înainte de a relua jocul. Nici într-o partidă de lupte romane nu s-ar fi putut proceda mai cinstit.

Dealtfel, ursul se ridică acum mai încet decît la prima cădere. În sfîrşit se îndreptă, dar apoi se aşeză greoi pe fund. Stătea nemişcat. Încetase să ragă. Descumpănit, îşi freca cu laba ochiul spart, în vreme ce cu limba lui groasă îşi lingea botul însîngerat.

Plictisit de aşteptare, cu pumnul gata de atac, Patrick făcu un pas înainte şi ursul unul înapoi. Irlandezul înaintă un al doilea pas, apoi al treilea, iar ursul dădu înapoi tot pe atît. Această urmărire continuă vreme de trei minute, spre marea uimire a spectatorilor.

Nerăbdător, Patrick grăbi lucrurile. Plictisit să-şi tot aştepte duşmanul în retragere şi înţelegînd necesitatea unei arme de aruncat,

el se aplecă să ia o piatră şi s-o arunce în animal ca să-l provoace, gîndind că în felul acesta se va relua lupta.

Dar nu se întîmplă nimic. Văzînd mişcarea irlandezului, ursul nu aşteptă urmarea. Era limpede că lecţia îi ajunsese şi că-şi primise porţia. Aşezîndu-se în patru labe, el începu să bată încet în retragere şi se îndepărtă cu un aer plouat, cu dosul contractat de frică, aruncînd cu singurul ochi ce-i rămăsese o privire sfioasă către învingătorul său.

După cîteva minute, se făcuse nevăzut în desişul pădurii.

Un hohot de rîs, însoţit de un ropot de aplauze, salută acest deznodămînt neaşteptat. Toţi se adunară în jurul lui Patrick şi-l felicitară.

— Îţi mulţumesc, Patrick, spuse călduros Summy Skim, strîngînd cu putere mîna salvatorului său.

— Da, îţi mulţumesc, îi repetă şi Jane uriaşului. Îţi mulţumim şi te felicităm.

Patrick păru că nici nu bagă de seamă prezenţa lui Summy. Se întoarse către tînăra lui stăpînă, singura fiinţă din lume care conta pentru el.

— N-aveţi de ce, spuse el cu modestie. Vedeţi dumneavoastră, domnule Jean, fiara asta nu ştie să boxeze.

VI

SE AJUNGE LA ŢINTĂ

Situat aproape la 135° longitudine vest şi 67° latitudine, fortul Mac Pherson era pe vremea aceea cel mai nordic post pe care-l avea Compania golfului Hudson în America de Nord. El dirija întreg teritoriul scăldat de numeroase braţe ce se ramifică din estuarul lui Mackenzié pînă la vărsarea în Oceanul Arctic. Acolo îşi reîmprospătau proviziile vînătorii de blănuri şi tot acolo se adăposteau ei împotriva bandelor de aventurieri ce rătăceau prin cîmpiile din nordul Canadei.

Acest fort, clădit pe malul drept al lui Peel River, căuta, pe cît era cu putinţă, să ţină legătura cu fortul Good Hope, aşezat în amonte pe malul lui Mackenzie. Grămezile de blănuri erau cărate de la unul la celălalt, pentru a fi apoi transportate, sub pază bună, în antrepozitul central al companiei.

Fortul Mac Pherson este alcătuit dintr-o magazie foarte mare, deasupra căreia se află biroul agentului şef, cel al subalternilor săi şi o încăpere cu paturi de campanie, în care pot dormi vreo douăzeci de persoane. Jos se află nişte grajduri unde se adăpostesc atelajele

de cai şi de catîri. Pădurile învecinate pun la îndemînă combustibilul necesar pe timpul gerurilor aspre ale iernii polare.

Lemnul nu lipseşte şi nu va lipsi încă mulţi ani de acum încolo. Cît despre hrană, ea este asigurată permanent de către serviciile de aprovizionare ale companiei, vînatul şi pescuitul contribuind din belşug la completarea rezervelor.

Fortul Mac Pherson este comandat de un agent-şef, avînd în subordine douăzeci de bărbaţi, originari din Canada şi Columbia britanică, adevăraţi soldaţi supuşi unei discipline severe. Viaţa lor nu-i deloc uşoară, dacă ne gîndim la asprimea climei şi la veşnica primejdie de a fi atacaţi de bandele de aventurieri ce rătăcesc prin aceste întinderi pustii. De aceea, rastelurile de arme sînt pline de carabine şi revolvere, iar compania are grijă să reînnoiască în permanenţă rezerva de muniţii, astfel încît postul să nu ducă niciodată lipsă de ele.

Cînd expediţia lui Ben Raddle ajunse la fortul Mac Pherson, agentul şef şi oamenii săi tocmai trecuseră printr-o stare de alarmă.

Cu cîteva zile în urmă, în dimineaţa de 25 mai, omul de pază semnalase apropierea unui grup alcătuit din treizeci-patruzeci de oameni, printre care mai mulţi indieni, ce urcau pe malul drept al lui Peel River.

Aşa cum se obişnuieşte în astfel de împrejurări. poarta fortului Mac Pherson fu bine zăvorîtă. Nu s-ar fi putut pătrunde în incintă decît sărind pe deasupra zidurilor.

Odată ajunşi în faţa porţii, unul dintre ei, care părea a fi conducătorul, ceru să fie lăsaţi să intre. Agentul şef urcă atunci pe creasta zidului şi cercetă oaspeţii aduşi de întîmplare. S-ar zice că cele constatate nu i-au fost pe plac şi că trupa i s-a părut suspectă, fiindcă le-a răspuns că nimeni nu va pătrunde în interiorul fortului.

Cele ce urmară dovediră că hotărîrea lui a fost înţeleaptă. Îndată izbucni un potop de înjurături şi ameninţări. După accent, agentul şef îşi dădu seama că, în afară de indieni, în bandă se aflau şi nişte sud-americani, porniţi pe violenţă.

Aventurierii nu se mărginiră doar la vorbe. Ei trecură la fapte. Fie pentru a-şi face rost de provizii, fie pentru a pune stăpînire pe fortul Mac Pherson, punct de sprijin foarte important, care conduce activitatea la gurile lui Mackenzie, ei încercară să forţeze poarta. Aceasta rezista, şi după o salvă a celor din post, care răni cîţiva oameni, asediatorii se îndepărtară către nord-vest, nu înainte de a trage cu carabinele în agenţii companiei, scăpaţi din fericire nevătămaţi.

De atunci, temîndu-se de un nou atac, garnizoana din fortul Mac Pherson se afla zi şi noapte în stare de alarmă. Şi oare n-avea temei să se felicite pentru această vigilenţă, cînd, peste cinci zile, la 30 mai,

semnală o nouă trupă ce se îndrepta tot spre fort, coborînd pe malul drept al apei?

Care nu le-a fost uimirea celor din caravana Cercetaşului, căci despre ea e vorba, văzînd că se ivesc pe curtină vreo doisprezece oameni înarmaţi, care le porunciră să plece.

Au trebuit să parlamenteze.

Agentul şef îşi dădu în cele din urmă seama că are de-a face cu nişte canadieni, şi, din fericire, se întîmplă să-l fi cunoscut şi pe Bill Stell, de pe vremea cînd serviseră împreună în armata Dominionului. Îndată, poarta fortului Mac Pherson se deschise larg şi caravana pătrunse în curtea interioară, unde i se făcu o primire foarte bună.

Agentul şef se socoti dator să-şi justifice purtarea ce o avusese la apropierea grupului de străini. Le povesti că o bandă de sud-americani şi de indieni făcuse o demonstraţie duşmănoasă în faţa fortului, cu cîteva zile înainte, că încercase să pătrundă înăuntru cu forţa şi că a fost necesar să-i alunge cu focuri de carabină. Ce urmăreau oare vagabonzii ăştia? Nu se ştia. După asemenea ciocnire, neîncrederea celor din garnizoană era îndreptăţită.

— Şi ce s-a întîmplat cu banda aceea? întrebă Cercetaşul.

— Văzînd că nu le-a izbutit lovitura, au plecat mai departe.

— În ce direcţie?

— Spre nord-vest.

— De vreme ce noi ne îndreptăm spre nord, este foarte probabil că nu vom da ochii cu ei.

— V-o doresc, încuviinţă agentul şef, căci mi-a făcut impresia unei adunături de cea mai proastă speţă.

— Încotro ar putea să se îndrepte? întrebă Summy Skim.

— Fără-ndoială în căutarea unor noi zăcăminte, dat fiind că purtau cu ei materiale de prospectare.

— Aţi auzit că s-ar găsi zăcăminte prin partea locului? întrebă Ben Raddle.

— De bună seamă că există, răspunse agentul şef. Nu trebuie decît să le descoperi.

Agentul şef nu ştia mai mult. Nu pomeni nici o vorbă despre Golden Mount, deşi trebuie că nu se afla prea departe de fortul Mac Pherson.

Lui Ben Raddle îi părea bine. Prefera ca nimeni să nu cunoască taina lui Jacques Ledun. Dimpotrivă, lui Summy Skim, care se îndoia şi acum de existenţa Muntelui de Aur, faptul îi dădu de gîndit. Ca să fie cu cugetul împăcat, el îl întrebă pe agentul şef dacă existau prin Nord nişte vulcani. Acesta îi răspunse că n-a auzit niciodată vorbindu-se despre aşa ceva şi răspunsul spori mai mult neîncrederea lui Summy.

Cercetaşul se mărgini să-i spună fostului său camarad că expediţia lor pornise în căutarea unor pămînturi aurifere, spre gurile lui Mackenzie. Mai adăugă că, după ce mărşăluiseră o lună întreagă, ei ar fi bucuroşi să se odihnească două-trei zile la fortul Mac Pherson, dacă li s-ar da încuviinţarea.

Cererea lui Bill Stell fu repede acceptată. Dealtfel, în perioada aceea, în fort se afla doar mica garnizoană reglementară. Vînătorii urmau să sosească abia peste o lună. Aşadar, era destul loc şi caravana se instală în voie, fără a le pricini gazdelor nici un neajuns.

Ben Raddle îi mulţumi călduros agentului şef pentru ospitalitate şi, în mai puţin de un ceas, instalarea personalului şi a materialului era terminată.

Cele trei zile se scurseră într-o tihnă deplină şi nu se petrecu nici un incident în timpul şederii caravanei la Fort Mac Pherson. Cînd sosi ceasul despărţirii, bine odihniţi, erau gata toţi de plecare, cu sufletul voios.

În dimineaţa de 2 iunie, mica trupă se rîndui din nou sub conducerea Cercetaşului, care nu-şi precupeţi cuvintele de mulţumire la adresa agentului şef şi a camarazilor săi, cuvinte pe cît de sincere pe atît de meritate, apoi porniră din nou la drum, pe malul drept al lui Peel River.

Ben Raddle, Summy Skim şi Jane Edgerton se urcaseră în brişca mînată de Neluto. Celelalte atelaje îi urmau sub conducerea Cercetaşului. Acesta nu mai cunoştea ţinutul pe care-l străbăteau, deoarece călătoriile lui anterioare nu-l purtaseră niciodată dincolo de fortul Mac Pherson.

Acum urmau să se călăuzească după informaţiile deţinute de inginer. Harta lui, pe care era însemnat Golden Mount, după coordonatele furnizate de Jacques Ledun, arăta că începînd de la fortul Mac Pherson drumul se abătea uşor către malul stîng al lui Peel River.

La prînz poposiră lîngă un rîu, la marginea unei păduri de brazi. Animalele fură mînate la păscut într-o păşune învecinată. Vremea se răcorise datorită unei adieri dinspre nord-est, iar pe cer pluteau cîţiva nori.

Se aflau într-o regiune de şes. Privirea nu-ţi era împiedicată decît spre răsărit, unde se zăreau primele ondulaţii ale lanţului Munţilor Stîncoşi. Distanţa ce le rămînea pînă la Golden Mount şi care, după hartă, nu putea fi mai mare de două sute de kilometri, nu va necesita în aceste condiţii decît cinci sau şase zile, dacă nu se va produce nici o întîrziere.

Pe cînd tăifăsuiau în timpul popasului, Bill Stell ajunse să spună:

— În sfîrşit, domnule Summy, iată-ne la capătul călătoriei. Curînd nu ne va rămîne decît să ne gîndim la întoarcere.

— Dragul meu Bill, răspunse Summy, o călătorie se sfîrşeşte doar atunci cînd te-ai întors la tine acasă. Mai ales în cazul de faţă, nu o voi socoti încheiată decît în ziua în care uşa casei noastre, din strada Jacques-Cartier, se va închide după noi.

Bill Stell nu mai stărui. Ben Raddle schimbă o privire dezolată cu Jane Edgerton. Hotărît lucru, Summy ăsta e un adevărat catîr!

Caravanei îi trebuiră trei zile pentru a ajunge la confluenţa lui Peel River cu Mackenzie. Ajunseră aici abia în după-amiaza de 5 iunie.

Nimic nu tulbură aceste etape lungi, efectuate fără prea multă oboseală, pe malul destul de neted al rîului. Ţinutul era pustiu. Abia dacă au întîlnit cîteva grupuri de indieni, dintre cei ce trăiesc de pe urma pescuitului în delta Marelui Fluviu. Nu s-au întîlnit cu banda semnalată de agentul şef al fortului Mac Pherson, şi asta îl bucura pe Cercetaş.

— Să ajungem singuri la Golden Mount, să ne întoarcem singuri de acolo, şi totul va fi cum nu se poate mai bine.

În acest scop el lua toate măsurile de prevedere cu putinţă. Trei dintre oamenii săi umblau fără încetare în recunoaştere, înainte şi pe laturile caravanei, iar în timpul popasurilor împrejurimile taberei erau supravegheate cu atenţie, pentru a preîntîmpina orice surpriză.

Măsurile de prevedere fuseseră pînă atunci mai mult formale, iar caravana nu avusese nici o întîlnire neplăcută pînă în clipa în care a ajuns la Mackenzie. Gurile acestui mare fluviu alcătuiesc o importantă reţea hidrografică, cum nu se mai întîlneşte nicăieri în Noua sau în Vechea Lume.

Cu o sută cincizeci de kilometri înainte de a se vărsa în ocean, Mackenzie se împarte, se desfăşoară ca un evantai, în numeroase braţe reunite printr-o mulţime de canale secundare, pe care gerurile mari din timpul iernii le transformă într-o întinsă suprafaţă de gheaţă.

În perioada în care ne aflăm, ultimele rămăşiţe ale dezgheţului se împrăştiaseră în apele Oceanului Arctic, iar Peel River nu mai purta cu el nici un sloi.

Privind această alcătuire complicată a estuarului lui Mackenzie, te poţi întreba dacă braţul său de vest nu e cumva chiar Peel River, legat de braţul principal de est printr-o reţea de ape.

Oricum ar fi stat lucrurile, fie că braţul de vest îl prelungeşte pe Peel River, fie că este doar o derivaţie a fluviului Mackenzie, caravana trebuia să treacă pe malul său stîng, avînd în vedere că, potrivit coordonatelor date, Golden Mount trebuia să se afle la o mică depărtare de acest rîu, pe ţărmul Oceanului Arctic.

Din fericire, nivelul apei nu era prea ridicat şi Cercetaşul izbuti

să găsească un vad. Trecerea se efectuă în timpul popasului din 5 iunie, în condiţii destul de grele.

Această operaţie dură toată după-amiaza, iar la căderea serii Bill Stell şi însoţitorii săi se aflau instalaţi pe celălalt mal.

A doua zi, pe 6 iunie, încă de la trei dimineaţa, Bill Stell dădu semnalul de pornire. După părerea lui, în trei zile urmau să ajungă la ţărmul oceanului. Dacă indicaţiile hărţii erau cît de cît exacte, caravana va avea atunci în faţa ochilor Muntele de Aur. Admiţînd că latitudinea şi longitudinea stabilite de Jacques Ledun nu erau foarte corecte, muntele tot va putea fi văzut, fiind singura înălţime din ţinut.

Etapele de-a lungul braţului apusean al Marelui Fluviu se desfăşurară fără piedici deosebite. Totuşi, vremea era mai puţin prielnică. Dinspre nord se adunau nişte nori, împinşi de vînt cu mare viteză, şi uneori cădeau ploi torenţiale. Aceasta întîrzia înaintarea, iar popasurile de peste noapte erau destul de neplăcute. Dar îndurau cu dragă inimă greutăţile, pe care apropierea ţintei le făcea să pară neînsemnate.

Din fericire, caravana n-a trebuit să pătrundă în reţeaua de canale a deltei. Cercetaşul îşi punea chiar întrebarea cum s-ar fi descurcat într-o asemenea eventualitate. Să străbaţi atîtea rîuri, poate lipsite de vaduri, asta le-ar fi pricinuit încurcături serioase. Ar fi fost siliţi să lase în urmă o parte din material, pentru care ar fi trebuit să se întoarcă mai tîrziu ca să-l ia.

Pe 8 iunie, cînd au poposit pentru noapte, nu se puteau afla la o distanţă mai mare de şapte sau opt leghe de litoral, la care fără-ndoială că vor ajunge a doua zi.

Ben Raddle socoti că a sosit clipa în care să le împărtăşească tovarăşilor săi adevăratul scop al călătoriei. Le istorisi deci povestea lui Jacques Ledun şi repetă în faţa grupului de prospectori, adunaţi în jurul său, destăinuirile nefericitului francez.

Urmă o explozie de bucurie. Toate privirile se îndreptară către nord, nădăjduind să zărească vîrful lui Golden Mount. Chiar de n-ar fi fost mai înalt de cinci sau şase sute de picioare, tot ar fi trebuit să se vadă de la această distanţă.

Soarele se afla încă destul de sus pe cer. Dar, din păcate, la orizont se lăsase ceaţa. Nimic nu li se arătă acestor priviri nerăbdătoare.

E lesne de închipuit în ce hal de enervare ajunseseră membrii caravanei şi îndeosebi Ben Raddle, frămîntat de atîta vreme de ideea lui fixă, care peste cîteva ceasuri va deveni o realitate sau un vis.

Jane Edgerton împărtăşea neliniştea inginerului. Amîndoi nu-şi mai găseau locul. Dacă Cercetaşul şi Summy Skim nu i-ar fi luat la rost, ar fi fost în stare să pornească din nou la drum, pe întuneric.

— Dar potoleşte-te odată, Ben, liniştiţi-vă, domnişoară Jane,

repeta Summy Skim. Aveţi răbdare pînă mîine. Dacă Golden Mount se află acolo, o să-l găsiţi la locul lui. Ce naiba, doar n-o să-şi ia zborul! N-are rost să plecaţi noaptea din tabără, doar ca să vă lămuriţi cu cîteva ceasuri mai devreme.

Povaţă înţeleaptă, pe care o sprijini şi Bill Stell. Erau de temut întîlniri primejdioase cu bande de aventurieri, asemeni celei care atacase fortul Mac Pherson.

Astfel trecu şi noaptea. Cînd se lumină de ziuă, ceaţa încă nu se împrăştiase. Nici de s-ar fi aflat la doi kilometri, Golden Mount tot nu s-ar fi zărit.

Cu chipul încruntat, cu fruntea întunecată, Ben Raddle abia se mai stăpînea. Deşi bun din fire, Summy Skim simţea o oarecare plăcere răutăcioasă în faţa mîniei acestui tiran, ce-l tîrîse aşa departe de Green Valley.

— Spumegă, bătrîne, spumegă! mormăia el printre dinţi. Dacă Golden Mount nu există, natural că nu-l poţi vedea.

Dar Summy avu nefericirea să-şi murmure prea aproape de Jane Edgerton acest raţionament plin de bun-simţ, care dovedea veşnica lui neîncredere. Fata îl fulgeră cu o privire mînioasă, care-l făcu pe nesocotitul gînditor să roşească pînă-n vîrful urechilor. Summy încercă să-şi dreagă greşeala.

— Dar pentru că există, se grăbi el să adauge, o să-l vedem îndată ce se va ridica ceaţa, asta e sigur.

Lipsit de curaj, repetă cu glas tare:

— Asta e sigur!

Apoi, ca să vadă dacă a fost iertat, îşi îndreptă privirea spre tînăra prospectoare. Constată umilit că aceasta nici nu se mai ocupa de el.

Tabăra fu ridicată la patru dimineaţa. Se luminase de-a binelea şi soarele se şi înălţase cu cîteva grade deasupra orizontului. Îl simţeai dincolo de ceaţa pe care razele sale nu aveau puterea să o împrăştie.

Caravana porni la drum. Pe la unsprezece, ţărmul trebuie că se afla doar la trei leghe. Dar Golden Mount tot nu se vedea.

Summy Skim începea să se întrebe dacă vărul lui nu va înnebuni. Să înduri atîta oboseală, să treci prin atîtea primejdii, ca să nu ajungi la nimic!...

În sfîrşit, puţin înainte de amiază, atmosfera se limpezi. Globul roşu al soarelui se profilă slab prin ceaţa mai puţin densă. Răsună glasul lui Neluto:

— Acolo!... Acolo!... Un fum!

Dar regretă imediat că se arătase atît de îndrăzneţ afirmativ.

— Sau un nor, spuse el.

Se mai gîndi o clipă şi adăugă:

— Sau o pasăre!

Cîrmaciul cugetă mai departe. Un fum, un nor, o pasăre... Oare epuizase toate probabilităţile?... Nu, nu-şi mai putea închipui altele... Şi totuşi, poate mai existau?...

— Sau nu-i nimic! încheie el printre dinţi, pentru propria-i mulţumire şi pentru a-şi împăca, în orice caz, conştiinţa.

Chiar de-ar fi glăsuit cu voce tare, tot nu l-ar mai fi ascultat nimeni. Caravana părea împietrită, cu sufletele şi privirile aţintite către nord.

Ben Raddle privea şi el spre nord, tulburat de o neliniştе înăbuşită.

— Un fum?... şopti el. Asta nu! Nu e cu putinţă... Jacques Ledun spunea doar că Golden Mount este un vulcan stins!...

Şi totuşi, Neluto greşea cînd se arăta atît de nesigur. Prima lui ipoteză era cea bună.

Treptat, ceaţa se risipea. Curînd, soarele străluci liber pe albastrul deschis al cerului, în vreme ce, salutat de uralele prospectorilor, se ivea muntele fantastic, Vulcanul de Aur, din al cărui crater se înălţau vălătuci de aburi, plini de funingine.

VII

O COMPLICAŢIE NEPREVĂZUTĂ

Cu tot drumul anevoios, lui Ben Raddle şi alor săi nu le-au trebuit mai mult de două ceasuri ca să străbată distanţa ce-i mai despărţea de Golden Mount. Înaintau cu toţii în grabă, atît cît le îngăduia terenul acela denivelat, fără să-şi adreseze vreo vorbă. Muntele părea că-i atrage asemeni unui uriaş magnet.

Nici nu se făcuse ora trei cînd grupul se opri la poalele vulcanului, înconjurat spre est de Rio Rubber şi căruia Oceanul Arctic îi izbea la temelie peretele de miazănoapte.

Ţinutul era cu desăvîrşire pustiu. Nici dincolo de munte, la vest, nici către gurile lui Mackenzie nu se zărea vreun sat de băştinaşi sau vreunul din grupurile acelea de indieni care hoinăresc de obicei pe coastă. În larg, nici o ambarcaţie, nici o pînză de balenieră, nici un fum de vapor. Şi totuşi, era perioada în care mările nordice sînt populate de pescuitorii de cetacee sau vînătorii de foci. Se putea oare trage concluzia că nimeni nu păşise înaintea lor pe aceste meleaguri îndepărtate şi că Jacques Ledun era singurul care-şi împinsese cercetările pînă la gurile lui Mackenzie, deci singurul care să fi aflat de existenţa Vulcanului de Aur?

Zăcămîntul, dacă exista cu adevărat, îi aparţinea în orice caz lui Ben Raddle, în calitate de prim ocupant. Întrucît nimeni nu pusese

stăpînire pe Golden Mount, nu existau nici ţăruşi care să-l împrejmuiască, şi de acum înainte nimeni nu va avea dreptul să se amestece, iar statul canadian nu va putea pretinde nici o cotă-parte.

Cercetaşul hotărî ca tabăra să fie aşezată spre versatul de răsărit, despărţită de Rio Rubber doar printr-o pădure de mesteceni şi plopi, la mai puţin de o jumătate de leghe de ţărm. În felul acesta nu le va lipsi nici lemnul, nici apa potabilă.

Mai departe, spre vest şi spre sud, se aşterneau întinse cîmpii înverzite, presărate cu pîlcuri de copaci care, după părerea lui Summy, trebuiau să fie destul de bogate în vînat.

Sub îndrumarea lui Bill Stell, instalarea se termină repede. Aşezară corturile la marginea pădurii. Brişca şi căruţele îşi găsiră locul într-un luminiş, iar catîrii vlăguiţi fură duşi la păscut prin păşunile din apropiere. Se organizară posturi de veghe, în locuri bine alese. Din prevedere, împrejurimile taberei trebuiau supravegheate zi şi noapte, deşi se părea că nu-i ameninţă nici o primejdie, afară poate de urşi, oaspeţi obişnuiţi ai teritoriilor Dominionului.

Dealtfel, nimeni nu se îndoia că exploatarea lui Golden Mount va dura foarte puţin. Doar atît cît să-ţi afunzi braţele în comoara adunată în crater, să-ţi încarci din ea căruţele şi să pleci repede înapoi. N-aveai ce face cu tîrnăcopul sau cazmaua şi nici nu trebuia să speli mîlul aurifer. După spusele lui Jacques Ledun, aurul se afla acolo sub formă de praf sau pepite curate, toate lucrările pregătitoare fiind îndeplinite, cu multă vreme în urmă, de către prospectorii lui Pluto.

Ben Raddle nu va afla cum stau lucrurile decît după ce va urca muntele şi-şi va da seama de situaţia craterului în care, după spusele lui Jacques Ledun, era uşor de coborît.

În privinţa asta Bill Stell făcu o observaţie firească.

— Domnule Ben, spuse el, cînd v-a dezvăluit francezul existenţa lui Golden Mount, oare nu v-a vorbit despre un vulcan stins?

— Aşa e, Bill.

— Nu spuneţi că s-a urcat pînă în vîrful lui?

— Ba da. Mai mult chiar, a pătruns şi în crater. Dar de atunci forţele eruptive au avut tot timpul să se trezească.

— Nu încape îndoială, răspunse Cercetaşul, de vreme ce în prezent din munte se înalţă vălătuci de fum. Mă întreb dacă, în asemenea condiţii, se mai poate ajunge în crater.

La rîndul său, şi Ben Raddle se gîndise la această eventualitate. Aşadar, nu era vorba de un vulcan stins, ci numai adormit, care acum se trezea.

— Tot ce se poate, răspunse el, dar această piedică poate avea şi o parte bună. Oare, golind vulcanul de pepitele pe care le închide în

măruntaiele sale, erupţia nu ne va scuti pe noi de muncă? Mîine, după ce vom fi urcat în vîrf, vom lua hotărîrile cuvenite.

Cercetaşul organiză paza taberei, dar noaptea trecu netulburată, în afara cîtorva mormăieli îndepărtate ale urşilor, care nu cutezau să se apropie de Golden Mount.

Încă de la cinci dimineaţa, toţi erau în picioare.

Ajutat şi de imaginaţie, Summy Skim nu putea totuşi să nu manifeste oarecare interes pentru acest faimos Golden Mount.

— Ştii la ce mă gîndesc, Ben? îl întrebă el pe vărul său.

— Nu, Summy, răspunse Ben Raddle. Dar am să aflu cînd ai să-mi spui.

— Probabil, Ben. Ei bine, mă gîndesc că de-ar fi făcut unchiul Josias o asemenea descoperire, s-ar fi întors în ţara lui să se învîrtească printre miliardarii din Lumea Nouă, în loc să moară în Klondike ...ceea ce ne-ar fi scutit pe noi de a veni aici.

— Soarta a hărăzit altfel, Summy, şi acest noroc le revine nepoţilor săi...

— Dintre care pe unul, cel puţin, nu l-a împins niciodată ambiţia atît de departe... nici măcar în vis!

— Am priceput, Summy. În sfîrşit, de vreme ce tot am ajuns pînă la ţărmul Oceanului Arctic, n-ai să-mi spui că nu e cazul să ne dăm osteneala de a ne întoarce cu buzunarele pline — şi prin buzunare înţeleg căruţele şi brişca noastră, încărcate cu aur pînă la refuz.

— Aşa să fie! încuviinţă Summy. Totuşi, vrei să-ţi spun ceva? Degeaba mă uit la muntele acesta şi-mi repet că bogăţiile lui sînt în stare să lase în umbră Australia, California şi Africa, luate laolaltă, că tot nu ajung să mă conving. După părerea mea, nu prea arată a casă de bani.

— După cele spuse de tine, dragă Summy, pentru a te mulţumi, Golden Mount ar trebui să aibă înfăţişarea seifurilor de la bancă.

— N-aş avea nimic împotrivă, Ben, mai ales dacă s-ar afla şi casierul la post ca să-mi deschidă uşa.

— O să ne lipsim de el, afirmă Ben Raddle, şi ne vom pricepe să spargem broasca.

— Hmm! mormăi Summy cu un aer de îndoială, privind către vîrful fumegînd al vulcanului.

Să nu-i fie cu supărare lui Summy Skim, dar Golden Mount era un munte ca toţi munţii. Înălţimea lui de o mie de picioare străjuia ţărmul, şi de la bază, care măsura aproximativ doi kilometri în circumferinţă, coastele lui se înălţau în pantă foarte abruptă pînă la platoul din vîrf. Semăna astfel cu un con, sau mai degrabă cu un trunchi de con.

Fără-ndoială că înclinaţia mare a pantelor făcea urcuşul tare anevoios. Dar, în sfîrşit, acest urcuş nu era imposibil de realizat. de vreme ce Jacques Ledun izbutise să ajungă pînă la crater...

Coasta cea mai abruptă dădea spre larg şi nu era chip să escaladezi vulcanul prin acest versant de nord, care cobora direct în mare. Nici o stîncă nu ieşea din apă la poalele muntelui, al cărui perete vertical ar fi putut fi luat drept faleză, dacă rocile din care era alcătuit ar fi fost calcaroase sau albicioase, în locul acelor negricioase materii eruptive. Aşadar, trebuiau să se hotărască mai întîi prin care parte vor încerca să urce în vîrf. Fiindcă Jacques Ledun nu le dăduse nici un fel de lămuriri în această privinţă, Ben Raddle şi Bill Stell părăsiră tabăra, aşezată în unghiul format de Rio Rubber şi versantul de răsărit, şi înconjurară baza vulcanului, făcînd astfel primele cercetări.

Solul părea acoperit de ierburi pipernicite, presărat din loc în loc cu nişte tufe lemnoase, care ar fi putut servi drept puncte de sprijin căţărătorilor. Dar în partea de sus aceste ierburi făceau loc unui humus de culoare întunecată, probabil un strat alcătuit din cenuşă şi lavă pietrificată. Altminteri, cei doi prospectori nu găsiră nici o urmă de erupţie recentă.

Întorşi în tabără, Ben Raddle şi Bill Stell le împărtăşiră şi celorlalţi rezultatele cercetărilor făcute. Căzură de acord că pentru urcuş ar fi mai potrivit versantul de apus, a cărui pantă era mai lină.

Mîncară în grabă şi se pregătiră de plecare. Urmînd sfatul lui Bill Stell, hotărîră să ia cu ei şi ceva provizii, iar ploştile fură umplute cu gin şi whisky, amestecate cu apă în proporţia cuvenită. Se mai înarmară cu o cazma, cu ţăruşi şi frînghii, de care vor avea poate nevoie prin locurile mai abrupte.

Vremea era prielnică acestei încercări. Se anunţa o zi frumoasă. Puţinii nori, aduşi de o adiere uşoară dinspre nord, nu făceau decît să domolească arşiţa soarelui.

Neluto nu-i însoţea pe excursionişti. El rămăsese împreună cu ceilalţi oameni să păzească tabăra, de care nu se vor îndepărta pentru nimic în lume. Deşi ţinutul părea să fie pustiu, era mai bine să se asigure o strictă supraveghere.

Ben Raddle, Summy Skim şi Cercetaşul porniră la drum pe la ceasurile opt, însoţiţi de Jane Edgerton care ţinuse neapărat să ia parte la expediţie, şi ocoliră împreună partea de sud a muntelui, pentru a ajunge pe versantul apusean.

De la ultima erupţie — cînd s-o fi petrecut ea? — nu întîlniră nici urmă prin partea aceasta. Nici o fărîmă de materie eruptivă şi mai ales de pulbere de aur, care, după spusele lui Jacques Ledun, ar fi trebuit să se găsească din belşug. Să tragă oare concluzia că lava

azvîrlită din măruntaiele vulcanului fusese proiectată spre mare şi că zăcea sub apele adînci care scăldau ţărmul?

— Şi ce dacă? răspunse Ben Raddle acestei observaţii făcută de Bill Stell. Nu încape îndoială că de la plecarea lui Jacques Ledun n-a mai avut loc nici o erupţie. Asta-i principalul. Pepitele pe care le-a văzut el le vom vedea şi noi.

Se făcuse aproape nouă cînd cei patru căţărători se opriră la poalele versantului de apus.

Cercetaşul se aşeză în frunte şi începu urcuşul. La început, panta se arătă destul de lină, iar ierburile asigurau piciorului un sprijin solid. De aceea, n-au fost siliţi să recurgă la frînghii şi ţăruşi. Dealtfel, Bill Stell era obişnuit cu munţii. Se călăuzea după un distinct sigur şi era atît de robust, atît de antrenat în asemenea exerciţii încît ceilalţi abia se puteau ţine după el.

— Iată ce înseamnă să fi străbătut de douăzeci de ori Chilkoot-ul! Capeţi picioare de căprioară şi genunchi de oţel, spunea Summy Skim, abia trăgîndu-şi răsuflarea.

Cu toate acestea, după o treime de drum, chiar şi unei căprioare i-ar fi fost greu să mai înainteze. Nici aripile unui vultur nu le-ar fi fost de prisos.

Înclinaţia devenise într-atîta de mare, încît trebuiră să se ajute de genunchi şi de mîini, să se agaţe de firavele tufe de arbuşti. Curînd, fură siliţi să întrebuinţeze frînghiile şi ţăruşii. Cercetaşul mergea în faţă, înfigea ţăruşul printre ierburi şi desfăşura frînghia, cu ajutorul căreia ceilalţi se căţărau pînă la el. Procedau cu multă băgare de seamă, cea mai mică alunecare riscînd să fie mortală.

Pe la ora unsprezece, căţărătorii ajunseseră la jumătatea versantului. Poposiră să-şi mai tragă răsuflarea şi băură cîteva înghiţituri din ploscă, după care începură din nou urcuşul.

Deşi forţele subpămîntene se aflau în acţiune, după cum o dovedeau aburii ce încununau creasta vulcanului, nici o frămîntare nu-i zguduia pereţii, nu se auzea nici un zgomot. Probabil că în partea aceasta grosimea stratului era prea mare, de unde şi concluzia că hornul craterului se deschidea mai de grabă spre nord, aproape de ţărmul mării.

Pe măsură ce cîştigau în înălţime, urcuşul devenea din ce în ce mai anevoios, totuşi posibil. Dealtfel, ceea ce izbutise Jacques Ledun de ce n-ar izbuti şi Cercetaşul cu însoţitorii săi?

Ceasul lui Ben Raddle arăta exact douăsprezece şi treisprezece minute cînd căţărătorii ajunseră cu toţii pe secţiunea de con care alcătuia platoul muntelui.

Mai mult sau mai puţin frînaţi de osteneală, se aşezară pe rocile

de cuarț ce împrejmuiau acest platou, cu o circumferință de vreo trei-patru sute de picioare. Aproape în mijlocul lui se deschidea craterul din care ieșeau niște aburi negricioși și un fum gălbui.

Înainte de a se îndrepta spre acest horn, în vreme ce-și trăgeau răsuflarea, Ben Raddle și tovarășii săi cercetară priveliștea ce li se desfășura în fața ochilor.

Către sud, privirea străbătea cîmpiile înverzite prin care trecuse caravana și se oprea la îndepărtatele ondulații, îndărătul cărora fortul Mac Pherson străjuia ținutul înconjurător.

La apus, țărmul Oceanului Arctic era mărginit de o plajă nisipoasă, iar spre uscat se ivea desișul întunecat al unei păduri întinse, aflată la o depărtare de vreo leghe și jumătate.

La răsărit, la poalele lui Golden Mount, se împletea rețeaua hidrografică a estuarului lui Mackenzie, ale cărui numeroase brațe se sfîrșeau printr-un golf larg, apărat de un arhipelag de insulițe, lipsite de vegetație, și de stînci submarine negricioase. Dincolo de ele, coasta se ridica drept, spre nord, avînd la capăt un promontoriu, un fel de spiță uriașă care închidea orizontul în direcția aceea.

La nord de Golden Mount, începînd de la faleza verticală a cărei bază dispărea sub ape, oceanul nu era mărginit decît de bolta arcuită a cerului.

Atmosfera străvezie, curățată de vînt, era de o limpezime desăvîrșită. Marea strălucea în bătaia soarelui.

Țărmul era pustiu. Nu se zărea nici un pescar, străin sau băștinaș, cu toate că gurile lui Mackenzie sînt atît de bogate în mamifere marine și în amfibii de tot soiul...

Dar nu la fel se întîmpla și în larg. Cu ajutorul lunetei, Cercetașul semnală cîteva pînze și cîteva coloane de fum ce se profilau în zare, spre nord.

— Sînt niște baleniere, spuse el, care vin din strîmtoarea Behring. Peste trei luni vor face cale-ntoarsă. Unele vor poposi la Saint-Michel, la gurile Yukonului, altele la Petropavlovsk în Kamciatka, pe coasta Asiei, apoi vor pleca să-și vîndă produsele pescuitului prin porturile din Pacific.

— N-or fi printre ele și unele care merg pînă la Vancouver? întrebă Summy Skim.

— Ba da, răspunse Bill Stell, dar acelea procedează greșit, foarte greșit, pentru că le e tare greu să-și mai păstreze echipajul, cei mai mulți marinari dînd bir cu fugiții ca să se ducă în Klondike.

Spusele lui erau adevărate. Apropierea minelor de aur îi înnebunește de-a binelea pe marinarii aceștia, care se întorc totuși dintr-o campanie anevoioasă. De aceea, pentru a-i apăra de epidemie, căpi-

tanii balenierelor se feresc pe cît le este cu putință de porturile Columbiei engleze și le preferă pe cele ale continentului asiatic.

După un popas de o jumătate de oră, de care aveau mare nevoie, Ben Raddle și prietenii săi își începură cercetările pe platoul lui Golden Mount. Craterul nu se deschidea în mijloc după cum crezuseră ei, ci în partea de nord-est, iar hornul lui măsura șaptezeci și cinci,optzeci de picioare în circumferință. Ferindu-se din calea vîntului, pentru a scăpa de vîrtejurile de fum sulfuros, izbutiră să se apropie pînă la marginea hăului și să privească în adîncul lui.

Totul părea să confirme cele povestite de Jacques Ledun. Craterul se adîncea în pantă lină, astfel încît coborîrea era cît se poate de ușoară, de n-ar fi fost gazele acelea de nerespirat care împiedicau acum intrarea.

Pulberea de aur împrăștiată pe sol întărea și mai mult spusele francezului. Dar pulberea asta fină, amestecată cu pămînt și lavă, nu le putea aduce decît un cîștig neînsemnat, în comparație cu faimoasa grămadă de pepite pe care veniseră să le caute de la atîta depărtare.

— E limpede că Jacques Ledun nu s-a izbit de piedica ce ne stă acum în cale, spuse Ben Raddle. Cînd a fost el aici, vulcanul era cu desăvîrșire adormit, astfel că a putut să coboare în adîncul craterului fără nici o primejdie. Să așteptăm să se potolească erupția, să se împrăștie vaporii, apoi să coborîm și noi și să ne umplem buzunarele, așa cum a făcut el.

— Dar dacă nu se împrăștie vaporii, dacă n-o să putem coborî? întrebă Summy Skim.

— Vom aștepta în continuare, Summy.

— Vom aștepta... ce?

— Ca erupția să facă ceea ce n-am putut face noi, să azvîrle afară materia aflată în măruntaiele lui Golden Mount.

Într-adevăr, altă cale nu aveau de ales, cu toate că și aceasta prezenta serioase neajunsuri. Pentru niște oameni cărora nu le-ar fi păsat de trecerea timpului, care ar fi putut înfrunta cumplitul anotimp friguros la gurile lui Mackenzie la fel ca și la Dawson City, această soluție ar fi fost foarte potrivită. Dar dacă lucrurile se tărăgănau, dacă pînă-n două luni și jumătate vulcanul nu se va stinge, sau dacă nu-și va goli el însuși comoara de pepite, nu vor fi oare siliți să părăsească tabăra, să se retragă înapoi spre sud, unde vor sosi tocmai bine ca să rămînă blocați de iarnă?

Fiecăruia din cei patru prospectori îi trecuse prin minte gîndul acesta, dar fiecare îl primea în felul său.

Bill Stell zîmbea cam răutăcios pe sub mustață. Pentru el asta

Jane Edgerton rămăsese neclintită
la marginea craterului

însemna o lecţie bună. După ce se împotrivise atîţia ani febrei aurului, se lăsase acum în voia ei şi iată la ce ajunsese! Se tămăduise pe loc. Apoi, întorcîndu-se la obişnuita-i filozofie, îşi privea cu seninătate înfrîngerea, spunîndu-şi că în meseria de prospector nici n-ar putea fi altfel.

Cu sprîncenele încruntate, cu privirea aţintită asupra vîrtejului de aburi ce ieşea din crater, Jane Edgerton rămăsese neclintită la marginea acesteia. Îşi dădea seama că există situaţii în care dîrzenia şi hotărîrea nu sînt de ajuns şi se înfuria că este oprită de nişte forţe ale naturii, împotriva cărora voinţa ei rămînea neputincioasă.

Dintre toţi, cel mai nefericit era Summy Skim. Să mai petreacă o nouă iarnă în Klondike! Numai cînd se gîndea la posibilitatea asta, îl apucau fiorii.

El îi răspunse vărului său:

— Bine gîndit, Ben, numai să aibă loc o erupţie. Dar se va produce oare? Aici e întrebarea. Nu ţi se pare că vulcanul acesta e tare liniştit? Nu azvîrle nici cenuşă, nici o piatră, cît de mică. Nu se aude nici un zgomot, cît de slab. Fumegă, ce-i drept, dar fumegă în tăcere, şi aş face şi eu ca el, pe cinstea mea! Asta nu-ţi dă de gîndit?

Ben Raddle făcu un gest nedesluşit.

— Vom vedea, spuse el.

După o şedere de două ceasuri pe platou, cătărătorii începură să coboare în grabă povîrnişul lui Golden Mount. Le ajunse o oră pentru coborîre. Înainte de trei după-amiază, Ben Raddle şi tovarăşii săi, ce-i drept cam osteniţi, dar teferi, se aflau din nou în tabără.

De îndată ce rămaseră singuri, Summy, urmărit de ideea lui fixă, se apropie de vărul său şi-şi reîncepu atacul:

— Haide, Ben, vorbesc serios. Ce ne facem dacă această erupţie va întîrzia... dacă nu se va produce decît la iarnă?

Ben Raddle întoarse capul fără să-i răspundă, iar Summy nu îndrăzni să mai stăruie.

VIII

BEN RADDLE INTERVINE

Cînd pornise această nouă campanie, Ben Raddle era încredinţat — după informaţiile, dealtfel exacte, ale lui Jacques Ledun — că nu va avea altceva de făcut decît să strîngă pepitele din craterul lui Golden Mount, să le încarce în căruţă, apoi să apuce din nou pe drumul spre Dawson City. Opt zile i-ar fi ajuns pentru această treabă uşoară, iar călătoria, dus şi întors, n-ar fi durat mai mult de trei luni.

Aşadar, fusese cît se poate de sincer cînd îi făgăduise lui Summy Skim că expediţia se va întoarce la Dawson în primele zile ale lui august, prin urmare tocmai la timp ca să ajungă înainte de venirea iernii la Skagway, apoi la Vancouver, de unde trenul i-ar fi purtat pe cei doi veri pînă la Montreal.

— Şi ce mai tren o să ne trebuiască, răspunsese Summy în glumă, ca să ne transporte pe noi şi milioanele lui Golden Mount!... Şi cîte bagaje în plus!...

Dar deşi milioanele se aflau într-adevăr în crater, ele nu puteau fi scoase de acolo.

Această complicaţie neaşteptată îi silea să-şi organizeze tabăra în vederea unei şederi de cîteva săptămîni. Cercetaşul luă deci măsurile cuvenite pentru a asigura hrana tovarăşilor săi şi a animalelor, pînă în ziua în care va fi neapărat nevoie să se întoarcă spre sud. Ar fi fost curată nebunie să te gîndeşti că ai putea petrece iarna sub cort. Orice s-ar întîmpla, fie că expediţia va da rezultate, fie că nu, trebuiau să treacă dincolo de cercul polar cel tîrziu pe la mijlocul lui august. După acest termen, drumul va fi impracticabil prin ţinutul acesta răscolit de viscole şi furtuni de zăpadă.

Urmau să-şi petreacă timpul în aşteptare şi, ca să reziste, trebuiau să se înarmeze cu o mare doză de răbdare. De bună seamă că va fi nevoie să se escaladeze de multe ori muntele. Nici Ben Raddle, nici Cercetaşul, nici Jane Edgerton, mai puţin ca oricare, nu dădeau înapoi în faţa oboselii, astfel că evoluţia fenomenului va fi urmărită, cu siguranţă, zi de zi.

În orice caz, Summy Skim şi Neluto vor şti cum să-şi folosească ceasurile acestea lungi. Se vor duce să vîneze fie prin cîmpiile de la sud sau de la vest, fie prin mlaştinile din delta lui Mackenzie. Vînat exista din belşug, astfel că pentru aceşti vînători îndrăciţi timpul nu se va scurge prea încet. Totuşi, încă din prima zi, Cercetaşul îi sfătui să nu se îndepărteze de tabără. Pe timpul verii, ţărmul Oceanului Arctic este bîntuit de aventurieri, cu care e mai bine să nu ai de-a face. Ceilalţi oameni ai expediţiei puteau pescui după pofta inimii. Peşte se găsea din belşug prin labirintul de rîuri, şi numai din acele resurse s-ar fi putut asigura hrana tuturor, pînă la formarea primelor sloiuri.

Trecură astfel mai multe zile, fără ca situaţia să se schimbe cu ceva. Erupţia nu vădea nici o tendinţă de creştere. După cum prevăzuse Ben Raddle, observînd în care parte a culmii se deschide craterul, hornul vulcanic era săpat în coasta de nord-est a muntelui, ceea ce explica şi înclinaţia uşoară a povîrnişului de vest, dealtfel singura parte prin care se putea urca spre vîrf. Din tabăra aşezată aproape

de poalele lui Golden Mount. spre răsărit, se deslușea destul de bine zgomotul înăbușit al frămîntărilor plutonice. Inginerul trăgea astfel concluzia că grosimea acestui perete, foarte abrupt, nu putea să fie prea mare, iar Bill Stell îi împărtășea părerea.

Jane Edgerton, Ben Raddle și Cercetașul urcau aproape în fiecare zi muntele, în vreme ce neobositul Summy, împreună cu Neluto, se îndeletniceau cu vînătoarea. Totuși, într-una din zile, dori să se alăture și el trio-ului de cățărători. Rău a făcut, și această fantezie era cît pe-aci să-l coste scump pe aprigul vînător.

Ajunși la mică distanță de creastă, toți patru legați de aceeași frînghie, înaintau ca prima dată, în șir indian, Cercetașul în frunte, Ben Raddle ultimul, iar între ei Summy Skim urmat de Jane Edgerton. Începuseră să urce conul de zgură sfărămicioasă depusă cu prilejul erupțiilor din trecut pe părțile de jos ale vulcanului, cînd frînghia se rupse lîngă țărușul pe care Cercetașul tocmai îl înfipsese. Summy, care se sălta chiar în clipa aceea, își pierdu echilibrul și începu să se rostogolească în jos, cu viteză mereu sporită, după toate legile gravitației. Zadarnic încerca să se oprească. Pămîntul de care se agăța se sfărîma sub degetele lui crispate.

Tovarășii lui scoaseră un strigăt de groază. Summy n-avea să mai ajungă viu la poalele muntelui și-i va tîrî după el, în cădere, pe cei de care îl mai lega restul de frînghie ruptă, pe Ben Raddle și, înaintea lui, pe Jane Edgerton.

Din fericire, aceasta nu-și pierduse prezența de spirit. Întîmplător, în clipa în care se produsese accidentul, ea găsise la îndemînă o tufă de arbuști pitici de care se agățase cu toată puterea. Atunci cînd Summy, nevoit să se supună cerințelor gravitației, îi trecu prin față, ea izbuti să-l apuce de haină, și, cu o sforțare deznădăjduită, îl opri din cădere. Summy se puse repede pe picioare, puțin cam amețit. dar viu și nevătămat.

— Nu ți-ai rupt nimic? îl întrebă de jos Ben Raddle.

— Nimic, răspunse Summy. Niște fleacuri, poate, simple julituri care nu vor necesita intervenția doctorului Pilcox.

— Atunci la drum! strigă Ben Raddle, după ce primi aceste asigurări.

Summy se împotrivi.

— Dă-mi măcar răgazul să-i mulțumesc domnișoarei Jane. Dînsa mi-a salvat pur și simplu viața.

Jane Edgerton își luă un aer cît putu mai înțepat.

— Nu-i nevoie, spuse ea. Sîntem chit! Îngăduiți-mi totuși să vă atrag atenția, chiar dacă aceasta ar trebui să vă schimbe părerile, că și femeile pot fi uneori bune la ceva.

Ar fi fost nepoliticos din partea lui Summy s-o contrazică. De

aceea, încuviință cu căldură, apoi urcușul începu din nou și se sfîrși cu bine.

Zilele continuau să se scurgă fără să intervină vreo schimbare. Nici o flacără, nici un șuvoi de materie eruptivă nu ieșea din craterul lui Golden Mount.

Ajunseră în 20 iunie.

E lesne de închipuit în ce stare de nerăbdare trăiau Ben Raddle și tovarășii lui. Neputința aceasta de a încerca ceva, pasivitatea la care erau siliți îi enerva în cel mai mare grad. După ce sfîrșiseră cu instalarea, prospectorii nu mai aveau ce face. O plictiseală greoaie stăruia asupra taberei.

Ființa cea mai ocupată era, de bună seamă, Jane Edgerton, care pusese stăpînire pe departamentul bucătăriei. Să asiguri hrana la douăzeci de persoane nu-i un fleac, și asta ajunge ca să-ți umpli tot timpul.

Odată se întîmplă totuși ca destoinica intendentă să lipsească de la datorie. În ziua aceea, urcase ca de obicei pe Golden Mount, împreună cu Ben Raddle și Cercetașul. Tocmai cînd ajunseră în vîrf, se ridică o ceață deasă care-i împiedică să coboare. Au fost siliți să rămînă acolo trei ceasuri, spre marele necaz al Janei, care se gîndea la prînzul tovarășilor săi.

De i-ar fi fost dat să vadă ce se petrecea în tabără, s-ar fi neliniștit mai puțin. Se găsise un înlocuitor și acesta nu era altul decît Summy. Fiindcă aceeași pricină, care-i silise pe excursioniști să întîrzie pe culme, îl împiedica și pe el să vîneze, în lipsă de altă ocupație, se hotărîse să-și însușească în mod excepțional atribuțiile bucătăresei. Încins cu un șorț, care-l făcu să se împiedice în repetate rînduri, agitînd furculița și cuțitul, începu să pregătească un prînz care urma să fie minunat, dacă bucătarul se dovedea pe atît de priceput pe cît era de zelos.

În sfîrșit, după ce se risipi ceața și se întoarseră la tabără, Jane avu surpriza de a găsi masa așternută și mîncarea gata pe foc. Nu i-a fost deloc greu să bănuiască autorul. Summy nici nu încerca să se ascundă, departe de el asemenea gînd! Dimpotrivă, se învîrtea de colo-colo, nu lipsit de oarecare mîndrie, tot cu șorțul dinainte, înarmat cu uneltele lui culinare, cu chipul aprins de dogoarea focului .

— La masă! strigă el vesel, îndată ce Jane Edgerton și însoțitorii ei se apropiară destul ca să-l audă.

După ce se așeză toată lumea, voi s-o servească el însuși pe tînăra lui tovarășă de drum. Cu îndemînarea unui valet bine stilat, îi întinse o farfurie din care aceasta își luă din belșug.

— Nu vă fie teamă să serviți, domnișoară Jane, repeta Summy în timpul acesta. O să-mi spuneți la urmă părerea.

Totuşi, în clipa cînd să ducă la gură produsul bucătarului improvizat, acesta o opri cu un gest.

— Un cuvînt mai întîi, domnişoară Jane, chiar dacă asta ar trebui să vă schimbe părerile: şi bărbaţii pot fi uneori buni la ceva!

Fără să-i răspundă, Jane duse lingura la gură şi gustă.

— Nu prea cred, rosti ea cu răceală.

Într-adevăr, tocana era tare neizbutită şi, după ce gustă din ea, Summy recunoscu umilit că fata avea dreptate.

Bună sau rea, mîncarea a fost totuşi foarte apreciată de stomacurile acelea înfometate. Dinţii nu-şi îngăduiau răgaz, limbile nici atît.

Şi despre ce să fi vorbit, dacă nu despre subiectul care le reţinea tuturor atenţia? Sporovăiau despre Golden Mount, despre bogăţiile ce le ascundea în pîntecele său, despre neputinţa lor de a pătrunde la ele. În timpul discuţiilor, unul dintre prospectori propuse, ca pe ceva foarte firesc, să se găurească muntele cu ajutorul dinamitei.

— Pentru asta nu ne-ar ajunge întreaga noastră rezervă de explozibil, şi apoi, dacă am izbuti să facem o spărtură, ce-ar ieşi din ea? întrebă Bill Stell.

— Cine ştie? Poate un torent de pepite, spuse canadianul.

— Nu, nimic altceva decît aburi, îl contrazise Cercetaşul. Se vor slobozi pe acolo, în loc să iasă prin horn, şi noi nu vom avea nimic de cîştigat.

— Atunci ce-i de făcut?

— Să aşteptăm.

— Să aşteptăm! se împotrivi unul dintre foştii lucrători de pe *claim*-ul 129. În curînd nu va mai fi cu putinţă, vom fi siliţi să plecăm dacă nu vrem să ne prindă iarna aici.

— Ei bine, vom pleca, afirmă Ben Raddle, luînd la rîndul său cuvîntul. Vom pleca la Dawson City şi ne vom întoarce odată cu sosirea primăverii.

— Ce face?! exclamă Summy Skim, ridicîndu-se dintr-un salt. Să mai petrecem încă o iarnă în Klondike?

— Da, întări scurt Ben Raddle. Dacă vrei, n-ai decît să te întorci la Dawson. Mai devreme sau mai tîrziu, erupţia se va produce. Vreau să fiu de faţă.

Jane Edgerton se amestecă şi ea în această discuţie, care luase o întorsătură neplăcută.

— Nu există nici un mijloc de a forţa această erupţie? întrebă ea.

— Nici unul, spuse Ben Raddle. Nu putem să...

Izbit parcă de un gînd neaşteptat, inginerul se întrerupse deodată, privind fix către Jane Edgerton. În zadar stărui aceasta. Clătinînd din cap, Ben refuză să-şi exprime gîndul.

În zilele următoare timpul se arătă foarte neprielnic. Furtuni puternice izbucniră dinspre sud. Presiunea atmosferică păru să intensifice activitatea vulcanului. Printre aburii ce ieşeau din crater era amestecate cîteva flăcări.

Acestor furtuni, repede domolite, le urmară nişte ploi torenţiale. Estuarul lui Mackenzie fu inundat pe jumătate, iar apele depăşiră matca între cele două braţe principale ale fluviului.

E de prisos să mai adăugăm că, în tot acest timp, Summy Skim nu şi-a putut continua vînătorile lui zilnice şi că a fost silit să petreacă în tabără zile întregi, care i s-au părut nesfîrşite.

Astfel stăteau lucrurile, cînd se petrecu o întîmplare însemnată. Pe 23 iunie, în cursul după-amiezii, Ben Raddle îi pofti pe Summy Skim, Jane Edgerton şi pe Cercetaş să-l urmeze la el în cort.

— Vreau să vă vorbesc, prieteni, le spuse inginerul îndată ce se aşezară, şi vă rog să ascultaţi propunerea pe care am să v-o fac!

Avea pe chip o expresie serioasă. Cutele de pe fruntea lui mărturiseau frămîntările prin care trecea, astfel că, avînd în vedere prietenia sinceră ce i-o purta, Summy Skim se simţi adînc mişcat. Oare Ben Raddle se hotărîse să părăsească partida, să renunţe la lupta cu forţele naturii care i se arătau potrivnice? Se resemnase, în sfîrşit, să se întoarcă la Montreal, dacă situaţia va rămîne neschimbată pînă la venirea iernii? De prisos să mai adăugăm că pe Summy Skim l-ar fi făcut fericit o asemenea hotărîre.

— Prieteni, începu Ben Raddle, nu ne mai este îngăduită nici o îndoială cu privire la existenţa lui Golden Mount, nici asupra valorii materiei din interiorul lui. Jacques Ledun nu s-a înşelat, am văzut cu ochii noştri. Din păcate, primele manifestări ale unei erupţii ne-au oprit şi ne vor opri încă să pătrundem în crater. De-am fi putut face lucrul acesta, campania noastră ar fi acum terminată, iar noi ne-am afla în drum spre Klondike.

— Erupţia asta se va produce! afirmă Bill Stell.

— În mai puţin de şase săptămîni? Pe naiba! făcu Summy printre dinţi.

Urmară cîteva clipe de tăcere. Fiecare îşi depăna propriul lui gînd. După o ultimă sforţare, de parcă ar fi vrut să cîntărească toate urmările unui plan îndelung chibzuit, Ben Raddle continuă:

— Acum cîteva zile am lăsat fără răspuns o propunere făcută de Miss Edgerton. Poate că această idee îi trecuse prin cap doar aşa de ciudă, în faţa neputinţei noastre de a ne duce sarcina la bun sfîrşit. şi poate că nici dînsa nu-i acorda prea multă importanţă... Pe mine această idee m-a izbit, m-am gîndit mult la ea, am analizat toate posibilităţile de a o pune în aplicare şi cred că am găsi ceva. La între-

barea pe care mi-a pus-o: «Nu există nici un mijloc de a forța această erupție?» eu răspund: «De ce nu?»

Jane Edgerton îl privea pe inginer drept în ochi. Iată un limbaj pe placul ei! Să acționezi, să stăpînești ființele și lucrurile, să pleci în fața voinței tale pînă și natura, asta înseamnă să trăiești! Buzele ei fremătau, nările ei dilatate palpitau, totul în atitudinea ei vădea nerăbdarea lacomă de a cunoaște amănuntele unui plan atît de năstrușnic.

Summy și Cercetașul se uitau unul la altul, părînd că se întreabă dacă inginerul nu-și pierduse cumva mințile, dacă atîtea griji și dezamăgiri nu-i zdruncinaseră judecata Le ghicise Ben Raddle gîndul? În orice caz. cu o deplină stăpînire de sine, el continuă:

— După cum știți, toți vulcanii se află așezați la țărmul mării: Vezuviul, Etna, Hecla, Chimborazo și atîtea altele, cei de pe noul ca și de pe vechiul continent. De aici s-a ajuns, în mod firesc, la concluzia că le este necesară prezența apei, și o teorie modernă afirmă că vulcanii s-ar afla în legătură subterană cu oceanul. Apele se infiltrează în ei, pe îndelete sau dintr-o dată, după natura solului, pătrund pînă în miezul vulcanului, iar acolo se transformă în aburi. Cînd acești aburi, închiși în măruntaiele pămîntului, capătă o presiune înaltă, ei pricinuiesc niște zdruncinături lăuntrice, caută să iasă afară prin craterul vulcanului, purtînd cu ei cenușă, lavă, roci, în mijlocul unui vîrtej de fum și flăcări. Aceasta-i, fără-ndoială, pricina erupțiilor și a cutremurelor de pămînt, cel puțin a unora dintre ele... Ei bine, de ce n-ar înfăptui și oamenii ceea ce poate înfăptui natura?

S-ar fi zis că în clipele acelea toți îl sorbeau din ochi pe inginer. Dacă teoria erupțiilor nu are încă un caracter de adevăr absolut, explicația dată de el este totuși socotită ca cea mai plauzibilă. Cît despre Golden Mount, nimic nu-l împiedica să primească infiltrațiile Oceanului Arctic. Un timp mai mult sau mai puțin îndelungat, comunicația fusese zăgăzuită,dar acum avea din nou cale liberă, de vreme ce, sub apăsarea apelor volatilizate, vulcanul începuse să azvîrle aburi. O fi oare cu putință să introduci torente din apa mării în miezul lui? Inginerul împinsese oare pînă acolo îndrăzneala încît să vrea să încerce un asemenea lucru și să-l socotească realizabil?...

— Cînd ne aflam pe culmea lui Golden Mount, ați văzut, ca și mine, continuă Ben Raddle, că hornul vulcanului este așezat spre coasta de nord-est a muntelui. Dealtfel, în această parte se aud și zgomotele frămîntărilor plutonice. Chiar în clipa de față bubuiturile din interior răsună foarte limpede.

Într-adevăr, parcă pentru a întări spusele inginerului, afară se răspîndiră niște bubuituri de o putere neobișnuită.

— Trebuie să credem, urmă Ben Raddle, că hornul se află în apro-

piere de tabăra noastră. N-avem decît să străpungem această parte a muntelui şi să săpăm în el un canal, prin care apa va pătrunde năvalnic.

— Care apă? întrebă Bill Stell. Apa mării?

— Nu, răspunse inginerul. Nu va fi nevoie să căutăm apa atît de departe. Nu-l avem pe Rio Rubber? Pornit dintr-unul din braţele lui Mackenzie, acesta va împinge spre Golden Mount nesecatul debit al deltei.

Ben Raddle spusese «va împinge», de parcă muntele ar fi fost de pe acum gata străpuns de canal, îngăduind astfel pătrunderea apelor din Rio Rubber. Pe măsură ce vorbea, îşi întărea încrederea în planul ticluit, care devenise pentru el o hotărîre de nezdruncinat.

Oricît de îndrăzneţ era acest plan, nici unuia dintre tovarăşii săi, nici chiar lui Summy Skim, nu-i trecu prin minte să i se împotrivească. Dacă Ben Raddle va da greş, problema va fi rezolvată şi nu le va rămîne altceva de făcut decît să plece. De va izbuti, dacă vulcanul îşi va dărui bogăţiile, vor face acelaşi lucru, numai că atunci căruţele vor apuca pe drumul spre Klondike cu o încărcătură mai grea.

Ce-i drept, năvala masei lichide în vatra vulcanului nu era lipsită de primejdii. Oare evaporarea nu va da naştere unei energii pe care nu o vor mai putea stăpîni? Asumîndu-şi rolul naturii, nu vor dezlănţui o catastrofă? În locul unei simple erupţii, nu vor provoca oare un cutremur de pămînt, care să răscolească întreg ţinutul, distrugînd tabăra şi pe cei ce se aflau în ea?

Dar nimeni nu voia să ştie de asemenea primejdii şi lucrările începură chiar din dimineaţa de 24 iunie.

Sub conducerea inginerului, începură să lovească mai întîi în coasta muntelui. Într-adevăr, dacă tîrnăcopul va da peste o rocă prea dură ca să fie sfărîmată, dacă nu se va putea săpa o galerie pînă la hornul craterului, la ce bun să se mai sape un canal pentru devierea rîului, un canal care n-ar duce nicăieri.

Se stabili ca galeria să fie săpată cu douăzeci de picioare sub nivelul rîului, înlesnind astfel o scurgere rapidă. Din fericire, cel puţin în prima parte a galeriei, uneltele nu s-au izbit de o materie prea rezistentă. Dădură mai întîi de pămînt sfărîmicios, apoi de spărturi pietroase şi bucăţi de lavă, de multă vreme înfiptă în rocă, în sfîrşit, de bucăţi de cuarţ plesnite, fără-ndoială cu prilejul zguduiturilor din trecut.

Lucrul continua zi şi noapte. Într-adevăr, nu era timp de pierdut. Ce grosime avea peretele? Ben Raddle nu se putuse sprijini pe nici un calcul şi poate că galeria va fi mai lungă decît bănuise. Pe măsură ce înaintau, zgomotele dinăuntru deveneau tot mai puternice. Totuşi, faptul că se apropiau de horn nu însemna că erau gata să ajungă la el.

Summy Skim şi Neluto nu mai mergeau la vînătoare. Luau şi ei parte la munca colectivă, cum făcea şi inginerul, şi săpăturile înaintau zilnic cu cinci-şase picioare.

Din păcate, după cinci zile întîlniră un cuarţ în care tîrnăcoapele şi cazmalele se îndoiau. Cît timp le va trebui oare pentru a străpunge această rocă, deosebit de rezistentă, din care probabil că era alcătuit întregul miez al muntelui? Ben Raddle hotărî să folosească minarea şi, chiar dacă l-ar păgubi pe Summy Skim, să folosească o parte din praful de puşcă pentru confecţionarea cartuşelor. Nu-i mai puţin adevărat că această pulbere nu era doar muniţie de vînătoare. La nevoie, ea ar fi fost tot atît de preţioasă pentru apărare. Totuşi, se părea că expediţia nu va avea de înfruntat vreo primejdie. Ţinutul rămînea pustiu şi pînă atunci nu se zărise nici un grup de aventurieri prin apropierea taberei.

Folosirea minelor dădu rezultate destul de bune. Chiar dacă înaintarea medie scăzuse într-o oarecare măsură, cel puţin nu se oprise de tot.

La data de 8 iulie, după cincisprezece zile de muncă, galeria păru că e destul de lungă. Măsura paisprezece stînjeni în adîncime, cu o secţiune de treizeci de picioare pătrate. Aşadar, pe aici se putea scurge o importantă cantitate de apă. Bubuiturile, sforăiturile vulcanului se auzeau atît de tare, încît grosimea peretelui nu putea să fie mai mare de unu sau două picioare. Vor fi de ajuns cîteva explozii de mine pentru a-l sfărîma şi pentru a termina străpungerea galeriei.

Acum era sigur că planul lui Ben Raddle nu va fi zădărnicit de nici o piedică de neînlăturat. Canalul de la suprafaţă, prin care vor devia apele lui Rio Rubber, se va executa fără greutate, într-un sol alcătuit doar din pămînt şi nisip, şi, cu toate că va trebui să aibă o lungime de vreo trei sute de picioare, inginerul nădăjduia să-l termine în vreo zece zile.

— Treaba cea mai grea s-a făcut, spuse Bill Stell.

— Şi cea mai îndelungată, răspunse Ben Raddle. Chiar mîine vom începe săparea canalului în exterior, la şase picioare de malul lui Rio-Rubber.

— Ei bine, zise Summy Skim, de vreme ce avem o după-amiază de odihnă, propun să...

— Să vînăm, domnule Summy? întrebă Jane rîzînd.

— Nu, domnişoară Jane, răspunse Summy. Să urcăm pentru ultima oară pe Golden Mount şi să vedem ce se mai întîmplă acolo.

— Bună idee, Summy, încuviinţă Ben Raddle, fiindcă s-ar părea că erupţia tinde să ia proporţii, şi e bine să ne convingem cu ochii noştri.

Propunerea era într-adevăr binevenită, astfel că porniră îndată.

Obişnuiţi cu urcuşul, pe care-l făcuseră în atîtea rînduri, drumeţilor, printre care se afla şi Neluto, nu le-a trebuit mai mult de un ceas şi jumătate ca să ajungă la crater.

Dar nu le-a fost cu putinţă să se apropie de el ca prima dată. Coloana de aburi, mai înaltă şi mai densă, era brăzdată de limbi de flăcări, iar lîngă crater, căldura era de-a dreptul insuportabilă. Totuşi, vulcanul nu azvîrlea încă nici lavă, nici zgură.

— Hotărît lucru, observă Summy Skim, acest Golden Mount nu-i deloc darnic, iar dacă o fi avînd pepite, apoi le păzeşte cu străşnicie.

— Fiindcă nu ni le dă de bună voie, i le vom smulge cu forţa! răspunse Jane Edgerton.

În orice caz, fenomenele eruptive se făceau acum simţite cu mai multă putere. Bubuiturile din adîncuri aminteau de un cazan de locomotivă sub mare presiune, ai cărui pereţi duduie sub acţiunea focului. De bună seamă că se pregătea o erupţie. Dar se vor scurge poate săptămîni şi luni înainte ca vulcanul să zvîrle afară măruntaiele lui aprinse.

De aceea, chiar şi după constatarea actualei stări a craterului, Ben Raddle nici nu se gîndi să întrerupă lucrările în curs, ba, dimpotrivă, hotărî să le continue într-un ritm mai intens.

Înainte de a coborî de pe culme, excursioniştii îşi aruncară privirile jur împrejur. Ţinutul părea pustiu. Pe cîmpie şi pe mare nu se zărea nimic deosebit. În privinţa asta Ben Raddle şi însoţitorii lui puteau fi mulţumiţi. Părea că nimeni nu cunoaşte taina lui Golden Mount.

Aşezaţi cu spatele la crater, Ben Raddle şi prietenii lui priveau lung spre orizontul nemărginit. Mai ales Summy părea adîncit în visare. Cu ochii aţintiţi în direcţia sud-est, rămăsese neclintit, de parcă ar fi uitat de cei din jurul lui.

— Mă rog, ce-i atît de interesant în partea asta? îl întrebă Jane Edgerton.

Summy răspunse cu glasul sugrumat:

— Montreal, domnişoară Jane, Montreal şi Green Valley.

— Green Valley! repetă Jane. Tare-ţi mai e drag locul acesta, domnule Skim.

— Cum s-ar putea altfel? explică Summy fără să-şi întoarcă privirea din direcţia ce-l atrăgea precum atrage polul acul magnetic. Nu mi-am petrecut viaţa acolo? La Green Valley i-am văzut pe mulţi venind pe lume, după cum alţii m-au văzut pe mine venind. Acolo sînt cunoscut şi primit cu bucurie de toţi, de la moşneag la cel mai mic ţînc, sînt prietenul tuturor, şi, lăsîndu-l la o parte pe dragul meu Ben, din nefericire mai înclinat să primească afecţiunea decît s-o dăruiască, doar acolo îmi găsesc şi eu o familie. Mi-e drag Green Valley pentru că şi el mă iubeşte, domnişoară Jane.

Summy tăcu şi Jane îi respectă tăcerea. Părea şi ea adîncită în gînduri. Cele cîteva cuvinte rostite de tovarăşul ei de călătorie îi redeşteptaseră cumva în suflet simţăminte adormite? Îşi spunea oare că energia, strădaniile, chiar dacă învinge, tot nu sînt de ajuns pentru a ne umple existenţa, că dacă exercitarea liberă a unei voinţe înţelepte şi conştiente este în măsură să ne ameţească mintea de orgoliu, există în noi şi alte instincte, pe care aceste puternice bucurii nu sînt în stare să le mulţumească? Sub înrîurirea cuvintelor auzite, i se înfăţişa oare mai limpede situaţia ei ciudată? Se vedea ea oare, singură şi fără putere, în vîrful acestui munte pierdut, departe de lume, înconjurată numai de bărbaţi, cei mai mulţi dintre ei grosolani, şi pentru care în curînd ea nu va mai fi decît o tovarăşă de o zi, uitată într-o singură zi? Îşi spunea oare în sinea ei că nici ea nu are familie şi că, mai puţin norocoasă decît Summy, pentru ea nu exista nici un Green Valley, plin de mîini care ţi se întind şi de suflete iubitoare?

— Ia te uită! strigă Neluto, care, dintre toţi, avea privirea cea mai ageră. S-ar zice că...

— Ce anume, întrebă Ben Raddle.

— Nimic, răspunse Neluto. Şi totuşi, mi s-a părut că văd...

— Spune odată, ce vezi? stărui Ben Raddle.

— Nu-mi dau bine seama, zise indianul şovăielnic... Mi s-a părut... Poate că e o dîră de fum.

— O dîră de fum! strigă inginerul. În ce direcţie?

— Acolo, explică Neluto, arătînd pădurea ce se întindea spre vest. la o depărtare de trei mile de vulcan.

— La marginea pădurii?

— Nu.

— Atunci în desişul ei?

— Da.

— La ce depărtare?

— Ştiu eu!... Două-trei mile în adîncime... poate mai puţin...

— Sau poate mai mult, încheie Ben Raddle nerăbdător. Cunosc refrenul, bunul meu Neluto. În orice caz, eu nu văd nimic.

— Nici eu nu mai văd nimic, spuse Neluto... Nici măcar nu-s sigur că am văzut... Era ceva foarte nedesluşit... Se poate să mă fi înşelat.

De cînd ajunseră pe ţărmul Oceanului Arctic, era pentru prima dată că se semnala prezenţa omului în aceste regiuni hiperboreale. O dîră de fum pe deasupra copacilor însemna că un grup poposise acum la adăpostul lor şi, oricare ar fi fost acest grup, nu trebuiau să se aştepte la nimic bun de la el.

Ce fel de oameni erau? Nişte vînători? Ori mai degrabă nişte

prospectori care aflaseră de existența Vulcanului de Aur și porniseră în căutarea lui?

S-ar putea prea bine ca noii veniți să nu fi zărit încă Vulcanul de Aur, pe care frunzișul copacilor uriași trebuie că li-l ascundea vederii. Dar, ceea ce nu zăriseră încă, vor zări de îndată ce vor ajunge la marginea pădurii și nimeni n-ar fi putut spune ce va ieși pînă la urmă.

Oricum, aceasta însemna o primejdie serioasă ce îi frămînta neîncetat pe Ben Raddle și pe însoțitorii săi.

Toți, în afară de Jane, care rămăsese cufundată în gînduri, își îndreptară stăruitori privirile spre apus. Nu observară nimic neobișnuit. Nici un fir de fum nu se arăta deasupra copacilor, a căror îngrămădire întunecată se întindea pînă dincolo de zare.

Încredințat că Neluto greșise, Ben Raddle dădu semnalul de plecare.

În clipa aceea, Jane se apropie de Summy.

— Sînt tare obosită, domnule Summy, îi spuse ea cu tristețe în glas.

Summy rămase lovit de uimire. Avea și de ce. Să-și recunoască Jane oboseala, așa ceva nu se mai întîmplase. Trebuie că se petrecuse cu ea o schimbare.

Da, domnule Skim, ceva se schimbase, și ea, Jane Edgerton, era tare ostenită. Acum, resortul care o susținea cînd îndeplinea niște munci mai presus de puterile ei, fără să se dea bătută, dacă nu se stricase de tot, cel puțin slăbise. Pentru o clipă, ea privea viața altfel decît ca pe o înșiruire de lupte și de neîncetate strădanii. Înțelegea cît de plăcut e să fii iubit, ocrotit, bănuia cît de bine te simți în sînul familiei, unde ești învăluit de dragoste, și ființa îi era moleșită de tristețea sufletului ei însingurat. Ah, domnule Skim, cît de ostenită era Jane Edgerton!

Dar bunul Summy nu-și făcea atîtea probleme, nu se pierdea în această analiză complicată. O privea doar pe Jane, uimit de cuvintele ei, de tonul descurajat cu care le rostise, și se mira că descoperă ceea ce nu văzuse niciodată pînă acum. Cît de delicată, cît de plăpîndă și cît de drăguță era această fetiță a cărei siluetă, profilată pe cer, ocupa un loc atît de mic în spațiul nemărginit ce o înconjura! Ce păcat pentru ea că se află acolo, în ținutul acesta îndepărtat, expusă oboselii, tuturor necazurilor, tuturor primejdiilor! Și bunul Summy se simțea cuprins de o mare și frățească milă.

— Nu vă fie teamă, domnișoară Jane, spuse el rîzînd zgomotos ca să-și ascundă tulburarea, doar sînt aici. Sprijiniți-vă de mine. Am brațe și picioare zdravene.

Începură să coboare și Summy alegea drumul, susținîndu-și firava tovarășă cu atenția unui frate mai mare, cu grija unui iubitor de artă ce vrea să ducă la adăpost un bibelou fragil și prețios.

Pe jumătate inconştientă, Jane se lăsă în seama lui. Păşea ca prin vis, cu ochii lipsiţi de expresie, privind în depărtare. Ce anume privea? Nici ea singură n-ar fi putut spune. Departe,dincolo de zare, necunoscutul, sau taina şi mai de nepătruns din sufletul ei răscolit.

IX

O VÎNĂTOARE DE ELANI

Malul stîng al lui Rio Rubber desena un cot adînc, la vreo cincizeci de stînjeni de intrarea galeriei ce ducea spre vatra craterului. Deviaţia urma să pornească chiar din unghiul alcătuit de acest cot. Trebuia deci să se sape un canal lung de trei sute de picioare.

Lucrarea începu în zorii zilei de 9 iulie.

Încă de la primele lovituri de cazma se constată că săpăturile nu vor fi prea anevoioase. Pînă la adîncimea de şapte sau opt picioare, solul era alcătuit dintr-un pămînt destul de sfărîmicios. Această adîncime şi o lăţime aproape egală vor fi de ajuns, astfel că nu va fi nevoie să se folosească minarea, ceea ce le-ar fi irosit prospectorilor ultimele rezerve de praf de puşcă.

Membrii caravanei lucrau cu multă tragere de inimă. Apropierea de ţintă sporea avîntul tuturor. Planul lui Ben Raddle era cunoscut. Deşi mulţi dintre ei nu pricepuseră bine teoria, nimeni nu se îndoia că în curînd Golden Mount va revărsa şuvoaie de aur.

Îndeosebi Patrick făcea adevărate minuni. Ajutat de puterea lui fantastică, îndeplinea el singur munca a zece oameni.

Aşadar, canalul înainta repede. Se lucra în schimburi şi datorită amurgului prelungit munceau şi o parte din noapte. Ben Raddle supraveghea mersul operaţiunii, indica unde trebuiesc făcute întăriturii pentru susţinerea malurilor canalului, cercetînd totodată dacă nu cumva e străbătut de vreun filon aurifer. Nu descoperi nimic.

— Rîul ăsta nu-i nici pe departe bogat ca Bonanza, observă Cercetaşul. Dar, la urma urmelor, puţin ne pasă că în apele lui se află pepite, dacă ele ni le vor pune la îndemînă pe cele ale lui Golden Mount!

Trecură astfel opt zile. La 16 iulie, canalul era aproape gata. Doar cîţiva metri de săpat, apoi va fi de ajuns să se răscroiască malul rîului pe o lungime de cinci-şase picioare şi să se străpungă peretele care mai despărţea încă fundul galeriei de vatră. Îndată, apele se vor revărsa de la sine în măruntaiele vulcanului.

În cît timp se va produce atunci erupţia provocată prin acumularea aburilor? În privinţa asta nimeni n-ar fi putut răspunde cu precizie. Totuşi inginerul observase că activitatea vulcanică se înteţea de la o zi

la alta. Prin fumul tot mai gros ce încununa muntele, flăcările se înălţau mereu mai sus şi luminau ţinutul înconjurător la mare distanţă, în timpul celor cîteva ceasuri de întuneric.

Se putea trage deci nădejdea că, odată ajunse în vatră, apele vor fi repede transformate în aburi şi vor produce pe loc o vie intensificare a fenomenelor eruptive.

În ziua aceea, către sfîrşitul după-amiezii, Neluto veni în goană la Summy Skim, şi, gîfîind de alergătură, îi spuse:

— Ah, domnule Skim... domnule Skim!

— Ce s-a întîmplat, Neluto?

— Am văzut... am văzut nişte elani, domnule Skim!

— Nişte elani! strigă Summy.

— Da... o turmă întreagă... vreo jumătate de duzină, poate... sau mai mulţi... sau...

— Sau mai puţini, continuă Summy. Cunosc placa, băiete. În ce direcţie au luat-o elanii ăştia?

— Pe acolo.

Şi indianul arătă cîmpia de la vest de Golden Mount.

— Departe?

— Aş!... Cel mult o leghe... sau poate jumătate...

— Sau două sute de kilometri, bineînţeles, spuse rîzînd Summy.

Una din cele mai arzătoare dorinţe ale aprigului vînător era să dea ochii cu nişte elani şi să doboare o pereche. De la venirea lui în Klondike nu-şi putuse îndeplini această dorinţă. Abia dacă se semnalaseră două sau trei exemplare prin împrejurimile lui Dawson City sau pe lîngă Forty Miles Creek. Aşadar, vestea adusă de Neluto era de natură să-i stîrnească instinctele cinegetice.

— Vino! îi spuse el indianului.

Părăsiră amîndoi tabăra şi înaintară cîteva sute de paşi pe la poalele lui Golden Mount. Ajunşi la colţul ultimului parapet dinspre miazăzi, Summy zări cu ochii lui turma de elani care se îndreptau liniştiţi spre nord-vest, străbătînd cîmpia întinsă.

Cu toată dorinţa lui nestăvilită de a porni îndată urmărirea, avu totuşi înţelepciunea să-şi amîne planul pentru a doua zi. Era prea tîrziu ca să înceapă vînătoarea. Principalul era că aceste rumegătoare îşi făcuseră apariţia prin împrejurimi. Nu-i va fi greu să le regăsească.

De îndată ce se întoarse la tabără, Summy îi împărtăşi lui Ben Raddle intenţiile sale. Fiindcă aveau destule braţe de muncă pentru terminarea canalului, inginerul socoti că se va putea lipsi de Neluto o jumătate de zi. Se stabili ca pe la cinci dimineaţa cei doi vînători să pornească pe urmele elanilor.

— Dar îmi făgăduieşti, Summy, că n-ai să te îndepărtezi prea mult...

— Ar trebui să le spui asta elanilor, îi răspunse rîzînd Summy Skim.

— Nu, Summy, ţie ţi-o spun. Oricînd te poţi aştepta la vreo întîlnire nedorită prin ţinutul acesta pustiu.

— Tocmai fiindcă-i pustiu,e mai sigur, adăugă Summy.

— Fie precum zici, Summy. Făgăduieşte-mi, totuşi, că te vei întoarce în timpul după-amiezii.

— După-amiază... sau deseară, Ben.

— Deseară, care durează pînă la miezul nopţii!... Asta nu te angajează la nimic, observă inginerul. Nu, Summy, să zicem ora şase, şi dacă nu te întorci înainte de şase să ştii că am să fiu tare îngrijorat.

— Ne-am înţeles, Ben, se învoi Summy Skim. Fie şi la şase... cu sfertul de oră îngăduit!

— Accept şi sfertul de oră, cu condiţia să nu dureze mai mult de cincisprezece minute!

Lui Ben Raddle îi era teamă ca nu cumva, odată pornit la vînătoare, vărul său să nu se îndepărteze mai mult decît se cuvenea. Pînă în prezent, nu se arătase încă nici o ceată de aventurieri pe la gurile lui Mackenzie,şi asta îi bucura. Dar acest lucru s-ar fi putut întîmpla într-o zi sau alta, şi Ben Raddle se gîndea mereu la fumul care i se păruse lui Neluto că-l vede înălţîndu-se din pădure. Cu toate că trecuseră de atunci aproape cincisprezece zile fără să se întîmple nimic, el rămăsese cu o oarecare nelinişte şi aştepta nerăbdător clipa în care, după ce-şi vor fi încheiat în mod fericit campania, vor porni pe drumul spre Dawson.

A doua zi, înainte de ora cinci, Summy Skim şi Neluto părăsiră tabăra, fiecare din ei înarmat cu cîte o carabină cu bătaie lungă, asiguraţi cu hrană pentru două mese şi însoţiţi de un cîine, ales dintre puţinele exemplare ale rasei canine de care dispunea caravana. Animalul răspundea la numele de Stop şi era mai degrabă un cîine de pază decît de vînătoare. Dar Summy, crezînd că recunoaşte la el un oarecare simţ al mirosului, dublat de o fire dintre cele mai prietenoase, îl luase pe lîngă el şi-l educa după toate regulile artei. În general, se arăta destul de mîndru de rezultatele obţinute.

Vremea era frumoasă dar răcoroasă, cu toate că soarele îşi desena de mult lunga lui curbă pe deasupra orizontului. Cei doi vînători se îndepărtară în grabă, iar cîinele ţopăia lătrînd pe lîngă ei.

La urma urmelor, în afara celor trei urşi, dintre care doi vînaţi în împrejurări destul de neobişnuite, escapadele făcute de Summy Skim în apropiere de Dawson City sau prin împrejurimile lui Forty Miles Creek nu-i aduseseră decît o pradă neînsemnată: sturzi, potîrnichi sau alte vieţuitoare de acest fel. De aceea, era tare bucuros la gîndul că în curînd va ţine în bătaia puştii un vînat mai de soi.

Elanul are capul împodobit cu o coroană minunată de coarne. Odinioară acest rumegător era foarte răspîndit prin ţinuturile scăldate de Yukon şi afluenţii săi şi era aproape domesticit. Dar de cînd cu descoperirea terenurilor aurifere din Klondike, el s-a împrăştiat, adăpostindu-se la latitudini mai nordice, unde este pe cale să se întoarcă la sălbăticie.

Cu greu izbuteşti să te apropii de el şi nu poate fi doborît decît în condiţii foarte prielnice. Mare păcat, fiindcă are o blană scumpă, iar carnea lui gustoasă o egalează pe cea de vită.

Summy Skim ştia cît de neîncrezător este elanul. Animalul acesta e înzestrat în mod deosebit în privinţa auzului, mirosului şi vitezei. La cea mai mică alarmă, în ciuda greutăţii lui care poate atinge pînă la cinci sute kilograme, el se ascunde cu asemenea iuţeală, încît orice urmărire devine zadarnică. Cei doi vînători îşi luară toate măsurile de prevedere pentru a ajunge la o distanţă potrivită.

Turma de rumegătoare, care se oprise la liziera pădurii, se afla deci la o depărtare cam de o leghe şi jumătate.

Ici-colo, se înălţau cîteva pîlcuri de copaci, astfel că, pentru a străbate o parte din distanţă, puteau să se strecoare, sau mai bine zis să se tîrască de la un pîlc la celălalt, fără să atragă atenţia.

Dar alta era situaţia în apropierea lizierei, unde vînătorii nu vor putea face nici un pas fără să-şi trădeze prezenţa. Atunci elanii o vor lua la goană şi nici vorbă să le mai dea de urmă.

După ce se sfătuiră, Summy Skim şi Neluto luară hotărîrea să pătrundă în pădure mai pe la sud. De acolo, furişîndu-se de la un copac la altul, poate vor izbuti să ajungă turma şi s-o atace din spate.

După trei sferturi de ceas, Summy Skim şi indianul intrau în pădure, la vreo doi kilometri de locul unde păşteau elanii. Neluto îl ţinea de zgardă pe Stop, care fremăta de nerăbdare.

— Acum să mergem pe lîngă lizieră, în dosul copacilor, spuse Summy Skim. Dar nu cumva să dai drumul cîinelui!

— Da, domnule Skim, răspunse indianul, dar n-ar fi rău să mă ţineţi şi dumneavoastră pe mine.

Summy Skim zîmbi. În realitate, îi venea şi lui greu să se stăpînească.

Mersul prin pădure era destul de anevoios. Plopii, mestecenii şi pinii se înghesuiau unul într-altul, şi mărăcinişul des le împiedica înaintarea. Mai trebuiau să aibă grijă ca nu cumva să le trosnească sub picioare crengile uscate ce acopereau pămîntul. Zgomotul ar fi fost auzit de elani, cu atît mai uşor cu cît nu sufla nici o adiere. Soarele, care devenise mai arzător, scălda în lumină ramurile neclintite. Nici un ciripit de pasăre nu-ţi tulbura auzul, iar din adîncul pădurii nu răzbătea nici un zvon.

Era trecut de nouă cînd cei doi vînători poposiră la mai puţin de trei sute de picioare de locul unde se aflau elanii. Unii dintre ei păşteau sau îşi potoleau setea într-un pîrîu ce ieşea din pădure, alţii, tolăniţi pe iarbă, probabil că adormiseră. Turma nu manifesta nici un semn de nelinişte. Totuşi, fără doar şi poate că cea mai mică alarmă îi va pune pe goană, de bună seamă către sud, spre izvoarele lui Porcupine River.

Summy Skim şi Neluto nu erau ei oameni să-şi îngăduie tocmai acum un răgaz, deşi ar fi avut mare nevoie de el. De vreme ce se ivise fericitul prilej de a da o lovitură straşnică, nu-l vor lăsa să le scape.

Iată-i, aşadar, cu puşca încărcată, cu degetul pe trăgaci, furişîndu-se printre mărăcini, tîrîndu-se de-a lungul lizierei. Deşi partida era lipsită de primejdie, dat fiind că nu aveau de-a face cu animale de pradă, Summy Skim, aşa cum avea să mărturisească mai tîrziu, nu simţise nicicînd o asemenea emoţie. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, mîna îi tremura, de-i era teamă că nu va putea ţinti bine. Într-adevăr, de va pierde prilejul să doboare elanul atît de rîvnit, nu-i va rămîne decît să moară de ruşine!

Summy Skim şi Neluto se apropiară fără zgomot prin iarbă, unul în urma celuilalt. Cîteva minute de înaintare tîrîş îi aduseră la mai puţin de cincizeci de paşi de locul unde se opriseră rumegătoarele. Ele se aflau în bătaia puştii. Ţinut în lesă de Neluto, cîinele gîfîia, dar nu lătra.

Elanii păreau că nu bănuiesc nimic de apropierea celor doi vînători. Cei care se aflau întinşi pe iarbă nu se ridicară, iar ceilalţi continuară să pască. Totuşi, unul dintre ei, un animal foarte frumos, ale cărui coarne se desfăşurau asemeni ramurilor unui copac tînăr, îşi înălţă capul. Urechile lui fremătară, îşi îndreptă botul spre lizieră, de parcă ar fi vrut să adulmece aerul ce venea dintr-acolo.

Mirosise oare primejdia şi avea s-o ia la fugă, trăgîndu-i şi pe ceilalţi după el?

Summy Skim avu o presimţire şi sîngele îi năvăli în inimă. Dar, liniştindu-se, rosti în şoaptă:

— Foc, Neluto, amîndoi pe unul, ca să fim siguri că nu ne scapă!

Dintr-odată, se auzi un lătrat puternic şi Stop, căruia Neluto îi dăduse drumul ca să-şi ducă puşca la umăr, se avîntă în mijlocul turmei.

N-a durat mult. Un stol de potîrnichi nu şi-ar fi luat mai repede zborul decît au luat-o la fugă elanii. Nici Summy Skim, nici indianul n-au mai avut timp să tragă.

— Blestemat cîine! strigă Summy, ridicîndu-se furios.

— Ar fi trebuit să-l prind de gît! spuse indianul.

— Ba chiar să-l sugrumi! întări Summy Skim, ieşit din fire.

Într-adevăr dacă s-ar mai fi aflat acolo, cîinele n-ar fi scăpat nezgîlţîit. Dar Stop ajunsese la mai bine de două sute de metri cînd depăşiră vînătorii marginea pădurii. Se avîntase pe urmele elanilor, astfel că zadarnic îşi forţară plămînii strigînd după el.

Turma se îndrepta spre nord cu o iuţeală mai mare decît a cîinelui, deşi acesta era un animal viguros şi sprinten la fugă. Se va mai întoarce în pădure, sau va fugi peste cîmpie, îndreptîndu-se spre răsărit? Ar fi fost mai bine, pentru că astfel s-ar fi apropiat de Golden Mount, al cărui fum se învîrtejea la o depărtare de o leghe şi jumătate. Dar s-ar putea s-o apuce pieziş, către sud-est, în direcţia lui Peal River, şi să-şi caute adăpost în primele trecători ale Munţilor Stîncoşi. În cazul ăsta vor trebui să-şi ia gîndul de la ea.

— Vino după mine, îi strigă Summy Skim indianului, să încercăm să nu-i pierdem din vedere.

Alergînd de-a lungul lizierei, porniră în urmărirea turmei aflată atunci la o distanţă de aproape un kilometru... Aceeaşi nestăvilită dorinţă, care-l cuprinsese pe cîine, îi ameţea şi pe ei, împiedicîndu-i să mai judece.

După un sfert de ceas, Summy Skim încercă o emoţie puternică. Elanii se opriseră, nehotărîţi parcă în ce direcţie s-o apuce. Ce-aveau să facă? Nu puteau continua să alerge spre nord, în direcţia oceanului, care îi va sili curînd să se oprească. Vor coborî din nou spre sud-est? În cazul acesta, Summy Skim şi Neluto vor trebui să se lase păgubaşi.

Nu, după cîteva clipe de şovăire, elanii se hotărîră să se întoarcă în pădure şi să se adăpostească în dosul zidului de copaci. Căpetenia turmei străbătu dintr-un salt liziera, iar ceilalţi îl urmară.

— Nici că se putea mai bine! strigă Summy Skim. În loc deschis nu ne-am fi putut apropia pînă la o bătaie de puşcă. În pădure, însă, nu le va fi cu putinţă s-o zbughească la fel de iute; poate vom izbuti să-i ajungem şi de data asta...

Dacă avea sau nu dreptate, nu era mai puţin adevărat că acest raţionament îi va atrage pe vînători într-o pădure cu totul străină, căreia nu-i cunoşteau marginile.

Stop le-o luase înainte. Se năpustise printre copaci. I se mai auzea încă lătratul, dar pe el nu-l mai zăreau.

Trupul lui subţire îi îngăduia să se strecoare peste tot, alerga acum mai iute decît elanii, pe care coarnele rămuroase îi împiedicau să străbată tufele şi lăstărişul. În asemenea condiţii s-ar fi putut prea bine să fie răpuşi.

Înaintînd printre crengile stufoase şi călăuziţi doar de glasul cîine-

lui, cei doi vînători alergară preţ de două ceasuri. Împinşi de o pornire nestăvilită, ei umblau la voia întîmplării, afundîndu-se din ce în ce către vest, fără să se întrebe dacă la întoarcere nu le va veni greu să nimerească drumul.

Pe măsură ce se depărtau de lizieră, pădurea se rărea. Copacii erau aceiaşi: mesteceni, plopi, pini, dar mai depărtaţi unul de altul şi cu pămîntul de la poalele lor mai puţin acoperit de crengi uscate şi de mărăcini.

Chiar dacă elanii se ţineau nevăzuţi, în orice caz Stop nu le pierduse urma. Lătrăturile lui continuau. Părea că nu se află prea departe.

Summy Skim şi Neluto înaintau întruna în adîncul pădurii, cînd, puţin după amiază, glasul cîinelui încetă să se mai audă.

Se aflau atunci într-un spaţiu despădurit, în care razele soarelui pătrundeau din plin. La ce depărtare de lizieră erau? Neavînd alt mijloc de apreciere decît timpul scurs, Summy Skim socotea că sînt cam la opt sau zece kilometri. Aşadar, le rămînea destulă vreme să se întoarcă în tabără, după un popas de care amîndoi aveau mare nevoie. Înfometaţi şi rupţi de osteneală, ei se aşezară la poalele unui copac. Îşi scoaseră proviziile din tolbe, şi cu toate că mîncară cu o poftă grozavă, simţeau totuşi o mare părere de rău că nu-şi pot îmbogăţi meniul cu nişte friptură de elan.

După ce-şi potoliră foamea, vînătorii şovăiră o clipă asupra direcţiei în care s-o pornească. Ar fi fost înţelept din partea lor să ia drumul spre tabără. Dar Summy Skim nu părea deloc dispus la aşa ceva. Dacă pentru un vînător e neplăcut să se întoarcă cu mîna goală, apoi să se întoarcă şi fără cîine, asta-i culmea dezonoarei. Or, Stop nu se arătase încă.

— Pe unde o umbla? întrebă Summy Skim.

— În urmărirea elanilor, desigur, răspunse indianul.

— E limpede, Neluto. Dar atunci, unde sînt elanii?

Ca pentru a răspunde acestei întrebări, lătrăturile lui Stop răsunară pe neaşteptate, la mai puţin de trei sute de stînjeni depărtare. Fără să mai rostească un cuvînt, cei doi vînători se avîntară în partea de unde se auzea lătratul cîinelui.

Surzi la glasul înţelepciunii şi al prevederii, Summy Skim şi Neluto alergau din nou de le sfîrîiau călcîiele.

Asta putea să-i tîrască foarte departe. Într-adevăr, acum nu mai fugeau către nord-vest. Elanii se îndreptau spre sud-vest, iar înapoia lor Stop se înverşuna să-i urmărească, şi înapoia lui Stop veneau stăpînii lui, şi mai înverşunaţi decît el. Aceştia se întorceau deci exact cu spatele la Golden Mount şi la tabără.

La urma urmelor, soarele abia începea să coboare spre zarea din-

spre apus. Dacă vînătorii nu se întorceau la ora şase, după cum făgăduiseră, vor fi acolo pe la şapte sau opt, atîta tot, adică mult înainte de a se înnopta.

Summy Skim şi Neluto nu zăboviră prea mult cu astfel de socoteli. Alergau cît îi ţineau picioarele, fără să se gîndească la altceva, fără să încerce măcar să-şi cheme cîinele.

Pierduseră orice noţiune a timpului. Nu simţeau nici oboseala. Summy Skim uitase pînă şi unde se află. Vîna prin ţinuturile acestea din Nordul Îndepărtat, de parcă ar fi vînat prin împrejurimile Montrealului.

O dată sau de două ori, el şi Neluto crezură că sînt pe punctul de a izbîndi. Cîteva coarne se arătaseră pe deasupra tufişurilor, la mai puţin de cinci sute de paşi. Dar sprintenele animale nu întîrziară să se facă nevăzute, astfel că nu se ivi prilejul de a li se trimite un glonte bine ţintit.

Se scurseseră mai multe ceasuri în această zadarnică urmărire, apoi lătrăturile tot mai îndepărtate ale lui Stop dovediră că elanii cîştigaseră distanţă. În cele din urmă lătrăturile încetară, fie că animalul se afla prea departe, fie că, vlăguit de o alergare atît de îndelungată, nu mai era în stare să scoată vreun sunet.

Ajunşi la capătul puterilor, Summy Skim şi Neluto se opriră şi se trîntiră la pămînt, ca nişte butuci. Se făcuse ora patru după-amiază.

— S-a terminat! zise Summy Skim, îndată ce putu să vorbească.

Neluto clătină din cap în semn de încuviinţare.

— Unde ne aflăm? continuă Summy.

Indianul făcu un semn prin care arăta că nu are habar, şi privi în jur.

Cei doi vînători se aflau la marginea unui luminiş destul de mare, străbătut de un rîu, care fără îndoială că se îndrepta spre sud-vest ca să întîlnească vreunul din afluenţii lui Porcupine River. Soarele îl lumina din plin. Mai departe, copacii se înghesuiau unul într-altul, de parcă ar fi vrut să-i oprească trecerea.

— Trebuie să pornim la drum, spuse Summy Skim.

— Spre tabără, nădăjduiesc, răspunse Neluto, recunoscîndu-se sleit.

— Da, fir-ar să fie! exclamă Summy Skim, înălţînd din umeri.

— Atunci, la drum! încuviinţă indianul, ridicîndu-se cu greu de jos şi pornind să dea ocol luminişului.

Nu făcuse nici zece paşi că se şi opri cu ochii aţintiţi pe pămînt, la picioarele lui.

— Priviţi, domnule Skim, zise el.

— Ce-i acolo? întrebă Summy.

— Foc, domnule Skim.

— Foc!

— Sau cel puţin a fost un foc.

Apropiindu-se şi el, Summy Skim văzu o grămăjoară de cenuşă, în faţa căreia indianul rămăsese nemişcat şi gînditor.

— Aşadar, în pădurea asta se află nişte vînători? întrebă Summy.

— Vînători... sau altceva... răspunse Neluto.

Summy se aplecase. Privea cu luare-aminte la cenuşa suspectă...

— În orice caz, asta nu-i de ieri, spuse ridicîndu-se.

Într-adevăr, cenuşa aceea albă, pe jumătate cimentată de umezeală, trebuie că se afla acolo de mai multă vreme.

— Aşa s-ar părea, recunoscu Neluto. Dar uite ceva care o să ne lămurească.

La cîţiva paşi de focul stins, privirile scrutătoare ale indianului descoperiseră, printre ierburi, un obiect strălucitor. Porni degrabă într-acolo, se aplecă şi ridică obiectul, scoţînd un strigăt de uimire.

Era un pumnal cu tăişul lat, prins într-un mîner de aramă.

După ce-l privi, Neluto declară:

— Dacă nu putem cunoaşte exact de cînd datează focul, iată un pumnal care n-a fost pierdut de mai mult de zece zile.

— Aşa-i, răspunse Summy Skim. Nu s-a depus decît un strat subţire de rugină şi lama încă mai luceşte. Stă căzut în iarbă de puţină vreme.

Răsucind-o pe toate feţele, Neluto constată că arma era de fabricaţie spaniolă. Pe mîner avea gravată iniţiala M, iar pe lamă numele Austin, capitala statului Texas.

— Deci, acum cîteva zile, sau poate cîteva ceasuri, în luminişul acesta au poposit nişte străini!

— Şi nu erau indieni, observă Neluto, pentru că indienii nu au asemenea arme.

Summy privea neliniştit în jurul lui.

— Cine ştie dacă nu cumva se îndreptau spre Golden Mount? adăugă el.

La urma urmelor, asta era cu putinţă. Şi dacă bărbatul căruia îi aparţinea acest pumnal făcea parte dintr-o ceată numeroasă, o mare primejdie îi ameninţa pe Ben Raddle şi pe tovarăşii săi. Poate chiar în clipa aceea banda dădea tîrcoale în preajma estuarului lui Mackenzie!

— Să pornim, spuse Summy Skim.

— Îndată, răspunse Neluto.

— Şi cîinele? strigă Summy.

Indianul chemă cu glasul lui puternic, întorcîndu-se în toate direcţiile. Chemarea lui rămase fără răspuns. Stop nu se mai arătă.

Acum nu le mai ardea de vînătoare de elani. Trebuiau să se întoarcă grabnic în tabără, pentru ca oamenii să fie puşi în gardă şi să se pregătească de apărare.

— La drum, să nu pierdem nici un minut! porunci Summy Skim.

Chiar în clipa aceea, la trei sute de paşi de poiană, răsună o detunătură de armă.

X

DEŞERTUL E MAI POPULAT DECÎT S-AR CUVENI

După plecarea lui Summy Skim şi a lui Neluto la vînătoarea de elani, Ben Raddle trecuse din nou în revistă mersul lucrărilor. Dacă nu se va ivi nimic neprevăzut, canalul va fi gata chiar în seara aceea. Nu mai rămăsese decît să se dea ultimele lovituri de tîrnăcop în peretele craterului, să se facă spărtura în malul stîng al lui Rio Rubber, şi torentul de apă va năvăli în măruntaiele lui Golden Mount.

Aceste uriaşe mase lichide, transformate în aburi de focul din adîncuri, vor produce curînd o puternică presiune care va zvîrli în afară materiile eruptive. Fără îndoială, acestea vor cuprinde o mare proporţie de lavă, de zgură şi alte substanţe nefolositoare, dar în ele vor fi amestecate pepitele şi cuarţul aurifer, şi nu vor avea altceva de făcut decît să le culeagă, fără să se fi ostenit să le extragă.

Frămîntarea puterilor subpămîntene continua să crească. Clocotul din măruntaie îşi sporea din zi în zi tăria. Se punea chiar întrebarea dacă mai era nevoie ca apa să pătrundă în crater.

— Rămîne de văzut, răspunse Ben Raddle, atunci cînd cercetaşul făcu această observaţie. Nu trebuie să uităm că timpul ne este foarte măsurat. E trecut de jumătatea lui iulie.

— Ar fi primejdios să zăbovim mai mult de o lună la gurile lui Mackenzie, încuviinţă Bill Stell. Trebuie să ne rezervăm trei săptămîni pentru drumul pînă în Klondike, mai ales dacă la întoarcere căruţele vor fi zdravăn încărcate.

— Vor fi, Cercetaşule, de asta să nu te îndoieşti!

— În cazul acesta, vara va fi pe sfîrşite cînd vom ajunge la Dawson City, domnule Raddle. Dacă vom avea o iarnă timpurie, s-ar putea să întîmpinăm mari neplăceri cînd vom străbate regiunea lacurilor, în drum spre Skagway.

— Vorbele tale sînt de aur, dragul meu Cercetaş, răspunse inginerul în glumă, şi aşa se şi cuvine, de vreme ce ne aflăm la poalele

lui Golden Mount! Dar fii pe pace! M-ar mira dacă în opt zile atelajele noastre nu-şi vor relua drumul spre Klondike.

Ziua trecu ca de obicei, şi, la căderea serii, canalul era săpat de la un capăt la altul.

La cinci după-amiază, nici unul dintre cei doi vînători nu se arătase pe cîmpia de la vest. Ben Raddle nu se nelinişti. Summy Skim mai putea întîrzia un ceas, fără să-şi calce făgăduiala. Totuşi, în cîteva rînduri, mergînd în recunoaştere dincolo de canal, Cercetaşul se uită după el. Nu văzu pe nimeni. Nici o siluetă nu se ivea la orizont.

Un ceas mai tîrziu, Ben Raddle, care începuse să încerce o oarecare iritare, îşi spuse că-l va muştrului pe vărul său, dar fu silit să se mărginească doar la atît, de vreme ce vinovatul nu se arăta.

La ora şapte, întrucît Summy Skim şi Neluto încă nu se iviseră, proasta dispoziţie a lui Ben Raddle se transformă în nelinişte care se dublă peste un ceas, văzînd că hoinarii tot nu s-au întors.

— S-au lăsat tîrîţi, spuse el. Nu te poţi bizui deloc pe nebunul ăsta de Summy, cînd are un animal în faţă şi o puşcă în mînă. Se duce... Se tot duce!... Nimic nu-l poate opri... Ar fi trebuit să mă împotrivesc acestei vînători.

— N-o să se întunece înainte de zece, spuse Bill Stell pentru a-l linişti pe inginer, şi nu e cazul să ne temem că domnul Skim s-ar putea rătăci. Golden Mount se zăreşte de departe şi pe întuneric, flăcările lui vor servi la nevoie drept far.

Observaţia nu era lipsită de adevăr. Oricît de departe s-ar afla de tabără, vînătorii vor putea zări vulcanul. Dar dacă fuseseră victime ale vreunui accident? Dacă nu le era cu putinţă să se întoarcă?

Trecură încă două ceasuri. Ben Raddle nu mai putea să stea locului, iar Cercetaşul începuse şi el să-şi piardă răbdarea. Soarele avea să coboare sub orizont şi nu va mai rămîne decît lumina crepusculară a latitudinilor polare.

Puţin după ora zece, Ben Raddle şi Cercetaşul, din ce în ce mai neliniştiţi, ieşiseră din tabără şi umblau pe la poalele muntelui, în vreme ce soarele dispărea la asfinţit. O ultimă privire aruncată asupra cîmpiei îi încredinţă că nu se zărea nimeni. Rămaseră nemişcaţi, ascultînd cu urechile ciulite, în vreme ce întunericul nopţii se aşternea treptat. Din nemărginita cîmpie, pe cît de pustie pe atît de tăcută, nu se auzea nici un zgomot.

— Ce credeţi că s-a întîmplat, domnule Raddle? întrebă Cercetaşul. Vînătoarea de elani nu-i primejdioasă, numai dacă nu cumva domnul Skim şi Neluto s-or fi luat la harţă cu nişte urşi...

— Nişte urşi... sau nişte tîlhari, Bill... Drept să-ţi spun, presimt că li s-a întîmplat o nenorocire.

Deodată, Bill Stell îl apucă pe inginer de mînă.

— Ascultaţi! spuse el.

În noaptea din ce în ce mai adîncă, se auzi lătratul unui cîine.

— E Stop! strigă Ben Raddle.

— Nu pot fi departe! adăugă Cercetaşul.

Lătratul se desluşea tot mai tare, amestecat cu scheunături, de parcă animalul ar fi fost rănit.

Ben Raddle şi însoţitorul său alergară în întîmpinarea lui Stop, pe care-l descoperiră la o depărtare de vreo două sute de paşi.

Cîinele se întorcea singur, tîrîndu-şi laba şi cu coapsa însîngerată. Părea la capătul puterilor.

— E rănit... e rănit... şi singur!... strigă Ben Raddle, cu inima tremurînd de spaimă.

Cu toate acestea, Cercetaşul făcu o remarcă.

— Nu s-ar putea ca Stop să fi fost rănit din greşeală de către stăpînul lui sau Neluto? L-o fi lovit vreun glonte rătăcit...

— Dacă Summy ar fi putut să-i dea îngrijirile cuvenite şi să-l ia cu el, atunci de ce n-a rămas cu Summy? obiectă Ben Raddle.

— În orice caz, să ducem cîinele în tabără şi să-i pansăm rana, spuse Bill Stell. Dacă nu-i prea grav, poate că va fi în stare să ne pună pe urmele stăpînului său.

— Da, răspunse inginerul, vom porni mai mulţi şi bine înarmaţi, fără să mai aşteptăm să se lumineze de ziuă,

Cercetaşul luă cîinele în braţe. În zece minute ajunseră în tabără.

Duseră animalul în cort şi-i cercetară cu atenţie rana. Părea că nu-i prea gravă. Doar o zgîrietură adîncă ce se oprea la nivelul muşchilor, fără să fi vătămat vreun organ intern.

Fusese lovit de un glonte, pe care Cercetaşul, priceput în acest soi de operaţiuni, izbuti să i-l scoată.

Ben Raddle apucă glontele şi-l examină cu luare-aminte.

— Glontele nu-i de la Summy, spuse el. E mai mare şi nu vine de la o carabină.

— Aveţi dreptate, încuviinţă Bill Stell. Proiectilul ăsta vine dintr-o puşcă cu ţeava lungă.

— Au avut de-a face cu nişte tîlhari! strigă inginerul. Au fost siliţi să se apere!... În timpul luptei Stop a fost atins, şi dacă n-a rămas lîngă stăpînul său, înseamnă că acesta a fost luat cu forţa... sau că a murit, împreună cu Neluto!... Ah, bietul meu Summy! Bietul meu Summy!

Ce-ar fi putut adăuga Bill Stell? Un glonte care nu fusese tras de către unul din cei doi vînători, cîinele care se întorcea singur, toate astea nu îndreptăţeau oare temerile lui Ben Raddle? Mai încă-

pea îndoială că se abătuse peste ei o nenorocire? Summy Skim şi tovarăşul său ori căzuseră în luptă, ori se aflau în mîinile celor ce-i atacaseră, de vreme ce nu se arătau.

Pe la ceasurile unsprezece, Ben Raddle şi Cercetaşul hotărîră să-şi înştiinţeze tovarăşii despre această situaţie. Îi treziră din somn, şi, în cîteva cuvinte grăbite, inginerul le spuse că Summy Skim şi Neluto, plecaţi din zorii zilei, nu se întorseseră încă. Jane Edgerton tălmăci gîndul tuturor.

— Trebuie să pornim, să pornim îndată, zise ea cu glas tremurător.

Făcură în grabă pregătirile cuvenite. N-aveau nevoie să-şi ia cu ei alimente, deoarece caravana nu se va îndepărta de Golden Mount, cel puţin la primele cercetări. Dar vor fi înarmaţi cu toţii, gata să se apere dacă vor fi atacaţi, sau, la nevoie, să-i elibereze cu forţa pe cei doi prizonieri.

Stop fusese doftoricit cu grijă. Glontele fusese extras şi rana bandajată. Cu puterile refăcute, căci era mai ales lihnit de foame şi însetat, el îşi manifestă dorinţa de a porni în întîmpinarea stăpînului.

— Îl vom lua cu noi, spuse Jane Edgerton, iar cînd va osteni îl vom purta în braţe. Poate va izbuti să regăsească urmele domnului Skim.

Dacă cercetările de peste noapte vor rămîne zadarnice, ele vor fi reluate a doua zi, şi, de va trebui, vor scotoci întreg ţinutul dintre Oceanul Arctic şi cursul lui Porcupine River. Nici vorbă despre Golden Mount pînă ce nu-l vor fi regăsit pe Summy Skim sau nu vor fi aflat de soarta lui.

Porniră.

În frunte cu Jane Edgerton, Ben Raddle şi Bill Stell, care purta cîinele în braţe, dădură mai întîi ocol muntelui, ale cărui bubuituri înăbuşite făceau să tremure pămîntul. În vîrful lui încununat de aburi se înălţau limbi de flăcări, foarte lesne de văzut în lumina slabă a amurgului.

Ajunşi la poalele versantului apusean, se opriră să se sfătuiască. În ce direcţie să se îndrepte? N-aveau ceva mai bun de făcut decît să se călăuzească după instinctul cîinelui, pe care Cercetaşul îl lăsase jos. Inteligentul animal părea că înţelege ce aşteptau de la el. Începu să caute, să adulmece în toate direcţiile, cu botul lipit de pămînt, schelălăind încet.

După cîteva clipe de şovăială, Stop o porni către nord-vest.

— Cînd ne-a părăsit azi-dimineaţă, domnul Skim apucase mai spre sud, zise Cercetaşul.

— Să ne luăm după cîine, îi răspunse Jane Edgerton. Ştie el mai bine ca noi încotro să meargă.

Vreme de un ceas, micul grup străbătu cîmpia în această direcție. Ajunse apoi la liziera pădurii, pe care cei doi vînători o trecuseră cu o leghe mai jos. Acolo se opri din nou, nehotărît.

— Ei bine! Ce mai așteptăm? întrebă Jane puțin cam repezit.

— Să se lumineze, răspunse Bill Stell. Prin desișul pădurii n-o să mai vedem nimic. Pînă și Stop șovăie.

Nu, Stop nu șovăia. Dintr-o dată, făcu un salt și dispăru printre copaci, lătrînd puternic.

— După el! strigă Jane Edgerton.

— Nu. Așteptați, ordonă Bill Stell, oprindu-și pe loc tovarășii. Să fiți cu armele pregătite.

Dar n-au avut nevoie să le folosească. Aproape imediat, alergînd în urma cîinelui, care părea că nu-și mai simte rana, dintre copaci țîșniră doi bărbați, și, după o clipă, Summy Skim se afla în brațele vărului său.

Primele lui cuvinte au fost:

— La tabără!... La tabără!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Ben Raddle.

— Ai să afli, dar acolo... La tabără! Haideți, cînd vă spun!

Călăuziți de flăcările lui Golden Mount, porniră toți repede la drum. Puțin după unu dimineața, ajunseră la Rio Rubber. Curînd avea să se lumineze. Încă de pe acum, răsăritul înflăcăra zarea la nord-est. Înainte de a se aduna în cort, Ben Raddle, Jane Edgerton, Cercetașul și Summy Skim mai priviră o ultimă dată împrejurimile lui Golden Mount. În lumina plăpîndă a zorilor nu văzură nimic neobișnuit.

Cînd rămaseră singuri, Summy Skim le istorisi pe scurt tovarășilor săi cele petrecute între șase dimineața și cinci după-amiază. Le povesti despre prima urmărire a elanilor, continuată fără nici un folos pînă la prînz, apoi despre cea de-a doua parte a vînătorii, cînd se auzise lătratul cîinelui, și, în sfîrșit, despre popasul de la marginea luminișului, unde dăduseră de cenușa unui foc stins.

— Era limpede, adăugă el, că niște oameni, băștinași ori străini, înnoptaseră acolo. Dealtfel, nu era nimic de mirare într-asta.

— Așa-i, spuse Cercetașul. Se întîmplă uneori ca echipajele de pe baleniere să debarce pe țărm, fără să mai vorbim de indienii care mișună pe aici, cît ține vremea frumoasă.

— Dar, continuă Summy Skim, tocmai cînd eram pe cale să ne întoarcem spre Golden Mount, Neluto a găsit printre ierburi această armă.

Ben Raddle și Cercetașul examinară pumnalul și-și dădură repede seama că era o armă de fabricație spaniolă.

— Aspectul acestui pumnal ne-a făcut să bănuim că nu fusese pierdut de prea multă vreme. Cît despre litera M, care se afla încrustată pe mîner... adăugă Summy.

— Ea nu vă putea spune nimic, domnule Skim, îl întrerupse Cercetaşul.

— Nu, Bill, dar ştiu înaintea cărui nume trebuie aşezată.

— Care?... întrebă Ben Raddle.

— Cel al texanului Malone.

— Malone!

— Da, Ben.

— Tovarăşul lui Hunter? stărui Bill Stell.

— Chiar el.

— Deci, acum cîteva zile ei se aflau acolo? spuse inginerul.

— Şi încă se mai află, răspunse Summy Skim.

— I-ai văzut dumneata? întrebă Jane Edgerton.

— Ascultaţi-mi povestea pînă la capăt. O să vă lămuriţi.

Şi Summy Skim urmă astfel:

— După găsirea pumnalului, eu şi Neluto eram gata să pornim, această descoperire fiind destul de neliniştitoare, cînd în apropiere răsună un foc de armă. Nu încăpea îndoială că prin pădure se aflau nişte vînători, probabil străini, căci indienii nu folosesc armele de foc. Dar, oricine ar fi fost, era mai bine să ne păzim. Se punea acum întrebarea: lovitura fusese destinată unuia dintre elani, dintre cei pe care eu şi Neluto îi urmărisem în zadar? Aşa am crezut pînă în clipa cînd mi-am dat seama că Stop fusese rănit. Era limpede că în el se trăsese.

Ben Raddle îi luă vorba:

— Şi cînd l-am văzut că se întoarce fără tine, lovit de un glonte străin, abia tîrîndu-se, închipuie-ţi ce-am simţit!... Şi aşa eram cuprins de o neliniştе cumplită, văzînd că nu te întorci. Ce altceva puteam să cred, decît că Neluto şi cu tine aţi fost atacaţi şi că în timpul atacului ţi-a fost rănit cîinele... Ah, Summy, Summy!.. Cum să nu mă gîndesc că eu te tîrîsem...

Ben Raddle era adînc mişcat. Summy Skim înţelese ce se petrecea în sufletul vărului său, care-şi dădea seama de răspunderea ce-i revenea.

— Ben, dragul meu Ben, spuse el strîngîndu-i mîna cu căldură, ce-a fost, a fost! Nu-ţi face nici o mustrare. Dacă situaţia s-a înrăutăţit, ea nu-i chiar desperată şi nădăjduiesc să ne descurcăm... Stai să vezi mai departe. Îndată ce am auzit împuşcătura, ce venea dinspre răsărit, adică din direcţia în care trebuia să apucăm noi ca să ne întoarcem la tabără, ne-am grăbit să părăsim luminişul, unde am fi putut

fi zăriți, și să ne ascundem prin mărăcinișul ce-l înconjura.

Curînd se auziră mai multe glasuri. Un grup de oameni înainta chiar spre locul unde ne aflam noi.

Dar, dacă nu voiam să fim văzuți, voiam în schimb să vedem. Din ce fel de oameni era alcătuit grupul? Ce făceau oamenii ăștia, la o atît de mică depărtare de Golden Mount? Știau cumva de existența vulcanului și se îndreptau într-acolo? Erau tot atîtea probleme pe care aveam interesul să le dezlegăm.

Convinși că necunoscuții vor înnopta în poiană, ne-am vîrît într-un tufiș de unde puteam privi în voie. Tupilați printre ierburi înalte și mărăcini, nu întîmpinam nici un risc de a fi descoperiți și, lucrul cel mai de seamă, puteam să privim și totodată să ascultăm.

Era și timpul. Grupul se ivi numaidecît. Era alcătuit din vreo patruzeci de persoane, jumătate din ei americani, jumătate indieni. Nu ne înșelaserăm. Aveau, într-adevăr, intenția să petreacă noaptea acolo și începură prin a aprinde focul ca să-și pregătească de mîncare.

Nu cunoșteam pe nici unul dintre ei. Neluto la fel. Erau înarmați cu puști și revolvere, pe care le puseră jos, la poalele copacilor. Nu-și vorbeau unul altuia, sau o făceau atît de încet încît nu-i puteam auzi.

— Dar Hunter... Malone?... întrebă Ben Raddle.

— Sosiră după un sfert de ceas, răspunse Summy Skim, împreună cu un indian și cu șeful de echipă de pe *claim*-ul 131. Ah, i-am recunoscut bine, și eu, și Neluto! Da! Pungașii ăștia se află aproape de Golden Mount, însoțiți de o întreagă șleahtă de aventurieri de aceeași teapă.

— Dar ce caută aici? întrebă Cercetașul. Au aflat ceva despre Golden Mount? Știu oare că o caravană de prospectori a ajuns pînă aici?

— Îmi puneam aceeași întrebare, dragă Bill, răspunse Summy Skim. În cele din urmă am găsit la toate răspuns.

În clipa aceea, Bill Stell îi făcu semn să tacă. I se păruse că aude un zgomot pe afară, și, ieșind din cort, se duse să cerceteze împrejurimile taberei.

Pe cîmpia întinsă, nici țipenie de om. Nu se apropia nimeni de munte, ale cărui sforăituri reprezentau singurele zgomote ce tulburau liniștea nopții.

De îndată ce Bill se întoarse și-și ocupă din nou locul, Summy Skim continuă astfel:

— Cei doi texani se așezară la marginea poienii, la zece pași de tufișul în care ne ascunseserăm noi. Discutară mai întîi despre un cîine pe care-l întîlniseră, și acum îmi dau seama că era vorba de al nostru. «E o întîlnire cam ciudată prin pădurea asta, spuse Hunter.

Nu se poate să fi venit singur, atît de departe de orice aşezare». «Fără-ndoială că pe aici se află nişte vînători, răspunse Malone. Dar pe unde-or fi?... Cîinele alerga în direcţia asta». Malone întinse în acelaşi timp mîna către răsărit. «Eh! strigă Hunter. Cine ne garantează că-s nişte vînători? Nu se avîntă nimeni atît de departe în urmărirea unor rumegătoare sau carnivore». «Ai dreptate, Hunter, trebuie să fie pe aici nişte prospectori în căutare de noi zăcăminte», încuviinţă Malone. «Numai să punem noi mîna pe ele, şi or să vadă ei ce-o să le mai rămînă!» răspunse Hunter. «Nici cît să-şi umple un taler», completă Malone, amestecîndu-şi hohotele de rîs cu înjurături groaznice... Urmă o clipă de tăcere, apoi cei doi banditi porniră din nou să vorbească, şi astfel am aflat tot ceea ce ne interesa să ştim. Hunter şi Malone poposeau pentru a doua oară în poiana aceasta. Plecaţi de la Circle City cu două luni şi jumătate în urmă, ei rătăciseră la întîmplare, avînd drept călăuză un indian, pe nume Krarak, care ştia din auzite de existenţa lui Golden Mount, dar nu cunoştea exact locul unde se află. După ce făcuseră de pomană un ocol mare spre est, urcaseră cu cîteva zile înaintea noastră pe rîul Peel, şi nu încape îndoială că împotriva lor fusese silită să se apere garnizoana de la fortul Mac Pherson. De la fortul Mac Pherson s-au întors către vest şi au ajuns, dar mult mai la sud, în pădurea în care mai sînt şi acum şi în care s-au rătăcit. Aşa se face că mai trecuseră cu zece zile în urmă prin luminişul în care ne aflam. Cenuşa pe care am găsit-o provenea de la focul aprins de ei, şi de acolo se ridica fumul zărit de Neluto deasupra copacilor, pe cînd stăteam în vîrful vulcanului, cu prilejul ultimului nostru urcus. După primul popas în poiană, Hunter şi ciracii săi, prost sfătuiţi de călăuza lor Krarak, s-au afundat mai întîi către vest. Bineînţeles, n-au descoperit nimic în direcţia asta. În sfîrşit, plictisiţi de căutări zadarnice, s-au hotărît să ia calea întoarsă şi să facă o încercare spre răsărit, la nevoie să parcurgă întregul ţărm ca să găsească Vulcanul de Aur. Nici acum n-au aflat unde se află muntele, dar mă tem că asta e doar o chestiune de ore, şi va trebui să luăm măsurile cuvenite.

Aceasta a fost relatarea lui Summy Skim.

Ben Raddle, care ascultase fără să-l întrerupă, rămase îngîndurat. De ce-i era teamă, nu scăpase. Francezul Jacques Ledun nu era singurul care ştia de existenţa lui Golden Mount. Un indian cunoştea taina şi o dezvăluise texanilor. Aceştia nu vor întîrzia să se lămurească asupra locului unde se afla vulcanul, fără să mai fie nevoiţi să străbată tot ţărmul Oceanului Arctic. Îndată ce vor păşi dincolo de pădure, îl vor zări, vor vedea fumul şi flăcările ce se învîrtejeau deasupra craterului. Într-un ceas vor fi la poalele lui, şi după cîteva

minute vor ajunge la tabăra foştilor lor vecini de la Forty Miles Creek. Ce se va întîmpla atunci?...

— Cîţi ziceai că sînt? îl întrebă Ben Raddle pe Summy.

— Vreo patruzeci de oameni înarmaţi.

— Doi contra unul, rosti Ben Raddle îngrijorat.

Jane Edgerton interveni cu obişnuita-i vioiciune:

— Şi ce dacă! Situaţia e gravă, dar nu desperată, cum spunea şi domnul Skim adineauri. Dacă ei au avantajul numeric, noi îl avem pe cel al poziţiei. Asta face ca sorţii să fie egali.

Ben Raddle şi Summy Skim priviră mulţumiţi, cu coada ochiului, la tînăra războinică.

— Aveţi dreptate, Miss Jane, încuviinţă Ben Raddle. Ne vom apăra dacă va fi nevoie. Dar mai întîi vom încerca să rămînem neobservaţi.

Cercetaşul clătină neîncrezător din cap.

— Asta mi se pare cam greu.

— Să încercăm, răspunse Ben.

— Fie! admise Bill Stell. Trebuie totuşi să fim prevăzători. Ce ne facem dacă ne vor descoperi, dacă vom fi siliţi să luptăm, dacă vom fi copleşiţi de numărul lor?

Inginerul îl linişti cu un gest.

— Vom hotărî atunci, spuse el.

XI

ÎNAINTEA BĂTĂLIEI

Mai puteau oare nădăjdui că banda de texani nu va descoperi Vulcanul de Aur? Nu, fiindcă Hunter îl va zări de îndată ce va trece de liziera pădurii. Dealtfel, n-aveau ei drept călăuză pe acel Krarak, al cărui nume Summy îl auzise rostit?

Iar odată descoperit Golden Mount, bunul simţ îţi mai îngăduia să crezi că Ben Raddle şi ai săi nu vor fi zăriţi? Nici vorbă de aşa ceva. Desigur, trebuiau să încerce să se ascundă, dar puteai pune rămăşag o mie contra unu că vor fi trădaţi de săpăturile canalului, hărăzit să reverse apele din Rio Rubber în măruntaiele vulcanului.

Din clipa aceea, lupta va fi de neînlăturat.

Or, banda lui Hunter număra patruzeci de oameni, în vreme ce Ben Raddle şi însoţitorii săi nu erau mai mulţi de douăzeci şi unu.

Aşadar, se aflau într-o inferioritate numerică pe care îndrăzneala n-o putea compensa.

Deocamdată n-aveau decît să aştepte. Peste patruzeci şi opt de ore, poate chiar mai devreme, Hunter se va afla în apropierea lui Golden Mount.

Să părăsească tabăra de la gurile lui Mackenzie şi să se îndrepte spre Klondike, lăsînd texanilor locul liber? Nici nu se gîndeau la una ca asta. Cercetaşul n-ar fi putut face o asemenea propunere tovarăşilor săi, iar aceştia n-ar fi acceptat-o.

În calitate de primi ocupanţi, nu erau ei în drept să se socotească proprietarii zăcămîntului vulcanic? Cu siguranţă, nu se vor lăsa deposedaţi fără a lupta să şi-l apere.

Nici chiar Summy Skim, înţeleptul Summy, n-ar fi îngăduit să bată în retragere.

Să dai înapoi în faţa acestui Hunter, a cărui purtare grosolană din momentul sosirii la Skagway n-o uitase încă, după cum nu uitase nici obrăznicia şi reaua lui credinţă de pe vremea exploatării *claim*-urilor 129 şi 131!... Dimpotrivă, încerca o oarecare mulţumire la gîndul că va da ochi cu un adversar de care catastrofa de pe Forty Miles Creek îl despărţise. Între ei rămăseseră unele lucruri de lămurit, şi, de vreme ce se ivea acum prilejul, nu-l va lăsa să-i scape.

— Îmi închipui că peste cîteva ceasuri vom vedea banda îndreptîndu-se spre Golden Mount, îi spuse a doua zi Bill Stell lui Ben Raddle, reluînd discuţia de unde o lăsaseră în ajun... După ce va ajunge la el, Hunter se va opri să-şi aşeze acolo tabăra, sau va socoti de cuviinţă să ocolească muntele ca să poposească la malul lui Mackenzie, cum am făcut şi noi?

— Bill, eu cred că texanii vor dori să urce mai întîi pe Golden Mount, pentru a-şi da seama dacă pot aduna cuarţ aurifer şi pepite din vîrful lui. Asta ar fi mai firesc.

— Aşa e, încuviinţă Cercetaşul. Dar, după ce se vor încredinţa că nu e cu putinţă să pătrunzi în crater, vor coborî. Atunci vor trebui să aleagă. De plecat, nu vor pleca înainte de izbucnirea erupţiei sau înainte ca ea să înceteze. În ambele cazuri, vor fi nevoiţi să-şi aşeze tabăra.

— Doar dacă n-or pleca, după cum au venit! strigă Summy Skim. Ar fi cea mai înţeleaptă hotărîre din partea lor.

— Poţi fi sigur că n-au s-o ia, spuse Ben Raddle.

— Dealtfel, adăugă Cercetaşul, prezenţa cîinelui în pădure trebuie că le-a dat de bănuit. Vor căuta să vadă dacă nu le-au luat-o înainte alţi prospectori la gurile lui Mackenzie şi-şi vor îndrepta cercetările pînă la estuar.

— În acest caz, răspunse Summy Skim, ne vor descoperi repede şi vor încerca să ne alunge. Prin urmare, mă voi afla faţă în faţă cu acest Hunter! ...Ei bine! Un duel straşnic, după tipicul francez sau cel american — îl voi lăsa pe el să aleagă — ar putea pune capăt la toată tevatura!...

Nu se puteau bizui pe o asemenea soluţie. De vreme ce texanii erau mai numeroşi, cu siguranţă că se vor strădui să tragă foloase de pe urma acestui fapt şi să rămînă singurii stăpîni ai lui Golden Mount. Trebuiau deci să fie pregătiţi să le respingă atacul, şi se luară toate măsurile în vederea unei apropiate ciocniri.

Bill Stell adună oamenii şi materialele dincolo de canal. Căruţele şi corturile fură ascunse sub copacii presăraţi în spaţiul trapezoidal, mărginit pe o latură de acest canal, iar pe cealalte trei laturi de vulcan, ţărmul oceanului şi Rio Rubber. Pămîntul era acoperit acolo de nişte ierburi, destul de rare, suficiente însă pentru a asigura hrana animalelor timp de cîteva zile. Caravana se găsea astfel pe un fel de poziţie fortificată, aproape cu neputinţă de a fi străpunsă la vest, la nord şi la est, canalul alcătuind la sud o linie de apărare pe care asediatorii n-o vor trece uşor, sub focul carabinelor, cînd apele rîului îl vor umple.

Se pregătiră armele pentru apărare. Toţi oamenii se înarmară cu puşti, revolvere şi cuţite, fără să mai punem la socoteală faimoasa carabină a lui Summy Skim.

Se înţelege de la sine că, din această clipă, vînătorii renunţară să mai vîneze, deşi pescarii mai pescuiau încă, fie în rîu, fie prin rîuleţele de pe ţărm, asta pentru a-şi mai economisi proviziile.

Încă de la primele licăriri ale zorilor, Ben Raddle puse să se înalţe un baraj la intrarea galeriei subterane, astfel încît aceasta să nu fie invadată de ape cînd se va străpunge malul lui Rio Rubber pentru umplerea canalului. Inginerul îşi va asigura astfel o linie de apărare şi, totodată, va putea declanşa erupţia cînd va crede el de cuviinţă. Mai dispuse să se facă nişte găuri pentru mine în peretele din fundul galeriei, în care introduseră cu mare grijă cartuşele. La nevoie, nu le rămînea altceva de făcut decît să aprindă fitilul.

Pregătirile fiind isprăvite, aşteptau atacul stînd la pîndă. Oamenii se adunaseră în partea cea mai retrasă a taberei. Pentru a-i zări, duşmanii trebuiau să înainteze pînă la malul stîng al lui Rio Rubber.

Cu toate acestea, Ben Raddle, Summy Skim şi Cercetaşul trecură în repetate rînduri de cealaltă parte a canalului, ca să scruteze cîmpia pe o întindere mai mare. Dădură chiar un ocol pe la poalele vulcanului.

Din locul acela, privirea nu era împiedicată decît de copacii de la marginea pădurii, situată la o depărtare de o leghe şi jumătate.

Cîmpia era pustie. Nu se arăta nici ţipenie de om. Nici spre ţărm nu se zărea nimeni.

— Cu siguranţă că texanii n-au ieşit încă din pădure, spuse Cercetaşul

— Nu se grăbesc deloc, adăugă Summy Skim.

— Poate că înainte de a porni la treabă vor să-şi dea seama ce-i aşteaptă, astfel că nu se vor încumeta pînă la Golden Mount decît noaptea viitoare, răspunse Ben Raddle.

— S-ar putea, încuviinţă Cercetaşul, iar noi vom proceda în consecinţă.

Ziua se sfîrşi liniştită şi, împotriva aşteptărilor lui Ben Raddle, nici noaptea următoare nu-i tulbură nimeni. Summy Skim dormi neîntors, ca de obicei.

În schimb, Ben Raddle, izbuti cu greu să aţipească. Neliniştea şi mînia îi răscoleau sufletul.

Tocmai cînd să-şi atingă ţinta, iată că norocul îi întorcea spatele! Şi cîtă responsabilitate nu-şi asumase, responsabilitate căreia îi simţea acum întreaga povară, dacă nu va izbuti să ţină piept bandei lui Hunter. Nu era el iniţiatorul expediţiei? Nu-şi îndemnase el tovarăşii să pornească în această campanie, care ameninţa să sfîrşească atît de rău? La drept vorbind, nu-l silise el pe Summy Skim să petreacă un al doilea an în această regiune pierdută a ţării?

Pe la cinci dimineaţa, Ben Raddle şi Cercetaşul trecură din nou canalul. Se întoarseră fără să fi observat nimic deosebit.

Părea că vremea bună se statornicise şi barometrul confirma acest lucru. Adierea răcoroasă, venind dinspre larg, mai potolea căldura, temperatura fiind destul de ridicată. Această adiere împingea către sud aburii ieşiţi din crater, care i se părură inginerului şi lui Bill Stell mai puţin groşi şi plini de funingine decît în ajun.

— Acţiunea vulcanului o fi cumva în descreştere? întrebă Ben Raddle.

— Pe cinstea mea, răspunse Cercetaşul, dacă vulcanul se stinge, treaba noastră va fi mult mai uşoară.

— La fel şi a lui Hunter, răspunse inginerul.

În cursul după-amiezii, dădu şi Neluto o raită spre cîmpie. Era însoţit de Stop, care nu mai suferea deloc de pe urma rănii. Dacă vreunul din oamenii lui Hunter s-ar fi apropiat de poalele muntelui, credinciosul animal ar fi ştiut să-i ia urma.

Pe la ceasurile trei, Ben Raddle, Summy Skim şi Cercetaşul priveau malul rîului, acolo unde urma să se facă spărtura, cînd, dintr-o dată, intrară în alarmă. Dinspre cîmpie, unde indianul împreună cu Stop se duseseră în recunoaştere, se auziră nişte lătrături.

— Ce s-o fi întîmplat? întrebă Cercetaşul.

— Vreun vînat pe care cîinele nostru l-o fi pus pe goană, răspunse Ben Raddle.

— Nu, se împotrivi Summy Skim, n-ar lătra în felul acesta.

— Haideţi! spuse inginerul.

Nu făcuseră nici o sută de paşi, cînd îl zăriră pe Neluto, alergînd cît îl ţineau picioarele. Se grăbiră în întîmpinarea lui.

— Ce se întîmplă, Neluto? întrebă Ben Raddle.

— Iată-i, răspunse indianul. Sosesc.

— Toţi? întrebă Bill Stell.

— Toţi.

— La ce depărtare sînt? întrebă inginerul.

— Cam la vreo cinci sute de metri, domnule Ben.

— Nu te-au văzut?

— Nu, răspunse Neluto. Dar eu i-am văzut bine. Înaintează unii lîngă alţii, cu caii şi căruţele...

— Încotro se duc?

— Spre rîu.

— Au auzit lătratul cîinelui? întrebă Summy Skim.

— Nu cred. Erau prea departe.

— La tabără! porunci Ben Raddle.

După cîteva minute, trecuseră toţi patru canalul şi ajunseseră alături de tovarăşii lor, la adăpostul copacilor.

Oare, după ce vor ajunge la poalele lui Golden Mount, Hunter, Malone şi banda lor se vor opri să-şi aşeze acolo tabăra? Sau, dimpotrivă,îşi vor urma drumul spre estuarul lui Mackenzie?

Această ultimă soluţie părea mai potrivită. Pentru că aveau şi ei nevoie să poposească vreo cîteva zile, vor căuta un loc unde să nu ducă lipsă de apă de băut. Or, nici un rîuleţ nu uda cîmpia la vest de Golden Mount, şi nu se putea ca Hunter să nu ştie că Marele Fluviu se varsă în Ocean, la mică depărtare de acolo. Aşadar, trebuiau să se aştepte că-l vor vedea îndreptîndu-se către estuar. Şi atunci, cum să nu-i atragă atenţia săpăturile canalului şi cum să mai nădăjduieşti că nu va descoperi el tabăra de la adăpostul copacilor?

Cu toate acestea, după-amiaza trecu fără să se fi produs vreo ciocnire.

Nici texanii şi nici vreun om de-al lor nu se arătară prin împrejurimile lui Rio Rubber.

— S-ar putea, aşa cum am presupus noi ieri, ca Hunter să fi vrut să urce sus, pe munte, înainte de a se statornici la poalele lui, zise Jane Edgerton.

— Într-adevăr, s-ar putea, răspunse Summy Skim. Trebuie mai întîi să cerceteze craterul, să se asigure că se află în el pepite.

Observația era îndreptățită și Ben Reddle încuviință printr-un semn din cap.

Oricum ar fi stat lucrurile, ziua se încheie fără ca cei din tabără să fi primit vizita texanilor.

Cercetașul și tovarășii săi hotărîră să stea de veghe noaptea, pentru a fi gata să răspundă oricărei situații. Fiecare din ei, pe rînd, traversă canalul și înaintă pe cîmpie, astfel încît să poată observa poalele muntelui.

Pînă pe la unsprezece asfințitul lumină suficient pentru a se zări dacă s-ar fi îndreptat cineva spre rîu, iar peste trei ceasuri urmau să se ivească primele licăriri ale zorilor. Nici în cursul acestei nopți nu se produse vreo întîmplare deosebită. La răsăritul soarelui situația era la fel ca în ajun.

Această întîrziere a atacului întărea părerea lui Ben Raddle, împărtășită apoi de Jane Edgerton. De vreme ce texanii nu se arătau, însemna că se hotărîseră să se cațere pe munte.

Dar cînd va avea loc această escaladare? Iată ce era interesant de aflat. Și cum să supraveghezi vîrful muntelui fără să te dai de gol? Nici gînd s-o apuci spre sud, pe cîmpie. În direcția asta n-ai fi putut găsi nici un adăpost. Iar dacă o luai spre est, spre brațul principal al lui Mackenzie, nici acolo n-ai fi putut să te ascunzi de privirile lui Hunter și ale lui Malone, cînd aceștia vor ajunge pe platoul lui Golden Mount.

Exista un singur post de observație de unde puteau privi fără să fie văzuți, cînd aceștia vor da tîrcoale craterului. Pe malul stîng al rîului, în aval de punctul stabilit pentru deviația apei, se afla un plîc de mesteceni bătrîni, la o depărtare de vreo două sute de pași de pădurea care-i adăpostea acum pe Ben Raddle și ai săi. Între tabără și pîlcul de mesteceni, un gard viu de arbuști le îngăduia să umble încoace și încolo, cu condiția să se tîrască prin spatele lui.

Dis-de-dimineață, Ben Raddle și Bill Stell merseră să se încredințeze dacă din locul acela se vedea bine creasta muntelui. După cum constataseră chiar de la primul urcuș, platoul rotund, care înconjura conul în partea de sus, era alcătuit din blocuri de cuarț și lavă solidificată, pe care puteai călca cu piciorul. Dedesubt, coasta muntelui cădea vertical, ca un zid, și tot la fel se prezenta și versantul care dădea spre mare.

— Locul este minunat, spuse Cercetașul. Nu ne vor vedea nici la venire, nici la întoarcere. Dacă Hunter urcă pe platou, cu siguranță că o să vrea să cerceteze și partea asta, spre estuarul lui Mackenzie...

— Ai dreptate, încuviință Ben Raddle. De aceea va trebui să avem mereu un om de-al nostru la pîndă.

— Mai adaug, domnule Ben, că tabăra noastră nu se vede de sus, fiind ascunsă de copaci. Vom avea grijă să stingem toate focurile, să nu iasă nici un pic de fum. În asemenea condiţii s-ar părea că Hunter n-o să ne descopere.

— Ar fi de dorit, răspunse inginerul. În cazul acesta îmi reînnoiesc urarea ca, după ce-şi vor da seama că nu e posibil să coboare în crater, texanii să se lase păgubaşi şi să bată în retragere.

— Şi dracul să-i călăuzească! strigă Cercetaşul, apoi adăugă: Domnule Ben, dacă tot am venit, am să rămîn eu aici, în timp ce dumneavoastră vă veţi întoarce în tabără.

— Nu, Bill, prefer să rămîn eu de pază. Du-te şi asigură-i pe toţi că am luat cele mai potrivite măsuri şi ai grijă să nu se îndepărteze nici unul din animalele noastre.

— Bine, domnule, răspunse Cercetaşul, şi-i voi spune domnului Skim să vină să vă înlocuiască peste două ceasuri.

— Da, peste două ceasuri, încuviinţă Ben Raddle, aşezîndu-se la poalele mesteacănului de unde ţinea permanent sub observaţie platoul vulcanului.

Bill Stell se întoarse deci singur în pădure şi pe la orele nouă Summy Skim îşi puse arma în bandulieră, de parcă ar fi pornit la vînătoare, şi se duse să-l schimbe pe inginer.

— Nimic nou, Ben?

— Nimic, Summy.

— Nici un mitocan n-a venit să se cațăre sus, pe stînci?

— Nimeni.

— Ce mi-ar mai plăcea să scot din circulaţie unul sau doi! continuă Summy, arătîndu-şi carabina încărcată cu două gloanţe.

— De la distanţa asta, Summy? se miră inginerul.

— Adevărat... e puţin cam prea sus!

— Dealtfel, Summy, acum nu se pune problema să fim buni ţintaşi. Trebuie să fim prevăzători. Prin scoaterea unui om din luptă, banda nu va deveni mai puţin primejdioasă. Dar dacă vom izbuti să rămînem nedescoperiţi, mai trag nădejde că Hunter şi ciracii lui ne vor lipsi de prezenţa lor, după ce vor fi constatat că nu-i nimic de făcut.

Ben Raddle se ridică în picioare, pentru a se întoarce la tabără.

— Ia seama bine, dragă Summy, adăugă el, şi dacă îi vei zări pe texani pe platou, aleargă în grabă să ne dai de veste, dar ai grijă să nu fii văzut.

— Ne-am înţeles, Ben.

— Cercetaşul va veni să te înlocuiască peste două ceasuri.

— Sau el, sau Neluto, răspunse Summy Skim. În amîndoi ne putem încrede. Cît despre Neluto, el are ochi de indian şi asta înseamnă mult.

Ben Raddle era gata să plece, cînd Summy Skim îl apucă de braţ.

— Aşteaptă, spuse el.

— Ce se întîmplă?

— Sus... priveşte!

Inginerul îşi înălţă privirea spre platoul lui Golden Mount. Un bărbat, apoi altul se iviră la marginea crestei.

— Ei sînt, spuse Summy Skim.

— Da, Hunter şi Malone! răspunse Ben Raddle, care se ascunse degrabă îndărătul copacilor.

Într-adevăr, erau cei doi texani şi probabil că alţi oameni de-ai lor se aflau în spate, pe platou. După ce luaseră cunoştinţă de starea craterului, îi dădeau acum ocol, cercetînd ţinutul din jur. În clipa aceea, tocmai priveau spre întinsa reţea hidrografică a deltei lui Mackenzie.

— Ah, pungaşii! şopti Summy Skim. Cînd te gîndeşti că am aici două gloanţe pe numele lor, care nu pot ajunge pînă la ei!

Ben Raddle rămăsese tăcut. Îi urmărea cu privirea pe cei doi bărbaţi, care fără-ndoială că vor încerca să-i răpească Vulcanul de Aur.

Timp de o jumătate de ceas îi văzu pe texani umblînd de colo-colo pe platou. Aceştia scormoneau cu privirea ţinutul, deosebit de atenţi, aplecîndu-se din cînd în cînd pentru a privi la baza vulcanului, în partea dinspre estuar.

Descoperiseră oare tabăra de la poalele muntelui? Ştiau ei oare că o altă caravană le-o luase înainte la gurile lui Mackenzie? În orice caz, nu încăpea îndoială că Hunter şi Malone priveau stăruitor spre Rio Rubber, care trebuie să le fi părut foarte potrivit pentru un popas de cîteva săptămîni.

Curînd li se alăturară încă doi bărbaţi. Unul dintre ei, pe care Ben Raddle şi Summy Skim îl recunoscură, era şeful de echipă de la 131. Celălalt era un indian.

— Acesta o fi călăuza care i-a adus pînă aici? întrebă inginerul.

— E chiar cel pe care l-am văzut în luminiş, răspunse Summy Skim.

Zărindu-i pe cei patru aventurieri la marginea platoului, îi trecu prin minte că dacă li s-ar întîmpla să-şi piardă echilibrul, dacă ar cădea de la înălţimea de opt sute de picioare, asta ar simplifica mult situaţia, ar rezolva-o poate. După moartea căpeteniilor sale, era de crezut că banda se va împrăştia.

Dar n-a fost aşa. Din vîrful craterului nu s-au prăvălit texanii, ci un uriaş bloc de cuarţ care se desprinsese de creastă.

În cădere, acest bloc se ciocni de un colţ de stîncă şi se sfărîmă în mai mulţi bolovani ce se prăvăliră printre copacii care adăposteau tabăra.

Summy Skim nu-şi putu stăpîni un strigăt, pe care Ben Raddle i-l înnăbuşi punîndu-i palma peste gură.

Se aflau oare răniţi printre prospectorii canadieni, bombardaţi astfel? Ben Raddle şi Summy Skim n-aveau cum să ştie. Totuşi, din tabără nu se auzi nici un strigăt.

Dar se întîmplă ca rostogolirea acestui bloc să sperie un cal. După ce-şi rupse frîul, animalul se avîntă afară din pădure, urcă spre canal, îl trecu dintr-un salt şi o luă la fugă prin cîmpie.

De pe vîrful lui Golden Mount se auziră nişte strigăte. Hunter şi Malone îşi chemau oamenii.

Vreo cinci sau şase veniră în grabă pe platou şi începură să discute cu însufleţire. După gesturile pe care le făcea, era limpede că Hunter îşi dăduse seama că mai există şi o altă caravană la gurile lui Mackenzie. Calul acela nu putuse scăpa decît dintr-o tabără şi această tabără se afla acolo, la picioarele lui.

— Blestemat animal! strigă Summy.

— Da, răspunse Ben Raddle. Datorită lui am pierdut partida... sau, în orice caz, prima manşă.

Summy îşi mîngîie carabina cu privirea şi cu mîna.

— Urmează s-o jucăm pe a doua, rosti el printre dinţi.

XII

ASEDIAŢI

Tovarăşii lui Ben Raddle şi Summy Skim încă nu ştiau că tabăra fusese descoperită. Din locul unde se aflau, la poalele lui Golden Mount, nu puteau vedea creasta platoului. Nu ştiau nici faptul că Hunter şi cîţiva dintre ai săi urcaseră muntele şi, ca atare, nu puteau bănui că aceştia zăriseră calul scăpat, în urmărirea căruia alergase Neluto şi pe care, dealtfel, îl prinsese repede.

Îndată ce ajunseră la tabără, cei doi veri înfăţişară situaţia, şi nimeni nu se mai îndoia că vor trebui să ţină piept unui atac apropiat.

— Ne vom apăra, grăi Cercetaşul. N-o să fugim din faţa acestor prăpădiţi!

Un «uraaa!» ieşit din piepturile tuturor îi însoţi cuvintele.

Atacul se va dezlănţui chiar azi? Tot ce se poate. Hunter avea interes să grăbească lucrurile. Cu toate acestea, neştiind ce forţe i se vor împotrivi, nu va acţiona fără oarecare prudenţă. Va căuta să se dumirească, înainte de a trece la fapte. Poate că, după ce se va încre-

dința că dispune de superioritate numerică, va încerca să stea de vorbă, să obțină cîștig de cauză pe cale pașnică. Totuși, n-ar trebui să trecem cu vederea că pînă acum nu aflase că are de-a face cu vecinii lui de pe Forty Miles Creek. Cînd va da ochii cu fostul său potrivnic, nu se va simți deloc îndemnat să înlesnească o învoială.

Conducătorii fireşti ai caravanei ţinură degrabă sfat, pentru a hotărî ultimele măsuri de apărare.

Ben Raddle luă cuvîntul:

— Tabăra noastră e foarte bine acoperită, spuse el. Într-o parte de Golden Mount, în alta de Rio Rubber, pe care Hunter şi oamenii lui nu-l vor putea trece fără să ne intre în bătaia carabinelor...

— Adevărat, domnule Raddle, răspunse Cercetaşul. Dar, din păcate, în faţă, între rîu şi munte, nu sîntem apăraţi decît de canal, iar un şanţ, cu o lăţime de şapte-opt picioare, n-o să-i împiedice pe asediatori.

— Sînt de aceeaşi părere, cîtă vreme şanţul va fi gol, răspunse inginerul, dar va fi mai greu de trecut dacă-l vom umple pînă la refuz.

— Va trebui să tăiem malul rîului şi să-l inundăm! exclamă Jane Edgerton.

— Asta-i şi părerea mea, încuviinţă Ben Raddle.

— Bine, domnule Raddle, spuse Cercetaşul, aşa să facem, dar s-o facem îndată. Mai avem cîteva ceasuri înainte ca banda să coboare şi să se apropie de tabăra noastră... La lucru!

Bill Stell îşi adună oamenii. Înarmaţi cu unelte, ei alergară la mal pe care îl străpunseră în locul din care se desprindea canalul. Peste cîteva minute apa se revărsa năvalnic pînă la barajul înălţat la intrarea în galerie.

Acum, orice comunicare cu cîmpia era tăiată. În vreme ce se executa această lucrare, Summy Skim, Jane Edgerton şi Neluto se îndeletniceau cu pregătirea armelor. Carabine, puşti, revolvere, chiar şi cuţite, pentru cazul că vor trebui să lupte corp la corp. Le rămăsese destulă rezervă de praf de puşcă, de gloanţe şi de cartuşe, gata făcute.

— Avem pentru ticăloşii ăştia atîtea gloanţe cîte merită, şi n-o să facem deloc economie, spuse Summy Skim...

— Eu cred că, dacă-i vom primi cu o rafală zdravănă, vor pleca aşa cum au venit, îşi dădu părerea Neluto.

— Se poate. Dar, de va trebui să ne batem, ţinînd seama că noi ne aflăm la adăpost, după copaci, în vreme ce ei vor fi descoperiţi, de cealaltă parte a canalului, diferenţa numerică va fi compensată. Dacă ni s-a ivit vreodată prilejul să ochim, apoi acesta este!... Să nu uiţi, Neluto.

— Bizuiți-vă pe mine, domnule Skim.

Pregătirile de apărare fiind terminate, nu le mai rămînea decît să supravegheze împrejurimile taberei. Lăsară doi oameni în partea de sus a canalului, de unde puteau să supravegheze toată latura sudică de la poalele lui Golden Mount.

Cu toții își dădeau seama de avantajele poziției pe care o ocupau. Spațiul trapezoidal în care era așezată caravana nu avea altă ieșire decît barajul ridicat la capătul galeriei, lat numai cît să treacă peste el căruțele. Dacă vor fi siliți să bată în retragere, să le cedeze texanilor locul, această punte îngustă le va îngădui să iasă în cîmpie și să ajungă la malul stîng al lui Rio Rubber. Dacă, dimpotrivă, vor avea interes să dea cale liberă apei din canal, pentru a determina erupția vulcanului, nimic mai lesne decît să distrugă într-o clipă barajul cu ajutorul celor cinci sau șase cartușe împlîntate în stîncă, pe care unul și același fitil le unea de cele așezate mai înainte în fundul galeriei. Ținînd seama că lucrurile ar putea lua o asemenea întorsătură, avură grijă să baricadeze această trecere, lăsînd doar o mică deschidere care va fi astupată în clipa cînd va începe atacul.

În vreme ce oamenii de pază rămaseseră în exterior, ceilalți luară masa la adăpostul copacilor. Ben Raddle, Summy Skim și Jane Edgerton mîncară împreună cu ei. Pescuitul fusese rodnic în ultimele zile, astfel că proviziile de conserve erau aproape neatinse. Aprinseră focul, care nu mai prezenta acum nici un neajuns de vreme ce tot fuseseră descoperiți, și fumul se înălță liber printre crengi.

Prînzul nu le-a fost tulburat nicicum. Sosise timpul să fie schimbați oamenii de pază și apropierea tîlharilor tot nu fusese semnalată.

— Oare netrebnicii or fi plănuit să ne încercuiască la noapte? spuse Summy Skim.

— Noaptea abia dacă ține două ceasuri. Nu pot nădăjdui să ne ia prin surprindere, răspunse Ben Raddle.

— De ce nu, Ben? Doar n-au cum să știe că sîntem în stare de alarmă și că am aflat despre venirea lor la Golden Mount. Habar n-au că i-am zărit cînd erau sus, la marginea platoului.

— Așa o fi, recunoscu Cercetașul, dar au văzut calul care a fugit. Mai întîi un cîine în pădure, apoi un cal pe cîmpie, e mai mult decît ar trebui ca să-și dea seama că în locul acesta a poposit o caravană. Așadar, fie în cursul după-amiezii, fie noaptea viitoare, trebuie să ne așteptăm că vom da ochii cu ei.

Pe la ora unu, Bill Stell trecu peste baraj și ajunse la cei doi oameni care vegheau împrejurimile.

Cît lipsi el, Ben Raddle și Summy Skim se întoarseră la pîlcul de copaci de unde îi zăriseră pe Hunter și Malone pe creasta platoului.

Din locul acela, fumul vulcanului se vedea foarte bine. El se înălța la vreo cincizeci de picioare deasupra craterului și se învolbura cu putere, străbătut de neîncetate limbi de foc. Tăria forțelor vulcanice creștea în mod vădit. Te mai puteai oare îndoi că se apropia clipa erupției?

Această alternativă era însă foarte dăunătoare planurilor inginerului. Într-adevăr, vulcanul și-ar fi revărsat materia auriferă împreună cu lava și cenușa, iar texanilor nu le-ar fi rămas altceva de făcut decît să-și dea osteneala să o adune. Cum ar fi izbutit Ben Raddle să-i împiedice? În tabără, grupul lor avea sorți de izbîndă. În cîmp descoperit, i-ar fi fost cu neputință să iasă învingător. Dacă se va dezlănțui erupția, aceasta va fi spre folosul lui Hunter și partida va fi pierdută pentru totdeauna.

Inginerul era cu atît mai neliniștit, cu cît își dădea seama că n-are cum înlătura această primejdie, astfel că se întoarse în tabără mai îngrijorat decît plecase.

În clipa cînd ajunse acolo, Summy Skim i-l arătă pe Cercetaș care alerga în fuga mare. Cei doi îi ieșiră în întîmpinare pînă la baraj.

— Vin! strigă Bill Stell.

— Sînt departe? întrebă inginerul.

— Cam la o jumătate de leghe, răspunse Cercetașul.

— Mai avem timp să pornim în recunoaștere?

— Da, zise Bill Stell.

Trecură împreună canalul și ajunseră repede la locul unde cîțiva oameni stăteau de veghe.

Le era lesne să îmbrățișeze cu privirea întreaga cîmpie, fără să fie văzuți.

Pe lîngă poalele vulcanului banda se apropia în rînduri strînse. Trebuie că erau prezenți cu toții. Li se vedeau țevile puștilor strălucind în soare. Nu aveau cu ei nici cai, nici căruțe. Lăsaseră în urma lor întregul material.

Hunter, Malone și șeful de echipă mergeau în frunte. Înaintau cu oarecare teamă, oprindu-se uneori și coborînd cu cîteva sute de pași spre cîmpie, de unde puteau vedea vîrful lui Golden Mount.

— În mai puțin de un ceas vor fi aici, spuse Ben Raddle.

— E limpede că și-au dat seama unde se află tabăra, răspunse Summy Skim.

— Și că vin să o atace, adăugă Cercetașul.

— De l-aș avea pe Hunter în bătaia puștii, l-aș saluta cu un glonte și m-aș strădui să-l dobor ca pe o rață! strigă Summy Skim.

— La ce bun! se împotrivi Ben Raddle. Nu, să ne întoarcem în tabără și ne purtăm cinstit pînă la capăt.

Era lucrul cel mai înţelept. Moartea texanului n-ar fi împiedicat atacul care, la urma urmelor, nu era foarte sigur.

Ben Raddle, Summy Skim şi Cercetaşul se întoarseră deci la canal. Îndată ce trecură, unul după altul, peste baraj, deschizătura baricadei fu astupată cu bolovanii pregătiţi în acest scop. În acea clipă se tăia orice legătură dintre cele două maluri ale canalului.

Se retraseră toţi cu şaizeci de paşi îndărăt şi se regrupară în spatele primilor copaci, unde se aflau la adăpost în cazul că se vor folosi armele, ceea ce era mai mult ca sigur. Apoi, cu puştile încărcate, aşteptară.

Într-adevăr, mai bine să aştepte pînă în ultima clipă, să-i lase pe bandiţi să se apropie şi să nu intervină decît dacă vor încerca să treacă peste canal.

După o jumătate de oră, Hunter, Malone şi însoţitorii lor se iviră la cotitura muntelui. Înaintînd încet, unii apucară pe la poalele lui, ceilalţi se îndreptară către rîu, coborînd pe malul stîng.

Jumătate din oamenii aceştia erau prospectori, pe care Ben Raddle Summy Skim şi Neluto îi văzuseră lucrînd pe *claim*-ul 131 de pe Forty Miles Creek. Cealaltă jumatate era alcătuită din douăzeci de indieni, recrutaţi de Hunter la Circle City şi la Fort Yukon, în vederea campaniei de pe ţărmul Oceanului Arctic.

Bandiţii se adunară laolaltă cînd ajunseră la canal, în faţa căruia Hunter şi Malone se opriseră.

Începură amîndoi o discuţie cu şeful de echipă, discuţie ce părea tare însufleţită, judecînd după gesturile pe care le făceau. Nu se mai îndoiau că la adăpostul copacilor fusese instalată o tabără. Dar ceea ce părea că-i descumpăneşte era canalul, care le ridica o piedică destul de greu de înlăturat, dacă ar fi izbucnit o rafală de gloanţe la o depărtare de şaizeci de paşi.

La cea dintîi privire îşi dăduseră seama că aşa-zisul canal fusese săpat de curînd. În ce scop? Cu siguranţă că n-aveau cum să bănuiască, intrarea galeriei fiind ascunsă în dosul unei grămezi de crengi. Dealtfel, cum şi-ar fi putut închipui vreodată că galeria era hărăzită să reverse apele rîului în măruntaiele lui Golden Mount?

În timpul acesta, Hunter şi Malone umblau în sus şi-n jos pe mal, căutînd, fără-ndoială, un mijloc de trecere. Trebuiau neapărat să înainteze pînă la pădure, fie pentru a lua legătura cu cei ce se aflau în ea, fie pentru a se convinge că aceştia părăsiseră locul, ceea ce, la urma urmelor, era foarte posibil.

După cîteva minute, şeful de echipă veni lîngă ei şi le arătă cu mîna barajul, singurul loc prin care se putea trece de cealaltă parte a canalului.

Se îndreptară toţi trei într-acolo. Dar, văzînd că baricada nu avea nici o deschidere, înţeleseră că pădurea nu fusese părăsită şi că dincolo de această barieră vor întîlni o tabără.

Adăpostiţi de copaci, Ben Raddle şi tovarăşii săi urmăreau mişcările bandei. Pricepură că Hunter era pe cale să-şi croiască drum, înlăturînd bolovanii îngrămădiţi la baraj. Sosise clipa să intre în acţiune.

— Nu ştiu ce mă împiedică să-i zdrobesc ţeasta!... Îl am în bătaia puştii... şopti Summy Skim.

— Nu... să nu tragi, Summy, îl sfătui Ben Raddle, împingînd în jos arma vărului său. Chiar de-l ucizi pe şef, rămîn soldaţii. Poate ar fi mai bine să încercăm să discutăm cu ei, înainte de a ajunge la împuşcături. Ce zici, Cercetaşule?

— Să încercăm, răspunse Bill Stell, deşi nu-mi fac iluzii asupra rezultatului. Dacă asta nu ajută la nimic, nici rău nu ne poate face.

— În orice caz, să nu ne arătăm cu toţii. Hunter nu trebuie să afle cîţi sîntem, grăi Jane Edgerton.

— Aşa-i, încuviinţă inginerul, doar eu...

— Şi cu mine, adăugă Summy Skim, care n-ar fi consimţit nici în ruptul capului să se ascundă din faţa lui Hunter.

Chiar în clipa în care, la un semn al texanului, cîţiva dintre oamenii săi se apropiau de baricadă s-o dărîme, Ben Raddle şi Summy Skim se iviră la marginea pădurii.

De îndată ce-i zări, Hunter le făcu semn oamenilor săi să se retragă şi toată banda rămase în apărare, cam la zece paşi de canal.

Se apropiară doar Hunter şi Malone cu puştile în mînă.

Ben Raddle şi Summy Skim erau şi ei înarmaţi cu carabinele, pe care le sprijiniră de pămînt. Cei doi texani făcură la fel.

— Eh! strigă Hunter uimit. La naiba, chiar dumneavoastră eraţi, domnilor de la o sută douăzeci şi nouă!

— În carne şi oase, răspunse Summy Skim.

— Nu mă aşteptam cîtuşi de puţin să vă întîlnesc la gurile lui Mackenzie, continuă texanul.

— Nu mai puţin decît noi de a vă vedea sosind aici, îi răspunse Summy Skim.

— Asta dovedeşte că memoria dumneavoastră e mai slabă decît a mea. Oare nu rămăsese între noi o veche răfuială?

— Ne putem răfui şi aici, tot atît de bine ca şi pe *claim*-ul de pe Forty Milles Creek, îi dădu Summy Skim replica.

— La dispoziţia dumitale!

Hunter, la care mînia luase locul surprizei, îşi ridică iute arma. Summy Skim făcu la fel.

Urmară cîteva clipe de tăcere încordată

Prin toată banda trecu un freamăt de neliniște, pe care Hunter îl potoli cu un gest. Înainte de a începe lupta era mai bine să cunoască numărul adversarilor, și scormonea în zadar cu privirea spre pădure. Nici un om din caravană nu se zărea printre copaci.

Ben Raddle socoti că e cazul să intervină. Înaintă pînă la mal. Hunter și cu el se aflau față în față, despărțiți de canal, în timp ce Malone și Summy rămăseseră mai în spate.

— Ce doriți dumneavoastră? întrebă liniștit inginerul.

— Vrem să știm ce căutați aici, la Golden Mount.

— Cu ce drept?

— Iată dreptul meu! răspunse brutal Hunter, izbind pămîntul cu patul armei.

— Iată-l și pe al meu! făcu Ben Raddle, imitîndu-l.

Urmară cîteva clipe de tăcere încordată.

— Vă întreb încă o dată, ce căutați aici, la Golden Mount? continuă texanul.

— Ceea ce căutați și voi, răspunse Ben Raddle.

— Aveți de gînd să exploatați zăcămîntul?

— Da, zăcămîntul nostru.

— Vulcanul de Aur nu-i al cuiva anume, e al tuturor! se împotrivi Hunter.

— Nu-i adevărat, răspunse Ben Raddle. Aparține primilor ocupanți.

— Nu-i de ajuns să-l fi ocupat primul! strigă Hunter.

— Ce vorbești? Și ce-ar mai trebui?

— Să fii în stare să-l aperi.

— Sîntem gata s-o facem, declară liniștit inginerul.

— Pentru ultima oară, continuă Hunter care începuse să-și iasă din fire, vreți sau nu să ne cedați locul?

— Veniți să-l luați, răspunse Ben Raddle.

La un semn al lui Malone, izbucniră focuri de armă. Dar Ben Raddle și Summy Skim scăpară neatinși, adăpostindu-se degrabă în pădurice. Înainte de a se afunda printre copaci, Summy Skim se întoarse, duse pușca la umăr și ținti spre Hunter.

Ferindu-se într-o parte, texanul izbuti să se abată din calea glontelui, care-l lovi mortal pe unul dintre oamenii lui.

Împușcăturile răpăiau din ambele părți. Dar, adăpostiți în spatele copacilor, tovarășii lui Ben Raddle avură mai puțin de suferit decît asediatorii. Primii s-au ales cu cîțiva răniți, în vreme ce printre ultimii au existat și morți.

Hunter înțelese atunci că, dacă nu izbutește să traverseze canalul, banda lui ar putea fi pînă la urmă decimată. Le porunci oamenilor săi să se culce la pămînt. Pămîntul aruncat pe maluri alcătuia un fel

de parapet îndărătul căruia se puteau adăposti, cu condiţia de a rămîne întinşi pe jos. Din această poziţie îşi îngăduiau fără nici un risc să îndrepte un tir susţinut asupra pădurii, de unde nimeni nu putea să iasă fără a-şi primejdui viaţa.

Astfel acoperiţi, la porunca lui Hunter, Malone şi doi dintr-ai lor se îndreptară tîrîş spre baraj. Ajunseră teferi, şi, adăpostiţi îndărătul stîncilor baricadei, începură să dea la o parte, una cîte una, pietrele ce se rostogoleau în canal.

Toată atenţia apărării se îndreptă către acest punct. Dacă ar înlătura piedica, dacă banda ar izbuti să ajungă la pădurice şi să năvălească în tabără, orice împotrivire ar fi zadarnică şi izbînda ar fi de partea superiorităţii numerice.

Nici unul din gloanţele trase din pădure nu-i atinse pe Malone şi oamenii lui. Bill Stell, care voia să-i împiedice cu orice preţ să treacă de baraj, spunea că ar trebui să se încerce o ieşire şi să se angajeze lupta corp la corp.

Ben Raddle îl opri. Ar fi fost prea primejdios să străbată spaţiul descoperit ce despărţea pădurea de canal. Mai bine să-i pună pe Hunter şi pe ai săi într-o asemenea situaţie, cînd, după trecerea baricadei, aceştia se vor năpusti asupra taberei. Pînă atunci, cel mai bun lucru pe care-l aveau de făcut era să ţintească fără-ncetare asupra barajului, răspunzînd, totodată, numeroaselor împuşcături trase de la parapetul canalului.

Se scurseră astfel vreo zece minute. Nici unul dintre cei care se ocupau de baraj nu fusese atins. Dar îndată ce se mări deschiderea, gloanţele începură să nimerească în plin.

Unul dintre indieni fu doborît. Un altul îi luă degrabă locul, dar îi împărtăşi soarta. În aceeaşi clipă, un glonte tras de Neluto îl nimeri pe Malone în piept. Texanul se prăbuşi, iar căderea lui stîrni un urlet de spaimă în întreaga bandă.

— Bine, bine, îi spuse Summy Skim lui Neluto, aflat lîngă el. Straşnică lovitură! Asta zic şi eu lovitură!... Dar pe Hunter să mi-l laşi mie, băiete!

După căderea lui Malone, acesta păru că vrea să renunţe la un atac ce nu avea deloc sorţi de izbîndă. Dacă lucrurile continuau astfel, atacanţii vor sfîrşi prin a se lăsa ucişi, unul după altul, pînă la ultimul. Pentru că nu voia să-şi pună şi mai mult oamenii în primejdie, Hunter dădu semnalul de retragere. Cărîndu-şi răniţii, banda se îndreptă spre cîmpie, sub ploaia de gloanţe ce-i saluta fuga, şi dispăru pe după munte.

XIII

SCUTUL LUI PATRICK

Aşa sfîrşi acest prim asalt. Pe Hunter îl costase mai mulţi răniţi şi patru morţi, printre acestia din urmă aflîndu-se şi alter-ego-ul său, Malone. Pentru bandiţi pierderea era destul de mare. De partea asediaţilor, cîţiva oameni uşor răniţi de nişte gloanţe rătăcite. Doar la atît se reduceau neajunsurile lor.

Se va repeta această încercare în condiţii mai prielnice? Aveau toate motivele s-o creadă. Dat fiind caracterul său răzbunător şi dorinţa-i sălbatică de a rămîne stăpîn pe Golden Mount, de bună seamă că Hunter nu se va recunoaşte înfrînt de la prima ciocnire.

— În orice caz, netrebnicii au bătut în retragere, spuse Cercetaşul. N-au s-o ia de la capăt chiar astăzi.

— Nu, dar s-ar putea ca la noapte... răspunse Summy Skim.

— Vom sta de veghe, declară Ben Raddle. Dealtfel, în timpul celor două sau trei ceasuri de întuneric, lui Hunter îi va fi la fel de greu să străbată canalul ca şi în plină zi. Aş zice că nu va îndrăzni, ştiind prea bine că noi stăm la pîndă.

— N-ar fi bine să ridicăm din nou barajul? întrebă Jane Edgerton.

— Chiar asta o să şi facem, încuviinţă Bill Stell, care chemă cîţiva oameni să-l ajute la treabă.

— Mai întîi să vedem dacă bandiţii se întorc în tabăra lor, interveni Summy Skim.

Ben Raddle, Summy Skim, Jane Edgerton, Bill Stell şi Neluto, înarmaţi cu carabine, trecură peste baraj şi înaintară cîteva sute de metri în cîmpie. De acolo, urmărind poalele muntelui, privirea lor ajungea pînă la locul de popas al texanilor.

Nu era nici şase după-amiază şi soarele lumina din plin.

La o distanţă de cinci sau şase bătăi de puşcă, Hunter şi ciracii lui se îndepărtau agale, deşi ar fi trebuit să se teamă că sînt urmăriţi. Pentru o clipă, Ben Raddle şi Bill Stell îşi puseră întrebarea dacă n-ar fi cazul să-i atace, dar, după ce chibzuiră, socotiră că e mai bine să se potolească. Nu trebuia ca texanii să afle cît de mic e numărul adversarilor.

Bandiţii se îndepărtau încet pentru că duceau cu ei mortii şi rănitii. Dintre aceştia din urmă, mulţi nu erau în stare să se ţină pe picioare, ceea ce îi întîrzia pe însoţitorii lor.

Vreme de aproape un ceas, canadienii le supravegheară retragerea. Îl văzură pe Hunter cotind pe la poalele lui Golden Mount şi dispărînd

după un contrafort, la adăpostul căruia îşi aşezase tabăra.

Către orele opt se isprăvise cu ridicarea baricadei. Rămaseră de pază doi oameni, iar ceilalţi se întoarseră în pădurice pentru masa de seară.

Discuţiile se învîrtiră în jurul întîmplărilor de peste zi. Înfrîngerea lui Hunter nu putea fi socotită un deznodămînt. Nu se vor afla în deplină siguranţă decît după ce banda va părăsi muntele. Cîtă vreme texanii vor rămîne prin apropiere, trebuiau să se aştepte la orice. Dacă erupţia se va produce de la sine, vor ajunge să-şi dispute cu focuri de armă pepitele pe care le va revărsa vulcanul.

Nimic nu tulbura liniştea înserării. Cu toate acestea, nu-şi îngăduiră să pună ceva în gură decît după ce-şi luară măsurile de siguranţă cuvenite. Ben Raddle, Summy Skim, Cercetaşul şi Neluto se înţeleseră să facă pe rînd de pază la baraj. Te puteai încrede în vigilenţa lor.

Cele cîteva ceasuri de noapte se scurseră într-o linişte deplină, la fel ca şi ziua următoare. În zadar se duse Cercetaşul de cîteva ori pînă dincolo de canal. Nu zări nimic îngrijorător. Oare să fi renunţat Hunter la planurile lui?

Se încheie o nouă etapă fără nici o întîmplare deosebită. La răsărit începură să se ivească primele licăriri ale zorilor, cînd dinspre canal răsunară nişte împuşcături. Lăsînd doi oameni de pază lîngă corturi, caravana se îndreptă spre marginea pădurii, gata să-i ajute pe cei ce stăteau de veghe.

În clipa aceea, apărarea barajului era asigurată de către Cercetaş şi de Neluto. Puteai fi sigur că nici un atacant nu izbutise să se strecoare fără ştirea lor. Într-adevăr, adăpostiţi după bariera de pietre, trăgeau amîndoi prin nişte crăpături, care le îngăduiau să ţină în bătaia puştii malul sudic al canalului.

Cu toate acestea, părea că tirul lor nu-şi prea nimerea ţinta. Atacanţii, care veniseră tîrîş pe întuneric şi se culcaseră acum pe burtă, în spatele taluzului format la săpături, erau la adăpost de gloanţe. În orice caz, focul lor nu slăbise deloc.

La ordinul lui Ben Raddle, care, neştiind încotro să tragă, socotea că n-are rost să-şi irosească muniţiile, caravana se opri îndărătul primului şir de copaci şi aşteptă desfăşurarea evenimentelor, cu armele gata de luptă.

Trecu un ceas. De cealaltă parte a canalului focul continua pe cît de puternic, pe atît de inofensiv. Gloanţele se rătăceau printre crengi fără să le pricinuiască asediaţilor nici un rău.

Deodată, după ce se luminase de ziuă, din spatele liniei de apărare izbucniră nişte strigăte, în vreme ce împuşcăturile se rărira simţitor.

Cercetaşul folosi acest moment pentru a ieşi din ascunzătoare îm-

preună cu Neluto şi a se alătura tovarăşilor săi, străbătînd spaţiul descoperit în pas alergător. I se încredinţă îndată conducerea, fiind mai nimerit ca oricare altul, datorită experienţei sale.

Mai întîi, el împărţi caravana în două grupuri. Primul, alcătuit din prospectori canadieni, se răspîndi de-a lungul lizierei pădurii, în aşa fel încît s-o cuprindă în întregime şi să asigure apărarea frontului de sud; celălalt grup, alcătuit în majoritate de oamenii lui Bill Stell, făcu stînga-mprejur şi urcă spre corturi, de unde porniseră strigătele, cu oamenii despărţiţi pe distanţe mari, furişîndu-se fiecare de la un copac la altul. Cercetaşul se alătură acestei echipe mobile, iar Ben Raddle, Summy Skim şi Jane Edgerton rămaseră printre apărătorii canalului.

Cercetaşul şi însoţitorii săi n-apucară să parcurgă o sută de metri către nord, cînd zăriră în apropiere o ceată de şapte călăreţi alergînd pe cît le îngăduia relieful terenului, cu scopul vădit de a ataca pe la spate grupul canadienilor.

Cercetaşul pricepu uşor ce se întîmplase. De bună seamă, în timpul celor treizeci şi şase de ore cît durase încetarea focului, texanii se străduiseră să găsească un vad pe Rio Rubber, şi, trecînd prin el călare în întunericul nopţii, izbutiseră să invadeze tabăra pe la nord-est, în vreme ce o parte dintr-ai lor abăteau atenţia asupra primului front de luptă.

Socoteala asta se dovedi bună în teorie, dar greşită în practică. Înşelîndu-se asupra numărului real al duşmanilor săi, Hunter săvîrşise greşeala de a folosi un detaşament prea restrîns pentru raidul acesta îndrăzneţ. Ce puteau face călăreţii lui, chiar el însuşi, împotriva a douăsprezece puşti neiertătoare?

Nenorocul îşi mai vîrîse şi el coada. În loc să ajungă într-o tabără părăsită, ceea ce le-ar fi îngăduit s-o nimicească fără primejdie şi să cadă apoi pe neaşteptate în spatele adversarilor luaţi pe nepregătite, Hunter fusese zărit de departe, fără ca el s-o ştie, de către santinelele canadiene. Pe de altă parte, caii, împiedicaţi printre tufe şi lăstăriş, îi întîrziaseră manevrele în loc să le uşureze, după cum nădăjduise. Aşadar, nu izbuti să grăbească evenimentele şi, pînă la urmă, el fu cel luat pe neaşteptate de întoarcerea ofensivă a grupului condus de Cercetaş.

Acum trebuia să-şi schimbe planul. Drumul către sud fiindu-i tăiat, era silit să ia calea-ntoarsă şi să treacă din nou prin Rio Rubber, în goana cailor.

Dar nu avu răgazul necesar. Puştile canadienilor începură să răsune printre copaci, şi, de la o distanţă atît de mică, puţine gloanţe îşi greşiră ţinta. În cîteva minute, şase călăreţi, loviţi de moarte,

căzură din scări; trei cai fură uciși, iar ceilalți fugiră la voia întîmplării. Pentru Hunter asta nu mai însemna o înfrîngere, ci un adevărat dezastru.

Ca prin minune, doar el scăpă neatins. Luă degrabă o hotărîre. În loc să se ferească din calea gloanțelor, care zburau mai repede decît ar fi putut alerga el, se năpusti cu îndrăzneală spre adversarii săi, care trebuiră să întrerupă focul de teamă să nu se lovească unul pe altul, și, cu riscul de a se zdrobi de vreun trunchi de copac, trecu ca o vijelie printre ei.

Într-o clipă, dispăruse prin frunziș luînd-o cu ușurință înaintea detașamentului condus de Cercetaș, pornit pe urmele lui. Dar înainte de a se socoti scăpat de primejdie, îi mai rămînea să străbată linia trăgătorilor ce păzeau canalul, apoi, mai departe, distanța dintre marginea pădurii și cîmpie.

Pe Hunter nu-l îngrijora prea mult gîndul la primul obstacol. După părerea lui, trăgătorii se aflau atît de risipiți, încît îi va fi ușor să se strecoare printre ei. Dar nu la fel stăteau lucrurile cu al doilea. Nu putea să nu-și dea seama cît de greu îi va fi să scape de focul carabinelor, mai numeroase decît bănuise, după ce va ieși din pădure și va înainta în spațiul descoperit care-i urma.

Mintea lui, bogată în născoceli, se chinuia în zadar să găsească o soluție, cînd, deodată, tresări plin de nădejde.

Tocmai ajungea la marginea pădurii. Dincolo de ultimii copaci, lumina strălucea din plin printre trunchiuri. La adăpostul unuia dintre ei, un trăgător din grupul canadienilor se apăra de zor... Cu un genunchi la pămînt, el își încărca pușca, ochea, trăgea, apoi încărca iar, fără nici o clipă de răgaz, atît de absorbit încît nu-l auzise pe Hunter, ajuns la mai puțin de zece pași în spatele lui.

Acesta își înăbuși un strigăt de triumf, dîndu-și seama că acest trăgător era o femeie și că această femeie nu era alta decît tînăra călătoare de pe *Foot Ball*.

Își struni calul, apoi, înfigîndu-i pintenii în burtă, îl smuci cu putere, în vreme ce el însuși se lăsă să alunece pe partea dreaptă a șeii, cu capul atîrnat, cu mîna atingînd pămîntul, după moda cow-boy-lor din Far-West.

Se afla lîngă Jane Edgerton și aceasta nu-i bănuia încă prezența. În trecere, brațul său apucă fata de mijloc, o înălță ca pe un fulg și o azvîrli de-a latul șeii. Hunter își continuă apoi cursa lui desperată, apărat de acum înainte împotriva gloanțelor de ostaticul ce-l purta cu el.

Simțindu-se smulsă, Jane Edgerton scosese un țipăt puternic, care avu drept urmare încetarea focului de ambele părți. Chipuri

neliniştite sau curioase se arătară printre copaci şi deasupra malului, în vreme ce, pornit în galop sălbatic, Hunter ţîşnea afară din pădure şi se avînta în spaţiul descoperit de care se temuse atît de mult cu cîteva minute mai înainte.

În cele două tabere, nimeni nu înţelegea ce se petrece. Americanii se ridicară pînă la brîu deasupra parapetului de apărare, apoi, văzîndu-l pe Hunter îndreptîndu-se spre ei în goana mare, crezură că-i anunţa vreo primejdie nebănuită şi o luară la fugă peste cîmpie, să se adăpostească după prima ridicătură a muntelui. La rîndul lor, canadienii ieşiră de-a binelea din pădure, într-atît de uimiţi încît nici nu le mai trecu prin minte să salute cu cîteva focuri de armă plecarea duşmanilor.

Hunter se folosi de zăpăceala generală. Din cincisprezece paşi calul îl purtă pînă la canal pe care-l trecu dintr-un salt desperat, urmîndu-şi apoi cursa nebunească peste cîmpie.

Canadienii înţeleseră atunci situaţia şi se avîntară grămadă spre canal. Dar mai puteau ei trage nădejde că vor ajunge din urmă un cal întărîtat, care le-o luase atît de mult înainte?

Doar unul dintre ei rămase la marginea păduricii, nevoind să încerce o urmărire cu totul lipsită de sorţi de izbîndă. Proptit zdravăn pe picioarele lui, ce păreau că prinseseră rădăcini în pămînt, deplin liniştit, stăpîn pe el, acesta îşi apucă arma, o duse la umăr, apoi trase cu iuţeala fulgerului.

Îndrăzneţul trăgător nu era şi nu putea fi altul decît Summy Skim. Să fi fost oare Summy atît de încrezător în dibăcia sa, încît să nu-i fie deloc teamă că, încercînd să-l lovească pe răpitor, ar putea-o lovi pe Jane Edgerton? La drept vorbind, nici nu se gîndise la asta. Trăsese la întîmplare, fără prea multă atenţie, săvîrşind doar o mişcare reflexă.

Dar, după cum se ştie, Summy Skim nu-şi greşea niciodată ţinta. De data aceasta, dăduse o nouă dovadă de îndemînare, mai grozavă decît cele de pînă acum. Aproape în aceeaşi clipă cu pocnetul armei, calul lui Hunter se clătină greoi şi, fie că texanul fusese silit să slăbească hăţurile pentru a-şi restabili echilibrul, fie din altă pricină, Jane Edgerton alunecă şi căzu din şa, rămînînd nemişcată. Calul mai făcu încă trei sau patru paşi, după care se prăbuşi ca un bolovan, în vreme ce Hunter se rostogoli la pămînt, apoi rămase ţeapăn,

Această dramă fulgerătoare îi năuci de-a binelea pe canadieni. Se lăsă o linişte desăvîrşită. Nefiind sigur de rezultatul iniţiativei sale, Summy Skim stătea neclintit, privind stăruitor peste cîmpie. La vreo cincizeci de metri dincolo de canal, zăcea Hunter. Era mort sau viu? Încă nu se ştia. Ceva mai aproape calul său se zbătea în ultimele zvîcniri ale agoniei. Gîfîia din greu şi sîngele îi şiroia pe nări. Şi mai

aproape încă, la mai puţin de douăzeci de metri de baraj, se afla Jane Edgerton, o mică pată pe întinderea nemărginită, Jane Edgerton pe care Summy poate că a ucis-o!

În timpul acesta, văzîndu-şi căpetenia doborîtă, banda lui Hunter ieşise de după munte şi o luase la goană într-o totală dezordine. Asta le-a fost de ajuns canadienilor ca să-şi recapete sîngele rece. O ploaie de oţel se abătu asupra tîlharilor, silindu-i să se retragă şi să-şi dea seama că de acum înainte nu mai puteau înainta pe cîmpie.

Din nefericire, ceea ce era valabil pentru unii era şi pentru ceilalţi. Dacă trăgătorii lui Ben Raddle, cărora li se alăturaseră şi Cercetaşul cu oamenii săi, erau în stare să-i împiedice pe texani să se îndepărteze de vulcan, aceştia, la rîndul lor, îi puteau opri pe canadieni să părăsească parapetul de la marginea canalului recucerit. În fapt, cîmpia era inaccesibilă ambelor părţi.

Se părea că nu există soluţie pentru ieşirea din acest impas. Canadienii, care nu-şi puteau înălţa capul deasupra parapetului fără a fi salutaţi cu o grindină de împuşcături, deveniseră nerăbdători, astfel că lui Ben Raddle îi era teamă ca nu cumva să se săvîrşească vreun act necugetat. Deşi fusese atît de calm la început, Summy Skim era acum cuprins de o puternică nelinişte. S-o vadă pe Jane Edgerton zăcînd ca moartă la mai puţin de treizeci de metri de el şi să nu-i poată veni într-ajutor, asta îl înnebunea. Trebuiră să-l ţină cu forţa pentru a-l împiedica să alerge la baricadă, să arunce jos pietrele şi să înfrunte moartea ce-l pîndea de cealaltă parte.

— O s-o lăsăm să moară aşa?... Sîntem nişte laşi! strigă el, scos din fire..

— Sîntem doar cu capul pe umeri, asta-i tot, îi răspunse aspru Ben Raddle. Stai liniştit şi lasă-ne să chibzuim.

Dar, oricît şi-a frămîntat inginerul mintea lui inventivă, n-a izbutit să găsească o rezolvare, şi lucrurile păreau că vor rămîne astfel la nesfîrşit.

Patrick fu cel care găsi soluţia.

Această aşteptare dura de mai bine de un sfert de ceas, cînd îl văzură ieşind din pădure, unde izbutise să pătrundă fără a fi văzut de texani. Patrick înainta încet, în primul rînd fiindcă umbla de-a-ndăratelea, apoi fiindcă tîra după el un obiect deosebit de greu şi stînjenitor, care nu era altceva decît leşul unuia dintre caii ucişi puţin mai înainte de salvele trase de echipa Cercetaşului.

Ce plănuise Patrick şi ce avea de gînd să facă cu calul mort? Nimeni n-ar fi putut răspunde la această întrebare.

Adăpostiţi după Golden Mount, de cealaltă parte a canalului, texanii îl văzuseră şi ei pe uriaş ieşind din pădure.

Ivirea lui stîrni un val de urlete sălbatice, însoţit de o ploaie de gloanţe. Patrick părea că nu ia seama nici la strigăte, nici la gloanţe. Înainta cu pas egal, tîrîndu-şi povara pînă la baraj, la care izbuti ca prin minune să ajungă teafăr.

Se apucă să-şi croiască un loc de trecere prin baricadă, ceea ce dură numai cîteva minute, apoi, luînd calul de picioarele din faţă, îl ridică pe şezut şi, cu o singură smucitură, şi-l aruncă pe umeri.

Cu toată gravitatea situaţiei, tovarăşii irlandezului izbucniră în aplauze entuziaste la vederea acestei neobişnuite demonstraţii de putere. Deşi mic, calul trebuie să fi avut o greutate uriaşă, astfel că fapta lui Patrick avea în ea ceva supraomenesc.

Dealtfel, nimeni n-ar fi putut spune ce urmărea. Şi totuşi, cineva ghicise.

— Bravo, Patrick! strigă Summy Skim, care, scăpînd din mîinile paznicilor săi, se ridică în picioare şi, fără a lua seama la gloanţele ce şuierau în jurul lui, alergă să-l ajute pe uriaş la baraj, pe care acesta tocmai se pregătea să-l treacă.

În această clipă, cele două tabere potrivnice avură prilejul să vadă un spectacol neobişnuit.

Îndoit din şale, purtînd pe umeri leşul calului, ale cărui picioare din spate se tîrau pe pămînt, Patrick trecuse peste baraj cu pas încet, dar sigur, şi, la adăpostul lui, trecuse şi Summy Skim.

Abia păşiră pe cîmpie, că îi şi întîmpină un val de împuşcături, pornit de după zidul lui Golden Mount, dincolo de care texanii nu îndrăzneau să înainteze. Dar Patrick, şi în faţa lui Summy, le întorceau spatele. Ce puteau face gloanţele lor împotriva scutului lor vîrtos? Aşadar, nici Summy Skim, nici Patrick nu părură deloc speriaţi şi-şi urmară împreună drumul.

Le-au trebuit doar cîteva minute să ajungă pînă la locul unde zăcea la pămînt Jane Edgerton. Acolo, Patrick se opri, iar Summy Skim se aplecă şi luă fata în braţe. Acum trebuiau să se întoarcă, şi întoarcerea părea să fie mai anevoioasă decît venirea. În această direcţie se vor afla cu faţa la duşmanii cărora le întorseseră pînă atunci spatele, şi scutul lui Patrick părea mai puţin sigur. O luară pieziş, pe ocolite, lungiră de trei sau patru ori drumul, dar în cele din urmă Patrick şi Summy Skim, ducîndu-şi fiecare povara, izbutiră să treacă din nou canalul, în vreme ce texanii urlau neputincioşi de furie.

Ajunşi la baraj, găsiră pe doi dintre tovarăşii lor care se tîrîseră pînă acolo, prin dosul parapetului. Aceştia se grăbiră să astupe gaura croită în baricadă, în timp ce salvatorii îşi urmară netulburaţi drumul pînă la marginea pădurii, unde ajunseră nestingheriţi.

Patrick îşi lepădă acolo ciudatul scut. Abia atunci îşi dădură seama

Nici Summy Skim, nici Patrick nu părură deloc speriați și-și urmară împreună drumul

cît le fusese de folositor. Mai bine de douăzeci de gloanțe izbiseră în plin calul. Așadar, pavăza era de cea mai bună calitate și nu avea alt defect decît măsura ei neobișnuită.

Între timp, Summy se tot foia pe lîngă Jane Edgerton. Fata nu părea să aibă nici cea mai mică rană. Fără-ndoială, leșinul ei fusese pricinuit doar de izbitura căderii.

Cîțiva stropi de apă rece izbutiră s-o trezească. Curînd, ea deschise ochii și-și recăpătă cunoștința. Summy se grăbi s-o ducă la corturi. Puțină odihnă îi va fi de ajuns ca să se pună pe picioare.

Între timp, cele două tabere potrivnice rămăseseră pe aceleași poziții. Canadienii se aflau tot la marginea canalului, de unde carabinele lor îi împiedicau pe texani să înainteze pe cîmpie. Aceștia, îngrămădiți după peretele muntelui, continuau să-și țină în loc adversarii. Nu se întrezărea nici o posibilitate care să pună capăt situației.

Astfel se scurse întreaga zi. Urmă înserarea, apoi noaptea.

Întunericul le dădu luptătorilor o oarecare libertate. Ben Raddle și tovarășii săi se îndepărtară de canal. După ce fură lăsați trei oameni să-l păzească și un altul de veghe în partea de nord a pădurii, ca să preîntîmpine un nou atac dinspre Rio Rubber, ceilalți se întoarseră în tabără, unde, după masa de seară, izbutiră să doarmă cîteva ceasuri.

La ivirea zorilor, canadienii erau în picioare, puțin cam osteniți, dar gata de luptă. Îndată ce se lumină, toate privirile se îndreptară către sud.

Se folosiseră oare texanii de întuneric pentru a-i veni în ajutor șefului lor? Se schimbase într-un fel oarecare situația?

De la poalele lui Golden Mount nu se auzea nici un zgomot. Făcînd un ocol mare de-a lungul lui Rio Rubber, cîțiva oameni îndrăzniră să coboare în cîmpie, astfel încît să poată privi în jurul vulcanului. Constatară că poziția fusese părăsită.

Nimic nu tulbura liniștea cîmpiei, la fel de tăcută pe cît era de pustie. Din cele două tabere pe care înserarea le învăluise în ajun, la ivirea zorilor nu mai rămăsese decît una. Doar calul ucis, aflat la cîțiva metri de canal, forma o pată întunecată pe verdele crud al cîmpiei. Păsările de pradă se și roteau în jurul lui.

Cît despre Hunter, parcă-l înghițise pămîntul.

XIV

SE PROVOACĂ EXPLOZIA

Aşadar, cel de-al doilea atac fusese respins, ca şi primul, şi încă mult mai categoric. Dintre canadieni nu era nici unul lipsă la apel, în vreme ce trupa agresorilor îşi pierduse un sfert din efectiv.

Deşi situaţia se îmbunătăţise, nu trebuiau să se mulţumească doar cu atît. Puterile ce se înfruntau erau încă inegale, iar partida nu va fi pe deplin cîştigată decît după ce se vor curăţa împrejurimile de ultimul bandit. Pînă atunci, grija pentru apărare va absorbi în întregime atenţia caravanei şi nimeni nu se va putea ocupa în siguranţă de prospectare sau de exploatare.

Ostilităţile se vor sfîrşi oare la timpul potrivit? Sau, dimpotrivă, vor trebui să-şi irosească puterile în lupte fără rost, obţinînd victoria abia în pragul iernii, cînd nu le va mai fi de nici un folos? În trei săptămîni vor fi nevoiţi să pornească la drum, dacă voiau să scape de iarnă, de furtunile,de zăpezile ei, de viscolele, de vînturile ei îngheţate, dacă, după ce învinseseră vrăjmăşia oamenilor, voiau să se ferească de forţele naturii, mai neîndurătoare şi mai sălbatice decît aceştia.

Dar dacă, pentru a cîştiga timp, Ben Raddle va trebui să-şi pună în aplicare planul şi să provoace erupţia, slobozind apa rîului în inima vulcanului, cîtă vreme texanii se mai aflau acolo? Atunci Hunter, stăpîn pe creasta vulcanului, nu va aduna el singur roadele atîtor strădanii?

Toată ziua de 22 iulie, pe care nu o tulbură nici o întîmplare neprevăzută, Ben Raddle se frămîntă cu astfel de întrebări.

Liniştea aceasta neobişnuită îl uimea la culme. Hunter se hotărîse cumva să tărăgăneze lucrurile? În acest caz, îndemnaţi de apropierea iernii, asediaţii vor fi siliţi să iasă în întîmpinarea duşmanilor în cîmp deschis şi să pună capăt cu orice preţ unor hărţuieli ce nu puteau dura la nesfîrşit.

A doua zi dis-de-dimineaţă, după ce trecură canalul, Cercetaşul şi Ben Raddle veniră să vadă ce se mai întîmplă pe cîmp. Acesta era pustiu. Spre pădure nu se zărea nici o trupă în marş. Să se fi hotărît Hunter la o plecare definitivă?

— Ce păcat că nu putem urca muntele pe versantul dinspre tabără! spuse atunci Bill Stell. Ne-am fi căţărat pe cealaltă parte a platoului şi am fi văzut ce pun la cale.

— Aşa e, Bill, foarte păcat, răspunse Ben Raddle.

— Credeți că ar fi vreo primejdie dacă ne-am îndepărta de munte cîteva sute de pași?

— Nici una, Bill, de vreme ce nu se zărește nimeni. Ceea ce au făcut ieri oamenii noștri, putem face și noi. Dealtfel, chiar dacă vom fi descoperiți, vom avea oricum timp să ne întoarcem la canal și să astupăm baricada.

— Atunci să mergem, domnule Raddle. Cel puțin vom vedea creasta vulcanului. Poate s-o mai fi îngroșat fumul și poate că vulcanul începe să azvîrle lavă.

Se îndepărtară împreună cam un sfert de leghe către sud.

Nici o schimbare nu se petrecuse la gura craterului, de unde țîșneau vîrtejuri de aburi brăzdați de flăcări, pe care vîntul le înclina spre mare.

— Nu se va produce astăzi, observă Cercetașul.

— Nici mîine, încuviință inginerul. Dealtfel, nici nu-mi pare rău. Mai degrabă aș vrea ca erupția să nu aibă loc decît după plecarea lui Hunter... dacă are de gînd să plece!

— Nu va pleca, spuse Bill Stell, arătînd o dîră de fum ce se înălța la poalele ultimei ridicături a lui Golden Mount.

— Ai dreptate... sînt tot acolo... Stau ca la ei acasă!... zise Ben Raddle. Fiindcă noi nu încercăm să-i punem pe fugă, vor trage concluzia că nu ne simțim în stare.

După ce mai scrutară o dată cîmpia, se întoarseră în tabără.

Era 23 iulie și Ben Raddle vedea cu durere cum se scurg zilele fără să se ajungă la un deznodămînt.

Peste trei săptămîni, după cum afirmase Cercetașul, va fi foarte tîrziu să pornească pe drumul spre Klondike, unde caravana nu va ajunge înainte de 15 septembrie. La această dată, prospectorii care vor să-și petreacă iarna la Vancouver au și părăsit Dawson City, iar ultimele vapoare au pornit în jos, pe Yukon.

Summy Skim și Bill Stell discutau adesea această problemă, și tot despre ea vorbiră și în cursul după-amiezii, în vreme ce Ben Raddle se plimba pe marginea canalului.

După ce examină barajul,acesta dădu în lături crengile care ascundeau intrarea în galerie și pătrunse pînă la peretele ce o despărțea de vatra vulcanului.

Mai controlă o dată așezarea găurilor săpate în șase locuri ale acestui perete, în care vîrîse el însuși explozibilul. Se încredință că alte șase cartușe erau bine înfipte în baraj și verifică starea fitilului. Un chibrit doar... și apa va pătrunde într-un șuvoi nestăvilit.

De n-ar fi fost texanii, chiar azi și-ar fi încercat norocul. De ce să mai aștepte, cînd timpul îl zorea și erupția părea că nu vrea să se producă de la sine?

I-ar fi fost de ajuns să pună foc la aceste mine, al căror fitil va arde în cîteva minute, şi, după o jumătate de zi, după două ceasuri, un ceas, sau mai puţin chiar, aburii îngrămădiţi îşi vor croi o năvalnică ieşire în afară

Ben Raddle stătea gînditor în faţa acestui perete, blestemîndu-şi neputinţa de a provoca pe loc deznodămîntul planului său îndrăzneţ.

Cugetînd astfel, trăgea cu urechea la zgomotele ce veneau din măruntaiele vulcanului. Huruiturile păreau mai accentuate. Crezu chiar că desluşeşte un zgomot de stînci care se ciocnesc, de parcă aburii ar fi ridicat bolovanii, lăsîndu-i apoi să cadă. Să fi fost oare semnele unei apropiate erupţii?

În clipa aceasta, de afară izbucniră nişte strigăte. Prin capătul galeriei se auzi glasul Cercetaşului care striga:

— Domnule Raddle!... Domnule Raddle!

— Ce se întîmplă? întrebă inginerul.

— Veniţi!... Veniţi! răspunse Bill Stell.

Ben Raddle crezu că banda încerca un al treilea asalt şi se grăbi să ajungă la baraj. Acolo îi găsi pe Summy Skim şi Jane Edgerton, împreună cu Bill Stell.

— Ne atacă din nou texanii? întrebă el.

— Da! strigă Cercetaşul. Dar ticăloşii nu ne lovesc acum nici din faţă, nici din spate, ci de sus!

Şi mîna lui arătă spre Golden Mount.

— Priviţi, domnule Ben, adăugă el.

Într-adevăr, neputîndu-şi croi drum nici pe la sud, nici pe la nord. Hunter şi ai săi renunţaseră la o luptă directă şi ticluiseră un plan, în urma căruia grupul lui Ben Raddle va fi silit să-şi părăsească tabăra.

Căţăraţi din nou pe creasta vulcanului, ei înconjuraseră conul de sus şi ajunseseră în partea platoului cu vederea spre tabăra canadienilor. Acolo, cu ajutorul tîrnăcoapelor şi al răngilor, ridicaseră blocurile uriaşe de piatră, bucăţile de stîncă ce se aflau îngrămădite cu sutele. Curînd, bolovanii fură împinşi pînă la margine şi începură să cadă la vale, frîngînd şi răsturnînd copacii, distrugînd totul în calea lor. Cîteva dintre aceste înspăimîntătoare proiectile se rostogoliră chiar în canal, făcînd să ţîşnească apa deasupra malurilor. Pentru a se feri de grindina ucigătoare, Ben Raddle şi prietenii săi se lipiră de coasta muntelui.

În pădurice nu mai era chip de stat. Tabăra nu se mai vedea de sub grămada de bolovani prăvăliţi din vîrful muntelui, iar locuitorii ei căutaseră adăpost pe malul rîului, aflat prea departe pentru a primi spărturi din avalanşe. Din lucruri nu mai existau decît nişte rămăşiţe. Două căruţe fuseseră sfărîmate, corturile doborîte şi sfîşiate, uneltele

distruse. Trei catîri uciși zăceau la pămînt. Cuprinși de spaimă, ceilalți trecuseră dintr-un salt peste canal și se împrăștiaseră prin cîmpie. Era o adevărată catastrofă.

De sus se auzeau niște urlete sălbatice, strigătele de bucurie ale bandei ce se îndeletnicea cu acest nemaipomenit masacru. Rocile se prăvăleau fără încetare, izbindu-se uneori în cădere și spărgîndu-se în bucățele ce se împrăștiau ca o rafală de mitralieră.

— Au de gînd să ne azvîrle în cap tot muntele! strigă Summy Skim.

— Ce e de făcut? întrebă Cercetașul.

— Nu știu ce e de făcut, dar știu ce ar fi trebuit să facem! răspunse Summy Skim. Să-i fi trimis lui Hunter un glonte, înainte să fi stat cu el la tocmeală!

Scoasă din fire, Jane Edgerton înălță din umeri.

— Astea-s vorbe goale, spuse ea, și între timp lucrurile noastre sînt făcute țăndări. Curînd n-o să mai avem nimic, dacă nu salvăm măcar aceste rămășițe. Să tragem căruțele la rîu, unde vor fi la adăpost.

— Fie, încuviință Cercetașul. Dar după aceea!...

— După aceea? repetă Jane Edgerton. După aceea ne vom duce în tabăra banditilor și-i vom aștepta acolo. Îi vom ține în bătaia puștii cînd vor coborî, iar căruțele lor le vor înlocui pe ale noastre!

Summy Skim avu o privire de admirație pentru vajnica lor tovarășă. Planul ei era îndrăzneț, dar avea sorți de izbîndă. Hunter și complicii săi vor fi în grea cumpănă atunci cînd se vor afla descoperiți de-a lungul coastei lui Golden Mount, sub focul a douăzeci de carabine.

Fără-ndoială că nu se vor mișca din loc decît în clipa cînd vor isprăvi bolovanii. Canadienii vor avea deci timp să se strecoare pe la poalele muntelui, fără să fie zăriți, și să ajungă pe celălalt versant. Dacă s-or afla acolo cîțiva oameni din bandă, aceștia vor fi doborîți cu ușurință; se va aștepta apoi coborîrea lui Hunter și a însoțitorilor săi pentru a fi vînați ca niște cerbi sau capre negre.

— Minunat! strigă Summy Skim. Să adunăm oamenii și să trecem peste baraj. Într-o jumătate de ceas vom ajunge, în vreme ce ticăloșilor ăstora le trebuiesc cel puțin două ceasuri ca să coboare.

Cu toate că Ben Raddle nu se amestecase în discuție, el o auzise pe Jane Edgerton depănîndu-și planul, într-adevăr, singurul care părea realizabil și folositor.

Dar în clipa în care Summy Skim voi să treacă la fapte, vărul său îl opri cu un gest.

— Există ceva mai bun de făcut, spuse el.

— Ce anume? întrebă Summy Skim.

— Să răspundem bandei lui Hunter după cum merită. Avem gata pregătită o armă grozavă.

— O armă? repetă Cercetaşul.

— Vulcanul. Să provocăm erupţia!

După o scurtă tăcere, inginerul continuă:

— Duceţi-vă la oamenii noştri, mergînd pe lîngă coasta muntelui şi ţărmul mării. Între timp, eu voi aprinde fitilul, apoi vă voi ajunge repede din urmă.

— Rămîn cu tine, Ben!... spuse Summy Skim strîngînd mîna inginerului.

— Nu-i nevoie, răspunse acesta pe un ton hotărît. Nu risc nici cea mai mică primejdie. Fitilul e pregătit, ştii prea bine, şi nu-mi rămîne decît să-i dau foc.

Nu mai era cazul să stăruie. Summy Skim, Jane Edgerton şi Cercetaşul de îndepărtară ca să ajungă lîngă restul tovarăşilor lor, aflaţi pe malul lui Rio Rubber. Îndată, Ben Raddler se făcu nevăzut prin gaura ascunsă de crengi. Umblînd tîrîş, el ajunse în mijlocul galeriei, apoi, aprinzînd fitilul care unea cărtuşele din peretele de stîncă cu cele de la baraj, se întoarse în grabă şi alergă, la rîndul său, în direcţia oceanului.

După un sfert de ceas minele începură să explodeze cu un zgomot înăbuşit. Părea că muntele se zdruncină din temelii. Barajul sfărîmat se împrăştie în mii de bucăţele, iar apa din canal se năpusti cu furie în galeria căscată. Izbutise oare explozia să străpungă şi peretele de la capătul celălalt? Croindu-şi drum în afară, aburi groşi, plini de funingine, răspunseră la această întrebare înainte chiar de a fi fost rostită. Da, peretele fusese năruit, de vreme ce prin rana primită vulcanul îşi slobozea suflarea înăbuşitoare.

În aceeaşi clipă, din galerie se auzi un zgomot asurzitor: bolboroseli, urlete, şuierăturile apei care se ciocnea cu lava şi se transforma în vapori la atingerea ei.

Focul şi apa. Care dintre cele două elemente va ieşi biruitor din această luptă titanică? Dacă focul se va stinge, nu va cimenta oare un obstacol peste care apa nu va mai putea trece? Ori, dimpotrivă, apa, care năvălea în torente din nesecatul Mackenzie, va fi învinsă de foc abia după ce va fi pătruns în miezul vulcanului?

Aceasta era ultima întrebare nelămurită încă, al cărei răspuns avea să fie dat în curînd.

Trecu o jumătate de ceas, apoi un ceas. Apa curgea din plin, înfundîndu-se în galerie, şi, împingînd aburii, dispărea tumultoasă în pîntecul muntelui.

Strînşi cu toţii laolaltă, bine înarmaţi, canadienii se refugiaseră dincolo de Rio Rubber, pe ţărmul oceanului. Neclintiţi şi tăcuţi, ei supravegheau îngrijoraţi fenomenul.

Deodată, pămîntul fu zguduit de un cutremur şi din măruntaiele lui se înălţă un bubuit înfiorător. Apoi, se petrecu un lucru foarte ciudat. Spre sud, cît vedeai cu ochii, părea că întreaga cîmpie se încreţeşte, iar în văzduh se ridică o pulbere deasă care întunecă pînă şi discul strălucitor al soarelui.

Canadienii fură cuprinşi de spaimă. Toţi, pînă şi cei mai curajoşi, simţeau acum ce-i frica, gîndindu-se la forţa nestăvilită pe care o dezlănţuiseră mîinile lor slabe.

Dar furia vulcanului părea că începe să se domolească. Norul de praf coborî la pămînt, lăsînd iar soarele să strălucească.

Se mai liniştiră. Suspine de uşurare descătuşară piepturile chinuite, inimile îşi încetiniră bătăile nebuneşti. Îşi adresară unul altuia zîmbete abia schiţate, îndrăzniră să privească în jurul lor.

Înfăţişarea naturii rămăsese neschimbată. Rio Rubber îşi vărsa apele tot în Oceanul Arctic, ale cărui valuri se spărgeau necontenit de acelaşi ţărm. Golden Mount, gigantul lovit în călcîi — cu o rană mică, dar mortală — tot îşi mai înălţa fruntea împodobită de fum şi flăcări, nepăsător la torentul de apă pe care canalul îl revărsa fără-ncetare în pîntecele lui uriaş.

Se scurse încă un sfert de ceas, şi, dintr-o dată, fără ca nimic s-o prevestească, răsună o explozie asurzitoare.

O bucată de munte se năruí şi căzu în ocean, făcînd să se înalţe un val nemaipomenit. În acelaşi timp, din crater ţîşni cu zgomot mare o trombă vijelioasă ce se înălţă în văzduh la peste cinci sute de metri, un amestec de pietre, bucăţi de lavă întărită, de cenuşă, de flăcări şi de fum.

Din această clipă, bubuiturile urmară una după alta. Zguduit de o nouă furie, vulcanul scuipa către cer mii de proiectile arzătoare. Unele cădeau din nou în gura căscată ce le azvîrlise. Altele, urmînd drumul croit de prima mişcare subpămînteană, mergeau să se scufunde suierînd în valurile Oceanului Arctic.

— Să mă ierte Dumnezeu, băigui Summy Skim îndată ce-şi recăpătă graiul, dar s-ar zice că pepitele noastre se duc drept în apă!

Ben Raddle şi Bill Stell nu făcuseră înaintea lui această remarcă doar fiindcă nu erau în stare să rostească un cuvînt. Surpriza, ori mai degrabă deznădejdea, îi copleşea.

Să faci tot drumul ăsta, să te iei la luptă cu natura, atîtea strădanii, atîtea suferinţe, ca să ajungi la un asemenea deznodămînt!

Ben Raddle nu se înşelase. Croind apei cale spre miezul vulcanului, provocase erupţia, aşa cum plănuise. Dar nu-i stătuse în puteri să impună direcţia acestei erupţii, şi campania lor sfîrşea printr-un dezastru.

De acum înainte, monstrul pe care-l asmuţise nu mai asculta de el. Nimic pe lume n-ar fi izbutit să potolească erupţia ce se dezlănţuia cu furie. Pămîntul tremura, de parcă ar fi fost gata să se crape. Mugetul flăcărilor, şuieratul aburilor făceau să vibreze văzduhul. Conul din vîrf dispăruse după o perdea de fum arzător şi gaz de nerespirat. Unii dintre bolovanii proiectaţi în aer explodau ca nişte bombe şi se împrăştiau în pulbere de aur...

— Cum mai explodează pepitele noastre!... se văita Summy Skim.

Toţi priveau înspăimîntaţi la acest spectacol înfiorător.

În clipele acestea nu le mai era gîndul la texani, ci numai la bogăţiile celui mai minunat zăcămînt din lume, care se pierdeau fără folos în apele Oceanului Îngheţat de Nord.

Ce-i drept, caravana n-avea de ce să se mai teamă de Hunter şi banda lui. Surprinşi de neaşteptata erupţie, cu siguranţă că nu avuseseră timp să se adăpostească. Poate că platoul se prăbuşise sub picioarele lor... Poate fuseseră înghiţiţi de crater... Ori, azvîrliţi poate în spaţiu, zăceau acum în adîncul Oceanului Arctic...

Ben Raddle îşi recăpătă primul sîngele rece.

— Veniţi!... Veniţi!. strigă el.

La acest îndemn, porniră pe malul drept al lui Rio Rubber, pe care-l străbătură prin nord, dincolo de canal, şi ajunseră în cîmpie ocolind pe la poalele lui Golden Mount. După douăzeci de minute se aflau în tabăra texanilor.

Văzîndu-se la rîndul lor atacaţi, cei cinci sau şase oameni care rămăseseră acolo de pază o luară la fugă spre pădure, în vreme ce caii, înspăimîntaţi de zgomotul erupţiei şi al împuşcăturilor, se împrăştiară prin cîmpie.

Canadienii puseră stăpînire pe tabăra părăsită de apărătorii ei, apoi îşi îndreptară privirile spre coastele abrupte ale muntelui.

Erupţia ce clocotea în vîrful lui îşi desăvîrşise opera distrugătoare. Din şleahta de piraţi nu mai rămăseseră decît puţini supravieţuitori, care, pradă unei spaime firești, coborau în goană povîrnişurile lui Golden Mount şi-şi dădeau drumul la vale, riscînd astfel să-şi rupă mîinile şi picioarele.

Printre ei îl zăriră şi pe Hunter, grav rănit, abia tîrîndu-se, la vreo sută de metri deasupra cîmpiei.

Cîrpele ce-i înfăşurau capul ascundeau probabil urmele căzăturii lui de alaltăieri, de pe urma căreia leşinase atît de adînc.

Decimaţi, fără arme, năuciţi, cînd îşi mai văzură şi tabăra ocupată, nenorociţii făcură un gest de deznădejde şi, apucînd către nord, încercară să ajungă la ţărmul oceanului, de-a lungul căruia urmau să meargă pînă la pădure.

Dar doi dintre ei, cel puţin, n-au apucat să ajungă acolo.

În clipa în care Hunter, susţinut de doi oameni de-ai săi, făcea primii paşi în această direcţie, un bloc uriaş se înălţă din craterul înfuriat. Deşi toate proiectilele azvîrlite de vulcan urmau aceeaşi cale, spre nord, acest bloc, numai el, deviat de nişte cauze necunoscute, descrise o mare şi puternică parabolă spre sud şi, cu o precizie matematică, se năpusti asupra celor trei fugari texani.

Unul dintre ei avu norocul să se ferească în lături. Celălalt rămase pe loc şi fu de-a dreptul lipit de pămînt.

În ce-l priveşte pe Hunter, izbit în cap, se răsuci în loc şi, alunecînd de pe o stîncă pe alta, căzu neînsufleţit la poalele muntelui.

Între timp, luînd-o înaintea victimei sale, bolovanul continuă să se rostogolească pe povîrniş. Apoi viteza lui se domoli şi se opri liniştit, ca un slujitor credincios, la picioarele lui Ben Raddle.

Acesta se aplecă. Prin zgîrieturile de pe suprafaţa lui, datorate ciocnirilor, strălucea o substanţă galbenă, cu luciu metalic. Cu inima strînsă de adîncă emoţie, inginerul îşi dădu seama că bolovanul ce-i pedepsise pe vinovaţi era cu totul şi cu totul de aur.

XV

JANE EDGERTON. SUMMY SKIM ŞI BEN RADDLE NU MAI PRICEP NIMIC

Da, aurul acesta, pe care Hunter îl urmărise cu atîta înverşunare, soarta nemiloasă i-l dăruise odată cu moartea. Şi ce însetat rîvnise la preţiosul şi funestul metal! Cîte crime săvîrşite, cîte altele plănuite, pentru a pune mîna pe nişte parcele aurifere! Şi iată că, printr-o ciudată întorsătură a soartei, însuşi aurul venise să sfărîme creierul care zămislise gînduri ucigaşe!

Ben Raddle măsură automat din ochi uimitorul proiectil care-l scăpase de duşmanul său şi socoti că valoarea lui se ridică la cel puţin o sută de mii de franci. Acest bolovan, care-i aparţinea în bună regulă, va acoperi din plin cheltuielile expediţiei, îngăduindu-i chiar să acorde cîte o mică primă fiecăruia dintre îndrăzneţii, dar nenorocoşii exploratori.

La ce visaseră ei şi cu ce se alegeau! Din nemăsuratele comori ale vulcanului nu căpătaseră decît această singură mostră!

Fără-ndoială, atacul texanilor îi încurcase lui Ben Raddle planurile.

Ca să-şi apere caravana, fusese silit să grăbească lucrurile. Dar, la urma urmelor, chiar dacă ar fi avut libertatea să-şi aleagă ziua şi ceasul, aurul ce zăcea în crater tot ar fi fost pierdut pentru el. de vreme ce Golden Mount îşi azvîrlea spre ocean şuvoiul erupţiei.

— Toată nenorocirea constă în faptul că la venirea noastră n-am putut intra în craterul vulcanului, trase concluzia Cercetaşul, după ce se mai liniştiră spiritele.

— Aşa e! încuviinţă Summy Skim. Jacques Ledun crezuse că e stins, pe cînd el era doar adormit. S-a trezit cu cîteva săptămîni prea devreme!

Într-adevăr, această nefericită întîmplare îl păgubise pe Ben Raddle de toate beneficiile campaniei întreprinse. Orice i s-ar spune, niciodată nu va izbuti să se împace cu gîndul acesta.

— Nu, zău, dragă Ben, fii şi tu un pic mai curajos, mai filozof!... Dă-le naibii de vise şi mulţumeşte-te să trăieşti fericit în scumpa noastră ţară, de care sîntem atît de departe de optsprezece luni!

Ben Raddle strînse mîna vărului său, apoi, străduindu-se să-şi alunge tristeţea, luă din nou cu hotărîre conducerea caravanei.

Trebuiau să-şi reaşeze tabăra dincolo de raza de atingere a lavei, chiar dacă aceasta şi-ar fi schimbat direcţia de scurgere. Dealtfel, noul adăpost va fi de scurtă durată, întrucît n-aveau de ce să mai zăbovească prin ţinuturile hiperboreale.

După ce aleseră un loc, la doi kilometri în amonte de Rio Rubber, începură să se instaleze. Doisprezece oameni fură trimişi de cealaltă parte a canalului, cu misiunea de a aduna tot ceea ce mai putea fi folosit din vechiul material. Alţii încărcară prada cucerită în propriile căruţe ale învinşilor. Restul oamenilor porni în urmărirea cailor fugiţi, dintre care mulţi se lăsară prinşi cu uşurinţă

Către sfîrşitul zilei, noua tabără se afla instalată în condiţii destul de bune.

Noaptea se scurse în tihnă. Alcătuiră o echipă de pază, menită să preîntîmpine vreun atac din partea supravieţuitorilor bandei împrăştiate, dar liniştea n-a fost tulburată decît de glasul puternic al erupţiei.

Ce spectacol măreţ oferea această erupţie în timpul celor cîteva ceasuri de întuneric! Pulberea de aur, incinsă la maximum şi azvîrlită cu o putere nemaipomenită, se rotunjea ca o cupolă deasupra craterului. Dincolo de această boltă de foc, flăcările se înălţau urlînd pînă la nori, scăldînd într-o lumină sinistră ţinutul, pînă la marginile zării.

Canalul continua să se scurgă în pămîntul întărîtat. Dacă nu se va ivi nimic să astupe rana tăiată în coasta muntelui, oare cîte săptă-

mîni şi luni vor mai pătrunde în el apele uriaşului estuar?

— Cine ştie dacă o asemenea inundaţie n-o să stingă pînă la urmă vulcanul? îi spuse dimineaţa Cercetaşul lui Summy Skim.

— Tot ce se poate, Bill, dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui asta lui Ben! Ar fi în stare să aştepte!... Şi totuşi, în crater, n-a mai rămas nimic de adunat.

Summy Skim se neliniştea degeaba. Hotărîrea lui Ben era luată o dată pentru totdeauna. Se înclina din nou înaintea forţelor naturii. *Claim*-ul 129 înecat sub apă, Golden Mount golit în ocean, erau două lucruri împotriva cărora n-avea cum să lupte şi, ca atare, se încredinţase că n-avea rost să-şi mai bată capul cu ele. Aceste două înfrîngeri aparţineau trecutului, iar el se îndrepta cu hotărîre spre viitor.

Viitorul, cel puţin viitorul cel mai apropiat, însemna Dawson City. Şi cine ştie de ce, oraşul acesta, către care îşi îndrepta inginerul gîndurile, se întruchipa în mintea lui într-o cameră de spital, în care o fată blondă rostea liniştită cuvinte blînde şi pline de înţelepciune. Fără-ndoială, era doar o problemă de contrast. În neorînduiala generală din jurul lui, rechema, fără să-şi dea seama, ca pentru a restabili echilibrul, imaginea acestei linişti odihnitoare.

A doua zi, încă de la cinci de dimineaţă, le împărtăşi tovarăşilor săi hotărîrea de a porni îndată către sud. Se aştepta la împotriviri. Dar nu le află. Nădejdea dispăruse şi, odată cu ea, îndrăzneala. Mai mult chiar, suspinară toţi cu uşurare aflînd că vor apuca pe drumul de întoarcere.

Înainte de a da semnalul de plecare, Ben Raddle şi Cercetaşul mai trecură o dată pe la poalele vulcanului. Nu cumva erupţia azvîrlise prin partea asta ceva bucăţi de cuarţ aurifer?

Nu. Blocul care îl ucisese pe Hunter şi venise apoi să se rostogolească la picioarele inginerului va rămîne singura amintire ce-o vor lua cu ei din Nordul Îndepărtat.

Erupţia nu-şi schimbase cursul. Toate materiile ei — pietre, cenuşă, lavă — se îndreptau spre nord, căzînd fără-ncetare în ocean, uneori la o depărtare de doi kilometri de ţărm. Cît despre intensitatea fenomenului, acesta nu suferise nici o scădere şi ar fi fost cu neputinţă să ajungi pe creasta lui Golden Mount.

În timp ce Ben Raddle şi Cercetaşul se aflau în recunoaştere, Jane Edgerton se apropie de Summy Skim, care, întins pe iarbă, trăgea nepăsător din pipă. După cum se întîmplase cu puţină vreme în urmă, cu prilejul ultimei ascensiuni, tînăra avea un aer descurajat, puţin obosit, care o făcea şi mai încîntătoare.

— Să mă ierţi, domnule Skim, că nu ţi-am mulţumit cum se cuvine,

dar abia azi-dimineaţă am aflat cît de mult îţi datorez şi de această dată.

— Cine-i limbutul?... începu Summy Skim, enervat.

— Patrick mi-a spus tot, îl întrerupse Jane cu blîndeţe. Ştiu că dacă mă mai aflu în viaţă o datorez în primul rînd stăpînirii de sine şi îndemînării dumneavoastră, apoi curajului de care aţi dat dovadă... Cîndva, adăugă ea cu un zîmbet slab şi înduioşător, am avut înfumurarea să spun că nu vă mai datorez nimic. Azi îmi dau seama că asta nu se va întîmpla niciodată.

— Patrick v-a împuiat astfel capul, domnişoară Jane? răspunse pe ocolite Summy. În cazul acesta, e modest, pentru că, în realitate, el a făcut totul.

— Nu, domnule Skim, stărui Jane cu şi mai multă căldură. Cunosc rolul pe care l-a jucat Patrick şi îi păstrez în sufletul meu locul pe care-l merită. Dar îl cunosc şi pe al dumneavoastră.

— Al meu?! strigă Summy. Eu am avut rolul unui vînător, atîta tot. Un vînător care vede ceva alergînd în faţa lui... şi trage... E foarte simplu...

Summy se opri brusc, apoi, făcînd pe mîniosul, adăugă:

— La urma urmelor, destul cu toate astea! Nu vreau să mai aud vorbind despre ele.

— Fie, încuviinţă Jane Edgerton, n-o să mai vorbesc... Dar mă voi gîndi mereu.

Caravana se puse în mişcare pe la ceasurile opt. Inginerul şi Summy Skim păşeau în faţă urmaţi de Jane Edgerton, aşezată în brişca mînată de Neluto. Veneau apoi căruţele încărcate cu materialul taberei, sub conducerea Cercetaşului.

Hrana le era asigurată din belşug, întrucît vînătoarea şi pescuitul le îngăduiseră să facă economii de conserve, în săptămînile petrecute la Golden Mount. Dealtfel, vînătorilor nu le vor lipsi pe drum nici potîrnichile, nici raţele, nici vînatul mare. Şi dacă Summy Skim ar avea norocul să doboare, în sfîrşit, unul din acei faimoşi elani, am putea oare merge pînă acolo încît să spunem că nu-i va părea rău de drumul făcut?

Vremea era cam nesigură şi lucrul nu era deloc de mirare, vara fiind destul de înaintată. Se putea nădăjdui, totuşi, că vor ajunge la Dawson City înainte de începutul lui septembrie şi că nu vor avea de suferit din cauza frigului pe timpul popasurilor de noapte.

Cînd se opriră pentru masa de prînz, Golden Mount se mai deslușea în zare. Ben Raddle se întorsese şi nu-şi mai dezlipea ochii de la vîrtejurile de fum ce-i încununau creasta.

— Haide, Ben, haide, îi spuse Summy Skim, aurul se preface în

fum, ca atîtea alte lucruri de pe lumea asta. Să nu ne mai gîndim la el. Nu într-acolo trebuie să privim, ci în partea cealaltă.

Şi mîna lui Summy Skim se întinse către sud-est, în direcţia dragului şi îndepărtatului Montreal.

Ben Raddle şi Cercetaşul se sfătuiseră şi aleseseră împreună un alt drum pentru întoarcere. În loc să facă un ocol spre est, pentru a trece pe la fortul Mac Pherson, vor merge în linie dreaptă, spre sud. Astfel drumul va fi mult scurtat. În privinţa apei, n-aveau de ce se teme că-i vor duce lipsa prin ţinutul acesta brăzdat de rîuleţe, mai ales cînd se vor afla aproape de izvoarele lui Porcupine River.

La sfîrşitul primei zile de mers, atenţia conducătorilor fu atrasă de numeroasele crevase ce forfecau pămîntul. Trebuiau să facă mereu ocoluri, ceea ce îngreuna simţitor înaintarea. Dacă va stărui acest neajuns, vor fi siliţi să apuce la dreapta sau la stînga pînă ce vor da peste un sol potrivit pentru căruţe.

Din fericire, peste cîţiva kilometri situaţia se schimbă în bine. Şanţurile mai adînci se răriră. Păreau că se adună încet, unul lîngă altul, astfel că în curînd nu mai rămaseră decît puţine crevase mai late, fiecare însumîndu-le pe cele care au contribuit la formarea ei.

Acest fenomen continuă pînă la sfîrşit, cu o exactitate matematică. La şaizeci de kilometri de Golden Mount, nu mai exista decît una singură, dar atît de mare, încît denumirea de prăpastie i s-ar fi potrivit mai bine. Această spărtură, adîncă de cincisprezece metri şi lată de şaizeci, cu maluri sfîşiate de parcă ar fi fost trase în lături cu putere, mergea de la nord la sud, cu o deviere de cîteva grade spre vest. Părea că se îndreaptă aproape direct spre Dawson City, şi caravana trebuia doar să-i urmeze malul de răsărit, pentru a nu se îndepărta de o dreaptă geometrică.

Firește, această ciudată întîmplare făcea obiectul tuturor discuţiilor. Şanţul uriaş ţinea cît vezi cu ochii, mergînd în linie absolut dreaptă. După povîrnişurile lui, pe care nu le înveselea nici cea mai mică tufă de iarbă, după marginile bucăţilor de pămînt, pe care nu le spălase încă nici o ploaie, îţi puteai da seama că trebuia să fi luat naştere de curînd. Ce putere ar fi fost în stare să săvîrşească dintr-o lovitură o operă atît de gigantică?

— Golden Mount, îi răspunse Ben Raddle lui Summy Skim, care pusese întrebarea. Aceasta este o reacţie secundară a vulcanului. Înainte de erupţia propriu-zisă, am simţit, dacă-ţi mai aminteşti, o puternică zguduitură seismică, iar la sud orizontul s-a acoperit de praf. Acum ştii de unde se înălţa praful acela.

— Atît de departe de munte! exclamă Summy Skim.

— Nici nu e de mirare, afirmă inginerul. Înainte de a intra în

Ben Raddle se întorsese şi nu-şi mai dezlipea ochii de la vîrtejurile de fum...

erupție, vulcanii provoacă adesea tulburări la distanțe cu mult mai mari. Dar totul se liniștește îndată ce presiunea din interior izbutește să-și croiască o ieșire destul de mare prin crater. Așa s-au petrecut lucrurile și aici.

Trecură de cercul polar pe data de 12 august. Drumul acesta era mai scurt, dar mai anevoios, astfel că nu se putea depăși o medie de doisprezece pînă la cincisprezece kilometri pe zi. Cercetașului îi părea rău că nu se întorseseră tot pe drumul care trecea pe la fortul Mac Pherson.

Din fericire, erau cu toții sănătoși. Canadienii aceștia puternici, obișnuiți cu truda, își păstraseră vigoarea, în ciuda celor mai grele încercări.

Crevasa cea întinsă, căscată de pe urma frămîntărilor vulcanului, însoțea mereu caravana în retragerea ei către sud. Totuși, la vreo sută de kilometri dincolo de cercul polar, păru că se mai îngustează. Malurile se apropiau, adîncimea scădea. Dar schimbarea se producea foarte încet și puteai deslușI cu ușurință această credincioasă tovarășă de drum, cînd, la cincizeci de kilometri mai departe, ea coti mult spre dreapta și, transformîndu-se din prăpastie în simplă crăpătură, se pierdu în zare către vest.

Înălțimile ce înconjurau capitala ținutului Klondike se iviră la 3 septembrie. Puțin după ora prînzului,se opriră, în sfîrșit, la intrarea lui *Northern Hotel*.

Din această clipă, grupul începu să se împrăștie. Patrick și Neluto se îndreptară spre casa de la marginea orașului, unde socoteau că-l vor regăsi pe prietenul lor Lorique. Cercetașul porni cu oamenii și cu materialul, la care se adăuga și cel capturat de la Hunter, spre depozitul său din Dawson City. Foștii prospectori de la *claim*-ul 129 se răspîndiră prin oraș,în căutare de locuință.

Între timp, Jane Edgerton, Summy Skim și Ben Raddle, pe care toate încercările trăite nu izbutiseră să-i facă să uite de cerințele vieții civilizate, se consacrau unei toalete minuțioase. În ciuda prețurilor piperate din Dawson, trecură prin toate: baie, coafor, croitor și croitoreasă, lenjereasă și lenjer. Către orele trei, se regăsiră împreună, odihniți, înviorați, schimbați, în hol la *Northern Hotel*.

În vreme ce Jane, nerăbdătoare să-și îmbrățișeze verișoara, se îndrepta în grabă spre spital, Ben și Summy merseră la birourile Companiei Anglo-American Transportation and Trading, unde, înainte de plecare, își depuseseră fondurile rămase. Trebuiau să se gîndească la problema banilor. Oricît ar fi valorat bolovanul azvîrlit de Golden Mount, erau pentru un timp în mare lipsă de bani.

Summy prezentă la ghișeu un cec pe care funcționarul îl luă cu

un aer nepăsător, dar care se transformă într-un aer îngrozit după ce-şi aruncă ochii peste numele semnatarilor. Ghişeul se închise îndată cu un pocnet sec, apoi, în dosul obloanelor se auzi un zgomot de du-te-vino, despre care cei doi veri nu ştiau ce să mai creadă.

Aşteptînd îndeplinirea formalităţilor cuvenite pentru plată, ce se executau la adăpost de privirile neiniţiaţilor, cei doi veri se duseră la un alt ghişeu ca să depună blocul de aur pe care li-l trimisese Golden Mount în împrejurări atît de dramatice. Cînd dădu cu ochii de neobişnuita pepită, recepţionerul de metale preţioase nu vădi aceeaşi mîndră indiferenţă pe care o arătase colegul său de la conturi curente. Dimpotrivă, prin vioiciunea gesturilor, el îşi arătă uimirea pricinuită de această minunată mostră a bogăţiilor miniere. Într-adevăr, bolovanul era foarte frumos. Curăţat, lustruit, eliberat de cea mai mică fărîmă de materie străină, strălucea în veşmîntul său galben, reflectînd lumina zilei prin mii de faţete.

După ce-şi exprimă îndeajuns admiraţia, reprezentantul lui Trading Company procedă la cîntărire, apoi la un calcul rapid.

— Douăzeci de mii cinci sute treizeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi, spuse el.

Ben Raddle încuviinţă printr-un gest.

— În contul domnilor?... întrebă funcţionarul, cu pana pregătită de scris.

— Summy Skim şi Ben Raddle, completă inginerul.

Ca şi mai înainte, ghişeul se închise cu un zgomot sec şi îndărătul obloanelor se auzi acelaşi du-te-vino care stîrnise şi adineauri curiozitatea celor doi veri.

Se scurseră cîteva minute. Nerăbdător din fire, Ben Raddle începu să se întrebe cu glas tare dacă nu cumva îşi băteau joc de el, cînd un funcţionar, ce părea să fie mai mare în grad, străbătu încăperea şi veni să-i roage pe domnii Summy Skim şi Ben Raddle să binevoiască a-l urma, întrucît domnul William Broll dorea să le vorbească.

Oricît erau de uimiţi, aceştia răspunseră curtenitoarei invitaţii, şi peste cîteva clipe se aflau în faţa subdirectorului, vechea lor cunoştinţă.

— Domnilor, vă rog să mă iertaţi pentru deranj, spuse el. Am dat dispoziţie să fiu anunţat îndată ce unul dintre dumneavoastră se va prezenta la birourile noastre. Sînt bucuros că am prilejul să vă primesc pe amîndoi odată.

Summy Skim şi Ben Raddle salutară, fără a se arăta în vreun fel surprinşi de cinstea ce li se făcea.

— Înţelegeţi, nu-i puteam lăsa să plece pe cei mai însemnaţi clienţi ai firmei, înainte de a-i fi rugat să primească felicitările noastre.

Amîndoi odată, cei doi veri îşi îndreptară privirile asupra interlocutorului lor. Oare domnul Broll înnebunise, aşa, dintr-o dată? Sau poate Compania Anglo-American Transportation and Trading sărăcise într-atît, încît modestul lor cont să fi căpătat o însemnătate aşa de mare în registrele sale?

— Ah, continuă subdirectorul, probabil că vă distraţi adesea pe seama noastră şi trebuie să recunosc că aveţi tot dreptul s-o faceţi! Cît am fost de nepricepuţi! Cînd mă gîndesc cum ne-am lăsat împiedicaţi de o neînsemnată problemă de frontieră! Cînd mă gîndesc că am evaluat la cinci mii de dolari — da, la cinci mii de dolari! — proprietatea dumneavoastră!... În sfîrşit, n-avem de ce ne teme că aţi putea să ne învinuiţi pentru orbirea noastră, de vreme ce datorită ei sînteţi astăzi fericiţii proprietari ai *claim*-ului 129.

— Ai lui 129?! repetară împreună Summy Skim şi Ben Raddle, de-a dreptul năuciţi.

— Ai minunatului, ai extraordinarului, ai nemaipomenitului 129!

Şi dacă vorbăreţul subdirector se oprise la aceste epitete, e pentru că nu găsea altele!

— Iertaţi-mă, dar... începu Summy Skim cu răsuflarea tăiată.

Ben Raddle, căruia nu-i trebuia prea mult ca să-şi regăsească busola în toate împrejurările vieţii, îi tăie scurt vorba.

— Ce vreţi, domnule subdirector, în afaceri totul e să prinzi norocul de coadă, spuse el pe tonul cel mai firesc. O să găsiţi dumneavoastră o altă ocazie.

— Una ca asta, niciodată! răspunse cu convingere William Broll. Nici în Klondike, nici în altă parte nu mai există un zăcămînt ca al dumneavoastră. Desigur, îmi închipui că şi dumneavoastră aţi avut multă vreme îndoieli. Un an întreg aţi încercat, aţi luptat în tot felul, şi, spre părerea noastră de rău, între noi n-au existat decît foarte puţine legături. Dar acum sînteţi răsplătiţi împărăteşte pentru străduniile dumneavoastră, după cum o dovedesc depunerile ce ni le trimiteţi zilnic, de o lună încoace.

— Zilnic? bîigui Summy Skim.

— Sau aproape zilnic.

— Credeţi că e o lună? întrebă Ben Raddle cu un glas mai hotărît.

Subdirectorul păru că-şi adună gîndurile.

— Dumnezeule, da, e aproape o lună de cînd ne-aţi trimis prima dintre actualele dumneavoastră depuneri.

— Aşa să fie? spuse Ben Raddle pe un ton blajin.

— Dealtfel, adăugă domnul William Broll, dacă doriţi să cunoaşteţi data exactă a primei depuneri, o putem găsi în registre.

Apăsă pe o sonerie. Se prezentă îndată un funcţionar.

— Să-mi aduci contul curent al domnilor Summy Skim şi Ben Raddle, proprietarii *claim*-ului 129.

Funcţionarul ieşi.

— Cu acest prilej voi putea să vă comunic şi soldul exact al contului dumneavoastră. Cred că o să vă intereseze, continuă domnul William Broll, rîzînd cu gura pînă la urechi.

I se aduse registrul. Subdirectorul îl deschise.

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră, domnilor. Nu m-am înşelat deloc. Astăzi sîntem în 3 septembrie şi prima dumneavoastră depunere datează din 5 august...

«Din 5 august... îşi spunea în sinea lui Summy Skim. Exact la un an după inundarea *claim*-ului 129»...

— În ceea ce priveşte soldul... continuă subdirectorul, urmărind cu privirea coloanele lungi de cifre. Ia să vedem!... Ah!, uite-l!... Vreţi să vi-l notaţi?

Ben Raddle apucă un creion şi scrise cu o mînă sigură, după dictarea subdirectorului.

— Trei milioane trei sute opt mii patru sute treizeci şi unu de dolari şi nouăzeci de cenţi... Asta fără să mai punem la socoteală depunerea de astăzi, care ridică soldul la un total de trei milioane, trei sute douăzeci şi nouă de mii şaizeci şi patru de dolari şi patruzeci de cenţi.

Inginerul scrisese cu grijă aceste cifre ameţitoare. Dacă Summy Skim, din milă pentru propriul său creier, renunţase să mai gîndească, vărul său chibzuia intens, în vreme ce William Broll continua în stil bombastic:

— Ah, depunerea dumneavoastră de astăzi!... E cea mai minunată dintre toate, şi nu prin valoarea ei, ci prin frumuseţea nemaipomenită a exemplarului! Ce mai pepită, Dumnezeule!... Cred că, într-adevăr, este unică în lume, şi numai *claim*-ul 129 putea da una de asemenea mărime!...

Ben Raddle ajunsese la o concluzie. Nu mai încăpea îndoială că subdirectorul era nebun, nebun de legat. În orice caz, exista un mijloc prin care să se încredinţeze. Începu să vorbească pe un ton îndrăzneţ:

— Vărul meu şi cu mine, venisem cu intenţia de a încasa un mic cec de o mie de dolari, dar, pentru că tot sîntem în trecere prin Dawson, ne-am gîndit că ar fi bine să luăm o sumă mai mare.

— La ordinele dumneavoastră, domnilor, răspunse domnul William Broll. Ce sumă doriţi?

— O sută de mii de dolari, rosti cu răceală Ben Raddle.

Acum aveau să se lămurească. Dacă subdirectorul înnebunise,

nu puteau crede că şi ceilalţi funcţionari înnebuniseră odată cu el. Gluma va lua sfîrşit în clipa în care va trebui să li se înmîneze efectiv o sumă atît de mare.

— La ordinele dumneavoastră, domnilor, repetă domnul Broll, după cererea formulată de Ben Raddle. Vă rugăm să aşteptaţi pînă cînd se vor număra cei o sută de mii de dolari, pe care îi vom trimite la hotelul unde locuiţi, împreună cu chitanţa.

«O să aşteptăm mult şi bine», îşi spunea Ben Raddle în timp ce-şi luă rămas bun de la subdirector, care îi însoţi pe cei doi oaspeţi pînă la uşă, dovedind cea mai mare amabilitate.

Summy se ridicase odată cu vărul său şi îl urmase ca un copilaş ascultător.

— Ce zici de asta, Ben? bîlbîi el, îndată ce se aflară în stradă.

— Nimic, răspunse Ben Raddle, mai tulburat decît ar fi vrut să arate.

Merseră în tăcere tot restul drumului şi ajunseră la *Northern Hotel* fără să mai fi schimbat vreo vorbă.

În hol o găsiră pe Jane Edgerton, care părea că-i aşteaptă cu nerăbdare. Fata trecuse şi ea printr-o emoţie puternică. Trăsăturile ei chinuite exprimau o cruntă nelinişte şi obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi.

Văzînd-o astfel, Summy Skim uită de fantastica întrevedere cu subdirectorul de la Anglo-American Transportation and Trading Company. Alergă spre Jane Edgerton şi îi prinse călduros mîinile.

— Ce-i cu dumneavoastră, domnişoară Jane? Ce-aţi păţit? o întrebă el.

— Verişoara mea a dispărut, răspunse Jane Edgerton, străduindu-se zadarnic să-şi stăpînească hohotele de plîns.

Ben se nelinişti acum şi el.

— Domnişoara Edith a dispărut? spuse el cu glasul plin de emoţie. Dar nu e cu putinţă!

— Şi totuşi, nimic nu e mai sigur, afirmă Jane Edgerton. Cînd m-am despărţit de dumneavoastră, m-am dus la spital unde l-am întîlnit pe doctorul Pilcox. El mi-a împărtăşit vestea.

— Şi doctorul Pilcox nu v-a dat nici un amănunt?

— Mi-a spus doar că Edith a plecat de la spital pe neaşteptate, fără să-l fi prevenit dinainte, pe data de 25 iulie, dis-de-dimineaţă.

— Fără să-i explice cauza plecării?

— Fără.

— Şi nu i-a spus unde se duce?

— Nicidecum! I-a spus doar că socoteşte să se întoarcă pe la începutul iernii.

— Şi doctorul nu ştie unde a plecat?

— Nu ştie.

— Ce aventură, domnule! exclamă inginerul, ce părea copleşit de emoţie.

În clipa aceea, un slujitor al hotelului intră în hol şi anunţă că cineva doreşte să vorbească cu domnii Summy Skim şi Ben Raddle.

— Spune-i să intre, răspunse automat inginerul.

Noul venit purta în mînă o geantă destul de voluminoasă.

— Sînt însărcinat de subdirectorul nostru, domnul William Broll, să înmînez domnilor cei o sută de mii de dolari pe care i-au cerut şi să-i rog să-mi semneze chitanţa, spuse el.

În timp ce vorbea astfel, funcţionarul de la Transportation and Trading Company scotea din geantă pachete de bancnote şi le îngrămădea, unul după altul, pe masă.

— Dacă domnii ar dori să le numere... propuse el.

Stăpînindu-şi emoţia, Ben Raddle numără tacticos hîrtiile.

— E în regulă, spuse el.

— Binevoiesc domnii să-mi iscălească chitanţa?

Ben Raddle apucă tocul şi-şi puse semnătura cu mîna sigură. Dar lui Summy Skim trebui să i se arate locul şi aproape să i se conducă mîna. Summy trăia ca-ntr-un vis, parcă era pe altă lume.

Ben Raddle îl însoţi pe funcţionarul băncii pînă la uşă. Se întoarse apoi către Jane Edgerton şi vărul său.

Îi găsi faţă-n faţă, privind la teancul de bancnote ce acoperea masa.

Summy Skim păstra aceeaşi expresie de nedumerire. Jane Edgerton continua să plîngă, dar, printre lacrimi, privirea ei iscoditoare părea că întreabă.

Ben Raddle nu era dispus să se lanseze într-o relatare amănunţită, pentru a explica ceea ce el însuşi nu pricepea. Izbutise să se stăpînească, dar acum puterile începeau a-l părăsi. Cu un gest de oboseală, amînă pentru mai tîrziu orice explicaţie.

O clipă, rămaseră toţi trei în picioare, în mijlocul holului. Apoi, ca la un semnal, se afundară în fotoliile ce-şi deschideau spre ei braţele primitoare şi-şi sprijiniră capul pe spătarele lor confortabile. Stătură astfel multă vreme, cu gîndul treaz, întruchipînd fiecare un Oedip neputincios să dezlege tainele Sfinxului, în vreme ce afară, peste oraşul în care zgomotele vieţii începeau să se ostoiască, umbrele amurgului se lăsau încetul cu încetul.

XVI

EX ABYSSO RESURGIT[1]

Să fi durat mult descurajarea lui Ben Raddle? Ţinînd seama de temperamentul inginerului, nu prea e de crezut. Oricum, evenimentele nu îngăduiră ca reacţia să se producă de la sine.

În clipa în care se aprindeau luminile pe străzile din Dawson, un slujitor veni să anunţe pentru a doua oară că un străin doreşte să vorbească cu domnul Summy Skim.

Oaspetele nu era altul decît Neluto. Nu aducea nici o veste de mare însemnătate. Socotise de datoria lui să-l înştiinţeze pe domnul Skim că Patrick şi cu el se aflau în situaţia de a nu mai putea locui la vechea adresă, deoarece găsiseră casa închisă, Lorique fiind plecat de acolo de mai bine de o lună.

Plecarea lui Lorique n-avea de ce să-l mire pe Ben Raddle. Probabil că şeful de echipă canadian găsise vreun prilej bun de a-şi desfăşura activitatea. Poate că la această oră se afla în curs de prospectare, în contul fostului său patron.

Dar intervenţia lui Neluto era suficientă pentru a rupe vraja. Ben Raddle se ridică, gata din nou pentru hotărîri spontane, pentru acţiuni energice.

— Neluto! strigă el în clipa în care, după ce spusese ce avea de spus, acesta se pregătea să iasă din încăpere.

— Doriţi ceva, domnule Raddle?

— Neluto, mîine pornim spre *claim*-ul 129.

— Spre 129! repetă uimit indianul.

— Da. Nu-i nimic dacă locuinţa din cartier e închisă, de vreme ce tot va trebui să renunţi la somn în noaptea asta.

Ben Raddle apucă de pe masă un pumn de bancnote.

— Ţine două mii de dolari, spuse el. Îţi voi da şi alţii, cît va fi nevoie. Să nu faci economie la bani, iar mîine în zori să avem la poartă o trăsură în care să încăpem cu toţii.

— Mîine în zori! exclamă Neluto. Dar acum e noapte, domnule Raddle!

— Stăruie, roagă, ameninţă, dar mai ales împrăştie cu amîndouă mîinile dolarii. Acesta rămîne cel mai bun mijloc. Dealtfel, descurcă-te cum vrei, numai să avem trăsura la ora fixată, încheie inginerul.

Nelută suspină.

— Să-ncercăm, domnule Raddle, spuse el ieşind în goană.

---

[1] Şi din abis renaşte (în limba latină în text) (n.r.)

Abia plecă indianul, că se şi arătă doctorul Pilcox, care, aflînd de la Jane despre întoarcerea celor doi veri, sosise în grabă, mereu bine dispus, dovedindu-şi astfel prietenia sinceră ce o nutrea pentru ei. Ca medic, se interesă în primul rînd cum o duc cu sănătatea.

— Sînteţi sănătoşi?... întrebă el.

— Precum vedeţi, răspunse Summy Skim.

— Şi mulţumiţi?...

— Închipuiţi-vă!

— Cred şi eu! exclamă doctorul. O călătorie atît de frumoasă!

— N-aţi prea nimerit-o. Sîntem mulţumiţi... că ne-am întors!

Îl puseră la curent cu peripeţiile expediţiei. Află despre dezamăgirile încercate. Îi povestiră despre sosirea texanilor, despre atacurile lor, despre erupţia vulcanului provocată de inginer, şi cum străduniile lor rămăseseră zadarnice întrucît toate pepitele lui Golden Mount, în afară de una, zăceau acum în adîncurile Oceanului Arctic.

— Vedeţi, spuse doctorul, vulcanul ăsta n-a ştiut măcar în ce parte să vomite!... Nici nu merita osteneala să-i administraţi un vomitiv.

Prin vomitiv, doctorul înţelegea deviaţia lui Rio Rubber care-şi slobozise torentele de apă în stomacul lui Golden Mount.

Drept orice mîngîiere, doctorul nu putu decît să repete, cu cîteva modificări de ordin medical, ceea ce îi spusese şi Summy Skim lui Ben Raddle;

— Fiţi filozofi! Filozofia este tot ce există mai igienic pe lume. Or, igiena înseamnă sănătate. Şi sănătatea este cea mai minunată dintre pepite!

Ben Raddle nu-l lăsă pe doctor să plece înainte de a-i cere lămuriri cu privire la Edith Edgerton. Nu izbuti să afle nimic. Doctorul îi spusese Janei tot ce ştia, şi asta se rezuma la foarte puţine lucruri.

Într-o bună zi, Edith plecase pe neaşteptate, făgăduindu-i doctorului că se va întoarce înainte de sosirea iernii. Doctorul trebuise să se mulţumească doar cu această asigurare, iar Ben Raddle fu nevoit să-l imite suspinînd.

A doua zi de dimineaţă, înainte de a se lumina, trăsura opri în faţa uşii hotelului. Neluto se întrecuse pe sine. Provizii, arme, îmbrăcăminte, nimic nu lipsea, fără să mai puneam la socoteală că trăsura, dintre cele mai confortabile, era trasă de doi cai puternici. Plecară la primele licăriri ale zorilor.

Dar dacă banii împrăştiaţi cu dărnicie izbutiseră să înjghebeze mijloacele de transport, ei nu erau în stare să micşoreze numărul kilometrilor. Anul trecut avuseseră nevoie de trei zile ca să ajungă la *claim*-ul 129; nu le trebuia mai puţin pentru a străbate din nou aceeaşi distanţă, poate chiar uşor mărită.

Într-adevăr, la Fort Cudahy ar fi trebuit să treacă peste Forty Miles Creek, aproape de vărsarea acestuia. Dar, după spusele localnicilor, de o lună de zile malul drept devenise cu desăvîrşire inaccesibil în apropierea frontierei. Ţinînd seama de informaţiile primite, ei hotărîră să traverseze rîul şi să înainteze pe malul stîng al acestuia.

Pe tot parcursul drumului, dar mai ales la Fort Cudahy, oamenii din partea locului nu vorbeau decît despre *claim*-urile aşezate pe cursul superior al lui Forty Miles. Ei afirmau că de puţină vreme se făcuseră nişte descoperiri extraordinare, că se aflau în faţa unor zăcăminte de o bogăţie fantastică, cum nu mai văzuse pînă atunci nici un prospector.

Zadarnic fierbea de nerăbdare Ben Raddle la auzul acestor minunate povestiri; nepăsători la nerăbdarea sa, caii nu ieşeau din pasul lor, astfel că abia la 6 septembrie, pe la ceasurile unu după-amiază. ajunseră lîngă frontieră. Ţinutul era de nerecunoscut.

În cea mai mare parte a drumului, călătorii nu observaseră nici o schimbare mai importantă. Priveliştile pe care le admiraseră înainte numai de pe malul drept, dar pe care le zăreau acum de pe malul stîng, nu păreau să fi suferit alte schimbări decît cele rezultate din această diferenţă de orientare. Totul se afla pe acelaşi loc, ca şi înainte de catastrofa din 5 august.

Dar, odată ajunşi la înălţimea *claim*-ului 127 bis, exploatat odinioară de Jane Edgerton pe malul drept, şi cînd, după ce depăşiră creasta înălţimilor, al căror lanţ, pornit dinspre nord-vest, se curba în faţa acestui *claim* îndreptîndu-se spre aval, astfel încît alcătuia, începînd de aici, malul stîng al rîului, lucrurile se schimbară. În loc să aibă la picioarele lor rîul, lăţit prin acoperirea unei părţi din *claim*-ul 129, se aflau în faţa unei fîşii mari de pămînt ce se întindea de o parte şi de alta a frontierei, pe o lungime de aproape un kilometru, pe care mişuna o mulţime de lucrători.

Suprafaţa lichidă nu începea decît la sudul acestei fîşii de pămînt şi părea că de acum înainte Forty Miles îşi aşezase în întregime albia între marginile de nord şi de sud ale fostului *claim* 129, deasupra căruia rîul deviat se rostogolea zgomotos. Dealul care despărţea odinioară proprietatea celor doi veri de proprietatea Janei Edgerton nu mai constituia o stavilă în calea apei. Vîrful lui dispăruse. Pe locul acestuia, rîul îşi urma cursul şi, ajuns la bariera de stînci care tăia în două părţi *claim*-ul 127 bis, se prăvălea în cascadă, de la etajul de sus la cel de jos, pentru ca o sută de metri mai departe să-şi regăsească vechea lui albie, pe care nu o mai părăsea pînă la confluenţa cu Yukonul.

Aşadar, se părea că schimbările ce avuseseră loc priveau o zonă

foarte restrînsă, întinzîndu-se de o parte şi de alta a frontierei, zonă al cărei mijloc îl alcătuia acea parte a lui Forty Miles Creek ce se învecina odinioară cu *claim*-ul unchiului Josias.

Trăsura continua să coboare pe drumul în serpentine, iar ocupanţii ei priveau uimiţi la spectacolul neobişnuit ce li se înfăţişa ochilor. Oare acesta să fie *claim*-ul 129? Dar suprafaţa aflată în exploatare depăşea cu mult limitele în general admise pentru un *claim*. Pe de altă parte, dacă era într-adevăr vestitul 129, a cărui productivitate o cunoşteau mai bine ca oricine, cui îi aparţinea şi cum se face că roadele lui fuseseră depuse în contul lui Summy Skim şi Ben Raddle? De către cine şi de ce se efectuaseră aceste vărsăminte? Cine recrutase, cine conducea mulţimea asta de muncitori? Iată nişte întrebări care se îngrămădeau cu repeziciune în mintea lor.

Pe măsură ce se apropiau de poalele dealului, lucrurile începeau să capete contur. Ben Raddle desluşi patru rockere aşezate două cîte două, la o depărtare de trei sute de metri, alimentate de o pompă cu aburi ce funcţiona de sus în jos. Vreo două sute cincizeci de lucrători, ocupaţi cu mînuirea rocker-elor, săpînd, spălînd la taţere, munceau de zor şi păreau că nici nu-i bagă în seamă pe noii veniţi.

Totuşi, cînd trăsura pătrunse pe suprafaţa exploatării, unul dintre ei îşi părăsi locul şi-i întrebă politicos pe oaspeţi ce doresc.

— Să vorbim cu stăpînul vostru, răspunse Ben Raddle.

— Vă rog să mă urmaţi, domnilor, spuse lucrătorul.

Summy Skim, Ben Raddle şi Jane Edgerton coborîră din trăsură şi, călăuziţi de omul acela, începură să urce povîrnişul noului mal al lui Forty Miles Creek.

După vreo cinci sute de paşi, însoţitorul lor se opri în faţa unei căsuţe, ridicată la poalele versantului de apus al înălţimilor peste care urcase trăsura, şi bătu în uşă.

Aceasta se deschise. În prag se ivi o tînără, pe care o salutară cu exclamaţii de uimire.

— Edith! strigă Jane, recunoscînd-o şi alergînd în braţele ei.

Înapoindu-i verişoarei sale îmbrăţişările, privirea Edithei Edgerton se îndreptă pe furiş către Ben Raddle, care înaintă primul.

— Domnişoara Edith! strigă şi inginerul, peste măsură de uimit.

— Domnul Raddle! rosti Edith pe acelaşi ton.

Pentru un observator suficient de atent, ar fi fost lesne de văzut că privirea limpede a fetei se cam tulburase şi că obrazul ei fraged se îmbujorase — oh, atît de puţin! — de o roşeaţă trecătoare. Dar acestea erau nişte nuanţe uşoare, care trebuiau să treacă — şi chiar trecură — nebăgate în seamă.

După ce-şi mărturisiră plăcerea reciprocă de a se fi reîntîlnit,

după ce schimbară strîngeri de mînă în mijlocul unui zgomot nedesluşit, fiindcă vorbeau toţi deodată, Ben Raddle începu:

— Vreţi să ne explicaţi?...

— Îndată, îl întrerupse Edith. Dar mai întîi intraţi în casă. Nădăjduiesc că voi găsi destule scaune pentru a vă primi cum se cuvine.

Pătrunseră în căsuţa al cărei mobilier, prin simplitatea lui, merita pe deplin epitetul de spartan. Un cufăr folosit ca dulap, o saltea din ierburi uscate, o masă şi nişte scaune; cel mai pătrunzător ochi n-ar fi putut descoperi ceva în plus. Dar acest mobilier improvizat strălucea de o curăţenie atît de desăvîrşită, încît părea aproape luxos.

— Explicaţia mea va fi cît se poate de simplă, spuse Edith, după ce se aşezară. În seara de 24 iulie, printr-o întîmplare fericită, Lorique află că partea de sus a lui Forty Miles Creek fusese teatrul unui cutremur de pămînt, mult mai puternic decît cel din anul trecut. Se afirma stăruitor că cele mai multe dintre *claim*-urile inundate atunci apăruseră la suprafaţă. Cum de se răspîndise atît de repede vestea? Cum de străbătuse în douăzeci şi patru de ore o distanţă ce nu poate fi parcursă în mai puţin de trei zile, folosind cele mai rapide mijloace de transport? Nu-mi dau seama. Zburase din gură în gură, întinzîndu-se ca o pată de ulei pe suprafaţa mării. La cîteva ceasuri după ce aflase Lorique, toată lumea din Dawson City era tot atît de informată ca şi el.

— Şi ce-a făcut Lorique? întrebă Ben Raddle.

— A venit la mine chiar în seara aceea şi m-a pus la curent, răspunse Edith. M-am hotărît pe loc. De vreme ce domnul Ben Raddle şi domnul Summy Skim erau plecaţi, se cuvenea să-i înlocuiesc, să fac eu însămi ceea ce ar fi făcut ei dacă s-ar fi aflat acolo. Aveam această posibilitate, cu atît mai mult cu cît, pe timpul verii, spitalul e aproape gol. După ce ne-am asigurat cu banii necesari, datorită procurii pe care domnul Raddle i-a lăsat-o lui Lorique, am plecat amîndoi, a doua zi de dimineaţă, ascunzînd tuturor, din prevedere, ţinta călătoriei noastre.

— Şi de atunci vă aflaţi aici?

— Da, din 27 iulie. Am găsit situaţia pe care o vedeţi. Zvonurile spuseseră adevărul, numai că-l deformaseră puţin. După cum puteţi constata, vechile *claim*-uri nu s-au ridicat deloc la suprafaţă. Dimpotrivă, după ce au fost inundate o dată prin lărgirea albiei lui Forty Miles Creek, ele au fost şi mai vîrtos acoperite printr-o nouă încreţire a solului. Astăzi, săpăm chiar în albia lui Forty Miles Creek care, deviat pentru totdeauna, îşi va purta de acum înainte apele prin locul fostelor *claim*-uri.

— Dar, în cazul acesta, înţeleg din ce în ce mai puţin...

— Aveţi răbdare, răspunse Edith. O să pricepeţi îndată. Cînd am ajuns aici, nu ne-o luase încă nimeni înainte. După cum ştiţi, concesiunea *claim*-urilor de pe malul unui rîu dă dreptul de exploatare şi în albia rîului care le mărgineşte. Aşadar, partea fostei albii a rîului, ridicată la suprafaţă, aparţine de drept concesionarilor de pe mal. Datorită acestor prevederi legale, cunoscute de toată lumea, nimeni nu s-a grăbit să vină aici. Noi însă am fost mai îndrăzneţi şi prima noastră grijă a fost să înfigem nişte ţăruşi care uneau laolaltă părţile corespunzătoare *claim*-urilor 127 bis şi 129, precum şi cele aparţinînd, la est, de *claim*-ul 127 şi, la vest, de 131. Pornirăm apoi să facem cîteva cercetări pe pămîntul acesta, neatins pînă atunci de nici un prospector.

— Cunosc rezultatele acestor cercetări, o întrerupse Ben Raddle. Depăşesc orice imaginaţie.

— Vă scutesc de amănunte, continuă Edith Edgerton, şi trec îndată la concluzia pe care am tras-o de pe urma primelor încercări făcute atunci. Ne-am dat repede seama că întreaga suprafaţă, acoperită pînă în ajun de apele lui Forty Miles Creek, era de o bogăţie uimitoare, deşi inegală. Dacă aurul ar fi fost depus de secole, în cantităţi mari, ar fi trebuit ca depunerile să fie egal distribuite. Dar am înţeles repede, şi lucrările întreprinse au confirmat această concluzie de primă oră, că bogăţia deosebită a întregului zăcămînt se micşora totuşi pe măsură ce mergeai de la centru către marginile suprafeţei împrejmuite de ţăruşii noştri. Chiar în mijloc, adică în faţa vechiului *claim* 129, am fost de-a dreptul uluiţi, încă de la primele încercări. Ce să se fi petrecut în locul acesta? Nu sînt destul de savantă ca s-o pot spune. O fi fost poate vreo depresiune în albia lui Forty Miles Creek, în care vîrtejurile apei să fi depus de secole aurul aflat în suspensie? Nu ştiu. Ce ştiu, este că în locul acela ne-am aflat în faţa unei grămezi de praf de aur, aproape curat, avînd forma unei elipse de vreo treizeci şi cinci de yarzi pe douăzeci şi unu, a cărei adîncime, pe care o socotesc foarte mare, rămîne încă necunoscută.

Cei de faţă ascultau ca într-un vis feeric povestirea Edithei Edgerton, ce părea mai de grabă ficţiune decît realitate. Ei n-ar fi fost în stare să spună dacă îi uimea mai mult acest capriciu al naturii ori clarviziunea şi energia celei ce ştiuse să tragă atîtea foloase de pe urma lui. Şi încă nu ajunseseră la capătul surprizelor.

— În faţa unei asemenea descoperiri, continuă Edith, m-am ocupat fără întîrziere de consolidarea dreptului de exploatare. Un *claim* a fost înregistrat pe numele domnului Raddle, altul pe numele domnului Skim, celelalte pe numele verişoarei mele, al lui Lorique şi al meu. N-aş îndrăzni să afirm că pentru a obţine aceste concesiuni, cele

mai multe în lipsa titularilor, n-am fost silită să comit cîteva... abateri. Dar principalul e că am izbutit.

— De bună seamă! încuviinţă Ben Raddle.

— Nu mai e cazul să adaug că nici o clipă n-am uitat adevărata situaţie. Aceste *claim*-uri au putut fi puse în exploatare numai datorită capitalului domnului Summy Skim şi al domnului Ben Raddle. Prin urmare, lor le aparţin. Eu nu m-am socotit niciodată decît mandatara lor şi am procedat în consecinţă. Astăzi, totul e în ordine. Am primit şi ultimul act pentru *claim*-ul aflat pe teritoriul american.

În timp ce vorbea, Edith se îndreptase spre cufărul aşezat într-un colţ al încăperii. Scoase din el un teanc de hîrtii.

— Iată titlurile de proprietate şi iată declaraţiile semnate de mine şi de Lorique, prin care ne angajăm să nu ridicăm nici un fel de pretenţii faţă de adevăraţii proprietari. Nu lipseşte decît declaraţia Janei, dar sînt încredinţată că nici ea nu se va împotrivi să v-o dea.

Drept orice răspuns, Jane îşi îmbrăţişă verişoara.

Ben Raddle era de-a dreptul copleşit de admiraţie în faţa priceperii ei. «Uluitor! E uluitor!» repeta el ca pentru sine.

Edith se ridică.

— Acum, dacă vreţi să vă luaţi în primire proprietatea, eu vă voi servi drept călăuză, şi cu acest prilej domnul Raddle va putea să-l salute pe Lorique.

Ieşiră din căsuţă şi străbătură exploatarea în lung şi-n lat. Peste tot domnea o activitate bine orînduită, în faţa căreia inginerul se arătă mai impresionat decît de realizările diplomatice despre care i se povestise. Totul mergea cu regularitatea unui cronometru.

La fiecare capăt al fîşiei de pămînt aurifer, unul pe teritoriul canadian, celălalt dincolo de frontiera alaskiană, se aflau cîte două rockere în acţiune, alimentate de o mică pompă cu aburi, aşezată în apropierea noului mal al rîului, chiar în partea din mijloc a terenului, acolo unde se concentraseră cei mai mulţi dintre muncitori, lucrînd cu sitele şi talerele.

— Pompa asta nu m-a costat nimic, explică Edith. După retragerea apelor, am găsit-o în vechea albie a rîului. Presupun că a aparţinut vreunui *claim* situat în amonte, care a fost părăsit în momentul inundaţiilor de anul trecut. Ca prin minune, nu avea absolut nimic stricat. A fost de ajuns s-o curăţăm, s-o instalăm şi să facem rost de cărbuni, ceea ce, în paranteză fie zis, n-a fost deloc uşor.

Ben Raddle nu se mai putu stăpîni.

— În sfîrşit, strigă el, spuneţi-mi cine a condus toate astea, cine a organizat lucrările şi a montat instalaţiile?

— Eu, domnule Raddle, cu ajutorul lui Lorique, răspunse Edith,

pe un ton nici prea mîndru, dar nici prea modest.

— Dumneavoastră! exclamă inginerul, care, începînd din clipa aceasta, păru adîncit în gînduri.

Edith îşi urma explicaţiile. Îi însoţi pe prietenii ei pînă la ultima concesiune, aflată pe teritoriul alaskian şi înregistrată pe numele lui Lorique. Pe *claim*-ul al cărui proprietar oficial era, îl întîlniră şi pe şeful de echipă, care păru foarte mişcat de întîlnirea cu Ben Raddle. Fiind, cu siguranţă, prea absorbit de gîndurile sale, acesta răspunse cam indiferent manifestărilor de prietenie ale credinciosului slujitor.

Grupul se întoarse împreună cu şeful de echipă spre centrul exploatării.

— Asta e porţiunea cea mai bogată, le explică Edith.

— Unde extragem în permanenţă talere valorînd o mie de dolari! adăugă cu mîndrie şeful de echipă.

După ce priviră la cîteva spălări, care dădură într-adevăr rezultatul acesta, porniră din nou spre căsuţă.

Cînd să treacă pragul, izbit parcă de un gînd neaşteptat, Ben Raddle o opri pe Edith cu un gest.

— Nu spuneaţi adineauri că aţi plecat din Dawson pe 25 iulie?

— Într-adevăr, răspunse Edith.

— Deci, la ce dată a avut loc schimbarea albiei lui Forty Miles Creek?

— Pe 23 iulie.

— Eram sigur! strigă Ben Raddle. Toată bogăţia asta o datorăm numai vulcanului nostru!

— Care vulcan? întrebă uimită Edith.

Ben Raddle îi istorisi atunci aventurile prin care trecuseră cei plecaţi în căutarea lui Golden Mount. Cînd îşi sfîrşi povestirea, nimeni nu se mai îndoia că erupţia provocată cu atîta îndrăzneală ar sta la baza spectaculoaselor răsturnări petrecute în această parte din ţinutul Klondike. Era limpede pentru toţi că mişcările tectonice se propagaseră treptat, pricinuind o succesiune de ridicături şi de depresiuni simetrice.

Pe o întindere de sute de kilometri, crevasa cea lungă arăta direcţia urmată de aceste mişcări ce ajunseseră pînă aici. În locul acesta, şubrezit de frămîntările din trecut, ele îşi pierduseră intensitatea, înălţînd doar cu doi metri o fîşie de pămînt de vreo cincizeci de metri lăţime pe un kilometru lungime, ridicarea fiind compensată printr-o coborîre corespunzătoare a fostelor *claim*-uri de pe malul drept.

Jane Edgerton se arătă deosebit de încîntată de aceste concluzii, potrivite cu felul ei de a vedea lucrurile. Nu, munca nu rămîne niciodată nerăsplătită, şi călătoria lor însemna o dovadă în plus. În timp

ce ei credeau că toată lupta le-a fost zadarnică, la sute de kilometri depărtare străduințele lor produseseră urmări neașteptate, pregătindu-le o întoarcere triumfală.

Edith domoli cu un zîmbet entuziasmul verișoarei sale, adăugînd că mai aveau de cercetat registrele contabile ale exploatării.

După ce intrară cu toții în casă, ea își deschise registrele, dînd niște lămuriri care-l umplură de admirație pe Ben Raddle. Pentru stabilirea prețului de cost și a cheltuielilor, pentru supravegherea intrărilor și ieșirilor de aur, pentru a se apăra împotriva furtului, într-o ramură în care asemenea accidente se pot întîmpla oricînd, ea inventase, sprijinindu-se pe ordine și bun-simț, niște metode foarte simple dar foarte precise, care nu îngăduiau nici greșeală, nici înșelătorie.

— Începînd din dimineața aceasta, eu mi-am isprăvit munca, spuse ea, ca încheiere. Dacă n-ați fi sosit dumneavoastră, aveam de gînd să mă întorc la Dawson, luînd cu mine o copie a registrelor. Lorique ar fi rămas aici și ar fi continuat să conducă pînă la iarnă exploatarea, fiindcă, după cum vedeți, ea poate fi supravegheată și de la distanță.

La auzul acestor cuvinte, Ben Raddle părăsi încăperea. Simțea că se sufocă. Fetița asta îi dădea o lecție. Lui nu-i mai lăsase nimic de făcut. Totul era pus la punct, mai bine decît ar fi făcut-o el însuși.

Neliniștit, Summy Skim ieși după vărul său. De ce plecase Ben, așa, deodată? I se făcuse cumva rău?

Nu, Ben Raddle nu era bolnav. Cu ochii ațintiți spre orizont, el trăgea cu putere aer în piept, de parcă ar fi vrut să-și revină după o zguduitură puternică.

— În sfîrșit, Ben, îi spuse Summy apropiindu-se de el, iată că ți-ai ajuns scopul și cred că ești mulțumit. Ai să poți vîntura milioane! Cu atît mai mult, cu cît, se înțelege de la sine că ți le las și pe ale mele, fiindcă mie nu-mi pasă de ele nici atît!...

Și Summy își plesni unghia de dinții lui puternici.

Ben Raddle apucă brațul vărului său.

— Ce părere ai, Summy, de domnișoara Edith? îl întrebă el cu glas tainic.

— E încîntătoare, de-a dreptul încîntătoare, răspunse cu căldură Summy.

— Nu-i așa?... E puțin zis încîntătoare. Fata asta e o minune, Summy, o adevărată minune! spuse Ben Raddle cu un aer visător.

XVII

ÎNCHEIEREA SOCOTELILOR

După o scurtă ședere la noul *claim* 129, cei doi veri și cele două verișoare s-au întors la Dawson City, lăsîndu-l pe Lorique la condu-

cerea exploatării. Căzuseră la o învoială. El va conduce *claim*-ul pînă la secătuirea metalului prețios, ceea ce dealtfel nu era de prevăzut, și va trimite socotelile în fiecare săptămînă la Montreal, unde Summy Skim și Ben Raddle erau grăbiți să se întoarcă.

Se înțelege de la sine că șeful de echipă va fi cointeresat în beneficiile ce se vor realiza. În privința asta, lăsase totul pe seama patronilor săi, a căror cinste și spirit de dreptate îi erau binecunoscute. În ziua îndepărtată, cînd zăcămintele de pe Forty Miles Creek vor fi secătuite, Lorique va fi și el un om bogat, în stare să organizeze o exploatare pe cont propriu, ori să-și găsească un binemeritat loc de odihnă, sub un cer mai îndurător.

Cu siguranță, cei patru călători au stat cam înghesuiți în trăsura care-i purta spre Dawson, dar nimănui nu i-a trecut prin gînd să se plîngă. Cu nervii zdruncinați de pe urma acestui șir de emoții fericite, se arătară toți foarte veseli. Chiar și Edith se dezbărase de atitudinea ei puțin cam rece.

Cînd cei doi veri se interesară pe drum de planurile de viitor ale fetelor, ele și le dezvăluiră, fiecare pe al său. Era foarte simplu. De vreme ce soarta nu răsplătise strădaniile Janei, situația lor rămînea neschimbată. Aceasta va continua să prospecteze, în timp ce verișoara ei se va întoarce la spital.

Fără a-și arăta într-alt fel revolta, Ben Raddle și Summy Skim se mulțumiră să le întrebe pe fete dacă îi luau drept niște monștri de nerecunoștință, și discuția se opri aici.

În seara aceasta, lucrurile urmau să fie lămurite. La cererea lui Ben Raddle, se adunară cu toții într-un salon, în care acesta ceruse să fie lăsați singuri.

Inginerul intră direct în miezul problemei.

— Pe ordinea de zi avem încheierea socotelilor, spuse el deschizînd ședința.

Summy căscă.

— O să fie tare plictisitor!... observă el. Dealtfel, eu ți-am mai spus-o, Ben, nesățiosule, pune pentru mine zero și ia tu restul!

— Dacă începem cu astfel de glume, răspunse Ben cu asprime, n-o să isprăvim niciodată. Să fim serioși, Summy, te rog!

— Să fim deci serioși! încuviință Summy suspinînd. Dar ce de timp pierdut, pe care l-am putea folosi mai bine!

Ben Raddle continuă:

— În primul rînd, trebuie să ținem seama că exploatarea de pe Forty Miles Creek este o urmare, ce-i drept indirectă, dar în orice caz o urmare a descoperirii lui Golden Mount.

— De acord! încuviințară cei trei interlocutori ai săi.

— Aşadar, angajamentele luate cu prilejul acestei călătorii rămîn în picioare, şi în primul rînd cel care o priveşte pe mama lui Jacques Ledun. Vă gîndiţi ce sumă ar fi drept să-i repartizăm?

— Un sfert?... propuse Jane Edgerton.

— Sau chiar patru sferturi, supralicită Summy. În ceea ce mă priveşte, nu văd nici o piedică.

Ben Raddle înălţă din umeri.

— Mi se pare că ar fi mai potrivit să-i asigurăm o rentă, sugeră Edith, cu glasul ei potolit.

— Domnişoara Edith are ca întotdeauna dreptate, spuse inginerul. Vom adopta deci principiul unei rente, a cărei mărime o vom stabili mai tîrziu, dar care se înţelege că va fi substanţială.

Aprobară în unanimitate.

— În plus, va trebui să-i răsplătim cu dărnicie pe Lorique, pe Cercetaş şi pe toţi oamenii care au făcut parte din expediţia noastră.

— Aşa e! confirmară într-un glas cele două verişoare.

— Restul, potrivit învoielii noastre cu domnişoara Jane, îl vom împărţi în două părţi egale. Una pentru dînsa, cealaltă pentru mine. Nu-mi închipui că domnişoara Jane nu va împărţi, la rîndu-i, cu verişoara sa, căreia îi datorăm *claim*-ul 129, iar eu voi împărţi cu Summy, în ciuda aerelor lui de dezgust.

— Împărţeala dumneavoastră nu-i dreaptă, se împotrivi Jane. De vreme ce vreţi să împărţiţi cu noi, fără ca nimic să vă silească, trebuie cel puţin să ţineţi seama de toate învoielile. Aţi uitat că un contract mai vechi vă dădea dreptul la zece la sută asupra beneficiilor mele din Klondike.

— Întocmai, recunoscu Ben Raddle, cu un aer serios.

Luă un creion şi hîrtie.

— Acum să calculăm. Aşadar, spuneam că am dreptul la o zecime din jumătatea dumneavoastră, adică la două zecimi din întreg, ceea ce face un total de unsprezece douăzecimi pentru mine şi nouă douăzecimi pentru dumneavoastră.

— Dacă socotesc eu bine, se băgă în vorbă Summy, cu aerul cel mai serios din lume, rezultă că partea domnişoarei Edith va fi de şapte cincimi din trei sferturi din treizeci şi opt de optzeci şi nouă de zecimi... Iar partea mea o veţi afla împărţind înălţimea lui Golden Mount la raza cercului polar şi înmulţind totul cu vîrsta Cercetaşului. Se va obţine astfel o ecuaţie exponenţială, din care se va extrage rădăcina pătrată, şi care, supusă analizei algebrice şi calculului integral sau diferenţial, la alegere...

— Glumele astea sînt de prost-gust, rosti tăios Ben Raddle, în timp ce fetele rîdeau în hohote.

— Ce harababură! suspină Summy Skim, care merse şi se aşează în cel mai îndepărtat colţ, vădind o totală nepăsare.

Ben Raddle îl urmări cu o privire furioasă, înălţă din nou din umeri, apoi continuă:

— Or, întrucît contul nostru la Transportation Trading Company se ridică la...

Jane Edgerton îl întrerupse:

— La urma urmelor, la ce bun toate socotelile astea, domnule Raddle? zise ea cu tonul cel mai firesc din lume.

— Totuşi...

— Da, la ce bun?... De vreme ce tot o să mă căsătoresc.

Sprijinindu-se de braţele fotoliului în care stătea tolănit, Summy Skim se ridică dintr-un salt şi scoase un adevărat răcnet.

— Cu cine? strigă el cu glasul sugrumat.

Încordat, cu chipul răvăşit, cu pumnii încleştaţi, semăna cu un animal sălbatic, gata să sară.

Fiindcă nu mai puteau rezista la această scenă hazlie, prietenii lui se porniră pe un rîs nestăvilit.

Dar lui Summy nu-i ardea de rîs. Îşi descoperise acum taina propriei sale inimi şi se simţea uluit. Se îndrăgostise; el, celibatarul nărăvit, atît de fericit de libertatea lui, o iubea la nebunie, de multă vreme, dintotdeauna, de cînd o zărise pentru prima dată pe puntea vaporului *Foot Baal*, pe această fetiţă, care rîdea acolo de se prăpădea. Datorită ei şi pentru ea răbdase cu atîta uşurinţă un exil fără rost în aceste ţinuturi neobişnuite. Fiindcă nu o putuse convinge să plece din Klondike, se condamnase să trăiască şi el aici, pentru a fi lîngă ea. Şi iat-o acum spunînd liniştită că se mărită! Desigur, cu Ben Raddle, mai tînăr şi mai seducător decît nefericitul lui văr. Dacă va fi aşa, Summy Skim va şti să se dea la o parte... dar cît va suferi!

— Cu cine? repetă el cu glas atît de îndurerat, încît rîsul Janei conteni.

— Cu dumneata, domnule Skim, spuse ea. Asta se-nţelege de la sine. Aşa că la ce bun să...?

Dar n-a mai apucat să-şi sfîrşească vorba.

Summy se repezise la ea. O ridicase ca pe un fulg în braţele lui vînjoase şi se-nvîrtea cu ea prin încăpere, îmbrăţişînd-o cu neţărmurită dragoste. Degeaba se zbătea Jane ca să scape. Beat de fericire, Summy nici nu-i simţea loviturile. Abia cînd se prăbuşi într-un fotoliu, cu răsuflarea tăiată, se resemnă să lase fata în pace.

— Nebun ce eşti! îi zise Jane, mai în glumă, mai în serios, potrivindu-şi părul ciufulit.

Părînd că nu-l bagă în seamă pe Ben, care privea tăcut la Edith,

şi nici pe verişoara sa, ai cărei ochi priveau cu încăpăţînare duşumeaua, Jane îşi reîncepu fraza, întreruptă de izbucnirea lui Summy.

— Ce rost are să mai întrebi ceea ce este dinainte ştiut? E tot atît de limpede că eu mă căsătoresc cu dumneata, domnule Skim, pe cît de limpede este că domnul Raddle se va însura cu verişoara mea.

Edith clipi uşor.

— Miss Edith, sînteţi de acord cu cele afirmate de verişoara dumneavoastră? întrebă Ben Raddle cu glasul uşor tremurat.

Drept răspuns, tînăra îi dărui o privire luminoasă şi-i întinse mîna.

Bucuria lui Summy Skim era nemărginită. Tumultuos, fără astîmpăr, ciocnind şi răsturnînd mobilele ce-i stăteau în cale, începu să străbată încăperea în toate direcţiile.

— Ce stăm cu mîinile în sîn? întrebă el. Dacă tot ne-am hotărît, de ce să mai pierdem un timp preţios? Să trecem la fapte, ce naiba, să trecem la fapte!

Mult le-a trebuit pînă să-l lămurească, în sfîrşit, că o căsătorie, mai bine zis două, nu se pot înfăptui în miez de noapte, şi nu izbutiră să-l potolească decît făgăduindu-i că timpul necesar se va reduce la minimum.

Într-adevăr, grăbiră astfel lucrurile încît după cîteva zile cele două căsătorii se oficiară în Catedrala din Dawson. A fost o ceremonie frumoasă. Aventurile celor două perechi îi făcuseră celebri. Toată populaţia, ce-i drept cam rară în acest anotimp, datorită exploatării zăcămintelor aurifere, se oprea în loc la trecerea cortegiului. Frumuseţea izbitoare a Janei, gingăşia mîndră a Edithei, chipul energic al lui Ben Raddle şi statura impunătoare a lui Summy Skim făcură obiectul admiraţiei unui numeros public. În preajma lor se aflau toţi cei cu care împărţiseră necazurile şi bucuriile — Lorique, Cercetaşul şi întreg personalul expediţiei de la Golden Mount. Edith mergea la braţul doctorului Pilcox, mai vesel şi mai rotofei ca oricînd, iar Jane era însoţită la altar de uriaşul Patrick, strălucind ca soarele în măreţia straielor lui noi. Jane hotărîse să fie astfel, şi irlandezul se ţinea tare mîndru de cinstea ce i-o făcea tînăra lui stăpînă, dar pe care se încăpăţîna copilăreşte s-o numească tot «domnul Jean», în ciuda rochiei ei albe şi a buchetului de flori de portocal.

— Dă-mi braţul, Patrick.

— Da, domnule Jean.

— Fii atent,Patrick, mă calci pe rochie.

— Da, domnule Jean.

Nu se lăsa deloc. Jane rîdea din toată inima.

Noii căsătoriţi părăsiră oraşul Dawson chiar în seara cununiei, cu unul din vapoarele ce coborau pe Yukon. Lorique şi Cercetaşul îi

Încetul cu încetul, luminile din Dawson se făcură tot mai mici...

salutară de pe țărm. Primul avea să plece chiar a doua zi, să reia conducerea *claim*-urilor. În ce-l privește pe Cercetaș, acesta urma să se întoarcă la Skagway, prin regiunea lacurilor, luîndu-și cu el și personalul; dar dacă va mai continua în viitor meseria de călăuză, n-o va face decît din plăcere. Acum că se îmbogățise de pe urma prospectării, Cercetașul era silit să recunoască și părțile ei bune.

Alte două personaje din această povestire coborau pe Yukon, împreună cu tinerii căsătoriți, îndreptîndu-se tot spre Montreal. În ultima clipă, Neluto izbutise să ia o hotărîre: aceea de a nu părăsi niciodată un vînător atît de iscusit ca Summy Skim. Cît despre Patrick, pe el doar moartea l-ar fi putut despărți de «domnul Jean».

Încetul cu încetul, uralele celor de pe mal se pierdură în depărtare, luminile din Dawson se făcură tot mai mici, se stinseră, iar în jurul marelui vapor, ce-și slobozea fără-ncetare suflarea lui puternică, se lăsă întunericul. Era o vreme minunată, cu cer spuzit de stele, și o temperatură blîndă, rar întîlnită în acest anotimp.

Summy Skim adusese patru fotolii la pupa vasului, și gustau în tihnă farmecul nopții.

Curînd, însă, Ben Raddle rupse această liniște plăcută. Nu-i stătea în puteri să-și împiedice mintea să lucreze și, încă de pe acum, făurea noi planuri. Bizuindu-se pe o avere uriașă, de acum înainte va putea întreprinde orice. Se lăsa astfel purtat de vise, pe care le rostea cu voce tare. Să acționezi, să creezi, să produci...

Jane asculta cu nesaț, încurajînd planurile neînfrînatului visător. Încet, încet își apropiară mai întîi scaunele, apoi, sătui de atîta nemișcare, se ridicară în aceeași clipă și se duseră împreună să se sprijine de balustradă, el uitînd de soție, ea uitînd de soț. Summy oftă.

— Uite-i cum s-au pornit amîndoi! îi spuse el lui Edith.

— Pe cei ce ni-s dragi, trebuie să-i luăm așa cum sînt, răspunse mica și înțeleapta soție.

— Poate că ai dreptate, Edith, răspunse Summy, nu tocmai convins.

Hotărît lucru, era tare necăjit. Un oftat și mai adînc decît primul îi umflă din nou pieptul.

— Da, iată-i porniți, adăugă el. Dar unde vor ajunge astfel?

Edith ridică, apoi lăsă să-i cadă mîna, acceptînd parcă prin gestul ei viitorul, oricum ar fi.

— Îl cunosc eu pe Ben al meu, continuă Summy. Nici nu vor trece opt zile, după întoarcerea la Montreal, că-l va apuca din nou dorul de aventură. O să vrea iar să plece și tare mi-e teamă că are s-o atragă și pe verișoara dumitale, care nici ea nu prea e înclinată să privească viața așa cum se cuvine.

— Chiar dacă vor pleca, pînă la urmă tot se vor întoarce. Noi îi vom aștepta acasă.

— Asta nu-i deloc vesel, Edith dragă.

— Dar e folositor, Summy. În timp ce ei vor străbate lumea, noi le vom păzi casa.

Summy mai scoase un ultim oftat.

— Şi le vom creşte copiii, spuse el, fără să-şi dea seama cît de caraghios suna răspunsul şi ce minunată dăruire de sine exprima el.

XVIII

ÎN MINUNATUL GREEN VALLEY

E vară. Pe azurul cerului, nici un nor. Soarele amiezii îşi revarsă din plin arşiţa peste cîmpie.

Cu cizmele în picioare, Summy Skim, care s-a întors cu Neluto de la vînătoare, fumează liniştit sub copacii umbroşi din faţa casei de la Green Valley. La picioarele lui, trei copilaşi — de trei, de cinci şi de şase ani — se joacă sub supravegherea unei guvernante, a cărei înfăţişare îţi inspiră deplină încredere. Guvernanta aceasta nu măsoară mai puţin de şase picioare şi are o barbă căruntă, de care s-ar ruşina pînă şi un salahor. Ea răspunde, dealtfel, la numele de Patrick Richardson, care s-a transformat cu timpul în doică fără lapte, datorită încrederii pe care «domnul Jean» o avea în el.

Cu toate că a mai îmbătrînit, Patrick a rămas tot atît de puternic; numai că nu-şi mai foloseşte acum puterea în luptele cu urşii, ci o dăruieşte în întregime copiilor lui Summy şi ai Janei. Uriaşul nu mai poate fi văzut fără cei trei puşti, unul căţărat pe umăr, altul aşezat în palma mîinii, ca într-un fotoliu, avînd degetul mare drept spătar, iar ce-l de-al treilea cuibărit uneori în buzunar, căci Patrick şi-a cusut singur la haină nişte buzunare în acest scop. Năzdrăvanii se urcă pe el ca pe munte, îl frămîntă cu picioarele, îl trag de barbă, de păr, sau îi vîră degetele în ochi. Patrick se lasă în voia lor cu un aer fericit. Grozavă jucărie mai e pentru micuţi acest Patrick Richardson!

În curînd vor suna cele douăsprezece bătăi ale amiezii, cînd iată că o tînără femeie soseşte în trapul întins al unui cal. Summy se ridică de pe scaun şi aleargă s-o ajute pe călăreaţă, strîngînd-o în braţele lui vînjoase,ca odinioară, în salonul de la *Northern Hotel*. Nu-i lipseşte mult ca să înceapă să danseze ca atunci. Numai că Summy Skim nu prea mai dansează de cînd a început — o spunem în şoaptă — să se cam îngraşe. Cît despre Jane Edgerton, ea nu s-a schimbat deloc devenind Jane Skim. E la fel de mititică şi firavă, la fel de drăgălaşă.

— La masă! strigă Summy voios.

Îndată, cei trei copii îl iau pe Patrick cu asalt. Cel mare i se aşază pe umăr. al doilea în căuşul palmei, iar prîslea în fundul buzunarului.

— Au fost cuminţi, Patrick? întreabă Jane.

— Foarte cuminţi, domnule Jean, răspunde irlandezul.

Tocmai cînd să intre în casă, în prag se iveşte o altă femeie tînără. Aceasta e blondă. La urma urmelor, de ce Edith Raddle n-ar fi tot blondă cum era şi Edith Edgerton? Edith mai ţine în mînă unealta ei de lucru, condeiul pe care se pricepe atît de bine să-l folosească.

— Ben n-a venit? întreabă Jane.

— Nu, răspunde Edith. Nu se va întoarce înainte de ora trei.

Intră împreună în casă. Se aşază în jurul mesei. În locuinţă, ca şi pe afară, totul păstrează simplitatea de odinioară. Doar că s-a adăugat o aripă la vechea clădire, pentru a-i adăposti pe noii locatari.

În timp ce iau masa, discută între ei. Cuvintele lor sînt calme şi prieteneşti. Ziua aceasta nu are nimic deosebit. Face parte din lungul şir al zilelor tihnite, asemănătoare între ele, care continuă să se desfăşoare ca verigile unui lanţ.

Fericirea pluteşte peste casa liniştită.

De la peripeţiile cu Vulcanul de Aur şi întoarcerea la Montreal, anii au trecut fără ca cele două iubiri, născute sub cerul îngheţat din Klondike, să pălească. Jane şi Summy, Edith şi Ben nu alcătuiesc decît o singură fiinţă, şi fiecare dintre ei simt cum le bat în piept patru inimi.

Temerile lui Summy nu s-au adeverit. Ajutat de Edith, el a izbutit să canalizeze cu mult tact nevoia de activitate a soţiei sale. Astăzi lucrurile sînt bine orînduite, iar el şi-a recăpătat încrederea într-o legătură pe care venirea pe lume a copiilor a întărit-o şi mai mult.

Ben Raddle e un om fericit.

Dar omul fericit nu e niciodată acasă, şi acesta e singurul punct întunecat din viaţa lui Summy. Tot alergînd peste munţi şi văi, el apare şi dispare ca un fulger. În trecere, îşi îmbrăţişează cu căldură soţia, care-l primeşte cu zîmbetul pe buze şi-l lasă să plece fără nici o împotrivire. Cu calmul ei obişnuit, Edith îşi aşteaptă ceasul, care, după semne de netăgăduit, trebuie să se apropie.

Summy Skim e mai puţin răbdător şi nu se sfieşte să-l copleşească pe Ben Raddle cu cele mai aprige învinuiri. Acesta îl lasă mai întîi să se reverse, apoi se înfurie, punînd astfel capăt predicilor.

După ce pleacă vărul său într-un nou turneu, Summy este primul care încearcă să-i ia apărarea.

— Nu trebuie să-i porţi pică bietului Ben că e mereu gata de erupţie, obişnuieşte el să-i spună Edithei. În definitiv, cînd în viaţa ta a existat un vulcan, rămîi totdeauna cu ceva urme.

CUPRINS

Partea întîi

I	UN «UNCHI DIN AMERICA»	5
II	SUMMY SKIM PORNEŞTE, ÎMPOTRIVA VOINŢEI LUI, PE CALEA AVENTURII	14
III	LA DRUM	23
IV	O VECINĂTATE SUPĂRĂTOARE	31
V	LA BORDUL LUI *FOOT BALL*	38
VI	JANE EDGERTON AND Co	49
VII	MUNTELE CHILKOOT	58
VIII	SPRE NORD	67
IX	KLONDIKE	79
X	ŞOVĂIELILE UNUI MERIDIAN	85
XI	DE LA DAWSON CITY LA FRONTIERĂ	95
XII	ÎNCEPUTURILE UNEI PROSPECTOARE	104
XIII	*CLAIM*-UL 129	117
XIV	EXPLOATAREA *CLAIM*-ULUI	125
XV	NOAPTEA DE 5 SPRE 6 AUGUST	136

Partea a doua

I	O IARNĂ ÎN KLONDIKE	146
II	VULCANUL DE AUR	156
III	SUMMY SKIM NU PORNEŞTE DELOC PE DRUMUL SPRE MONTREAL	166
IV	CIRCLE CITY	179
V	O LECŢIE DE BOX	186
VI	SE AJUNGE LA ŢINTĂ	197
VII	O COMPLICAŢIE NEPREVĂZUTĂ	204
VIII	BEN RADDLE INTERVINE	212
IX	O VÎNĂTOARE DE ELANI	224
X	DEŞERTUL E MAI POPULAT DECÎT S-AR CUVENI	233
XI	ÎNAINTEA BĂTĂLIEI	241
XII	ASEDIAŢI	249
XIII	SCUTUL LUI PATRICK	258
XIV	SE PROVOACĂ EXPLOZIA	267
XV	JANE EDGERTON, SUMMY SKIM ŞI BEN RADDLE NU MAI PRICEP NIMIC	274
XVI	*EX ABYSSO RESURGIT*	286
XVII	ÎNCHEIEREA SOCOTELILOR	294
XVIII	ÎN MINUNATUL GREEN VALLEY	301

Proiect RI 2010

JULES VERNE

Colecţia Editurii Ion Creangă

Lector : ECATERINA SISMANIAN
Tehnoredactor : FL. WEIDLE

Dat la cules 19.V.1976. Bun de tipar 20.VII.1976. Apărut 1976. Comanda nr. 1251. Tiraj 115 000. Legate 115 000. Coli de tipar 19.

Tiparul executat sub comanda nr. 60 269, la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Piaţa Scînteii nr. 1 Bucureşti
Republica Socialistă România

JULES VERNE

1. O CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI
2. OCOLUL PĂMÎNTULUI ÎN OPTZECI DE ZILE
3. CINCI SĂPTĂMÎNI ÎN BALON
4. STEAUA SUDULUI
5. CĂPITANUL HATTERAS
6. ŞCOALA ROBINSONILOR. RAZA VERDE
7. DOCTORUL OX
8. DOI ANI DE VACANTĂ
9. UN BILET DE LOTERIE. FARUL DE LA CAPĂTUL LUMII
10. UIMITOAREA AVENTURĂ A MISIUNII BARSAC
11. CELE 500 MILIOANE ALE BEGUMEI. ŞARPELE DE MARE
12. VULCANUL DE AUR
13. 20 000 DE LEGHE SUB MĂRI
14. DE LA PĂMÎNT LA LUNĂ. ÎN JURUL LUMII
15. UIMITOARELE PERIPEŢII ALE JUPÎNULUI ANTIFER
16. INSULA CU ELICE
17. BURSE DE CĂLĂTORIE
18. CASA CU ABURI
19. INDIILE NEGRE. GOANA DUPĂ METEOR
20. INSULA MISTERIOASĂ (voL. I)
21. INSULA MISTERIOASĂ (voL. II)
22. MINUNATUL ORINOCO
23. CASTELUL DIN CARPAŢI. ÎNTÎMPLĂRI NEOBIŞNUITE
24. ŢINUTUL BLĂNURILOR (voL. I)
25. ŢINUTUL BLĂNURILOR (voL. II)
26. CĂPITAN LA CINCISPREZECE ANI
27. 800 LEGHE PE AMAZON
28. COPIII CĂPITANULUI GRANT (voL. I)
29. COPIII CĂPITANULUI GRANT (voL. II)
30. TESTAMENTUL UNUI EXCENTRIC
31. ROBUR CUCERITORUL. STĂPÎNUL LUMII
32. CLOVIS DARDENTOR. SECRETUL LUI WILHELM STORITZ
33. AGENJIA THOMPSON
34. HECTOR SERVADAC
35. UN ORAŞ PLUTITOR. SPĂRGĂTORII BLOCADEI. INVAZIA MĂRII
36. PILOTUL DE PE DUNĂRE
37. SATUL AERIAN. ÎNCHIPUIRILE LUI JEAN MARIE CABIDOULIN
38. PRICHINDEL
39. CESAR CASCABEL
40. CLAUDIUS BOMBARNAC. KERABAN ÎNCĂPĂŢÎNATUL

EDITURA ION CREANGĂ

Proiectul RI - Jules Verne 2010